DANIELLE STEEL

Conacul

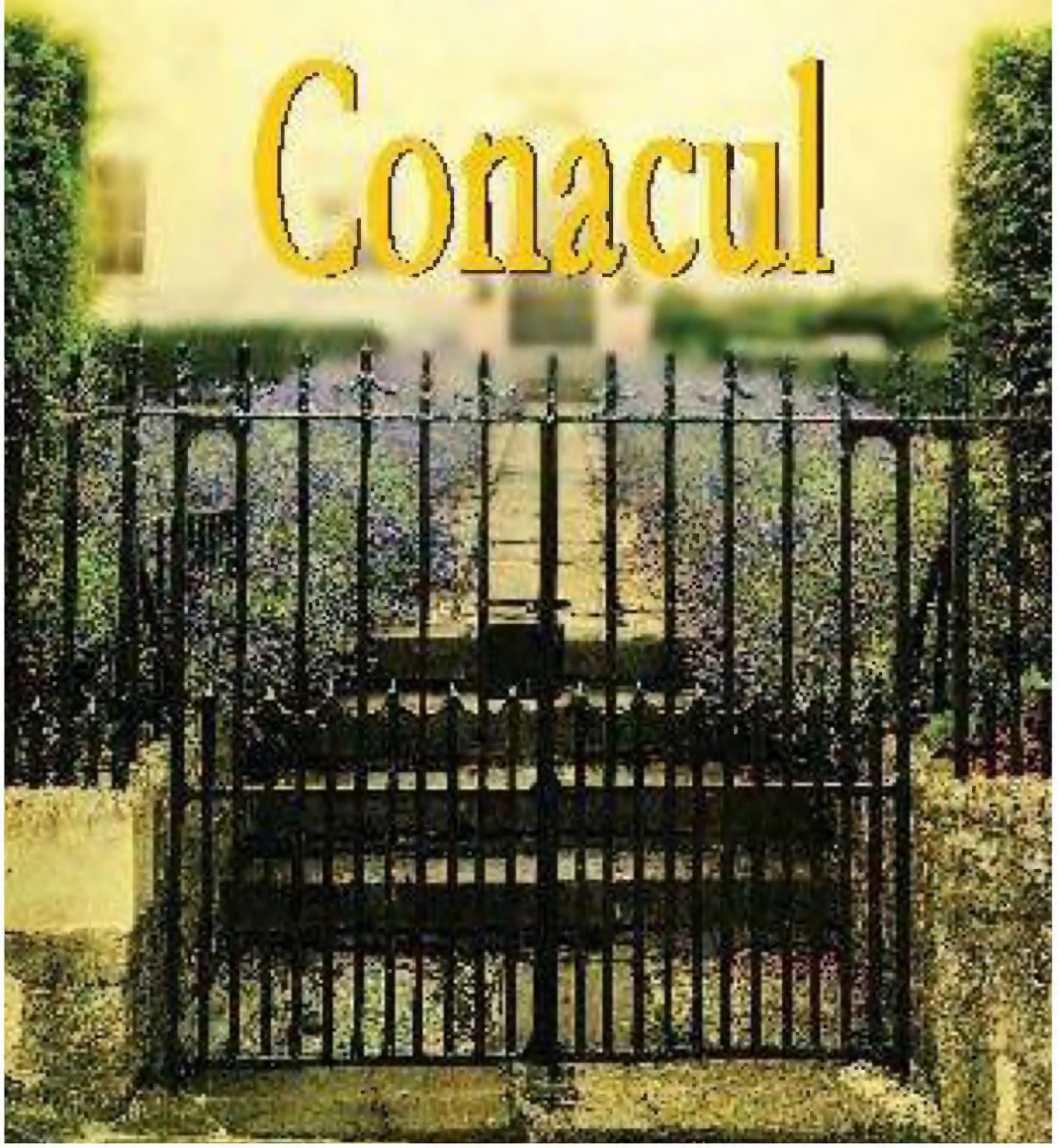

În *Conacul*, Danielle Steel țese o poveste convingătoare despre celebritate și prietenie, vieți de vis și suferințe interioare... și despre trei bărbați ale căror destine se întretaie, pentru a fi schimbate pentru totdeauna.

Cooper Winslow, un star în Cetatea Filmului și un bărbat al cărui succes la femei este legendar, este proprietarul Conacului. Dar Coop este falit și singurele opțiuni sunt să-și vândă casa mult-iubită sau să închirieze o parte din ea.

Noii lui chiriași, Mark Friedman și Jimmy O'Connor, se confruntă cu propriile probleme. Mark tocmai a fost părăsit de soție, iar Jimmy și-a pierdut de curând nevasta, răpusă de o boală nemiloasă. Întâlnirea dintre cei trei bărbați reprezintă un punct de cotitură în viața lor. Un scandal amenință povestea de dragoste a lui Coop cu o tânără bogată... Un accident îngrozitor pune în pericol viața unuia dintre chiriași... Alături de cei cu care își împarte viața acum, Coop Winslow poate avea șansa să-și construiască o fericire la care n-a visat vreodată și să devină omul care n-a fost niciodată.

Pe un fundal plin de strălucire, Danielle Steel spune o poveste mult mai profundă despre opțiuni și schimbări neașteptate ale sorții, care pot modela caractere și vieți.

580 de milioane de cărți vândute în 47 de țări!
Cel mai vândut autor în viață din toate timpurile!

DANIELLE STEEL

Conacul

capitolul 1

În timp ce Abe Braunstein trecea de ultima curbă de pe aleea aparent fără sfârșit, soarele scânteia pe acoperișul elegant al mansardei Conacului. Dacă șoferul ar fi fost altul decât Abe, vederea impunătorului conac în stil franțuzesc i-ar fi tăiat respirația. Era o clădire spectaculoasă, pe care o vizitase de zeci de ori. Conacul era una dintre ultimele construcții legendare de la Hollywood. Amintea de clădirile somptuoase construite pentru familiile Vanderbilt și Astor în Newport, Rhode Island, la schimbarea dintre secole. Era o construcție în stilul castelelor franțuzești ale secolului al XVIII-lea și era opulentă, elegantă, grațioasă și distinsă în fiecare element arhitectural. Fusese construită pentru Vera Harper, una dintre marile vedete ale filmului mut, din anul 1918, și unul dintre puținele staruri timpurii care își păstrase averea, se măritase de mai multe ori și trăise acolo până la adânci bătrâneți, înainte de a muri în 1959. Cooper Winslow o achiziționase în anul următor. Vera nu avusese nici copii, nici moștenitori, și donase întreaga avere, inclusiv Conacul, Bisericii Catolice. Chiar și pentru timpurile acelea, Cooper plătise pentru el o sumă frumușică. Cumpărarea Conacului făcuse multă vâlvă. Reprezenta o casă și o proprietate ieșite din comun chiar și pentru o vedetă ca el, pe atunci în vârstă de treizeci și opt de ani. Pe Coop nu îl deranjase deloc să trăiască într-o casă ca un palat, fiind convins că o merita.

Situat în inima zonei Bel Air, Conacul era înconjurat de paisprezece acri de parc și de grădini impecabil îngrijite; avea un teren de tenis, o piscină enormă îmbrăcată în mozaic albastru cu auriu, iar în multe locuri din parc erau amplasate fântâni arteziene. Se spunea că modelul după

care fuseseră concepute parcul și grădinile era copiat după Versailles. Era un loc liniștit. Casa avea tavane boltite, multe dintre ele pictate de artiști aduși special din Franța. Sufrageria și biblioteca erau îmbrăcate în lambriuri, iar lemnăria și dușumelele din living fuseseră aduse dintr-un castel din Franța. Casa fusese gândită ca un cadru de vis pentru Vera Harper, devenind pentru Cooper Winslow o locuință spectaculoasă. Singurul lucru de care Abe Braunstein se declara mulțumit era faptul că Winslow o cumpărase cu banii jos în 1960, cu toate că, de atunci o ipotecase deja două ori. Dar nici asta nu îi scăzuse valoarea. Era de departe cea mai valoroasă proprietate din Bel Air. Astăzi ar fi fost greu de evaluat. Cu siguranță, nu exista nici o casă la fel de valoroasă în zonă sau oriunde altundeva, poate doar în Newport, dar, în pofida faptului că acum era ușor deteriorată, proprietatea din Bel Air era, evident, mai mare și mai scumpă decât oriunde altundeva.

Imediat ce coborî din mașină, Abe dădu cu ochii de doi grădinari care smulgeau buruienile din jurul fântânii principale, în timp ce alți doi aranjau straturile de flori din apropiere. Abe își făcea deja în minte socoteala să reducă cel puțin la jumătate personalul grădinii. Când se uita în jur, nu vedea decât cifre și bancnote de dolari zburând pe fereastră. Știa aproape până la ultimul cent cât îl costa pe Winslow întreținerea parcului. Era o sumă indecentă pentru nivelul oricui, cu atât mai mult pentru al lui. Abe ținea contabilitatea pentru cel puțin jumătate din marile vedete de la Hollywood și, de-a lungul timpului, învățase să nu-și piardă cumpătul, nici să leșine sau să-și arate pe față indignarea când auzea cât cheltuiau pe case, mașini, blănuri și diamante făcute cadou iubitelor lor. Dar, în comparație cu Cooper Winslow, toate extravagențele păleau. Abe era convins că Winslow cheltuia mai mult decât regele Farouk. Așa făcea de aproape cincizeci de ani – banii i se strecurau printre degete ca apa, și de mai bine

de douăzeci de ani nu mai primise un rol principal într-un film de primă mână. În ultimii zece ani se mulțumise cu roluri secundare și cu apariții episodice, pentru care era plătit foarte prost. Dar, în general, indiferent de film, de rol sau de costum, Cooper părea întotdeauna să joace rolul năvalnicului, fermecătorului, frumosului Casanova sau, în ultimul timp, rolul craiului bătrân irezistibil. Însă oricât de irezistibil era încă pe ecran, se găseau din ce în ce mai puține roluri pentru el. De fapt, în momentul când Abe suna la ușa din față și aștepta să-i răspundă cineva, Coop nu mai avusese nici un rol de cel puțin doi ani, dar pretindea că se întâlnea zilnic cu regizori și cu producători de film pentru a discuta eventuale oportunități. Abe venise să discute deschis cu el despre asta și despre reducerea drastică a cheltuielilor în viitorul apropiat. Ultimii cinci ani, Coop și-i petrecuse în datorii și promisiuni. Lui Abe îi era totuna dacă acesta făcea reclame pentru măcelarul din cartier, important era să găsească de lucru – și asta cât mai repede. Trebuia să facă o mulțime de schimbări. Să reducă drastic cheltuielile, să renunțe la o mare parte din personal, să vândă câteva mașini, să înceteze să mai cumpere îmbrăcăminte și să se cazeze la cele mai scumpe hoteluri din lume. Ori proceda astfel, ori vindea casa, ceea ce Abe ar fi preferat.

Stătea în fața ușii, în costumul lui de vară gri, cu cămașă albă și cravată neagră cu gri, cu o expresie dură pe față, când majordomul în uniformă îi deschise. Îl recunoscu imediat pe contabil și îl salută în tăcere, înclinând din cap. Livermore știa din experiență că, atunci când contabilul venea în vizită, stăpânul era prost dispus. Uneori era nevoie de o sticlă întreagă de șampanie Cristal ca să-l readucă la obișnuita lui stare de bună dispoziție, alteori și de o cutiuță întreagă de caviar. Le pusese deja la rece în clipa în care Liz Sullivan, secretara lui Coop, îl avertizase că la prânz va sosi contabilul.

Liz îl aștepta pe Abe în biblioteca lambrisată și, imediat ce auzi clopoțelul, traversă holul din față, zâmbitoare. Era acolo de la ora zece dimineața, uitându-se peste câteva hârtii, ca să se pregătească pentru întâlnire, și avea un nod în stomac încă din noaptea trecută. Încercase să-l avertizeze pe Coop cu privire la scopul întâlnirii, dar ziua precedentă fusese prea ocupat ca s-o asculte. Trebuia să participe la un dineu somptuos și voia să fie sigur că, înainte de plecare, apucă să se tundă, să facă un masaj și să tragă un pui de somn. Așa că Liz nu îl văzuse de dimineață. Când sosise ea, el era plecat deja să ia micul dejun, la hotelul Beverly Hills, cu un producător, care îl sunase în legătură cu un film în care putea exista un rol pentru el. Era greu să pui mâna pe Coop, mai ales dacă era vorba despre vești proaste sau despre ceva neplăcut. Instinctul, ca un fel de radar supersonic bine reglat, îl avertiza aproape fizic despre lucrurile pe care nu voia să le audă. Asemenea unei rachete Scud, reușea să le evite cu ușurință, dar de data asta știa că trebuia să asculte, și promisese să fie acasă la prânz. Pentru Coop, asta însemna aproape de ora două.

—Bună, Abe, mă bucur să te văd, l-a salutat Liz, călduros.

Purta pantaloni sport, un pulover alb și un șirag de perle, dar nimic din toate astea nu-i avantaja corpul mult rotunjit în cei douăzeci și doi de ani de când lucra pentru Coop. Avea însă o față plăcută și un păr blond, natural. Când o angajase Coop, era într-adevăr frumoasă și semăna cu un fotomodel care făcea reclamă la șamponul Breck.

Între ei doi fusese dragoste la prima vedere, nu în sensul literal al cuvântului, sau cel puțin nu din partea lui Coop. O considera grozavă, îi aprecia extraordinara eficiență și felul mămos în care îi purtase de grijă încă de la început. Când o cunoscuse, ea avea treizeci de ani, iar el patruzeci și opt. Liz îl idolatrizase și nutrise pentru

el o pasiune secretă, ani de zile. Își sacrificase viața pentru mersul impecabil al vieții lui Cooper Winslow, muncind paisprezece ore pe zi, uneori șapte zile pe săptămână, dacă avea nevoie de ea, și uitase să se mărite sau să aibă copii. Continua să creadă că încă merita efortul. Și, uneori, fusese bolnavă de îngrijorare din cauza lui, mai ales în ultimii ani. Pentru Cooper Winslow, realitatea nu era importantă. O considera un inconvenient nesemnificativ, un fel de bâzâit de țânțar în jurul capului, ferindu-se întotdeauna de neplăcerile ei. Cel puțin din punctul lui de vedere, reușise să facă lucrul acesta, în cea mai mare parte a timpului. De fapt, aproape întotdeauna. Coop auzea numai ce-i convenea să audă, ca de exemplu, veștile bune. Pe celelalte le selecta îndelung, înainte să-i ajungă la creier sau la urechi. Și, până în prezent se descurcase. În dimineața aceasta Abe venise să-i prezinte realitatea, fie că-i plăcea sau nu.

– Bună, Liz. E acasă? a întrebat-o, pe un ton serios.

Detesta să se târguiască de fiecare dată cu Coop. Erau diferiți din toate punctele de vedere.

– Nu, i-a răspuns Liz cu un zâmbet prietenos, în timp ce-l conducea spre bibliotecă, unde îi așteptase pe amândoi. Dar trebuie să pice dintr-un moment în altul. A avut o întâlnire pentru un rol principal.

– În ce? Într-un desen animat?

Foarte diplomată, Liz nu îi răspunse. Nu-i plăcea când oamenii îl vorbeau de rău pe Coop, dar știa, în același timp, cât de supărat era contabilul pe el.

Coop nu ținuse cont de nici unul dintre sfaturile lui, și, în ultimii doi ani, situația lui financiară precară se agravase. Ultimele cuvinte pe care i le spusese Abe lui Liz la telefon cu o zi înainte fuseseră: „Chestia asta trebuie să înceteze". În această dimineață de sâmbătă venise special să-i transmită mesajul, și faptul că Winslow întârzia, ca de obicei, îl enerva peste măsură. Întotdeauna întârzia.

Și din cauză că era cine era, și pentru că atunci când voia știa să se facă iubit, oamenii îl așteptau întotdeauna. Chiar și Abe.

–Vrei ceva de băut? l-a întrebat Liz, făcând pe gazda, în timp ce Livermore stătea în picioare, cu o față pe care nu se citea nimic.

Avea o singură expresie pe care o folosea în orice împrejurare – lipsa de expresie. Părea că joacă un rol. Deși umbla zvonul că, o dată sau de două ori, când Cooper îl ironizase fără milă, chiar zâmbise. În realitate însă, nimeni nu-l văzuse, așa că era mai mult o legendă decât un fapt. Dar Coop jura că Livermore zâmbise.

–Nu, mulțumesc, a spus Abe, aproape la fel de inexpresiv ca majordomul, cu toate că Liz vedea clar cum devenea din ce în ce mai iritat.

–Ceai rece?

Era încă una dintre nevinovatele ei încercări de a-l calma.

–Ar fi grozav. Cât crezi că va întârzia?

Era douăsprezece fără cinci. Amândoi știau că pentru Coop n-avea nici o importanță dacă întârzia o oră sau două. Va apărea înarmat cu o scuză credibilă și cu un zâmbet strălucitor, care făcea să li se înmoaie genunchii femeilor, dar nu și lui Abe.

–Din fericire, nu prea mult. Este doar o întâlnire preliminară. Urmează să-i dea să citească scenariul.

–De ce?

Cele mai multe dintre rolurile lui recente erau episodice, apărea și dispărea de lângă protagonist, sau stătea la bar, înconjurat de câteva fete. Aproape fiecare rol îl juca în smoking. Și era la fel de fermecător pe scenă, cum era în realitate. Atât de fermecător, încât și acum avantajele stipulate în contractele lui erau legendare. Întotdeauna făcuse cumva să își păstreze costumele din film, să-și negocieze garderoba, croită la comandă de croitorii lui favoriți

din Paris, Londra și Milano. În afară de asta, spre disperarea lui Abe, continua să cumpere, oriunde se ducea, tot mai multe antichități, cristaluri, pânzeturi și obiecte de artă uluitor de scumpe pentru casă. Chitanțele se adunau teanc pe biroul lui Abe, alături de factura pentru cel mai nou Rolls. Gurile rele spuneau că, de fapt, pusese ochii pe un Bentley Azur, ediție limitată, turbo, decapotabil, la suma de o jumătate de milion de dolari. Urma să le țină o plăcută companie celor două Rollsuri, unul decapotabil și unul sedan, și limuzinei Bentley, de comandă, din garaj. Coop nu considera mașinile și garderoba un lux, ci o necesitate a vieții. Ele reprezentau baza, restul era frișca.

Din bucătărie apăru un servitor cu două pahare de ceai rece, așezate pe o tavă de argint. Livermore dispăruse. Tânărul nu apucă să iasă din cameră când Abe o privi încruntat pe Liz.

–Trebuie să concedieze personalul. Începând de astăzi.

Liz îl văzu pe servitor privind-o peste umăr, îngrijorat, dar ea îi zâmbi liniștitor.

Treaba ei era ca toți să fie mulțumiți și ea să plătească ce facturi putea. Salariile lor erau primele pe listă, dar, din când în când, sărea și peste ele. Erau obișnuiți. Nici chiar ea nu mai fusese plătită de șase luni. Avea o mică problemă să-i explice asta logodnicului ei. Răsufla ușurată de câte ori Coop făcea o reclamă sau primea un mic rol într-un film. Ea își putea permite să aștepte. Spre deosebire de Coop, avea puși de-o parte ceva bani albi pentru zile negre. Niciodată nu avusese timp să cheltuiască și ani de zile trăise cumpătat. De câte ori putea, Coop era întotdeauna generos cu ea.

–Poate reușim să-i dăm afară pe rând, Abe. O să fie greu pentru ei.

–Nu-i poate plăti, Liz. Știi asta. Am de gând să-l sfătuiesc să vândă mașinile și casa. Nu ia prea mult pe mașini, dar dacă vinde casa, putem plăti ipoteca și datoriile, iar

din restul banilor poate trăi decent. Poate să-și cumpere un apartament în Beverly Hills și să rămână cu o avere frumușică.

Nu mai avusese o situație financiară bună de ani de zile.

Dar casa, Liz știa, era parte integrantă din ființa lui Coop, ca un braț, un picior sau un ochi. Era inima lui. Făcea parte din identitatea lui de mai mult de patruzeci de ani. Coop va prefera să moară decât că vândă Conacul. Și nu va fi de acord nici să renunțe la mașini, era sigură. Ideea ca el să umble cu altceva decât cu un Rolls sau cu un Bentley era de neconceput. Imaginea era legată de ființa lui, de tot ce însemna el. Și multă lume habar n-avea că era într-o situație financiară dezastruoasă. Credeau că doar neglija să-și plătească facturile. Avusese o mică problemă cu fiscul, cu câțiva ani înainte, și Liz fusese martoră la felul în care toate încasările pentru un film făcut în Europa se dizolvaseră instantaneu. De atunci, nu se mai întâmplase niciodată așa ceva. Dar, în prezent, situația era dificilă. După părerea lui Coop, nu avea nevoie decât să joace într-un film mare. Și Liz îi repeta asta lui Abe. Întotdeauna îl apărase pe Coop, și așa făcuse douăzeci de ani. Din cauza comportamentului lui iresponsabil, în ultima vreme reușea tot mai greu să-i ia apărarea. Ăsta era Coop, și amândoi știau foarte bine lucrul acesta.

Abe era obosit de jocurile lui.

–Are șaptezeci de ani. De doi ani n-a mai avut nici un rol, iar de douăzeci, nici un rol important. Dacă făcea mai multe reclame, poate i-ar fi prins bine. Dar acum nici asta nu-l mai ajută. Nu mai putem continua, Liz. Dacă nu termină cu nebunia asta cât mai curând, ajunge la închisoare.

După câte știa Abe, de mai bine de un an, Liz folosea carduri de credit ca să plătească alte carduri de credit, ceea ce-l scotea din minți. Existau și facturi care nu erau plătite

deloc. Dar ideea ca Winslow să ajungă la închisoare era absurdă.

Se făcuse ora unu când Liz îi ceru lui Livermore să-i aducă un sendviș domnului Braunstein care era gata să scoată flăcări pe nas. Era furios pe Coop și numai devotamentul față de slujba lui îl determina să rămână. Era decis să ducă la bun sfârșit ceea ce venise să facă, cu sau fără ajutorul lui Coop. Nu se putea abține să se întrebe cum de rămăsese Liz alături de el în toți anii ăștia. Întotdeauna bănuise că între ei exista ceva, și ar fi fost surprins să afle că nu era așa. Coop era mult prea deștept pentru așa ceva, și nici Liz nu era proastă. Îl adorase ani de zile, dar nu se culcase niciodată cu el. Nici acesta însă nu i-o ceruse. Unele relații erau sacre pentru el, și n-ar fi pângărit-o pe a lor. Până la urmă, întotdeauna a fost un gentleman.

Abe și-a terminat sendvișul la unu și jumătate, și ea l-a atras într-o conversație despre Dodgers, echipa lui favorită. Știa că era un fan pasionat al baseballului. A-i face pe oameni să se simtă bine era unul dintre lucrurile la care Liz se pricepea cel mai bine. Când Liz a întors capul, Abe aproape că uitase cum a trecut timpul. Deși Abe n-a auzit nimic, ea cunoștea zgomotul mașinii lui pe pietriș.

–A venit, i-a spus lui Abe zâmbind, ca și cum anunța apariția iminentă a celor trei magi.

Și, ca întotdeauna, Liz avea dreptate. Coop conducea un Bentley Azur decapotabil, pe care dealerul tocmai i-l împrumutase pentru câteva săptămâni. Era o mașină splendidă, și i se potrivea de minune. Asculta un CD cu *Boema* în timp ce lua ultima curbă și opri în fața casei. Era un bărbat de o frumusețe care îți tăia respirația, cu trăsături cizelate și gropiță în bărbie. Avea ochi de un albastru intens, strălucitori, piele îngrijită, și de păr argintiu, impecabil îngrijit și pieptănat. Nici cu capota lăsată nu i se clintise vreun fir de păr. Nu se întâmpla asta niciodată. În fiecare amănunt, Cooper Winslow era

prototipul perfecțiunii. Viril, elegant, extraordinar de relaxat. Rareori își ieșea din fire și rareori se enerva. Avea un aer aristocratic, șlefuit cu măiestrie, și care îi venea mănușă. Se trăgea dintr-o familie veche din New York, cu strămoși distinși și fără avere, și numele era real, nu un pseudonim.

La începuturi, jucase roluri de tineri bogați, din clasa superioară, un fel de Cary Grant al zilelor noastre, care semăna cu Gary Cooper. Nu jucase niciodată rolul unui sărac sau al unui dur, numai roluri de playboy și de eroi spilcuiți, în haine impecabile. Femeile erau înnebunite după privirea lui blândă. Nu era rău, meschin sau crud. Femeile cu care avea legături îl adorau încă multă vreme după ce îl părăseau. Reușea să aranjeze lucrurile în așa fel încât să-l părăsească atunci când se sătura de ele. Era un geniu al manipulării femeilor și majoritatea celor cu care avusese relații amoroase, cel puțin cele de care își amintea, îl vorbeau de bine. Toate se simțiseră bine cu el. Coop făcea totul să pară plăcut și elegant, cât timp dura relația. Și aproape toate vedetele feminine cunoscute de la Hollywood fuseseră văzute în brațele lui. Toată viața fusese burlac și playboy. La șaptezeci de ani, reușise să scape, cum spunea el, „din plasă". Și nu-și arăta nici pe departe vârsta.

Avusese o grijă extraordinară de el, de fapt făcuse din asta o carieră, și nu-i dădeai mai mult de cincizeci și cinci de ani. Când coborâse din mașina magnifică, îmbrăcat în blazer, pantaloni gri și o cămașă albastră, rafinată, apretată și călcată, făcută la Paris, era imposibil să treci cu vederea umerii lui lați, fizicul impecabil și picioarele foarte lungi. Avea un metru nouăzeci și cinci, ceva destul de rar la Hollywood, unde majoritatea idolilor fuseseră scunzi. Nu și Coop. Când le făcu semn cu mâna grădinarilor, orice femeie ar fi sesizat zâmbetul care lăsă să i se vadă dinții perfecți și mâinile frumoase. Cooper Winslow părea să fie

bărbatul perfect. Pe o rază de o sută de kilometri se putea vedea cât de fermecător era. Atrăgea ca un magnet atât femeile, cât și bărbații. Numai câteva dintre persoanele care îl cunoșteau, ca în cazul lui Abe Braunstein, erau insensibile la farmecul lui. Dar pentru oricine altcineva, avea un magnetism irezistibil, un soi de aură care îi făcea pe oameni să se întoarcă și să-l privească, și să-i zâmbească admirativ. Cel puțin, era un bărbat care arăta spectaculos.

Livermore l-a văzut și el venind și, când s-a apropiat, i-a deschis ușa ca să-l lase să intre.

–Arăți bine, Livermore. A murit cineva astăzi?

Întotdeauna îl tachina în legătură cu proasta lui dispoziție. Era o provocare pentru Coop să-l facă pe majordom să zâmbească. Livermore lucra pentru el de patru ani și Coop era foarte mulțumit de serviciile lui. Îi plăcea că era demn, dur, eficient și avea stil. Conferea casei lui exact acel gen de imagine pe care voia s-o dobândească. Și Livermore se ocupa impecabil de garderoba lui, ceea ce era important pentru Coop. Aceasta constituia activitatea principală a majordomului.

–Nu, domnule. Domnișoara Sullivan și domnul Braunstein sunt aici, în bibliotecă. Abia au luat masa.

Nu i-a mai spus stăpânului că îl așteptau de la amiază. Oricum, lui Coop nu i-ar fi păsat. Din punctului lui de vedere, Abe Braunstein lucra pentru el, așa că așteptarea făcea parte din atribuțiile lui.

Când a intrat în cameră, Coop i-a zâmbit cuceritor lui Abe, părând ușor amuzat, ca și cum împărtășeau o glumă veche. Abe nu părea teribil de amuzat, dar nu putea face nimic. Cooper dansa după melodia care îi plăcea.

–Sper că le-ai servit un prânz decent, a spus, ca și cum venise mai devreme, nu cu aproape două ore mai târziu.

În general, stilul lui îi făcea pe oameni să lase garda jos și să uite că erau supărați pe el din cauză că întârziase, dar Abe refuză să se lase distras și trecu direct la subiect.

–Suntem aici ca să discutăm despre veniturile tale, Coop. Sunt câteva decizii pe care trebuie să le luăm.

–Absolut, a râs Coop, în timp ce se așeza pe canapea, picior peste picior.

Știa că, în câteva secunde, Livermore îi va aduce un pahar de șampanie, și bine făcea. Era o șampanie Cristal veche, șampania preferată, răcită la temperatura ideală. Avea o duzină de lăzi în beci, alături de alte vinuri franțuzești fabuloase. Era recunoscut pentru beciul lui, dar și pentru gustul desăvârșit.

–Să-i dăm lui Liz o mărire de salariu, a propus el radios, iar ei i se rupse sufletul pentru el.

Avea și ea să-i dea câteva vești proaste. Nu îndrăznise să-i spună nimic toată săptămâna, amânând discuția până în weekend.

–Am de gând să concediez astăzi toți servitorii, a spus Abe fără nici o ceremonie.

Cooper i-a zâmbit, în timp ce Livermore părăsea camera fără ca pe chipul lui să se citească ceva.

Se comporta ca și cum n-a auzit nimic. Cooper a luat o gură de șampanie, a pus paharul jos, pe marmura mesei cumpărate de la Veneția mai demult, când un prieten își vânduse palatul.

–Asta e o idee nouă. Cum ți-a venit? N-ar fi mai bine să-i crucificăm, sau poate să-i împușcăm? De ce să-i concediem? Asta e o acțiune tipică pentru clasa de mijloc.

–Vorbesc serios. Trebuie să plece. E momentul să le plătim salariile, pe care nu le-au mai primit de trei luni. Oricum nu-i mai putem plăti, Coop, și nu putem s-o ținem așa la infinit.

Dintr-odată, vocea contabilului a devenit plângăreață, ca și cum știa că nimic din ce spunea sau făcea nu-l putea determina pe Cooper să-l ia în serios. Când vorbea cu el, Abe întotdeauna se simțea de parcă cineva apăsa butonul „mut".

–Astăzi am de gând să-i înștiințez oficial. Trebuie să plece în două săptămâni. Intenționez să-ți las o servitoare.

–Ce minunat! Știe să calce costume? Pe care ai de gând să mi-o lași?

Avea trei servitoare, precum și o bucătăreasă și un băiat în casă, care servea masa. Livermore, majordomul. Opt grădinari. Și un șofer cu jumătate de normă, folosit pentru evenimente speciale. Era nevoie de mult personal care să aibă grijă de casa lui enormă, cu toate că se putea descurca fără cea mai mare parte dintre ei. Dar îi plăcea să fie bine servit și răsfățat.

–Ți-o lăsăm pe Paloma Valdez. E cea mai ieftină, a spus Abe pragmatic.

–Asta care e?

Coop a aruncat o privire spre Liz. Nu și-o putea aminti după nume.

Două dintre servitoare erau franțuzoaice, Jeanne și Louise, pe care le știa, dar numele de Paloma nu-i spunea nimic.

–E salvadoriana aceea drăguță, pe care am angajat-o luna trecută. Credeam că-ți place, a spus Liz, de parcă i se adresa unui copil, iar Coop a privit-o confuz.

–Credeam că o cheamă Maria, cel puțin eu așa i-am spus, și n-a comentat. Nu poate întreține toată casa asta. E ridicol, a spus pe un ton amabil, privindu-l din nou pe Abe.

Coop părea remarcabil de calm la aflarea veștilor.

–Nu ai de ales, i-a răspuns Abe, tăios. Trebuie să concediezi ajutoarele, să vinzi mașinile, să nu mai cumperi absolut nimic, și prin asta înțeleg chiar nimic, nici o pereche de șosete, nici o pictură și nici un șervet de masă până anul viitor. Numai așa poate reușești să ieși singur din groapa în care te afli. Aș dori să vinzi casa, ori măcar să închiriezi pavilionul, și poate chiar o parte din casă, ceea ce ar aduce ceva bani. Liz mi-a spus că nu folosești

niciodată aripa pentru oaspeți din casa principală. Ai putea s-o închiriezi. Probabil ai lua bani frumoși pentru ea și pentru pavilion. Nu ai nevoie de nici una dintre ele.

Abe s-a străduit să fie foarte convingător, fiind extrem de scrupulos în tot ce făcea.

–Nu știu niciodată când prietenii mei din oraș au de gând să vină în vizită. E ridicol să închiriez o parte din casă. De ce să nu o dăm în regim de pensiune? Sau să o transformăm în cămin pentru elevi? Sau într-o școală de fete? Vii cu tot felul de idei foarte ciudate.

Coop părea extrem de amuzat, ca și cum n-avea de gând să facă nimic din tot ce i se propunea, dar Abe l-a privit încruntat.

–Nu cred că înțelegi foarte bine situația în care te afli. Dacă nu-mi urmezi sfaturile, va trebui să scoți casa pe piață și s-o vinzi în șase luni. Ești al dracului de aproape de faliment, Coop.

–E ridicol. Tot ce-mi trebuie e un rol principal într-un film mare. Astăzi am primit un scenariu grozav pentru un astfel de film, a spus, părând încântat.

–Cât de mare e rolul? a întrebat Abe, nemilos.

Știa cum merg lucrurile.

–Încă nu știu. Spuneau că-l scriu pentru mine. Rolul poate fi cât de mare vreau.

–Mie îmi sună a rol episodic, a spus Abe, dar Liz a sărit în sus ca arsă.

Nu-i plăcea deloc când oamenii erau cruzi cu Coop. Iar lui, realitatea i se părea întotdeauna crudă, așa că refuza s-o accepte. Pur și simplu o respingea. Voia ca viața să fie plăcută, și amuzantă, și simplă, și frumoasă, în același timp. Și pentru el era. Numai că prețul plătit ajunsese să fie prea mare, ceea ce nu l-a împiedicat însă niciodată să trăiască așa cum dorea. Niciodată n-a stat pe gânduri când a fost vorba să cumpere o mașină nouă, să comande o duzină de costume sau să-i cumpere unei

femei o bijuterie. Și oamenii au fost întotdeauna dispuși să facă afaceri cu el. Se bucurau de onoarea pe care le-o făcea de a le purta hainele, de a le folosi lucrurile sau de a le conduce mașinile. Își imaginau că va plăti pentru ele, până la urmă, și, în majoritatea cazurilor așa făcea, când putea. Oricum, în timp, facturile erau plătite, majoritatea datorită lui Liz.

–Abe, știi la fel de bine ca mine că, dacă fac un film mare, o să înotăm în bani. Aș putea primi zece milioane de dolari pentru un film săptămâna viitoare, dacă nu chiar cincisprezece.

Trăia într-un vis.

–Dacă ai noroc, fă un astfel de film. Câștigă măcar cinci sute de mii, sau trei, ori două. Oricum, nu mai poți câștiga mulți bani, Coop.

Numai că nu-i spusese că era prea bătrân. Până și Abe avea niște limite pe care simțea că nu le poate depăși. Dar în realitate, l-ar fi considerat norocos dacă primea o sută de mii de dolari sau poate chiar două. Cooper Winslow era prea bătrân ca să mai joace roluri de june-prim, indiferent cât de bine arăta. Zilele acelea erau duse de mult.

–Oricum, nu poți conta pe niște bani căzuți din cer. Dacă îi spui agentului că vrei să lucrezi, îți poate aranja câteva reclame pentru cincizeci de mii de dolari, poate o sută, dacă producția e mare. Nu putem aștepta să ne pice banii, Coop. Trebuie să faci economii cât se mai poate. Încetează să mai cheltuiești fără măsură, scade numărul servitorilor la maximum, închiriază pavilionul și o parte din casa asta, și, în următoarele câteva luni, lucrurile vor arăta altfel. Dar te avertizez: dacă n-o faci, vei vinde casa înainte de sfârșitul anului. Cred că o să fii obligat. Liz pare însă convinsă că ești decis să rămâi aici.

–Să renunț la Conac? De data asta, Coop a izbucnit în râs cu și mai multă poftă. Chiar că e o idee nebunească. Am locuit aici patruzeci de ani.

–Bine, dacă nu începi să strângi cureaua, altcineva o să ajungă să locuiască aici. Nu e nici un secret, Coop. Te-am avertizat de-acum doi ani.

–Da, mi-ai spus, și încă suntem aici, nu-i așa? N-am dat faliment și nici n-am ajuns în închisoare. Poate ai nevoie de ceva să-ți ridice moralul, Abe, și-ai scăpa astfel de un asemenea gând deprimant.

Întotdeauna îi spusese lui Liz că Abe seamănă cu un antreprenor de pompe funebre și tot așa se îmbracă. Coop nu făcuse nici un comentariu, dar dezaproba întru totul faptul că Abe purta, în luna februarie, un costum de vară. Astfel de lucruri îl deranjau, dar nu voia să-l facă să se simtă prost. Cel puțin, nu-i sugerase lui Coop să-și vândă și garderoba.

–Vorbești serios în legătură cu personalul, nu-i așa?

Coop s-a uitat la Liz, și ea l-a privit compătimitoare. Nici nu voia să se gândească la cât de lipsite de confort aveau să i se pară lucrurile.

–Cred că Abe are dreptate. Risipești o grămadă de bani pe salariile lor, Coop. Poate ar trebui să renunți cel puțin pentru un timp, până când încep să curgă din nou banii.

Întotdeauna încercase să-l lase să viseze. Avea nevoie de asta.

–Cum poate o singură femeie salvadoriană să îngrijească o casă enormă ca asta? a întrebat Coop, uimit pe moment.

Era, realmente, o idee absurdă. Cel puțin, pentru el.

–Dacă închiriezi o parte din casă nu va mai fi nevoie s-o facă, a spus Abe, animat de spiritul lui pragmatic. Cel puțin, în felul acesta se rezolvă o problemă.

–Coop, n-ai mai folosit de doi ani aripa pentru oaspeți, iar pavilionul e închis de aproape trei. Nu cred că-ți lipsește cu adevărat vreuna dintre ele, i-a amintit cu blândețe Liz, ca o mamă care încearcă să convingă un copil

să renunțe la câteva jucării în favoarea unor copii săraci, sau să-și mănânce carnea.

–Ce motiv de pe lumea asta m-ar putea face să-mi doresc străini în casă? a întrebat Cooper, uluit.

–Faptul că vrei să păstrezi casa, a răspuns Abe cu încăpățânare, altminteri o vei pierde. Vorbesc foarte serios, Coop.

–Bine, o să mă gândesc la asta, a spus Coop, indecis.

Pentru el, ideea nu avea nici un sens. Încă încerca să-și imagineze cum va fi viața lui fără nici un ajutor. Nu i se părea deloc amuzant.

–Presupun că vă așteptați să-mi gătesc singur, mai spuse, zăpăcit.

–Judecând după extrasele de cont, oricum ieși în fiecare seară la cină în oraș. N-o să-ți lipsească niciodată bucătăreasa. Sau ceilalți. Dacă lucrurile scapă de sub control, putem angaja din când în când o firmă de curățenie.

–Ce simpatic! Poate un serviciu de salubritate? Poate reușim să găsim o echipă de prizonieri eliberați condiționat...

În ochii lui Coop a apărut din nou o sclipire, care îl exasperă pe Abe.

–O să le trimit cecurile și scrisorile de preaviz, a spus Abe, necruțător. Voia să se asigure că, într-adevăr, Coop îi concedia. Nu exista altă opțiune.

–Luni o să vorbesc cu un agent imobiliar, a rostit Liz, încet.

Nu-i plăcea să-l supere, dar trebuia să fie la curent cu ce se întâmplă. Pur și simplu, nu putea face asta fără să-l avertizeze, dar considera că închirierea celor două spații pentru musafiri nu era de fapt o idee proastă. Lui Coop nu-i va lipsi acel spațiu și puteau obține o chirie foarte bună. Găsea că era una dintre cele mai inspirate idei ale lui Abe. Și ar fi fost mult mai ușor pentru Coop, decât să vândă casa.

–Bine, bine. Măcar asigurați-vă că nu-mi aduceți în casă un criminal în serie. Și, pentru numele lui Dumnezeu, fără copii sau câini care latră. De fapt, vreau numai chiriași femei, și să fie unele al naibii de atrăgătoare. O să le verific personal, a spus, doar cu jumătate de gură.

Liz considera că a fost extraordinar de rezonabil că n-a avut nici o obiecție, așa că avea de gând să încerce să găsească chiriași cât mai repede cu putință, înainte să se răzgândească.

–Asta e tot? l-a întrebat Coop pe Abe, în timp ce se ridica, sugerându-le în felul ăsta că se săturase de ei. Înghițise o doză prea mare de realitate într-o singură zi. Și era evident că dorea ca Abe să plece.

–Pentru moment, a răspuns Abe, ridicându-se. Și am vorbit serios, Coop. Nu mai cumpăra *nimic*.

–Promit. O să mă asigur că șosetele și lenjeria nu au găuri. Data viitoare când vii, te pun să le controlezi.

Îndreptându-se spre ușă, Abe n-a răspuns. I-a întins lui Livermore plicurile pe care le adusese cu el și i-a cerut să le împartă personalului. Toți trebuiau să plece în două săptămâni.

–Ce omuleț antipatic, i-a spus Coop lui Liz, zâmbindu-i, după ce Abe a ieșit. Probabil că a avut o copilărie foarte nefericită și de-asta gândește așa. Presupun că și-a petrecut adolescența smulgând aripile mușteloor. Jalnic, și, Doamne, cineva ar trebui să-i dea foc la costume.

–Are dreptate, Coop. Îmi pare rău, a fost o întâlnire dură. O să fac tot ce-mi stă în putință s-o instruiesc pe Paloma în următoarele două săptămâni. O să-i cer lui Livermore să-i arate cum să se ocupe de garderobă.

–Mă cutremur când mă gândesc cum o să arate. Presupun că o să-mi bage costumele la mașina de spălat, ceea ce s-ar putea să-mi dea un aspect cu totul nou.

Refuza să se lase descurajat și continua să pară ușor amuzat, în timp ce o privea.

–Cu siguranță, va fi foarte multă liniște aici când vom rămâne numai eu, tu și Paloma, sau Maria, cum o fi chemând-o.

Dar, în timp ce spunea asta, a observat o lucire ciudată în ochii lui Liz.

–Asta ce înseamnă? Doar nu te concediază și pe tine, nu?

Pentru o fracțiune de secundă, Liz i-a citi panica în ochi, și asta aproape i-a frânt inima. I-a luat o veșnicie până să-i răspundă.

–Nu, nu mă concediază, Coop... dar plec eu...

A spus-o în șoaptă. Îl anunțase pe Abe cu o zi înainte, și era singurul motiv pentru care n-o concediase și pe ea.

–Nu fi prostuță. Mai degrabă vând Conacul decât să te pierd pe tine, Liz. Mă duc și frec podele ca să te păstrez.

–Nu despre asta e vorba... Liz avea lacrimi în ochi. Mă mărit, Coop.

–Ce faci? Cu cine? Nu cu dentistul ăla caraghios din San Diego?

Se întâmplase cu cinci ani înainte, dar Coop nu era în stare să țină socoteala unor astfel de lucruri. Nici nu putea concepe s-o piardă pe Liz, și nici nu îi trecuse prin minte că se putea mărita. Avea cincizeci și doi de ani și nu numai că lăsa impresia că existase aici dintotdeauna, dar și că o va face pentru totdeauna. După atâția ani, făcea parte din familie. În timp ce-i răspundea, lacrimile îi șiroiau pe obraji.

–Este agent de bursă în San Francisco.

–Când a apărut în peisaj?

Coop părea șocat.

–Cu trei ani în urmă. Nu m-am gândit niciodată că o să ne căsătorim. Ți-am povestit despre el anul trecut. Pur și simplu, mi-am imaginat că n-o să facem altceva decât să ne întâlnim. Dar anul ăsta iese la pensie și vrea să călătoresc împreună cu el. Copiii lui au crescut și, până

la urmă, a spus acum ori niciodată. M-am gândit că mai bine prind șansa câtă vreme o mai am.

–Câți ani are?

Coop părea îngrozit. Era cea mai rea și mai surprinzătoare dintre toate veștile proaste primite în acea zi. Era șocat.

–Cincizeci și nouă. Are o situație foarte bună. Are un apartament în Londra și o casă foarte drăguță în San Francisco. O vinde și ne vom muta într-un apartament în Nob Hill.

–În San Francisco? O să mori de plictiseală, sau o să pieri într-un cutremur. Liz, n-o să-ți placă.

Impactul îl dezechilibrase. Nu reușea să-și imagineze cum se va descurca fără ea. Iar ea își sufla nasul și nu se putea opri din plâns.

–Poate o să mor. Poate o să mă întorc aici. Dar m-am gândit că va trebui să mă mărit cel puțin o dată, ca să pot spune că am făcut-o. Poți să mă cauți oricând, Coop, oriunde m-aș afla.

–Cine o să-mi mai facă rezervările și o să vorbească cu agentul? Și nu-mi spune că se va ocupa Paloma, indiferent cine naiba o fi!

–Agenția spune că va face tot ce va putea pentru tine. Biroul lui Abe va rezolva cu toate programările. Chiar nu mai am prea multe de făcut pe-aici.

Trebuia doar să înregistreze apelurile de la iubitele lui, să-l țină la curent pe agentul de presă cu informațiile proaspete, de cele mai multe ori legate de persoanele cu care se întâlnea. Era momentul să înceapă să-și dea singur telefoanele. Avea să fie o experiență nouă pentru el. Se simțea ca o trădătoare care îl abandona.

–Ești îndrăgostită de tipul ăsta, Liz, sau doar ai intrat în panică?

Ani de zile nici nu îi trecuse prin cap că voia să se mărite. Nu îi spusese niciodată nimic și nici el nu îi pusese întrebări despre viața ei sentimentală. Rareori îi vorbea

despre asta, și nici nu prea avea timp de întâlniri. Era prea ocupată să-i aranjeze întâlnirile lui Coop, să se ocupe de achizițiile, de petrecerile și de călătoriile lui, și, în ultimul an, abia dacă avusese timp să se vadă cu bărbatul cu care avea să se mărite, ceea ce, până la urmă îl făcuse să pună piciorul în prag. Era convins că acest Cooper Winslow era un narcisist și un egocentric care voia s-o țină pe Liz doar pentru el.

–Cred că sunt îndrăgostită de el. E un om bun, e drăguț cu mine. Vrea să aibă grijă de mine, și are două fete foarte drăguțe.

–Cât de mari sunt? Nu mi te pot imagina cu copii, Liz.

–Au nouăsprezece și douăzeci și trei de ani. Îmi plac cu adevărat, și par să mă placă și ele. Mama lor a murit când erau foarte mici, și Ted le-a crescut singur. A făcut o treabă foarte bună. Una dintre ele lucrează în New York, și cealaltă dă examen la medicină.

–Nu-mi vine să cred.

Părea total distrus. Dintr-odată, ziua se transformase într-un dezastru pentru el. Nu-și mai amintea nici ce a decis în legătură cu închirierea pavilionului și a aripii pentru oaspeți. Nu-i mai păsa de asta acum, nu-l interesa decât faptul că o pierdea pe Liz.

–Când ai de gând să te măriți cu el?

–În două săptămâni, imediat după ce plec de-aici.

Nici nu termină bine propoziția, că începu să plângă din nou. Dintr-odată, i se părea o idee groaznică chiar și ei.

–Vrei să te măriți aici? a întrebat el, generos.

–O să ne căsătorim în casa unor prieteni din Napa, a răspuns Liz printre lacrimi.

–Sună îngrozitor. Faci o nuntă mare?

Era chiar uluit. Nu se așteptase niciodată la așa ceva.

–Nu. Numai noi, fetele lui și cuplul în a cărui casă ne căsătorim. Dacă era mai mare, te invitam, Coop.

Nu avusese timp să organizeze o nuntă. Fusese prea ocupată să aibă grijă de el. Și Ted nu voia să mai aștepte. Știa că dacă nu insista, nu-l va părăsi niciodată pe Coop. Se simțea răspunzătoare pentru el.

–Când ai decis toate astea?

–Cu o săptămână în urmă.

Ted veni în weekend și insistase mult pe lângă ea. Decizia lor coincisese cu decizia lui Abe de a concedia tot personalul. Într-un fel, știa că, plecând, îi făcea lui Coop o favoare. Altfel acesta n-ar fi lăsat-o să plece. Dar era conștientă va fi greu pentru amândoi să-și ia rămas-bun. Nu se putea imagina părăsindu-l, și asta îi zdrobea inima. Era atât de naiv și de neajutorat – așa cum numai el putea fi. Iar ea îl răsfățase timp de peste douăzeci și doi de ani. Mereu îi purtase de grijă și îl dădăcise. Știa că în San Francisco va avea nopți în care va sta trează, frământându-se pentru el. Schimbarea va fi enormă pentru amândoi. Grija pe care i-o purtase lui Coop substituise lipsa copiilor pe care nu îi avusese niciodată și pe care renunțase să-i mai aștepte de mult.

Chiar înainte ca Liz să plece, el încă părea distrus și, înainte de a ieși, Liz răspunse la telefon. Era Pamela, ultima lui aventură. Avea douăzeci și doi de ani, tânără chiar și pentru standardele lui. Era model și aspira să devină actriță. O întâlnise la o ședință foto pe care o făcuse pentru revista GQ. Angajaseră atunci pentru ședință o jumătate de duzină de modele care să-l înconjoare, în extaz, iar ea arăta cel mai bine din grup. Se întâlnea cu ea numai de o lună, și era înnebunită după el, cu toate că era destul de bătrân să-i fie bunic, numai că, din fericire, nu arăta ca un bunic. Urma să o ducă pe Pamela la The Ivy pentru cină, iar Liz îi aminti că trebuia s-o ia pe la șapte jumătate. Înainte să plece, Coop o îmbrățișă călduros

și îi mai spuse o dată să se întoarcă la el, dacă nu-i convenea să fie măritată. Și, în secret, spera că așa va fi. Coop avea sentimentul că și-a pierdut sora mai tânără sau cel mai bun prieten.

În timp ce conducea, Liz începu să plângă din nou. Îl iubea pe Ted, dar nu-și putea imagina viața fără Coop. De-a lungul anilor devenise familia ei, cel mai bun prieten, fratele ei, fiul, eroul ei. Îl adora. Și îi trebuise ultimul dram de curaj și de putere să accepte căsătoria cu Ted, și apoi să-i mărturisească lui Coop. Săptămâna trecută nu fusese în stare nici să doarmă, și, în fiecare dimineață, înainte ca el să vină acasă, se simțea ca bolnavă. Îi era recunoscătoare lui Abe că fusese acolo ca s-o facă să uite. Și, în timp ce ieșea pe poarta principală, fu cât pe ce să se ciocnească de o mașină care trecea pe lângă ea. Era total absentă. Părăsindu-l pe Coop, părea că abandonează mănăstirea sau matca. Spera doar ca, până la urmă, să fi luat decizia cea bună.

După plecarea ei, Coop rămase în bibliotecă și își turnă încă un pahar de șampanie. A luat o gură, apoi, tot cu sticla în mână, s-a îndreptat încet pe scări în sus, spre dormitor. În drum a trecut pe lângă o femeie scundă, în uniformă albă, care aspira scările. Avea pe pieptul rochiei o pată mare, care părea de sos de roșii sau de supă. Își ținea părul strâns în cozi lungi, lăsate pe spate, și purta niște ochelari care i-au atras atenția lui Coop.

–Paloma? a întrebat, ca și cum o vedea pentru prima oară, sperând să nu fie ea. Purta tenișI cu model leopard, care l-au făcut să se crispeze.

–Da, domnule Weenglow?

Avea un aer foarte independent. Nu și-a scos ochelarii, dar a rămas holbându-se la el din spatele lentilelor negre. Era imposibil să ghicești câți ani avea, dar Coop presupunea că era cam între două vârste.

–Winslow, Paloma. Ai avut vreun accident?

Se referea la pata de pe uniforma ei, care arăta de parcă cineva aruncase cu pizza în ea.

–Am avut spaghete la prânz. Am scăpat lingura pe uniformă. Şi alta nu am aici.

–Arată delicios, i-a spus în timp ce trecea pe lângă ea, încă distrus de plecarea lui Liz şi întrebându-se dacă tot aşa vor sta lucrurile şi când Paloma se va ocupa de garderoba lui.

După ce el a închis uşa dormitorului, Paloma a rămas holbându-se la el, apoi şi-a dat ochii peste cap. Era pentru prima oară când îi vorbea şi, cu toate că ştia puţine lucruri despre el, niciodată nu-l plăcuse. Ieşea cu femei suficient de tinere ca să-i fie copii şi părea exclusiv preocupat de persoana lui. Nu-i venea în minte nici măcar un lucru care îi plăcea la el, îşi zise în timp ce aspira scările. Oricum, nu era dornică să rămână singură cu el în casă. Când aflase că a fost singura din casă pe care contabilul nu a concediat-o, simţise că a tras lozul cel mare. Aşa că nu era cazul să comenteze. Avea o mulţime de rude de întreţinut în San Salvador şi avea nevoie de bani. Chiar dacă asta însemna să muncească pentru unul ca el.

capitolul 2

În casa goală, împreună cu agentul imobiliar, Mark Friedman semna ultimul act, cu inima aproape sfâșiată. Casa rămăsese pe piață numai trei săptămâni. Luaseră un preț bun pe ea, dar asta nu-i păsa. În timp ce privea în jur pereții dezgoliți și camerele goale, unde el și familia lui trăiseră zece ani, avea sentimentul că își vedea ultimul dintre vise dispărând.

Intenționase să păstreze casa și să locuiască acolo, dar Janet îi ceruse s-o vândă imediat după ce ea pleca la New York. Apoi Mark înțelesese că, indiferent de ce îi spusese în săptămânile dinainte, ea nu se va mai întoarce niciodată la el. Îl anunțase că-l părăsește numai cu două săptămâni înainte de a pleca. Tocmai îl sunase avocatul ei. În ultimele cinci săptămâni, întreaga lui viață se spulberase. Mobila era deja în drum spre New York, pentru că le lăsase totul ei și copiilor. Se instalase într-o cameră de hotel lângă birou și, în fiecare dimineață, se trezea cu dorința să moară. Locuiseră în Los Angeles timp de zece ani și erau căsătoriți de șaisprezece.

Mark avea patruzeci și doi de ani, era înalt, suplu, blond, cu ochi albaștri și, până în urmă cu cinci săptămâni, fusese convins că avea o căsnicie fericită. El și Janet terminaseră dreptul și se căsătoriseră imediat după ce absolviseră. Ea rămăsese însărcinată aproape imediat. Jessica se născuse la prima aniversare a căsătoriei lor și acum avea cincisprezece ani. Jason avea treisprezece. Mark era avocat, specializat în consultanță fiscală, la o firmă mare de avocatură, și, cu zece ani în urmă, fusese transferat de la New York la Los Angeles. La început se mutaseră de nevoie, dar, până la urmă ajunseseră să le placă orașul. El găsise casa din

Beverly Hills în câteva săptămâni, chiar înainte ca Janet și copiii să vină de la New York. Era perfectă pentru ei, cu o curte mare în spate și cu o mică piscină. Cei care o cumpăraseră voiau să se mute cât mai repede, pentru că așteptau gemeni peste șase săptămâni. Și, reflectând la toate astea în timp ce făcea un ultim tur, Mark nu putu să nu se gândească la faptul că viața acestei familii abia începea pe când a lui se termina. Încă nu-i venea să creadă ce se întâmplase.

Acum șase săptămâni era cel mai fericit bărbat însurat, cu o nevastă frumoasă, după care era înnebunit, cu o slujbă care îi plăcea, cu o casă drăguță și doi copii grozavi. Nu aveau probleme cu banii, erau cu toții sănătoși și nu li se întâmplase nimic rău. Șase săptămâni mai târziu, nevasta îl părăsise, pierduse casa, familia luase drumul New Yorkului și pe el îl aștepta un divorț. Era aproape imposibil de crezut.

Agenta imobiliară îl lăsase să rătăcească singur prin camerele goale, așa că se putea gândi la timpurile bune pe care le trăiseră aici. Din punctul lui de vedere, totul mersese bine în căsnicia lor, și chiar Janet recunoștea că a fost fericită cu el.

„Nu știu ce s-a întâmplat", i-a spus ea printre lacrimi atunci când i-a dat vestea. „Poate că m-am plictisit... poate trebuia să mă întorc la lucru după ce s-a născut Jason..." Dar nimic din toate astea nu constituia pentru Mark o explicație plauzibilă pentru faptul că îl părăsise pentru alt bărbat. Cu cinci săptămâni în urmă recunoscuse că era îndrăgostită nebunește de un doctor din New York.

Acum un an și jumătate, mama lui Janet se îmbolnăvise foarte rău. La început, un atac de cord, apoi zona zoster și, în cele din urmă, o comoție cerebrală. Timp de șapte luni nesfârșite, Janet făcuse naveta la New York.

Tatăl ei fusese distrus și se îmbolnăvise de Alzheimer, iar mama ei trecea dintr-o criză în alta. De câte ori pleca

Janet, Mark avea grijă de copii. Prima oară când se dusese la New York, după infarctul mamei, Janet stătuse plecată șase săptămâni. Dar îl suna de trei sau de patru ori pe zi. Niciodată el nu bănuise nimic, și nu se întâmplase dintr-odată, îi explicase Janet, ci în timp. S-a îndrăgostit de doctorul mamei ei. Era un tip grozav, a susținut-o și a ajutat-o foarte mult, și a fost foarte bun cu ea. Într-o seară au luat cina, întâmplător, și de acolo a început totul.

Aventura dura de un an, și spunea că se simțea sfâșiată. A sperat că va putea trece peste episodul ăsta, că ținea de trecut. L-a asigurat pe Mark că a încercat de mai multe ori să termine relația cu doctorul, dar erau prea dependenți și obsedați unul de altul. I-a mărturisit lui Mark că era dependentă de legătura cu Adam ca de un drog. Mark a propus să facă terapie și consiliere de cuplu, dar Janet a refuzat. Nu-i dăduse răspunsul pe loc, dar se hotărâse. Spunea că vrea să se întoarcă la New York și să vadă cum merg lucrurile. Simțea nevoia să renunțe la căsătorie, cel puțin pentru un timp, în așa fel încât să poată aprecia corect relația cu Adam. Și, imediat ce ajuns la New York, i-a comunicat lui Mark că vrea să divorțeze și i-a cerut să vândă casa. Voia jumătatea ei din bani, în așa fel încât să poată cumpăra un apartament în New York. Mark stătea holbându-se le pereții dormitorului lor, gândindu-se la ultima discuție pe care a avut-o cu ea. Niciodată în viața lui nu s-a simțit atât de pierdut și de singur. Toate lucrurile în care a crezut, pe care s-a bazat și a considerat că vor fi pentru totdeauna ale lui nu mai existau. Și, cel mai grav era că nu greșise cu nimic, cel puțin așa credea. Poate a muncit prea mult, sau nu a scos-o destul în oraș, dar totul decurgea normal între ei și ea nu s-a plâns niciodată.

După cea mai mizerabilă zi din viața lui Mark, când Janet i-a mărturisit despre aventură, urmă o altă zi la fel de oribilă, când i-au anunțat pe copii că se despărțeau. Aceștia voiau să știe dacă el și mama lor aveau

să divorțeze, iar el a recunoscut cinstit că nu știa sigur. Dar realiza acum că Janet știa încă de pe atunci. Pur și simplu, n-a vrut să le spună nici copiilor, nici lui.

Copiii au plâns la nesfârșit, și, fără un motiv aparent, la început, Jessica l-a acuzat pe el că e vinovat de toate. Nimic din ce se întâmpla nu avea sens pentru ei. La cincisprezece și la treisprezece ani, situația era și mai absurdă pentru ei decât pentru Mark. Cel puțin, el știa de ce îl părăsea Janet, indiferent dacă merita sau nu așa ceva. Dar pentru copii era un mister care sfida orice explicație. Nu și-au văzut niciodată părinții certându-se, și se întâmpla foarte rar să nu fi fost de acord unul cu celălalt. Poate atunci când era vorba despre ornamentele cu care să împodobească pomul de Crăciun, sau când Mark a făcut o criză de nervi pentru că Janet i-a făcut praf mașina cea nouă, dar, până la urmă, și-a cerut iertare și i-a spus că era fericit că n-a fost rănită. Era un tip foarte calm, și ea era o persoană plăcută. Numai că Adam era mai fascinant decât Mark. După spusele lui Janet, avea patruzeci și opt de ani, o meserie captivantă, și trăia la New York. Avea un velier în Long Island și activa de patru ani în cadrul Corpului pentru Pace. Avea prieteni interesanți și o viață amuzantă. Era divorțat și n-a avut niciodată copii. Soția lui n-a putut să facă și n-au dorit să adopte. Era înnebunit la gândul că Janet avea copii. Chiar voia încă doi, ai lor, ceea ce Janet nu i-a spus nici lui Mark, nici copiilor. Aceștia încă nu știau nimic despre el. Avea de gând să-l aducă în viața lor imediat ce se stabileau la New York, și Mark o suspecta că nu intenționa să le spună că Adam fusese motivul pentru care l-a părăsit.

Mark era conștient că, în comparație cu Adam, era plictisitor. Își iubea munca, iar administrarea patrimoniului era un lucru care-l pasiona și la care se pricepea, fără să constituie însă un subiect de discuție inepuizabil pentru ea. Janet voia să se ocupe de drept penal sau de apărarea

drepturilor copiilor, iar consultanța financiară o plictisea de moarte. Jucau tenis de mai multe ori pe săptămână, se duceau la filme, își petreceau timpul cu copiii, se duceau la mese cu prietenii. Avuseseră parte de o viață plăcută și normală. Acum, nimic nu mai era în regulă. Suferința psihică pe care o resimțea aproape se transformase în durere fizică. În ultimele cinci săptămâni, un cuțit îi răsucea măruntaiele. Începuse chiar să meargă la psiholog, la sugestia medicului său, după ce Mark îl sunase și îi ceruse somnifere, pentru că spunea că nu mai putea dormi. Viața lui devenise un adevărat iad. Îi era dor de ea, îi era dor de copii, îi era dor de viața lui. Într-o clipă, tot și toți se evaporaseră, și același lucru se întâmpla acum cu casa.

–Ești gata, Mark? l-a întrebat agenta, băgându-și capul pe ușa dormitorului.

Stătea pur și simplu acolo, privind în gol, pierdut în gânduri.

–Da, sigur, a răspuns și a ieșit din cameră, aruncând o ultimă privire înapoi.

Era ca și cum spunea adio unei lumi pierdute sau unui vechi prieten. A urmat-o afară din casă, și ea a încuiat ușa. Mark îi dăduse toate cheile. Banii urmau să fie depuși în contul lui în aceeași după-amiază, iar el promisese să-i trimită lui Janet jumătatea care i se cuvenea. Luaseră bani frumoși pe casă, dar, acum, asta nu însemna nimic pentru el.

–Ești pregătit să începi să cauți ceva pentru tine? l-a întrebat agenta, plină de speranță. Am câteva căsuțe drăguțe, sus, pe coline, și există și o mică bijuterie în Hancock Park. Găsești în zonă și câteva apartamente drăguțe.

Februarie fusese dintotdeauna o lună bună pentru achiziții. Perioada moartă din timpul sărbătorilor se încheia, și primăvara apăreau pe piață locuințe interesante. Prin vânzarea casei și prin prețul pe care îl luase pe ea, știa

că are bani de cheltuială, nu glumă. Chiar și numai jumătate era mai mult decât suficient ca să-și cumpere o locuință frumoasă. Avea o slujbă bună. Banii nu reprezentau o problemă pentru Mark. Doar celelalte aspecte ale vieții.

–Mă simt foarte bine la hotel, i-a spus, în timp ce urca în Mercedes, după ce i-a mai mulțumit o dată.

Făcuse o treabă grozavă și încheiase vânzarea fără probleme, în timp record. Aproape că și-ar fi dorit să nu fie atât de eficientă, sau chiar să rateze vânzarea. Nu era pregătit să se apuce că caute altceva. Înainte mai trebuia să stea de vorbă cu psihologul, pentru ca acesta să-i spună ceva care să-l remonteze. Nu mai fusese niciodată la psiholog, i se părea un tip simpatic, dar Mark nu era sigur că acesta îl va putea ajuta. Poate cu problemele de somn, dar cu restul, nici vorbă. Indiferent de discuțiile purtate la ședințele de consiliere, Janet și copiii plecaseră, iar el nu mai avea o viață. Dar nu voia o viață oarecare. Îi voia pe ei. Acum însă ea aparținea altui bărbat și poate și copiii o să-l placă mai mult pe Adam. Era un gând ucigător. În viața lui nu se simțise atât de pierdut și lipsit de speranță.

Merse cu mașina direct la birou și, la prânz, era din nou la masa de lucru. A dictat mai multe scrisori și a terminat câteva rapoarte. În acea după-amiază avea întâlnire cu partenerii. Nu s-a deranjat nici măcar să mănânce de prânz. În cinci săptămâni pierduse aproape patru kilograme, poate cinci. Tot ce putea face acum era să meargă mai departe, târându-se și încercând să se amăgească. Noaptea, când își amintea totul, nu se putea împiedica să nu se gândească, și auzea iar și iar cuvintele lui Janet, în timp ce gândul îi fugea la copii și la cât de mult plânseseră. Îi suna în fiecare seară, le promitea că se va duce să-i viziteze peste câteva săptămâni. Vorbise cu ei despre o călătorie în Caraibe, în vacanța de Paște, și despre faptul că, în vacanța de vară, vor veni în L.A., dar acum nu aveau unde să stea.

Mai târziu, în după-amiaza aceea, când s-a văzut cu Abe Braunstein la întâlnirea în legătură cu noile legi fiscale, contabilul a rămas uimit. Mark arăta de parcă avea o boală în fază terminală. De obicei, părea sănătos, tânăr și atletic, era întotdeauna binedispus, și, deși știa că are patruzeci și doi de ani, Abe mereu îl considerase pe Mark un puști simpatic. Era prototipul băiatului bun. Acum arăta ca un mort. Și se simțea așa cum arăta.

– Te simți bine? l-a întrebat Abe, îngrijorat.

– Da, sunt bine, a răspuns Mark într-o doară, indiferent.

Până și fața îi era pământie. Părea extenuat și palid, și Abe a fost chiar îngrijorat pentru el.

– Arăți de parcă ai fost bolnav. Ai slăbit mult.

Mark a aprobat din cap și nu i-a răspuns, dar, după întâlnire, s-a simțit foarte prost că nu a reacționat la grija pe care i-a arătat-o Abe. Era a doua persoană cu care intenționa să stea de vorbă, prima fiind psihologul. Nu avea nici curajul, și nici răbdarea să vorbească oricui altcuiva. Era umilitor, îl făcea să se simtă ca un ratat și se temea că lumea va crede că n-a însemnat nimic pentru Janet. Voia să explice, dar era sfâșiat între dorința de a se plânge și nevoia de a mușamaliza totul.

– Janet a plecat, a spus Mark, în secret, când au părăsit împreună sala de întâlniri.

Era aproape ora șase. Nu ascultase nici jumătate din ce se discutase, iar Abe observase și asta. Mark arăta de parcă trăia o experiență transcendentală, și așa se și simțea. Dar, la început, Abe nu și-a dat seama despre ce era vorba.

– Într-o călătorie? a întrebat, confuz.

– Nu. De tot, i-a explicat Mark, încruntat.

Dar rostirea adevărului era oarecum o ușurare.

– A plecat cu trei săptămâni în urmă. S-a mutat la New York împreună cu copiii. Tocmai am vândut casa. O să divorțăm.

–Îmi pare rău să aud asta, i-a spus Abe, plin de compasiune.

Bietul băiat părea distrus. Dar era tânăr, o să-și găsească altă nevastă, poate chiar va avea alți copii. Era un tip arătos, și așa îl considerase Abe mereu.

–Asta e chiar o lovitură. N-am știut.

Nu auzise nimic, deși lucra mult cu firma lui Mark. Dar, de obicei, discuta despre legi fiscale sau despre clienți, nu despre viața personală.

–Unde locuiești?

E ciudat cum bărbații se întreabă unii pe alții ce fac, nu ce simt.

–La un hotel, la două cvartale de-aici. E un fel de dărăpănătură, dar pentru moment e bine.

–Vrei să ieșim să mâncăm ceva?

Nevasta lui Abe îl aștepta acasă, dar se vedea clar că Mark avea nevoie de un prieten. Cu toate astea, Mark era mult prea distrus ca să poată sta de vorbă cu cineva. Cu cât se apropia mai mult de casă, cu atât lucrurile arătau și mai rău. Era cât se poate de clar că viața lui cu Janet se terminase pentru totdeauna.

–Nu, mulțumesc, i-a spus Mark străduindu-se să zâmbească. Poate altă dată.

–O să te sun, a promis Abe, după care a plecat.

Nu știa cine purta vina divorțului, dar era limpede că Mark nu era fericit de cele întâmplate. Era evident că nu avea pe altcineva, așa că Abe se întreba dacă ea purta toată vina, pentru că era o femeie care arăta extraordinar. Păreau un cuplu american clasic, băiatul și fata cumsecade. Amândoi blonzi, amândoi cu ochi albaștri și cu niște copii care arătau precum cei de pe posterele care ilustrau modul de viață american. Toți parcă veneau de la o fermă din Midwest, cu toate că el și Janet crescuseră printre blocuri, în New York. Urmaseră același liceu, dar nu se întâlniseră niciodată. Ea studiase la Vassar, el la Brown, și, în cele

din urmă, se cunoscuseră la Yale, la Facultatea de Drept. Avuseseră o viață perfectă. Dar atât.

Mark a rămas la birou aranjând hârtiile până la ora opt seara și, în cele din urmă, s-a întors la hotel. S-a gândit să ia un sendviș pe drum, dar nu-i era foame. Le promisese și doctorului, și psihologului că o să încerce să mănânce. De mâine, își promitea și lui. Tot ce voia să facă acum era să se bage în pat și să se uite la televizor. Și, poate, până la urmă, să adoarmă.

Când a ajuns în cameră, suna telefonul. Era Jessica. Avusese o zi bună la școală și luase un zece la test. Era la liceu în clasa a zecea, dar nu-i plăcea școala cea nouă. Nu-i plăcea nici lui Jason, care era într-a opta. Schimbarea fusese dură pentru ei. Jason juca fotbal, și Jessica era în echipa de hochei de câmp. Dar spunea că băieții din New York erau toți niște ciudați. Continua să-l acuze pe Mark de tot ce nu înțelegea în legătură cu divorțul.

Mark nu i-a spus că exact în acea zi renunțase la casă și nici că n-o vor mai vedea niciodată. I-a promis doar că se va duce cât de curând la New York și a rugat-o să-i transmită salutări mamei. După ce a închis telefonul s-a așezat în pat, s-a uitat la televizor, în timp ce lacrimile i se rostogoleau încet pe obraji.

capitolul 3

Jimmy O'Connor era suplu, atletic și solid. Avea umeri lați și brațe puternice. Era jucător de golf și de tenis. Urmase cursurile la Harvard și jucase în echipa de hochei pe gheață. Era un tip grozav. În timp ce muncea ca voluntar în Watts, făcuse un master în psihologie la UCLA. Se întorsese în anul următor pentru o specializare în asistență socială și nu mai plecase niciodată din Watts. La treizeci și trei de ani avea o viață și o carieră pe care le iubea și încă avea grijă să-și lase puțin timp pentru sport. Organizase o echipă de fotbal și una de softball pentru copiii cu care lucra. Plasa copii în adopție și îi muta din casele unde erau bătuți, molestați sau abuzați. Ducea personal pe brațe, la Urgență, copii arși cu clor, și nu o dată îi ținea acasă la el până reușea să găsească familia de adopție potrivită. Oamenii cu care lucra spuneau că are o inimă de aur.

Era imaginea clasică a irlandezului brunet, cu păr negru ca abanosul, piele măslinie și ochi negri, uriași. Avea buze senzuale și un zâmbet care făcea să li se taie picioarele femeilor. Asta o frapase și pe Maggie. Margaret Monaghan. Erau amândoi din Boston, se întâlniseră la Harvard și veniseră pe Coasta de Vest după absolvire. Locuiseră împreună din primul an. Și, tot plângându-se de asta, cu șase ani în urmă se duseseră la primărie și se căsătoriseră. Mai ales ca să scape de gura părinților. Ei susțineau că un act nu reprezintă nici o diferență pentru nici unul dintre ei, apoi fuseseră nevoiți să-și recunoască unul altuia că era nu numai bine, dar chiar plăcut. Căsătoria fusese un lucru bun.

Maggie era cu un an mai tânără decât Jimmy, care o considera cea mai deșteaptă femeie pe care o cunoscuse vreodată. În toată lumea nu mai exista femeie ca ea. Avea și ea un master în psihologie și tocmai gândea să-și dea doctoratul în filosofie. Nu era sigură. Și, la fel ca el, lucra cu copiii străzii. În loc să aibă copiii lor, prefera să adopte. El era copil unic, iar ea era cea mai mare dintre nouă frați. Făcea parte dintr-o familie bună, solidă, de irlandezi din Boston, originară din Comitatul Cork. Părinții ei se născuseră în Irlanda și aveau un accent puternic, pe care ea îl imita perfect. Familia lui Jimmy părăsise Irlanda cu patru generații înainte. Era văr îndepărtat cu familia Kennedy, și de când aflase, Maggie îl tachina fără milă pe tema asta și îl numea „băiat de bani gata". Dar păstrase informația pentru ea, îi plăcea doar să-l necăjească. În legătură cu orice și oricând. Pe el nu-l deranja. Era strălucitoare, obraznică, frumoasă, curajoasă, cu păr roșu ca focul, ochi verzi, și plină de pistrui. Era femeia visurilor lui și dragostea vieții lui. Nu exista nici măcar un singur lucru care să nu-i placă la ea, poate cu excepția faptului că nu știa să gătească, dar nu-i păsa. Așa că gătea el pentru amândoi, și era mândru că era un bucătar foarte bun.

Când administratorul clădirii a sunat la ușă și a intrat în casă, Jimmy împacheta lucrurile din bucătărie și cratițele. Ca să-i dea de știre lui Jimmy că era acolo, l-a strigat. Nu-i plăcea să vină pe neașteptate, dar trebuia să prezinte casa. Era un mic apartament în Venice Beach. Le plăcuse să locuiască acolo. Maggie adora să se plimbe cu rolele la vale pe străzi, așa cum făcea toată lumea din zonă. Și le plăcea plaja. Jimmy anunțase cu o săptămână înainte că renunță la chirie și se mută la sfârșitul lunii. Nu știa unde. Nu voia decât să plece de-acolo. Oriunde, numai acolo, nu.

Administratorul clădirii a prezentat apartamentul unui cuplu de tineri care spuneau că au de gând să se căsătorească.

Purtau amândoi jeanși, tricouri și sandale, iar lui Jimmy i s-au părut tineri și inocenți. Abia dacă aveau douăzeci de ani, tocmai absolviseră colegiul și veneau din Midwest. Erau îndrăgostiți de L.A., și apartamentul li s-a părut grozav. Considerau că în Venice Beach era cel mai bine. Administratorul le-a făcut cunoștință cu Jimmy, el a dat din cap și și-au strâns mâinile, după care s-a întors la treaba lui, și i-a lăsat să vadă apartamentul în liniște. Era intim și în stare bună. Avea un living mic și un dormitor minuscul, puțin mai mare decât patul, o baie unde doi oameni trebuiau să stea umăr la umăr ca să încapă, și bucătăria unde împacheta el. Fusese exact ce le trebuia lor, nu aveau nevoie de mai mult spațiu, și Maggie, care insistase întotdeauna să-și plătească jumătatea ei de chirie, nu-și putea permite mai mult. Era foarte încăpățânată cu astfel de lucruri. Împărțeau toate cheltuielile pe din două, chiar și după ce se căsătoriseră.

„Nu am de gând să fiu o femeie întreținută, Jimmy O'Connor", spunea ea, imitând accentul părinților, în timp ce părul de culoarea flăcării îi juca în jurul feței.

El voia să aibă copii cu ea, își imagina că va avea o casă plină de copii cu părul roșu. În ultimele șase luni discutaseră despre asta, dar Maggie voia și să adopte. Voia să le ofere copiilor o viață mai bună decât puteau avea altfel.

„Ce-ai zice de șase și șase", glumea Jimmy. „Șase ai noștri, șase adoptați. Pe care dintre ei vrei să-i întreții?"

Acceptase că-l putea lăsa pe el să întrețină copiii, măcar pe câțiva dintre ei. Nu își putea permite să aibă câți copii își doreau. Dar cel mai des vorbeau despre cinci sau șase.

–Aragaz? a întrebat posibila chiriașă, cu un zâmbet, și Jimmy a încuviințat din cap, fără să mai adauge nimic. Îmi place să gătesc.

Putea să-i spună că și lui îi plăcea, dar nu voia să intre în vorbă cu ei. Doar aprobă din cap și continuă să împacheteze. După cinci minute, au plecat. Administratorul clădirii îi strigă lui Jimmy o mulțumire, apoi ușa se închise și se auziră voci înăbușite pe hol. Se întrebă dacă aveau de gând să ia apartamentul. Nu-i păsa cine știe ce. Unora le-ar fi păsat. Era un loc drăguț, clădirea era curată și avea o vedere frumoasă. Maggie insistase asupra panoramei, cu toate că asta îi afecta bugetul, dar, spunea ea cu accent, nu avea nici un sens să locuiești în Venice dacă nu aveai panoramă. Îi plăcea grozav să se joace cu accentul. Crescuse cu el, era obișnuită cu el, iar pe Jimmy îl amuza. Uneori, când ieșeau la o pizza, ea vorbea toată seara făcând pe irlandeza și păcălea pe toată lumea. Învățase singură și galeza. Și franceza. Voia să învețe și chineza, în așa fel încât să poată sta de vorbă cu copiii imigranților din cartierul chinezesc. Voia să poată comunica cu copiii.

—Nu e prea prietenos, șopti unul din noii chiriași.

Discutaseră cât timp studiaseră baia și deciseseră să ia apartamentul. Și-l puteau permite și, chiar dacă încăperile erau mici, le plăcea panorama pe care o ofereau.

—E băiat bun, a intervenit administratorul blocului luându-i apărarea. Întotdeauna mi-a plăcut și de el, și de soția lui. A trecut printr-o perioadă grea, a continuat precaut, neștiind sigur dacă putea să le dezvăluie anumite lucruri pe care, oricum, le vor auzi de la altcineva.

Toată lumea din clădire iubea familia O'Connor, iar lui îi părea rău văzându-l pe Jimmy că pleacă, dar îl înțelegea. Și el ar fi făcut același lucru.

Noii chiriași se întrebau dacă era evacuat sau pleca de bunăvoie, atât părea de nefericit și aproape ostil, în timp ce împacheta.

—A avut o nevastă tânără și frumoasă, o fată nemaipomenită. Treizeci și doi de ani, cu păr roșu, strălucitor, deșteaptă foc.

–S-au despărțit? a întrebat naivă femeia, ușor compătimitoare.

Jimmy o privise aproape fioros în timp ce îndesa tigăile în cutia de carton.

–A murit. Acum o lună. Îngrozitor lucru. O tumoare la creier. A început să aibă dureri de cap cu câteva luni în urmă, dar credea că sunt migrene. Acum trei luni au internat-o în spital pentru analize, tomografii, presupun. RMN, tomografie computerizată, tot ce trebuie. A făcut o grămadă de analize. I-au găsit o tumoare pe creier, au încercat s-o opereze, dar era prea mare și se răspândise deja. A murit în două luni. Am crezut că va muri și el. N-am văzut doi oameni care să se iubească mai mult. Tot timpul râdeau, discutau și glumeau. Mi-a trimis un preaviz săptămâna trecută. Spune că nu mai poate rămâne, e mult prea trist. Îmi pare atât de rău pentru el, e un om atât de bun.

Administratorul blocului avea lacrimi în ochi.

–Ce îngrozitor! a spus femeia, simțind lacrimile înțepându-i ochii. Era o poveste tulburătoare și observase fotografiile celor doi prin tot apartamentul. Păreau fericiți și îndrăgostiți. Ce șoc cumplit pentru el.

–Ea a fost foarte curajoasă. Chiar și în ultima săptămână au făcut plimbări, el i-a gătit cina, într-o zi a dus-o până la plajă, pentru că îi plăcea foarte mult. Va trece multă vreme până când își va reveni, dacă își va reveni. Nu va mai găsi niciodată o fată ca ea.

Administratorul clădirii, care îi știa pe amândoi și care îl îndrăgea pe Jimmy pentru tăria lui, și-a șters o lacrimă, în timp ce tânărul cuplu îl urma pe scări, în jos. Dar povestea i-a bântuit tot restul zilei.

Mai târziu, administratorul a strecurat pe sub ușa lui Jimmy un bilet în care îi scria că tinerii au închiriat apartamentul. În trei săptămâni trebuia să se mute.

Jimmy a rămas perplex, uitându-se la bilet. Era ceea ce își dorea și ceea ce voia să facă, dar nu știa unde să se ducă. Nu-i mai păsa unde locuia. Nu-l mai interesa.

Putea dormi într-un sac de dormit, pe stradă. Poate că de-asta există oameni fără adăpost. Poate nu le mai pasă unde trăiesc, sau dacă trăiesc. Când murise Maggie, se gândise să se sinucidă, intrând pur și simplu în ocean, fără o șoaptă sau un sunet. Ar fi fost o enormă ușurare. A doua zi după moartea ei, rămăsese ore întregi pe plajă și se gândise la asta. Și apoi, ca și cum putea s-o audă, și-o imaginase spunându-i cât de furioasă ar fi fost pe așa o mămăligă de bărbat. Îi putea chiar auzi accentul. Când se întorsese în apartament se lăsase seara, și ore întregi plânsese și se tânguise pe canapea.

Familiile lor veniseră de la Boston noaptea și rugăciunile și funeraliile duraseră următoarele două zile. Refuzase s-o îngroape la Boston. Îi spusese că voia să rămână în California alături de el, așa că o îngropase acolo. Părinții, frații și surorile fuseseră distruși de pierdere. Dar cel mai îndurerat era el. Nimeni nu știa cât de mult a pierdut, sau ce a însemnat ea pentru el. Maggie reprezenta toată viața lui, și știa absolut sigur că nu va mai iubi niciodată altă femeie așa cum o iubise pe ea, sau poate nu va mai iubi deloc. Nu concepea o altă femeie în viața lui. Oricât de asemănătoare ar fi fost. Și cine putea fi ca ea? Cine putea avea flacăra și pasiunea, geniul, bucuria și curajul ei? Fusese cea mai curajoasă ființă pe care o cunoscuse vreodată. Nici măcar nu-i fusese frică să moară, pur și simplu își acceptase soarta. El însă nu se oprise din plâns și-l implorase pe Dumnezeu să-și schimbe planul acela îngrozitor, pentru că nu-și putea imagina cum să trăiască fără ea. Se dusese de o lună. Săptămâni. Zile. Ore. Și tot ce-i mai rămânea acum era să se târâie prin ce îi mai rămăsese din viață.

Se întorsese la muncă la o săptămână după moartea ei și toată lumea se purtase cu el foarte atent. Se întorsese la serviciu ca să muncească toată ziua cu copiii, dar nu mai simțea nici bucurie, nici elan, nici energie. Trebuia doar să găsească modalitatea prin care să meargă mai departe

în viață, să respire, să se trezească în fiecare dimineață, fără să aibă vreun motiv pentru care s-o facă.

O parte a ființei lui dorea să rămână în acel apartament pentru totdeauna, dar alta nu mai suporta să urce acolo nici măcar o dată fără ea. Știa că trebuia să plece. Nu-i păsa unde. Doar să plece. Văzuse numele unei agenții imobiliare într-un anunț și sunase. Toți agenții erau plecați. Își lăsase numele și numărul de telefon și se întorsese la împachetat. Dar, când ajunsese la jumătatea de dulap a lui Maggie avusese senzația că Mike Tyson îl lovise direct în piept. I se tăiase respirația. Impactul cu această realitate absolută fusese atât de puternic, încât i se scursese aerul din plămâni și sângele din inimă. Pur și simplu rămăsese nemișcat un moment îndelungat. Îi simțea parfumul, îi simțea prezența, ca și cum se afla în cameră alături de el.

–Acum ce dracu' mă fac? a spus cu voce tare, în timp ce lacrimile îi țâșneau din ochi. S-a prins de rama ușii, ca și cum o forță supranaturală era gata să-l doboare. Durerea pierderii ei era atât de mare, încât cu greu se putea ține pe picioare.

„Continuă Jimmy", i-a răsunat vocea ei în minte. „Nu poți abandona acum." Îi auzea până și accentul.

„De ce nu, la naiba?" Dar ea nu renunțase. Niciodată n-ar fi renunțat. Lupta până la capăt. În ziua când murise se dăduse cu ruj, se spălase pe cap și se îmbrăcase cu bluza la care ținea cel mai mult. Niciodată n-ar fi abandonat lupta. „Nu vreau să merg mai departe!", i-a strigat vocii pe care o auzea, feței pe care n-o va mai vedea niciodată.

„Mișcă-ți fundul ăla blestemat", a auzit glasul ei clar ca lumina zilei, și, dintr-odată, a izbucnit în râs printre lacrimi, în timp ce stătea holbându-se la hainele ei.

„OK, Maggie... OK..." a spus în timp ce dădea jos de pe umeraș, una câte una, rochiile și le împăturea cu grijă într-o cutie, ca și cum, într-o zi, ea ar fi venit înapoi după ele.

capitolul 4

Liz s-a întors la Conac duminică, pentru întâlnirea cu agenta imobiliară, la o zi după ce Coop acceptase să închirieze pavilionul și aripa pentru oaspeți. Voia să facă în așa fel încât lucrurile să se rezolve cât mai curând posibil, înainte să se răzgândească. Venitul obținut din chirie era foarte important pentru Coop. Și ea intenționa să facă pentru el tot ce-i stătea în puteri, înainte să plece. Stabilise să se întâlnească cu agenta la ora unsprezece și când ajunseseră la Conac, Coop era plecat. O invitase pe Pamela, modelul de douăzeci și doi de ani, la brunch, la hotelul Beverly Hills, și îi promisese s-o ducă a doua zi la cumpărături pe Rodeo Drive.

Era absolut fermecătoare, dar nu avea nimic de îmbrăcat, și răsfățarea femeilor era unul dintre lucrurile pe care Coop le făcea cel mai bine. Îi plăcea să facă tot felul de cumpărături pentru ele. Abe avea să facă infarct când va vedea factura, dar Coop nu-și făcuse niciodată probleme pentru așa ceva. Coop îi promisese s-o ducă la Theodore, la Valentino, la Dior și la Ferre, și oriunde visa, iar după asta, la Fred Segal. Cu siguranță avea să fie o distracție care-l va costa cincizeci de mii de dolari, dacă nu mai mult. Mai ales dacă se oprea la Van Cleef sau la Cartier, după ce ar fi ochit ceva în vitrină. În plus, Pamelei nu i s-ar întâmpla niciodată să-i spună că este excesiv de generos. Pentru o fată de douăzeci și doi de ani din Oklahoma, era un vis devenit realitate, și pentru Coop la fel.

–Mă miră că domnul Winslow e dispus să aibă chiriași pe proprietate, mai ales într-una dintre aripile casei principale, i-a spus agenta lui Liz, când aceasta a condus-o în aripa pentru oaspeți.

Vâna vreo bârfă pe care s-o poată împărtăși viitorului chiriaș, ceea ce lui Liz nu-i plăcea deloc. Dar era un rău inevitabil și necesar, dacă aveau de gând să închirieze. Depindea de felul în care lumea interpreta gestul. Și astfel de interpretări nu erau niciodată favorabile marilor vedete de cinema sau celebrităților de orice fel. Făcea parte din târg.

–Aripa pentru oaspeți are intrare separată, așa că niciodată nu se vor întâlni cu Coop. Și, așa cum știi, călătorește mult. Nici nu-și va da seama că are chiriași. Mai mult, chiriașii îi oferă un fel de protecție, pentru că, astfel, lumea va afla că există cineva pe proprietate tot timpul. În caz contrar, s-ar putea da o spargere sau ar putea exista tot felul de probleme. Pentru el reprezintă, realmente, un plus de siguranță.

Era un lucru la care agenta nu se gândise, dar avea sens. Deși bănuia că era ceva mai mult decât atât. Cooper Winslow nu mai avusese un rol principal într-un film mare de ani de zile. Nu-și putea aminti ultimul film în care îl văzuse, deși era încă o mare vedetă și oriunde se ducea stârnea mare agitație în jurul lui. Era una dintre marile legende ale Hollywoodului din toate timpurile, ceea ce pe ea o va ajuta să plaseze cu ușurință cele două spații pe care acesta le închiria, iar lui îi va aduce bani frumoși. Se bucura de un prestigiu imens, și o asemenea proprietate era unică în țară, dacă nu în lume. Era locuită de un star de cinema frumos, cel puțin o parte din timp. Dacă aveau noroc, chiriașii puteau să-l zărească pe terenul de tenis sau la piscină. Avea de gând să menționeze acest detaliu în broșura de prezentare.

Ușa de la aripa pentru oaspeți se deschise cu un scârțâit. Liz și-ar fi dorit să trimită aici o echipă ca să șteargă praful și să facă curățenie, înainte să vină cu agenta. Dar nu mai era timp și voia să se miște repede. Însă, în general, arăta bine. Era o aripă frumoasă a casei. Avea aceleași tavane

ca restul casei și ferestre franțuzești, elegante, care dădeau spre parc. Exista și o terasă frumoasă, din piatră, mărginită de un gard viu, cu bănci și mese din marmură, pe care Coop le cumpărase din Italia cu ani înainte. Livingul era plin de antichități franțuzești minunate. Alături, se afla o mică încăpere, care putea fi folosită și ca birou, iar sus se ajungea pe o scară în uriașul dormitor principal, îmbrăcat în satin albastru, cu mobilă Art Déco, adusă din Franța.

Alături de dormitorul principal exista și o baie imensă, în marmură albă, un dressing cu mai multe dulapuri decât ar fi avut nevoie cineva, cu toate că, pentru Coop nu erau suficiente. De cealaltă parte a livingului se aflau două dormitoare mici, dar încăpătoare, decorate cu creton englezesc înflorat și cu antichități. Mai exista și o încântătoare bucătărie rustică, dotată cu o masă mare, despre care agenta spunea că îi amintea de zona Provence. Nu exista o încăpere specială pentru luat masa, dar Liz sublinia că nu era necesară, câtă vreme livingul era suficient de mare să încapă o masă în el; la nevoie, chiriașii puteau mânca în bucătărie, care era plăcută și comodă. Exista o plită masivă, franțuzească, un șemineu din ceramică în colțul camerei, iar pe pereți erau plăci de faianță antice, frumos pictate. Una peste alta, era un apartament perfect, pe terenul celei mai frumoase proprietăți din Bel Air, și avea acces liber la terenul de tenis și la piscină.

–Cât vrea pentru apartament?

Ochii agentei străluceau de emoție. Nu văzuse niciodată un loc mai grozav, așa că își putea imagina chiar că o să găsească o altă vedetă de cinema dornică să închirieze, fie și numai pentru prestigiu. Poate pe cineva venit în oraș ca să facă un film sau să-și petreacă un an în L.A. Faptul că era mobilat constituia un adevărat bonus pentru chiriaș. Și mai ales cu o mobilă atât de frumoasă. Cu niște flori

proaspete și puțină curățenie, aripa de oaspeți va reveni la viață, lucru de care își dădea seama și agenta.

–Cât propui? a întrebat-o Liz.

Era nesigură. Nu mai făcuse tranzacții pe piața imobiliară de ani de zile și locuia în același apartament modest de peste douăzeci de ani.

–M-am gândit la cel puțin zece mii de dolari pe lună. Poate douăsprezece. Pentru chiriașul potrivit, putem ajunge la cincisprezece. Dar, cu siguranță, nu mai puțin de zece.

Lui Liz i s-a părut un preț bun și, împreună cu pavilionul, i-ar fi asigurat liniștea lui Coop în fiecare lună, dacă ar fi reușit să-i smulgă din mâini cardul de credit. Era serios îngrijorată de prostiile pe care le va face după plecarea ei, când nu va mai fi nimeni care să-l supravegheze sau chiar să-i facă observație dacă era nevoie. Nu că ar fi avut un control absolut asupra lui, dar cel puțin putea să-i reamintească din când în când să nu se prăbușească și mai mult.

Imediat ce Liz încuie ușa de la aripa pentru oaspeți, o luară spre capătul de nord al proprietății, unde se afla pavilionul, ascuns, după toate aparențele, într-o grădină secretă. De fapt, nu era deloc aproape de poarta de la intrare și avea atât de multă vegetație și teren în jur, încât părea să fie o proprietate independentă. Era o căsuță frumoasă din piatră, cu fațada acoperită de viță-de-vie, care îi amintea lui Liz de o căsuță de țară englezească. Locul avea un fel de magie. Înăuntru, lambriurile de lemn se îmbinau cu pereții de piatră nețlefuită. Era o alăturare interesantă a două lumi, cu totul diferită față de elegantul decor din aripa pentru oaspeți.

–O, Doamne, este fantastic! a exclamat agenta entuziasmată, în timp ce mergea prin grădina de trandafiri care înconjura casa, înainte de a intra. Parcă se afla într-o altă lume.

În pavilion, camerele erau mici și bine proporționate, cu tavane susținute de grinzi și cu mobilă grea, englezească, și cu o canapea lungă, din piele, elegantă, pe care Coop o cumpărase dintr-un club din Anglia. Casa avea un aer încântător și un șemineu uriaș în living. Avea o bucătărie de dimensiuni rezonabile, plină de ustensile vechi pe pereți, iar sus erau două dormitoare de dimensiuni medii, cu tapet în dungi, cu mobilă stil George al III-lea, pe care Coop o achiziționase de-a lungul vremii. În toate camerele exista câte un covor țesut, și casa mai avea o mică sufragerie elegantă, cu obiecte vechi din argint, aranjate pe bufet. În vitrină se aflau porțelanuri Spode. Era o căsuță englezească perfectă și ți-o puteai imagina oriunde altundeva, nu în Bel Air. Se afla mai aproape de terenul de tenis decât clădirea principală, și mai departe de piscină, care era aproape lipită de aripa pentru oaspeți. Așa că fiecare loc avea calitățile, facilitățile și stilul lui.

–Este locul perfect pentru chiriașul potrivit, a spus agenta cu încântare nedisimulată. Mi-ar plăcea și mie să stau aici.

–Întotdeauna am gândit și eu la fel, i-a zâmbit Liz.

Îl întrebase o dată pe Coop dacă îi putea împrumuta pavilionul pentru un weekend, dar până la urmă renunțase la idee. Și, la fel ca aripa pentru oaspeți, pavilionul era echipat cu așternuturi și cuverturi, porțelanuri și toate ustensilele de bucătărie și vesela de care putea avea nevoie cineva.

–Pot obține zece mii de dolari pe lună și pentru asta, a spus agenta, încântată. Poate mai mult. E mică, dar este extraordinar de frumoasă și are un farmec incredibil.

Stârnea un cu totul alt sentiment decât aripa pentru oaspeți, care părea mai mare și mai luxoasă din cauza scării interioare, dar era la fel de primitoare. Acolo, tavanele erau mai înalte, existau mult mai multe camere, livingul, dormitoarele și bucătăria erau foarte mari. Dar amândouă

erau proprietăți frumoase, și agenta era sigură că le putea închiria foarte repede.

–Aș vrea să vin săptămâna viitoare și să fac vreo câteva fotografii în ambele spații înainte de-a le arăta altor agenții. Vreau să văd întâi ce clienți avem în catalogul nostru, care caută să închirieze ceva mobilat. Astfel de proprietăți nu apar în fiecare zi, și vreau să găsesc chiriașii potriviți pentru Coop.

–Ar fi foarte important pentru el, a spus Liz, solemnă.

–Există vreo restricție de care ar trebui să știu? a mai întrebat agenta, luând câteva notițe în fugă, legate de dimensiuni, facilități și număr de camere.

–Ca să fiu cinstită, nu e înnebunit după copii și se teme să nu distrugă ceva. Nu știu ce crede despre câini. Dar, în afară de asta, câtă vreme cineva este respectuos și poate plăti chiria, nu există nici o problemă.

Nu i-a spus că voia numai chiriași femei.

–O să fim atenți la chestia cu copiii, nu vrem să fim reclamați pentru discriminare, a avertizat-o agenta. Amândouă sunt spații de închiriat rafinate, și chiria reprezintă o sumă frumușică. Așa că vom evita indivizii scandalagii, doar dacă, evident, nu închiriem unui star de muzică rock.

Aceștia se dovediseră a fi dintotdeauna imprevizibili, și de aceea agenta avea rețineri în privința lor, la fel ca toată lumea.

Agenta imobiliară părăsi proprietatea la scurt timp după prânz, și Liz se întoarse în apartamentul ei, după ce verifică dacă totul era în ordine în clădirea principală. Tot personalul era încă, oarecum, în stare de șoc, după ce primiseră notificarea de la Abe, cu o după-amiază înainte, dar cum nu-și primeau regulat salariul, nu li se părea ceva cu totul neașteptat. Livermore îi anunțase deja că pleca la Monte Carlo ca să lucreze pentru un prinț arab. Acesta îl vânase luni întregi, și dimineață îl sunase să-i comunice

că acceptă slujba, dacă oferta mai este valabilă. Nu părea deosebit de supărat să-l părăsească pe Coop, și, dacă era, ca de obicei, nu dădea nici un semn. Avea să zboare spre sudul Franței în weekendul următor, ceea ce avea să fie o mare lovitură pentru Coop.

Coop s-a întors acasă împreună cu Pamela, după-amiaza, târziu. Luaseră un prânz prelungit și stătuseră la piscina de la hotelul Beverly Hills de vorbă cu câțiva prieteni de-ai lui Coop, toți figuri importante la Hollywood. Pamelei nu-i venea să creadă în ce lume intrase dintr-odată și era atât de impresionată, încât, după ce plecară de la hotel și reveniră la Conac, abia vorbea. O jumătate de oră mai târziu erau amândoi în pat, cu o frapieră de Cristal răcindu-se alături de ei. Bucătăreasa le-a servit cina în pat, pe tavă, și, la insistențele Pamelei, au vizionat la video două dintre filmele lui vechi. Apoi a condus-o acasă, pentru că a doua zi, dimineața, devreme, el avea programare la antrenor și la acupunctură. În plus, prefera să doarmă singur. Chiar dormind în pat alături de o femeie tânără și frumoasă, ceva tot îi tulbura somnul.

A doua zi dimineață, agenta imobiliară a pregătit două dosare cu toate detaliile ambelor proprietăți. Încă de dimineață a luat telefonul și a sunat câțiva clienți despre care știa că doresc să închirieze ceva special. A stabilit trei întâlniri ca să le arate pavilionul unor burlaci, și o alta ca să prezinte aripa pentru oaspeți unui cuplu tânăr, abia mutat în L.A., care urma să-și renoveze casa recent cumpărată, operațiune ce avea să dureze cel puțin un an, dacă nu chiar doi. Imediat după aceea, agenta a primit telefon de la Jimmy.

Acesta părea serios și calm în timp ce îi explica faptul că dorea să găsească rapid ceva de închiriat. Nu-l interesa unde, numai să fie ceva mic și ușor de întreținut, cu o bucătărie decentă. În ultimele zile nu mai gătise, dar își dăduse seama că, într-un fel, i-ar plăcea s-o facă din nou.

În afară de sport, gătitul era unul dintre puținele lucruri care îl relaxau. El și Maggie avuseseră tot ce le trebuia în materie de mobilă, dar nu le plăcuse nici una dintre piese, așa că nu l-ar fi deranjat să lase totul într-un depozit. În felul acesta, i se părea că avea să-și amintească mai puțin de ea și, dacă va avea altă mobilă, va fi mai puțin dureros. De fapt, cu cât se gândea mai mult, cu atât realiza că prefera formula asta. Tot ce-i amintea de Maggie și voia să ia cu el erau fotografiile. Orice lucru îi aparținuse ei era împachetat și depozitat, ca să nu le mai vadă în fiecare zi.

Agenta l-a întrebat dacă are vreo preferință în privința amplasării, dar nu avea. Hollywood, Beverly Hills, L.A., Malibu. I-a spus că-i place oceanul, deși i-ar fi amintit prea mult de ea. Totul îi amintea. Va fi greu să găsească ceva care să nu-i stârnească amintiri.

Și, când a adus vorba despre preț, agenta a decis să-și încerce norocul și i-a vorbit despre pavilion. Nu i-a menționat prețul, ci i l-a descris, iar el, după un moment de ezitare, i-a spus că dorea să-l vadă. Au stabilit o întâlnire pentru ora cinci, în aceeași după-amiază, și apoi l-a întrebat în ce parte a orașului lucra.

—Watts, i-a răspuns, distrat, ca și cum ar fi fost ceva normal, dar, la celălalt capăt al firului, agenta a părut brusc speriată.

—O, înțeleg.

Se întreba dacă era afro-american, dar, evident, nu-l putea chestiona în legătură cu asta, punându-și însă problema dacă era în stare să plătească chiria.

—Aveți un anumit buget alocat, domnule O'Connor?

—Nu tocmai, i-a răspuns calm, și apoi s-a uitat la ceas. Avea întâlnire cu o familie în legătură cu doi dintre copiii adoptați. Ne vedem după cinci.

Ea însă nu mai era foarte sigură că găsise chiriașul potrivit. Cineva care lucra în Watts nu avea cum să-și poată

permite pavilionul lui Cooper Winslow. Și, mai târziu în după-amiaza aceea, când l-a văzut, a fost sigură de asta.

Jimmy a venit la volanul unei Honda Civic pe care Maggie insistase s-o cumpere, cu toate că el voia să dea banii pe ceva mult mai excentric, odată mutați în California. Încercase să-i explice că a trăi în California însemna să aibă o mașină grozavă, dar, până la urmă, ca de obicei, îl convinsese de contrariu. Nu avea cum să-și desfășoare activitatea și să conducă o mașină scumpă, indiferent dacă și-o permitea sau nu. Faptul că avea bani de când se născuse, bani făcuți de înaintași – și chiar o mulțime – rămăsese întotdeauna un secret bine păstrat, chiar și față de prieteni.

Era îmbrăcat cu niște jeanși cu tivul tocit și rupți într-un genunchi, un tricou ponosit de la Harvard, pe care îl avea de vreo zece ani, și o pereche de bocanci de lucru, jerpeliți. În zonele unde vizita familiile existau șobolani și nu voia să fie mușcat. Dar, în contrast cu hainele, era îngrijit, ras, proaspăt tuns, inteligent și bine educat. Era un amestec interesant de elemente contrastante, care au încurcat-o total pe agentă.

–Cu ce vă ocupați, domnule O'Connor? l-a întrebat, prietenoasă, în timp ce descuia poarta către pavilion.

Prezentase casa de trei ori în acea după-amiază, dar primul bărbat căruia i-o arătase a spus că era prea mică, al doilea o considera prea izolată, și al treilea dorea un apartament. Așa că era încă liberă, cu toate că acum știa sigur că Jimmy nu și-o putea permite. Dar, oricum, avea să i-o arate.

În timp ce treceau de gardul viu, l-a auzit ținându-și respirația. Semăna cu o căsuță irlandeză și îi amintea lui Jimmy de călătoria în Irlanda, pe care o făcuse cu Maggie. Iar, în momentul când a pășit în living, s-a simțit ca atunci când a fost în Irlanda sau în Anglia. Era o căsuță perfectă pentru un burlac, avea un aer bărbătesc, lipsit

de pretenții, modest, și Jimmy s-a arătat încântat când a văzut bucătăria. Dormitorul i-a plăcut, de asemenea. Dar cel mai mult dintre toate l-a încântat faptul că era ca și cum se afla la țară. Spre deosebire de bărbatul care considera casa izolată, lui îi plăcea să locuiască retras. Corespundea stării lui de spirit.

–O să vrea și soția dumneavoastră s-o vadă? a întrebat agenta, încercând cu delicatețe să afle dacă era însurat. Părea un bărbat arătos, în formă, și, când i-a văzut tricoul, s-a întrebat dacă a fost cu adevărat la Harvard sau doar a cumpărat tricoul de la un magazin pentru săraci.

–Nu, ea... a început el ca răspuns la întrebare, și apoi a renunțat. Eu... O să locuiesc singur.

Încă nu reușea să spună că e „văduv". Îi sfâșia inima ca un cuțit, de câte ori încerca. Și „singur" suna jalnic și necinstit. Câteodată, voia să spună că a fost căsătorit. Încă ar fi purtat verigheta, dacă ar fi avut una. Maggie nu îi dăduse niciodată o verighetă, iar cea pe care o purtase ea dispăruse în flăcări odată cu ea.

–Îmi place, a spus calm, vizitând din nou toate camerele și deschizând toate dulapurile.

I se părea un lux să locuiască pe o moșie, și se întreba dacă le putea spune oamenilor că îngrijește casa sau că e plătit să lucreze pământul, în caz că venea în vizită cineva de la serviciu.

Erau o mulțime de povești pe care le putea spune, dacă trebuia. Dar ce-i plăcea cel mai mult era că știa că lui Maggie i-ar fi plăcut locul. Era exact genul ei de casă, cu toate că n-ar fi fost niciodată de acord să locuiască acolo, pentru că nu și-ar fi permis să-și plătească partea. În final, s-a decis să aștepte și să se hotărască peste noapte, promițându-i agentei s-o sune a doua zi.

–Aș vrea să mă mai gândesc, a spus, în timp ce plecau, și ea era sigură că nu făcea decât să salveze aparențele.

Judecând după mașină, haine și slujbă, nu-și putea permite casa, dar părea un om plăcut și era încântată de el. Niciodată nu știai cu cine aveai de-a face. Era în afaceri de destulă vreme ca să știe asta. Uneori, oamenii care păreau cel mai puțin respectabili și mai săraci se dovedeau a fi moștenitorii unor averi imense. Învățase asta imediat ce se apucase de meserie, așa că s-a purtat frumos cu el.

În timp ce se îndrepta spre casă, Jimmy s-a gândit la pavilion. Era un loc frumos și părea cel mai liniștit refugiu din lume. I-ar fi plăcut să locuiască acolo cu Maggie și se întreba dacă nu-i va fi greu să facă asta fără ea. Era greu de știut ce era mai bine pentru el în acel moment. Nu exista loc în care să se ascundă de suferință. Când a ajuns acasă, s-a apucat din nou să împacheteze, doar ca să uite. Apartamentul era deja cât se poate de gol. Și-a preparat niște supă și s-a așezat la fereastră ca să privească în depărtare, în liniște.

A stat treaz cea mai mare parte din noapte, gândindu-se la Maggie și la ce l-ar fi sfătuit ea. Se gândise să ia un apartament la capătul cartierului Watts, care, cu siguranță, ar fi fost mai practic, mai ales că pe el pericolele nu-l speriau în mod deosebit. Sau poate doar un apartament obișnuit, undeva în L.A. Dar, stând întins în pat, toată noaptea nu s-a gândit decât la pavilion. Și-l putea permite și știa că și ei i-ar fi plăcut. Se întreba dacă, o dată în viață, ar trebui să-și facă pe plac. Îl distra și povestea cu lucratul pământului pe moșie în schimbul unei chirii mai mici pentru pavilion. Părea o poveste plauzibilă. În plus, îi plăceau bucătăria, livingul, șemineul și grădina din jur.

A sunat-o pe agentă pe mobil la ora opt dimineața, în timp ce se bărbierea.

–Îl iau.

Când a rostit cuvintele, zâmbea. Era pentru prima oară când zâmbea după săptămâni, dar se simțea brusc emoționat cu gândul la pavilion. Era perfect pentru el.

–Costă zece mii de dolari pe lună, domnule O'Connor. Nu va fi nici o problemă?

Nu îndrăznea să pună mai multe întrebări, deoarece realizase că era mai greu de închiriat decât crezuse inițial. Locul avea un aer anume și era neobișnuit. Viața izolată la moșie nu era pentru oricine, dar lui părea să-i placă.

–Va fi în regulă, a liniștit-o el. E nevoie de un cec, ca să-l rețin, sau de un depozit? Acum că îi intrase în cap, nu voia să-l piardă.

–Ei, nu... Eu... Mai întâi trebuie să verific referințele.

Era sigură că asta îl va termina, dar, conform legii, trebuia să treacă prin tot procesul de verificare, indiferent cât de insolvabil părea.

–Nu vreau să-l pierd dacă apare altcineva între timp. Părea îngrijorat. Nu mai era la fel de nepăsător față de viață cum era înainte. În ultima vreme observase că era preocupat de lucruri la care înainte nici nu se gândea. Întotdeauna Maggie prelua toate grijile, însă acum, toate îi reveneau lui.

–Îl voi păstra pentru dumneavoastră, desigur. Dreptul primului venit.

–Câtă vreme durează verificarea referințelor?

–Doar câteva zile. Băncile de astăzi se mișcă puțin cam lent când e vorba despre verificarea creditului.

–Vă spun eu cum să faceți. De ce nu-l sunați pe bancherul meu? I-a dat numele șefului tranzacțiilor bancare de la BofA. Poate reușește el să grăbească lucrurile.

Jimmy era întotdeauna discret, dar știa și că imediat ce agenta va suna, lucrurile vor merge ca unse. Nu avea o reputație îndoielnică și nu avusese niciodată.

–Voi fi fericită să-l contactez, domnule O'Connor. Există un număr la care vă pot găsi astăzi?

I-a dat numărul de la birou și i-a spus să-i lase un mesaj pe căsuța vocală dacă nu-l găsea, urmând să o sune imediat ce asculta mesajul.

–Voi fi acolo toată dimineața.

Avea un munte de hârtii pe birou. La zece dimineața, agenta l-a sunat. Verificarea referințelor decursese exact cum se așteptase. Îl sunase pe șeful tranzacțiilor bancare, o chestiune de rutină, și, în momentul când rostise numele lui Jimmy, se spusese că nu era absolut nici o problemă. Referințele erau excelente, nu putea dezvălui soldul, dar singurul lucru pe care i-l putea spune era că reprezenta o sumă care îl clasa în eșalonul superior al clienților lor.

–Cumpără o casă? a întrebat bancherul interesat.

Spera s-o facă, deși nu scosese nici un cuvânt despre asta. După recenta tragedie prin care trecuse Jimmy, vedea în această schimbare un semn de speranță, și, cu siguranță, își putea permite ce era mai bun. Dacă voia, putea cumpăra Conacul, dar nu i-a pomenit despre asta agentei.

–Nu, închiriază un pavilion. Este foarte scump, a spus ea, încercând doar să obțină o confirmare și să se asigure că nu era vreo neînțelegere. Zece mii pe lună, și vrem chiria pe prima și pe ultima lună, precum și un depozit de douăzeci și cinci de mii de dolari ca garanție.

Bancherul a asigurat-o încă o dată că nu era nici o problemă, lucru care i-a stârnit curiozitatea și, într-o rară izbucnire de indiscreție, i-a pus întrebarea:

–Cine este?

–Exact cine spune că este. James Thomas O'Connor. Este unul dintre cei mai serioși clienți.

Asta a fost tot ce i-a spus, intrigând-o și mai mult.

–Am fost puțin îngrijorată, pentru că un asistent social, desigur... e puțin neobișnuit să plătească o chirie atât de mare.

–E păcat că nu există mai mulți oameni ca el. Nu vă pot spune nimic mai mult.

–Vă deranjează dacă îmi trimiteți o scrisoare prin fax?

–Deloc. Aveți nevoie să vă emit un cec în numele lui, sau o poate face singur?

–O să-l întreb, a spus agenta, când a realizat că tocmai închiriase pavilionul lui Cooper Winslow.

L-a sunat pe Jimmy, i-a dat veștile bune și i-a comunicat că-i poate da cheile de la pavilion când dorește. Jimmy i-a promis să-i lase cecul la prânz și i-a spus că nu se va muta decât peste câteva săptămâni, după ce va goli apartamentul în care locuia. Voia să mai rămână legat de trecutul cu Maggie cât mai mult, deși devenise brusc emoționat din cauza pavilionului. Și știa că oriunde se ducea, o va lua cu el.

–Sper că veți fi foarte fericit aici, domnule O'Connor. Este o bijuterie de casă. Și sunt sigură că veți fi încântat să-l întâlniți pe domnul Winslow.

În timp ce închidea, Jimmy râse de unul singur gândindu-se la ce-ar fi spus Maggie despre faptul că proprietarul era o vedetă de cinema. Dar, pentru prima oară, avea de gând se se răsfețe făcând o mică nebunie. Și, într-un fel, în adâncul inimii, avea sentimentul că Maggie nu numai că l-ar fi aprobat, dar s-ar fi bucurat pentru el.

capitolul 5

Mark a ajuns la birou a doua zi dimineața, după o altă noapte plină de coșmaruri, fără să reușească să închidă un ochi. Aproape imediat după ce a intrat, a sunat telefonul. Era Abe Braunstein.

–În legătură cu ce mi-ai spus ieri, îmi pare foarte rău, a început Abe, compătimitor. Se gândise la el cu o noapte înainte și se întreba dacă nu avea cumva nevoie de un apartament. Nu putea sta la infinit la hotel. Azi-noapte mi-a venit o idee trăsnită. Nu știu dacă ești în căutarea unei case unde să locuiești, și nici nu știu de ce anume ai nevoie, dar există un loc cu totul special pe care tocmai l-am scos pe piață. Unul dintre clienții mei închiriază aripa pentru oaspeți. Cooper Winslow. A dat de bucluc, dar rămâne între noi. Are o proprietate formidabilă în Bel Air, și o casă grozavă. Își închiriază pavilionul și aripa pentru oaspeți. Agenții au început să le prezinte de ieri, și nu cred că le-au închiriat încă. M-am gândit să-ți spun, pentru că poate fi un loc grozav pentru tine, un fel de club privat. Poate ți-ar plăcea să-l vezi.

–Nu m-am gândit prea mult la asta, a spus Mark, cu sinceritate.

Chiar nu era pregătit, cu toate că a locui pe proprietatea lui Coop Winslow din Bel Air suna interesant, și putea fi un loc minunat pentru copii, atunci când veneau să-l viziteze.

–Dacă vrei, te iau la prânz și te duc să-l vezi. Merită cel puțin să-l vizitezi ca turist. E un loc perfect. Teren de tenis, bazin de înot, paisprezece acri de grădină în mijlocul orașului.

–Mi-ar plăcea să-l văd.

Nu voia să fie nepoliticos cu Abe, dar nu era în dispoziția necesară pentru a vizita o casă, fie și pe proprietatea lui Winslow. S-a gândit însă că ar merita, în cazul în care ar fi potrivit pentru copii.

– Te iau la douăsprezece și jumătate. O sun pe agentă și ne întâlnim cu ea acolo. E scump, dar cred că-ți permiți.

A zâmbit, știind că Mark era unul dintre partenerii cu cele mai mari câștiguri din firmă. Consultanța fiscală nu era ceva captivant, dar fusese profitabilă pentru el, cu toate că, în cazul lui Mark, nimic nu era ostentativ. Conducea un Mercedes, dar, în afară de asta, era cu picioarele pe pământ și foarte modest, așa cum fusese întotdeauna.

Restul dimineții, Mark a uitat de întâlnire. Se gândea că erau puține șanse să-i placă aripa pentru oaspeți a Conacului. Avea de gând să se ducă s-o vadă mai ales din politețe față de Abe și, oricum, nu avea altceva mai bun de făcut la prânz. Cum până să și mănânce era pentru el o problemă acum, avea mult timp la dispoziție. Hainele atârnau pe el.

Abe a apărut la birou și i-a spus lui Mark că agenta îi aștepta la Conac în cincisprezece minute. Pe drum au discutat despre noul sistem de taxe, care părea să aibă unele lacune, ceea ce îi interesa pe amândoi atât de mult, încât Mark a părut surprins de cât de repede au ajuns la poarta principală. Abe știa codul și au intrat, apoi au mers de-a lungul drumului șerpuit, printre copaci și prin grădinile nesfârșite, aranjate impecabil. Când a văzut casa, Mark a izbucnit în râs. Nu se putea imagina trăind într-o astfel de casă, care lui i se părea un palat.

– Doamne, aici trebuie să locuiesc?

Totul era dominat de coloane și de trepte de marmură, iar fântâna enormă îi amintea de Piața Concorde din Paris.

–A fost construit pentru Vera Harper. Winslow o are de patruzeci de ani. Îl costă o adevărată avere ca s-o întreţină.

–Îmi imaginez. De cât personal are nevoie?

–În mod normal, de aproape douăzeci de oameni. Peste două săptămâni va avea doar unul în casă şi trei în grădină. Acum are opt. Numeşte asta politica pământului pârjolit, şi nu e deloc fericit. L-am obligat să-şi vândă şi maşinile. Poate ai nevoie de un Rolls sau de un Bentley. E un tip interesant, dar cât se poate de răsfăţat. Nu-mi place să recunosc, dar locul i se potriveşte. Între noi s-a stabilit un fel de armistiţiu.

Abe era total diferit de Coop – practic, cu picioarele pe pământ, chibzuit, nu avea nici un strop de eleganţă sau de stil, dar avea mai multă înţelegere decât bănuia Coop, şi ăsta era motivul pentru care îl adusese pe Mark să viziteze casa. Îi părea rău pentru Coop şi voia să-l ajute. Nici el nu văzuse aripa pentru oaspeţi, dar Liz îi spusese că era extraordinară, şi avea dreptate.

Când agenta i-a condus înăuntru, Mark a scos un fluierat. S-a uitat năucit în sus, la tavane, şi a privit încântat prin ferestrele franţuzeşti. Grădinile erau splendide. Se simţea ca într-un vechi castel din Franţa, iar mobila era la fel de frumoasă. Bucătăria arăta cam demodată, dar lui nu-i păsa, şi, aşa cum remarcase agenta, era primitoare şi plăcută. Şi l-a amuzat măreţia dormitorului principal. Satinul albastru nu era materialul pe care l-ar fi ales el pentru dormitor, dar dădea, cu siguranţă un aer fascinant, şi, pentru un an, timp în care o să-şi dea seama ce o să facă cu viaţa lui, era o soluţie la îndemână. Parcul arăta extraordinar şi părea foarte sigur pentru copii. Foarte multe lucruri recomandau casa. Se gândise să se mute la New York, dar nu voia s-o încurce pe Janet, iar în L.A. avea o mulţime de clienţi care contau pe el. Singurul lucru pe care Mark nu voia să-l facă era să ia o decizie

pripită, iar existența unui loc unde să trăiască era un mod de a evita așa ceva. Va avea din nou un cămin, chiar dacă nu-i aparținea. Oricum era mai puțin deprimant decât să locuiască într-o cameră de hotel și să stea treaz toată noaptea, ascultând cum trage lumea apa la closet sau cum se trântesc ușile.

–Chiar că e grozav.

I-a zâmbit lui Abe și, privind în jur, s-a simțit ca un copil. Niciodată nu și-a imaginat că oamenii pot trăi astfel. Casa lui fusese confortabilă și frumos decorată, dar aripa pentru oaspeți arăta ca în filme. Dacă nu pentru altceva, măcar va fi amuzant și plăcut să locuiască aici. Și avea sentimentul că le va plăcea copiilor, când vor veni să-l viziteze, mai ales terenul de tenis și piscina.

–Mă bucur că m-ai adus aici.

I-a zâmbit recunoscător lui Abe.

–M-am gândit la tine noaptea trecută și mi-am imaginat că merită să arunci un ochi. Nu poți trăi o veșnicie la hotel.

Mark îi dăduse toată mobila lui Janet, așa că un apartament mobilat, și pe deasupra elegant, reprezenta o problemă în minus pentru el. Din multe puncte de vedere, era locul ideal pentru Mark.

–Cât costă? a întrebat-o pe agentă.

–Zece mii pe lună, a răspuns femeia, fără să clipească. Multă lume ar plăti de zece ori mai mult numai ca să fie aici. Conacul este o proprietate unică, la fel ca aripa pentru oaspeți. În dimineața asta, tocmai am închiriat pavilionul unui tânăr foarte simpatic.

–Adevărat? a comentat cu interes Abe. Cineva cunoscut?

Era obișnuit cu celebritățile și cu starurile de cinema care făceau parte dintre clienții lui și prietenii lui Coop.

–De fapt, nu, nu cred. Este asistent social, a spus agenta strâmbând din nas, și Abe a părut surprins.

– Își poate permite?

În calitate de contabil al lui Coop avea un interes întemeiat să-i pună astfel de întrebări. Nu voiau să aducă în casă pe cineva care nu putea plăti chiria.

– Așa se pare. Șeful tranzacțiilor la banca BofA spune că este unul dintre cei mai serioși clienți ai lor. Mi-a trimis un fax la vreo zece minute după ce-am vorbit cu el, iar clientul a lăsat un cec pentru prima și ultima chirie și pentru garanție, așa că am plecat de la birou ca să vin aici. Diseară îi dau actul de închiriere. Locuiește în Venice Beach.

– Interesant, a comentat Abe, dar apoi și-a mutat atenția spre Mark, care cerceta dulapurile.

Erau mai multe decât avea nevoie. Dar cel mai mult i-au plăcut dormitoarele copiilor, și s-a gândit că o să le placă și lor casa. Era elegantă, încântătoare și confortabilă, totul fiind făcut cu gust.

În timp ce privea în jur, Mark se gândea la chirie, dar știa că-și putea permite. Numai că nu știa dacă voia să cheltuiască atât de mult pentru asta. Dacă se decidea, ar fi fost cel mai extravagant lucru pe care l-ar fi făcut în viața lui, dar poate era timpul să facă ceva extravagant. Janet făcuse. Ieșise pur și simplu pe ușă, nimerind în brațele altui bărbat. El doar închiria un apartament scump pentru un an, dar unul în care realmente i-ar fi făcut plăcere să trăiască. Poate, într-un loc atât de liniștit, va începe din nou să doarmă normal. Putea să înoate în piscină când venea acasă de la birou, sau să joace tenis dacă găsea un partener. Nu se vedea invitându-l pe Cooper Winslow să joace cu el.

– E prin zonă? a întrebat-o pe agentă, interesat.

– Aparent călătorește foarte mult, și de-asta vrea chiriași, în așa fel încât să existe mereu cineva pe proprietate, nu numai servitorii.

Asta era politica, și Abe recunoscu pe loc că, probabil, la fel îi spusese și Liz. Era întotdeauna foarte diplomată și foarte protectoare față de reputația lui Coop. Abe nu voia să-i spună agentei că peste două săptămâni nu vor mai exista servitori care să locuiască aici.

–Pare logic, a aprobat Mark. Reprezintă o siguranță pentru el.

Dar știa ceea ce îi spusese Abe în secret despre situația financiară a lui Coop.

–Sunteți căsătorit, domnule Friedman? a întrebat agenta politicoasă.

Voia să se asigure că nu avea copii, dar era greu de presupus. Fusese adus aici de contabilul lui Coop, ceea ce presupunea că nu era nevoie de o cercetare prea amănunțită în procesul de evaluare, simplificând lucrurile din toate punctele de vedere.

–Eu... ei... nu... Sunt divorțat.

A fost șocat aproape când a spus-o cu glas tare.

–Copiii locuiesc cu dumneavoastră?

–Nu, locuiesc la New York. Din nou a simțit că i se rupe inima. Am de gând să mă duc să-i văd cât mai des cu putință. Nu pot veni aici decât în vacanțe. Și știți cum sunt copiii, vor să fie aproape de prieteni. O să fiu fericit dacă vin o dată pe an, a spus cu tristețe în glas.

Dar, după ce Liz o avertizase că Winslow nu era dornic să aibă chiriași cu copii, agenta s-a simțit ușurată. Era candidatul perfect – un bărbat singur, cu copii care nici măcar nu erau în același oraș și cărora le va fi greu să vină în vizită. Nu putea cere mai mult. Și, evident, era solvabil, dacă fusese adus de Abe. Apoi, când s-a întors în living, Mark a spus repede: „Îl iau".

Chiar și Abe a părut uimit, dar Mark radia de bucurie, și agenta era încântată. După primele două zile de când fuseseră scoase pe piață, fuseseră închiriate ambele proprietățile ale lui Coop, și încă la un preț foarte bun.

Considera că zece mii era o cifră corectă pentru fiecare dintre ele, iar Liz spunea că Winslow va fi mulțumit dacă o obținea. Nu voia să pluseze în nici un fel. Mark părea și el încântat. Brusc, abia aștepta să plece de la hotel și să se mute aici. Agenta l-a asigurat că se poate muta în câteva zile, imediat ce se va termina verificarea referințelor; cum primea răspunsul, îi dădea cheile. Liz îi spusese că voia și referințele profesionale ale chiriașilor, ceea ce i-a comunicat și lui.

–Cred că o să mă mut în weekendul ăsta, a spus el fericit, în timp ce pecetluia afacerea cu o strângere de mână cu agenta, mulțumindu-i lui Abe pentru că l-a adus să vadă casa.

–A fost mult mai ușor și mai eficient decât m-am așteptat să fie. Și mai rapid.

În timp ce se îndreptau spre mașină, Abe zâmbea fericit. Se așteptase ca Mark să fie indecis și să ceară timp de gândire ca să ia o hotărâre.

–E poate cel mai nebunesc lucru pe care l-am făcut vreodată, dar poate aveam nevoie de o mică nebunie, a recunoscut Mark.

Era întotdeauna atât de serios și de responsabil, atât de calculat în tot ce făcea. Se întreba acum dacă nu ăsta fusese motivul pentru care îl părăsise Janet pentru alt bărbat, probabil mult mai captivant.

–Mulțumesc, Abe. Îmi place locul și cred că o să le placă și copiilor. O să ne răsfățăm grozav în anul în care voi locui aici.

–O să-ți prindă bine, i-a spus plin de înțelegere Abe.

Seara i-a sunat pe Jessica și pe Jason și le-a povestit despre aripa pentru oaspeți pe care o închiriase de la Coop.

–Cine e Coop? a întrebat Jason, lăsând impresia că nu știe.

–Cred că e unul dintre tipii foarte bătrâni care jucau în filme când era tata copil, i-a explicat Jessica.

–E aproape corect, a răspuns Mark, amuzat. Dar cel mai important lucru este că are o casă grozavă și că avem aripa noastră, cu o grădină frumoasă, cu teren de tenis și piscină. Cred că o să fie plăcut pentru voi când veniți.

Vorbeau toți trei la telefon în același timp.

–Mi-e dor de vechea noastră casă, a spus Jason, trist.

–Nu-mi place școala, a intervenit în discuție și Jessica. Toate fetele sunt rele, și băieții, niște ciudați.

–Aveți răbdare, i-a rugat Mark, diplomat.

Nu fusese ideea lui să pună capăt căsătoriei și să mute copiii la New York. Dar nu voia să spună nimic rău despre mama lor. Prefera ca dușmănia pe care și-o purtau unul altuia să rămână între ei. Era mai bine pentru copii.

–Într-o școală nouă ai nevoie de timp ca să te obișnuiești. Și o să vin să vă văd cât de curând.

Avea de gând să zboare la New York într-un weekend prin luna februarie. Făcuse rezervări la Saint Bart, în martie, pentru vacanța de primăvară. Și se gândise să închirieze o barcă pentru vacanța de vară, în Caraibe. Încerca să iasă din tiparele obișnuite.

–Ce face mama?

–E bine, iese mult în oraș, s-a văitat Jason, dar nu suflară nici un cuvânt despre noul bărbat din viața ei.

Mark era sigur că încă nu-l prezentase copiilor. Aștepta să se așeze lucrurile. Erau acolo numai de trei săptămâni, aproape patru. Nu însemna mult timp, dar lui i se părea o veșnicie.

–De ce nu putem păstra casa veche? a întrebat Jessica morocănoasă, iar când i-a spus că a vândut-o deja, amândoi au izbucnit în plâns.

Încă o discuție care se încheie într-o notă nefericită. Aveau o grămadă de astfel de discuții. Jessica părea să caute mereu un țap ispășitor și, de cele mai multe ori, el era acela. Încă nu-și putea imagina că mama lor fusese cea care ceruse divorțul. Iar Mark nu voia să arate

cu degetul spre ea. Încă aștepta ca Janet să recunoască și să-și asume responsabilitatea singură, dar până acum n-o făcuse. Le spusese copiilor doar că ea și tata nu se mai împăcau, ceea ce era o minciună. Până când apăruse Adam, lucrurile mergeau foarte bine. Mark se întreba cum o să-l prezinte copiilor; poate ca pe cineva pe care abia l-a cunoscut. Poate vor trece ani până să înțeleagă, dacă vor înțelege vreodată, iar gândul acesta îl deprima. Copiii lui vor continua să-l acuze mereu că a fost cauza divorțului. Și una dintre cele mai mari temeri era că vor fi înnebuniți după Adam, așa cum era și mama lor, și că, în cele din urmă, îl vor uita. Era la distanță de patru mii de kilometri de ei, în Los Angeles, și nu-i putea vedea cât de des dorea. Abia aștepta vacanța din Saint Bart. Alesese destinația pentru că se gândise că va fi plăcut și pentru ei, și pentru el.

Le-a promis să-i sune a doua zi, așa cum făcea întotdeauna. Și, în aceeași seară, a anunțat hotelul că se va muta în weekend. Nu mai avea răbdare. Îi plăcea noua lui locuință. Era cel mai amuzant lucru care i se întâmplase de când Janet îl distrusese cu veștile ei. În ultimele cinci săptămâni, se simțise ca fiind în stare de șoc. Pe seară, înainte de culcare, a ieșit să mănânce un hamburger. Pentru prima oară după multă vreme îi era foame.

Vineri seara și-a strâns hainele în două valize și sâmbătă dimineața a pornit spre moșie. Avea codul de la poartă, așa că a deschis-o și a intrat în aripa pentru oaspeți, care era impecabil de curată. Totul fusese aspirat și șters de praf, iar mobila strălucea. Bucătăria era fără pată și pe pat erau așternuturi curate. Pentru un moment surprinzător de lung, s-a simțit ca acasă.

După ce a despachetat, a făcut o plimbare în jurul proprietății. Era bine îngrijită. A ieșit și a cumpărat ceva de mâncare, și-a pregătit singur prânzul și apoi s-a dus să se întindă lângă piscină, pentru a se bucura de soare. În acea

după-amiază, când i-a sunat pe copii, avea o stare de spirit grozavă. Pentru ei ziua era pe sfârșite, o sâmbătă de iarnă cu zăpadă, în New York. Amândoi copiii păreau plictisiți. Se săturaseră să stea închiși în casă. Jessica avea de gând să iasă cu prietenii, dar Jason se văita că nu avea ce să facă. Îi era dor de tatăl lui și de casă, de prieteni și de școală. După toate aparențele, nimic nu-i plăcea la New York.

–Ai răbdare, ia lucrurile mai ușor, vin să vă văd peste două săptămâni. O să găsim ceva de făcut. Ai jucat fotbal săptămâna asta?

Mark sporovăia cu el, dar Jason continua să se vaite.

–Nu putem juca nimic pentru că ninge.

Jason ura New Yorkul. De când avea trei ani trăise în California. Nici măcar nu-și mai amintea că a locuit la New York înainte. Tot ce voia era să se întoarcă în California, pe care încă o simțea ca pe casa lui.

Au mai discutat un timp și, în cele din urmă, Mark a închis. A verificat unde erau lucrurile în bucătărie, apoi și-a pus o casetă video și s-a amuzat văzându-l pe Cooper Winslow într-un rol în care nu avea nici o replică. Cu siguranță, era un bărbat arătos, și Mark se întreba unde și când se vor întâlni. În acea după-amiază, zărise pe cineva conducând în urma lui un Rolls-Royce decapotabil, dar era mult prea în față și n-a putut vedea decât un bărbat cu păr argintiu, probabil Coop, și o fată frumoasă alături de el, pe locul din față. Mark și-a dat seama că, de departe, Coop ducea o viață mult mai interesantă decât a lui. După șaisprezece ani de căsătorie loială, nici măcar nu se vedea în stare să înceapă din nou să-și dea întâlniri, dar nici nu-și dorea. Era prea preocupat, avea prea multe amintiri, prea multe regrete și nu se putea gândi decât la copii. Deocamdată, nu era loc pentru o femeie în viața lui. Loc poate, dar nu-l lăsa inima. Era doar recunoscător că, în clipa în care se urcase în pat în acea seară, adormise ca un bebeluș, și a doua zi se trezi fericit, visând la clipa când

copiii vor locui cu el. Asta va însemna, de fapt, pentru el adevărata viață. Dar până una, alta, ce avea acum era o schimbare în bine față de camera de la hotel. Iar pe copii avea să-i vadă peste două săptămâni. Abia aștepta și nu avea nevoie de nimic mai mult.

S-a dus să-și prepare singur micul dejun și a rămas surprins să constate că plita nu funcționa. Și-a notat s-o sune pe agentă în legătură cu asta, dar nu era chiar o problemă. Se mulțumea doar cu suc de portocale și cu pâine prăjită. Nu-i plăcea foarte mult să gătească, cu excepția momentelor când erau copii prin preajmă și gătea pentru ei.

În aripa principală a casei, Coop făcea aceeași descoperire. Bucătăreasa plecase la începutul săptămânii, după ce își găsise altă slujbă. Livermore era plecat de mult. Amândouă servitoarele erau libere la sfârșit de săptămână și îl părăseau în săptămâna care urma. Omul de serviciu lucra deja pentru altcineva. Iar Paloma nu venea în weekend. Pamela pregăti micul dejun pentru el, purtând doar niște bikini și o cămașă de-a lui. Susținea că e maestră în gătit, ceea ce intenționase să dovedească printr-un morman de omletă tare ca piatra și niște slăninuță arsă, pe care i le servise pe o farfurie, în pat.

–Ești o fată isteață, i-a spus el admirativ, în timp ce se uita la ouă. Să înțeleg că nu ai găsit tăvile?

–Ce tăvi, dragule? a întrebat cu accentul ei de Oklahoma.

Era foarte mândră de ea, dar uitase șervețelele și tacâmurile. S-a întors ca să i le aducă, în timp ce Coop încerca precaut ouăle cu degetul. Nu erau numai tari, ci și reci. În timp ce le prepara, vorbise la telefon cu o prietenă. Bucătăria nu era partea ei forte, dar ce făcea cu el în pat era, și el se arăta mulțumit. Singura problemă era că el nu avea cu cine să facă puțină conversație. Ea nu discuta decât despre coafuri, farduri și creme, sau despre ultima

ședință foto pe care o făcuse. Era extrem de limitată, dar nu conversația era ceea ce îl fascina la ea. Pur și simplu, îi plăcea să fie cu ea. Fetele tinere aveau ceva foarte revigorant. Se purta minunat cu fetele de vârsta ei, era nonșalant și simpatic, foarte experimentat și sofisticat, și, pe lângă asta, o ducea la cumpărături aproape în fiecare zi. Nu se distrase în viața ei așa de bine cum se distra de când era cu el. Nu-i păsa cât de bătrân era. Avea o întreagă garderobă nouă, iar săptămâna trecută îi cumpărase cercei și o brățară cu diamante. Nu era nici o îndoială, Cooper Winslow știa să trăiască.

Când ea s-a întors în bucătărie să-i aducă un pahar cu suc de portocale, el a aruncat ouăle la veceu, și ea s-a simțit foarte mândră că el mâncase tot. Imediat după ce a mâncat și ea, a luat-o din nou în pat lângă el și și-au petrecut acolo toată după-amiaza. Seara, a dus-o la Le Dôme pentru cină. Îi plăcea să se ducă la Spago împreună cu el. Era realmente o încântare pentru ea să-i vadă pe toți holbându-se la ei și recunoscându-l, dornici să vadă cine îl însoțea. Bărbații îl priveau cu invidie, și femeile ridicau din sprâncene în timp ce-i urmăreau, lucru care o încânta pe Pamela.

După cină a condus-o înapoi la ea acasă. Petrecuse un weekend plăcut cu ea, dar îl aștepta o săptămână încărcată. Filma o reclamă pentru o mașină, o afacere importantă pentru care îl plăteau frumușel, și era ultima săptămână a lui Liz acolo.

În seara aceea, Coop abia aștepta să se urce singur în pat. Pamela era foarte amuzantă, dar, până la urmă, nu era decât un copil. Spre deosebire de el. Avea nevoie de somnul de frumusețe. S-a urcat în pat la ora zece și a dormit buștean până când Paloma a tras draperiile și a ridicat storurile, a doua zi. S-a trezit tresărind, și s-a ridicat, holbându-se la ea.

–Ce naiba cauți aici? Nu-și putea imagina ce făcea în camera lui și s-a simțit ușurat observând că era îmbrăcat în pijamaua de mătase. Altfel, ar fi fost tolănit de-a latul patului, gol. Ce cauți aici?

Era îmbrăcată într-o uniformă curată, de data asta cu ochelari de soare și cu pantofi roșii cu tocuri înalte. Părea o combinație între o asistentă în uniformă albă și o țigancă ce ghicește viitorul, ceea ce nu l-a amuzat.

–Don'șoara Liz a zis să vă trezesc la opt și jumate, a spus, privindu-l fioros.

Nu-l putea suferi și nu se ferea să arate ce simțea. Coop o detesta, de asemenea.

–Nu poți să bați la ușă? a lătrat la ea, trântindu-se la loc în pat, cu ochii închiși. Îl trezise dintr-un somn profund.

–Am încercat. N-ați răspuns. Așa că am intrat. Acu' sculați-vă. Don'șoara Liz zice că trebe să mergeți la muncă.

–Mulțumesc foarte mult, i-a răspuns ceremonios, cu ochii încă închiși. Ai vrea să-mi faci micul dejun? Oricum nu mai era nimeni altcineva care putea să i-l facă. Aș vrea omletă, pâine prăjită de secară. Suc de portocale. Cafea fără zahăr. Mulțumesc.

Femeia a bombănit ceva ca pentru sine, a părăsit camera, și Coop a gemut. A înțeles foarte clar: relația lor va fi una tensionată. De ce dracu' fusese singura pe care au păstrat-o? Nu putea păstra una dintre celelalte? Nu, sigur că nu, își plânse de milă... era cea mai ieftină. Dar, după douăzeci de minute, când a ieșit de sub duș și a găsit micul dejun pe o tavă în dormitor, a trebuit să recunoască faptul că ouăle erau bune. Mai bune decât ale Pamelei. Cel puțin era ceva, cu toate că îi făcuse *huevos rancheros* în loc de omletă. Va trebui să se plângă că nu-i gătește ce îi cere, dar erau delicioase și le-a mâncat cu poftă.

O jumătate de oră mai târziu, a apărut impecabil îmbrăcat, ca de obicei, în blazer, pantaloni gri și cămașă

albastră, cu o cravată Hermes, bleumarin, și cu părul la fel de dichisit ca întotdeauna. Când s-a strecurat în vechiul Rolls și a plecat, era imaginea eleganței și a rafinamentului. În urma lui venea Mark, care pleca la muncă. Se întrebă unde se ducea Coop la o oră așa de matinală. Asta era sigur ceva neobișnuit pentru el.

Liz a trecut pe lângă amândoi și i-a făcut cu mâna lui Coop. Încă nu-i venea să creadă că asta era ultima ei săptămână.

capitolul 6

Ultimele zile în serviciul lui Coop au avut pentru Liz un gust dulce-amărui. Niciodată nu mai fusese atât de bun și de generos cu ea. I-a dat un inel cu diamant, pe care spunea că îl avea de la mama lui, una dintre acele povești în legătură cu care era sceptică. Dar al oricui ar fi fost inelul, era frumos și îi venea perfect, iar ea i-a promis că-l va purta mereu și i-a mulțumit.

Vineri seara a dus-o la Spago, a băut prea mult, iar când a lăsat-o acasă, a plâns, spunând cât de îngrozitor se va simți fără el. Dar Coop era deja resemnat și i-a dat asigurări că făcea exact ce trebuia, apoi a lăsat-o acasă și s-a întors la Conac, unde îl aștepta o iubită nouă. Pamela poza pentru o revistă din Milano. Pe Charlene o întâlnise în timp ce turna reclama la mașină, pe care o încheiase de curând. Era o femeie care arăta spectaculos. Avea douăzeci și nouă de ani, adică era bătrână pentru el, dar avea un corp extraordinar, cum nu mai văzuse vreodată, și văzuse multe. Era demn de renumele lui Cooper Winslow.

Charlene avea sâni imenși și insista că sunt adevărați, și o talie pe care o putea cuprinde cu mâinile. Avea păr negru ca abanosul și ochi enormi, verzi, ca de pisică. Spunea că bunica ei a fost japoneză. Era o fată uimitor de frumoasă și era topită după el. Părea mult mai inteligentă decât Pamela, ceea ce reprezenta, într-un fel, o ușurare. Charlene locuise doi ani la Paris unde, în timpul liber era model, urmase cursurile de la Sorbona, dar crescuse în Brazilia. Era un minunat amestec de arome internaționale și i s-a urcat în pat a doua zi după filmare. Pentru Coop a fost o săptămână bună.

A invitat-o să petreacă weekendul cu el și ea a acceptat cu un gângurit de încântare. Deja se gândise să o ducă la Hotel du Cap. Cu sânii ei, va arăta fabulos la piscină. Când s-a întors de la cina cu Liz, era deja la el în pat, iar el i s-a alăturat fără alte ceremonii. Au petrecut împreună o noapte foarte interesantă, oarecum acrobatică, și sâmbătă s-au dus să ia masa la Santa Barbara. S-au întors acasă la timp pentru o cină în L'Orangerie. Era încântat de compania ei și începuse să creadă că era vremea să-i spună adio Pamelei. Charlene avea mult mai multe de oferit și avea o vârstă mult mai potrivită pentru el.

Luni dimineață, când Paloma a venit la lucru, era tot acolo. Coop i-a cerut să le aducă micul dejun, iar ea s-a conformat cu o mutră ursuză, de dezaprobare. L-a străfulgerat cu privirea pe Coop, trântind tăvile pe pat, și a ieșit din cameră pe tocurile ei înalte, de un roz strălucitor. Întotdeauna îl fascinau accesoriile pe care le purta la uniformă.

–Nu mă place, a spus Charlene, demoralizată. Cred că nu e de acord cu relația noastră.

–Nu-ți face probleme. E nebună după mine. Ignoră scenele de gelozie, a spus Coop sarcastic, în timp ce săpau în ceea ce semăna cu niște ouă de cauciuc, acoperite cu un strat de piper, care l-au făcut pe Coop să se sufoce și pe Charlene să strănute.

Erau departe de acele *huevos rancheros* pe care i le pregătise cu o săptămână înainte. Paloma câștigase runda, dar Coop era decis să aibă o discuție cu ea după plecarea lui Charlene, dar s-a întâmplat să o abordeze în după-amiaza aceea, devreme.

–Dimineață ne-ai servit un mic dejun foarte interesant, Paloma.

Coop stătea în picioare în bucătărie, privind-o cu răceală.

–Piperul a fost de bun augur, dar inutil. Am avut nevoie de o freză ca să tai ouăle. Din ce le-ai făcut? Din cauciuc sau doar din lipici obișnuit?

–Nu-ș' ce ziceți, a spus ea criptic, frecând un obiect de argint despre care Livermore îi spusese că trebuie lustruit în fiecare săptămână.

Purta din nou ochelari de soare cu strasuri. Evident, erau favoriții ei, și deveniseră și ai lui Coop. Se întreba dacă nu exista vreo posibilitate s-o trimită în iad. Dacă nu, atunci o s-o înlocuiască, indiferent de ce spunea Abe.

–Nu vă plac ouăle mele? a întrebat suavă, în timp ce el o privea încruntat.

–Știi ce vreau să spun.

–Domnișoara Pamela a sunat din Italia în dimineața asta, la ora opt, a anunțat Paloma senină, în timp ce Coop se holba la ea. Dintr-odată, accentul îi dispăruse.

–Ce-ai spus?

Era mai degrabă „cum" nu „ce".

–Am spus... S-a uitat în sus spre el cu un zâmbet inocent. Don'șoara Pamela sunat pă la opt.

Dialectul revenise din nou. Se juca cu el.

–Nu așa ai spus acum un minut, nu-i așa, Paloma? Ce sens au toate astea? El era vizibil enervat, și ea părea rușinată, dar apoi a bravat și a ridicat din umeri.

–La ce vă așteptați? De două luni de când sunt aici îmi spuneți Maria. Se mai simțea ceva din accentul de San Salvador, dar slab, iar engleza ei era aproape la fel de bună ca a lui.

–N-am fost prezentați, s-a scuzat el. Și, deși n-ar fi recunoscut în fața ei, era ușor amuzat. Își imaginase că va putea să se ascundă de el făcându-se că abia vorbește englezește. Bănuia că nu era numai deșteaptă, ci, probabil, și o bucătăreasă al naibii de bună.

–Ce făceai în țara ta, Paloma?

Dintr-odată se arăta interesat de ea. Așa enervantă cum era, devenise pentru el o ființă umană, și nu era sigur dacă voia să se împovăreze cu asta. Dar totuși, curiozitatea a învins.

–Am fost infirmieră, a răspuns femeia, continuând să lustruiască argintăria.

Era o treabă pe care o detesta, și Livermore îi lipsea aproape la fel de mult cum îi lipsea și lui Coop.

–Păcat, a spus Coop, râzând în silă. Speram să-mi spui că ai fost croitoreasă de haine bărbătești. Măcar așa puteai să ai grijă de hainele mele. Abilitățile tale de infirmieră nu mă interesează.

–Fac mai mulți bani aici. Și 'mneavoastră aveți prea multă îmbrăcăminte, a adăugat, folosind accentul ca pe o haină pe care o pui și o scoți după cum vrei. Era ca și cum se juca cu el.

–Mulțumesc pentru comentariu. Și tu ai câteva accesorii interesante, i-a spus, privind în jos spre pantofii ei roz. Apropo, de ce nu mi-ai spus că a sunat Pamela?

Era deja decis să schimbe iubitele, dar întotdeauna rămânea prieten cu cele de dinainte. Și era destul de generos ca ele să uite de nestatornicia și de păcatele lui. Sigur așa va proceda și Pamela.

–Când a sunat, erați ocupat cu cealaltă... Cum o cheamă? Accentul dispăruse din nou.

–Charlene, i-a furnizat el numele, și Paloma a părut nedumerită. Mulțumesc, Paloma, a spus Coop, calm, hotărându-se să plece cât era încă în avantaj, așa că a ieșit din cameră.

Paloma nu nota niciodată un mesaj, ci doar i-l comunica atunci când își aducea aminte, ceea ce îl deranja. Dar părea să știe regula jocului. Cel puțin până acum. Și, din zi în zi, devenea un personaj tot mai interesant.

Cu o săptămână înainte, Paloma s-a întâlnit cu Mark și, când acesta i-a spus că mașina de spălat din aripa

pentru oaspeți era stricată, s-a oferit să-i spele niște rufe. Plita tot nu mergea, dar ea l-a asigurat că, dacă avea nevoie, putea folosi bucătăria din casa principală. Spunea că, dimineața, Coop nu cobora niciodată în bucătărie, așa că i-a dat o cheie de la ușa care făcea legătura între aripa principală și cea pentru oaspeți. Aparatul pentru espresso din aripa pentru oaspeți era și el stricat. Mark a făcut o listă cu toate și agenta i-a promis că vor fi reparate, dar, cum Liz plecase, nu mai era nimeni care să se ocupe de asta, în afară de Coop însuși, ceea ce nu părea posibil să se întâmple – și amândoi erau siguri de asta. Mark i-a dat la spălat hainele, și Paloma s-a ocupat de așternuturi și de prosoape. Cum în weekend folosea aparatul pentru espresso al lui Coop, nu mai avea nevoie de nimic. În loc de plită folosea cuptorul cu microunde și singura perioadă când urma să aibă nevoie de ea ar fi fost când veneau copiii. Era sigur că până atunci se va rezolva, chiar dacă se va ocupa personal de asta, și i-a comunicat agentei că era dispus s-o facă. Agenta a promis să facă și ea tot ce-i stătea în putere. Dar Coop n-a răspuns niciodată la apelurile ei, nici la ale lui. În săptămâna aceea, Coop avea programată filmarea la o altă reclamă, pentru o marcă de gumă de mestecat. Era o reclamă ridicolă, dar plata fusese acceptabilă, așa că agentul n-o refuzase. Lucrase mai mult decât de obicei în ultimul timp, cu toate că nu se ivise nimic special. Agentul se zbătuse să-i găsească ceva, însă fără nici un rezultat. Reputația lui era prea bine cunoscută la Hollywood, dar pentru o partitură din genul celor pe care voia să le joace, de june-prim, actor principal, era pur și simplu prea bătrân. Nu era încă pregătit să joace roluri de tată și de bunic. De ani de zile nu mai apăruse nici o cerere pentru playboy bătrâni.

Charlene a stat toată săptămâna cu el la Conac, rămânând cu el aproape în fiecare noapte. Încerca să-și găsească de lucru ca actriță, dar găsea chiar mai puțin decât Coop.

Tot ce lucrase până acum de când venise la Hollywood au fost două clipuri video din categoria X, iar unul dintre acestea a fost difuzat la televizor la ora patru dimineața. În cele din urmă, agentul a convins-o că nici unul dintre ele nu va da bine în CV. Îl întrebase deja pe Coop dacă putea vorbi cu cineva care să-i dea de lucru, și el i-a promis că o să încerce să vadă ce putea face. În L.A. a început ca model pentru prezentări de lenjerie pe Seventh Avenue, după ce a făcut același gen de prezentări la Paris, și avea un corp extraordinar pentru asta, dar Coop nu era deloc sigur că putea juca, ba chiar se îndoia serios. Susținea că a făcut foarte multe prezentări la Paris, dar nu părea să reușească să-și găsească portofoliul. Adevăratul ei talent era în zona de care era interesat Coop, dar nu avea nimic de-a face cu actoria, modellingul sau televiziunea.

Când s-a întors de la Milano, Pamela i-a spus că s-a combinat cu un fotograf în timpul filmărilor. Mai ales în lumea lui Coop, astfel de lucruri se întâmplau frecvent. Era vorba numai despre trupuri, legături pasagere sau aventuri scurte. Numai când ieșea cu actrițe celebre încuraja zvonurile despre logodne și clopote de nuntă. Dar nu-și dorea nimic din toate astea cu Charlene. Cu ea nu era vorba decât despre un mod plăcut de a-și petrece timpul, și de încercarea de a vedea dacă mai era atrăgător. A ieșit de două ori cu ea la cumpărături, ceea ce i-a înghițit cele două cecuri pe care i le dăduseră, dar considera că a meritat, așa cum i-a explicat și lui Abe când contabilul l-a sunat și l-a avertizat că dacă nu se potolește, vinde casa.

– Ar fi mai bine să renunți la modele și la actrițe moarte de foame, Coop. Trebuie să-ți găsești o nevastă bogată.

Coop a râs, i-a spus că și lui i-a trecut prin cap, dar căsătoria nu l-a atras niciodată. Tot ce dorea era să se distreze, și asta voia să facă sau, oricum, asta intenționa, până în ziua morții.

În săptămâna care a urmat, Mark a plecat la New York să-și vadă copiii. Îi povestise Palomei totul despre ei. I-a făcut puțină curățenie, și el a plătit-o bine. Ar fi făcut-o oricum pentru el. Când i-a povestit că nevasta l-a părăsit pentru un alt bărbat i-a părut rău pentru el și a început să-i lase pe masa din bucătărie, într-un bol, fructe proaspete și câteva tortilla pe care le făcea singură. Palomei îi plăcea ca Mark să-i vorbească despre copii. Nu era greu să-ți dai seama că era înnebunit după ei. Peste tot dădeai de fotografiile lor și ale lui alături de nevastă.

Dar, cu toate astea, n-a fost un weekend ușor. Era pentru prima oară când Mark își vedea copiii, de când plecaseră din L.A., cu mai mult de o lună înainte. Janet susținea că ar fi trebuit să le lase mai mult timp să se acomodeze, înainte de a veni, și părea agitată și ostilă cu el. Continua să ducă o viață dublă, pretinzând că nu avea pe nimeni, când era cu copiii, dar continuându-și aventura în secret. Adam era nerăbdător să-i cunoască pe copii. Janet îi promisese că asta se va întâmpla curând, dar nu voia să-și dea seama copiii că el era motivul pentru care îi mutase la New York. Era îngrozită la gândul că nu îl vor accepta pe Adam, că vor începe cu el un război, măcar din loialitate față de tatăl lor, dacă nu de altceva. Când s-a întâlnit cu Mark, părea agitată și încordată, iar el se întreba ce nu era în regulă. La fel de nefericiți păreau și copiii. Dar ei au fost încântați să-și vadă tatăl.

Au stat cu el la Plaza, au comandat o grămadă de bunătăți la room-service. I-a dus la teatru și la film. S-a dus cu Jessica la cumpărături, iar el și Jason au făcut o lungă plimbare prin ploaie, încercând să găsească o logică pentru cele întâmplate. Duminică după-amiază a simțit că problema era departe de a fi rezolvată și ura faptul că trebuie să plece din nou. Tot drumul spre casă, în avion, a fost deprimat. Începuse realmente să se întrebe dacă nu trebuia să se mute la New York. Toată săptămâna care

a urmat a continuat să se gândească la asta. Sâmbătă, în timp ce stătea întins la soare, lângă piscină, a observat pe cineva intrând, în sfârșit, în pavilion. A făcut o mică plimbare în jur și l-a văzut pe Jimmy scoțându-și singur cutiile din camionetă, așa că s-a oferit să-i dea o mână de ajutor.

Un moment, Jimmy a ezitat, apoi a acceptat recunoscător. Era și el mirat de câte lucruri avea. Trimisese mare parte din ele la un depozit, dar păstrase o mulțime de fotografii înrămate, câteva trofee, echipamentul de sport și hainele. Avea multe aparate stereo, unele păstrate de la Maggie. Părea că a adus cu el un munte de lucruri, și, chiar și cu ajutorul lui Mark, i-a luat două ore să golească furgoneta. Când au terminat, amândoi erau obosiți. Imediat s-au prezentat unul altuia și, când în sfârșit s-au așezat, Jimmy i-a oferit o bere, și Mark a acceptat cu plăcere. Avuseseră mult de muncă.

–Cu siguranță ai o grămadă de lucruri, a spus Mark cu un zâmbet, în timp ce sorbea din bere. Lucruri grele. Ce e în toate cutiile astea, colecția ta de bile de bowling?

Jimmy a zâmbit și a ridicat din umeri.

–Să fiu al naibii dacă știu. Am avut un apartament de două camere și o mare parte din lucruri am dus-o la un depozit, dar tot a mai rămas ceva.

Avea o mulțime de cărți, dosare și CD-uri. Păreau să nu se mai termine, dar au dispărut repede în sertarele, bufetele, rafturile și dulapurile din pavilion. Când a deschis prima cutie, a scos o fotografie cu Maggie, a pus-o pe șemineu și s-a uitat îndelung la ea. Era una dintre preferatele lui. Tocmai prinsese un pește dintr-un lac, într-una din călătoriile lor în Irlanda, și părea victorioasă și încântată, cu părul roșu strâns într-un coc în vârful capului, cu ochii strălucind în soare. Părea să aibă doar vreo paisprezece ani. Poza era făcută vara, cu șapte luni înainte de a se îmbolnăvi. Lui i se părea că, de atunci, trecuse o viață. Când

s-a întors, l-a observat pe Mark, care îl privea. Jimmy și-a ferit privirea și n-a comentat.

–Frumoasă femeie. E iubita ta?

Jimmy a scuturat din cap și i-a luat mult timp până să răspundă, dar, cu un nod în gât, a confirmat, în cele din urmă. Acum se obișnuise cu el, uneori îl simțea ca pe o excrescență, dar nodul se transforma instantaneu în lacrimi, și mereu i se întâmpla așa.

–Soția mea, a spus încet Jimmy.

–Îmi pare rău, l-a compătimit Mark, presupunând că erau divorțați, pentru că, acum, așa părea să fie toată lumea. Când s-a întâmplat?

–Mâine-seară se fac șapte luni, a spus Jimmy, trăgând aer în piept.

Nu vorbise niciodată despre asta, dar știa că trebuia să învețe s-o facă, și poate era un moment potrivit să înceapă. Mark părea un tip cumsecade și puteau fi chiar prieteni, locuind pe aceeași proprietate. Jimmy a încercat să-și stăpânească tremurul vocii și a lăsat ochii în pământ.

–Eu am împlinit șase. Săptămâna trecută tocmai mi-am vizitat copiii în New York. Mi-e al naibii de dor de ei. Soția m-a părăsit pentru un alt bărbat, a spus Mark cu voce tristă.

–Îmi pare rău, a răspuns Jimmy, înțelegător. Vedea durerea din ochii lui Mark, care se oglindea mărită numai de durerea din ochii lui. E greu. Câți ani au copiii?

–Cincisprezece și treisprezece, o fată și un băiat. Jessica și Jason. Sunt copii grozavi și, deocamdată, urăsc New Yorkul. Dacă soția mea trebuia să se îndrăgostească de altcineva, mi-aș fi dorit să fie cineva de aici. Copiii încă nu știu despre el. Dar tu? Ai copii?

–Nu. Am discutat despre copii. Dar încă n-am ajuns acolo.

Era uimit de cât de mult era dispus să-i spună lui Mark. O făcea ca și cum exista între ei o ciudată legătură

invizibilă. Legătura suferinței, a pierderii și a tragediei neașteptate. Loviturile brutale ale vieții, care te iau prin surprindere.

–Poate că așa e cel mai bine. Poate e mai ușor să divorțezi, dacă nu ai copii. Poate nu. Ce știu eu?

Mark a spus-o cu un amestec de compasiune și de umilință și, brusc, Jimmy și-a dat seama ce credea.

–Noi n-am divorțat, a spus cu tulburare în glas.

–Poate veți fi din nou împreună, a spus Mark, invidiindu-l, dar cum ea nu era prin preajmă, probabil că lucrurile nu mai mergeau între ei. Însă, apoi a văzut privirea plină de suferință din ochii lui Jimmy.

–Soția mea a murit.

–O, Doamne... Îmi pare rău... Credeam... Ce s-a întâmplat? Un accident? A privit din nou fotografia, brusc îngrozit că femeia frumoasă, care prindea pește, plecase, nu ca să-și trăiască viața, ci murind, și era ușor de văzut cât de distrus era Jimmy.

–O tumoare la creier. A început prin a avea dureri de cap... migrene... I-au făcut câteva analize. S-a stins în două luni. Cât ai clipi. De obicei, nu vorbesc despre asta. I-ar fi plăcut casa. Familia ei era irlandeză, născută în Comitatul Cork. Era irlandeză până în măduva oaselor. O femeie uimitoare. Aș vrea să pot fi om măcar pe jumătate cât era ea.

Ascultându-l, lui Mark îi venea să plângă, observând cum lacrimile șiroiau pe obrajii lui Jimmy. Tot ce-a putut să facă a fost să-l privească înțelegător, apoi să-l ajute să transporte cutiile și, în cele din urmă, să care sus jumătate din ele. Un timp, nu și-au spus nimic, dar Jimmy părea să-și fi recăpătat sângele rece până când toate cutiile au ajuns în camerele potrivite și Mark l-a ajutat să deschidă câteva dintre ele.

–Nu pot să-ți mulțumesc destul. Mi se pare o mică nebunie că mă mut aici. Aveam un apartament perfect

în Venice Beach. Nici n-am renunțat bine la el, că a și apărut casa asta. Mi s-a părut cel mai bun lucru pe care-l puteam face pentru moment.

Era un loc unde să-și revină, unde nu va mai avea mii de amintiri legate de ea. Și, în împrejurările date, i se părea ceva rezonabil și lui Mark.

–Am stat într-un hotel, la două cvartale de birou, ascultând toată noaptea cum tușesc ceilalți. Un contabil cu care colaborez lucrează și pentru Coop și știa că închiriază pavilionul și aripa pentru oaspeți. M-am îndrăgostit de casă în clipa când am văzut-o și m-am gândit că grădina va fi un loc minunat pentru copii. E ca și cum ai trăi într-un parc. M-am mutat cu două săptămâni înainte, și e atâta liniște, încât dorm ca un bebeluș. Vrei să vii să-mi vezi casa? E total diferită de asta. Ai închiriat casa chiar în dimineața când am văzut-o eu pe a mea. Dar cred că a mea va fi mai potrivită pentru copii.

Nu se gândea decât la asta, mai ales după ce îi văzuse cu o săptămână înainte, și știa cât de nefericiți erau la New York. Jessica se certa mereu cu mama ei, și Jason părea total rupt de lume și izolat. Considera că nici unul dintre ei nu era în formă, și la fel se întâmpla și cu mama lor. N-o văzuse niciodată atât de stresată. Le distrusese viețile tuturor și Mark se întreba dacă acum situația i se părea tot atât de idilică pe cât sperase ea să fie. O apucase pe un drum dificil și alunecos, nu numai pentru ei, dar și pentru ea.

–Mă duc să fac un duș, a spus Jimmy, zâmbindu-i lui Mark. Dacă ești acasă, o să vin să-ți fac o vizită. Vrei să jucăm o partidă de tenis după-amiază?

Nu mai jucase de când murise Maggie.

–Sigur. Încă n-am văzut terenul. N-am avut cu cine să joc. Intenționez să înot în fiecare seară, dar n-am timp.

–L-ai văzut pe Coop? l-a întrebat Jimmy cu un zâmbet amuzat, și Mark și-a dat seama că se simțea mai bine.

Bietul băiat era într-o situație foarte delicată după ce își pierduse nevasta.

–Nu încă, și oricum n-am stat de vorbă. Numai de la distanță, când vine sau pleacă. E mereu însoțit de femei al naibii de arătoase. Pare să aibă un adevărat harem de fete tinere.

–Asta e reputația lui, nu? Cred că e singurul lucru pe care-l mai face în viață. Nu l-am mai văzut într-un film de ani buni.

–Cred că nu mai e ce-a fost sau, oricum, e într-o situație dificilă. Așa am ajuns noi să-i fim chiriași, a spus Mark, practic. Lui îi convenea.

–Mi-am dat seama. Mai ales în cazul tău, i-a spus lui Mark. De ce-ar închiria o aripă a casei, dacă n-ar avea nevoie de bani? Trebuie să coste o avere să întreții locul ăsta.

–Contabilul i-a concediat toate ajutoarele. Poate zilele astea o să-l vedem grădinărind.

Ideea i-a făcut pe amândoi să râdă și, câteva minute mai târziu, Mark a plecat spre casă. Era bucuros că îl cunoscuse pe Jimmy, era impresionat de munca pe care o făcea cu copiii, în Watts, și îi părea extraordinar de rău pentru nevasta lui. Un ghinion îngrozitor, nenorocit. I se părea mai rău decât ce i se întâmplase lui. Cel puțin, el încă îi avea pe copii, iar Janet, deși îi frânsese inima și îi distrusese viața, măcar nu murise. Mark nu-și putea imagina ceva mai rău decât i se întâmplase noului său prieten.

Jimmy a apărut după o jumătate de oră, arătând odihnit și curat, cu părul proaspăt spălat. Purta un șort și un tricou, și ducea racheta de tenis. A fost profund impresionat când a văzut aripa în care locuia Mark. Și Mark avusese dreptate, era total diferită de locuința lui. Îi plăcea mai mult casa lui, dar înțelegea de ce casa lui Mark va fi mai potrivită pentru copiii lui. Erau mai multe camere în care

să te miști. Și bănuia că vor fi fericiți să fie mai aproape de piscină.

–Coop n-a obiectat că ai copii? a întrebat Jimmy, în timp ce se îndreptau spre terenul de tenis.

–Nu. De ce? Mark părea surprins. I-am spus agentei că ei locuiesc la New York și că, din nefericire, nu vor sta prea mult pe-aici, cu excepția vacanțelor. E mai ușor pentru ei să mă duc eu acolo.

–Agenta mi-a lăsat impresia că lui Coop nu-i plac copiii. Desigur, înțeleg de ce. A adunat câteva lucruri de preț în ambele case. Mie îmi convine. Noi n-am avut multă mobilă, și apartamentul era foarte mic. Am dus totul la un depozit. E plăcut s-o iei de la capăt după o vreme. Dar tu?

–Am lăsat-o pe Janet să ia totul, cu excepția hainelor mele. Am crezut că e mai bine pentru copii să aibă cu ei lucrurile cu care sunt obișnuiți. Locul ăsta e o binefacere pentru mine. Altfel, ar fi trebuit să cumpăr o grămadă de mobilă. Cred că dacă eram nevoit să fac asta, stăteam la hotel. Cel puțin, un timp. Chiar nu aveam chef să mobilez un apartament sau să mă preocup de așa ceva. Pur și simplu, am venit cu două valize și am despachetat. Cât ai bate din palme, sunt acasă.

–Da, a râs Jimmy, și eu la fel.

Ceea ce Mark știa.

Au găsit ușor terenul de tenis, dar a fost o dezamăgire să constate că nu era întreținut. Au încercat să joace un set, dar suprafața era plină de găuri și prea dură. Până la urmă și-au trimis peste plasă câteva mingi, s-au bucurat de mișcare și, în sfârșit, obosiți, au luat-o spre piscină. Mark a înotat în timp Jimmy a stat la soare, după care s-au întors acasă. Jimmy l-a invitat pe Mark la cină. Avea de gând să facă o friptură la grătar și, din obișnuință, cumpărase două.

–Sună bine. Aduc eu vinul, s-a oferit Mark.

A apărut după o oră, cu o sticlă de cabernet foarte bun. S-au instalat pe terasa lui Jimmy și au discutat despre viață, sport și slujbele lor, despre copiii lui Mark, despre cei pe care Jimmy dorea să-i aibă, și, poate într-o zi, îi va avea, dar au vorbit cât mai puțin despre neveste. Era încă prea dureros pentru amândoi. Mark a recunoscut că respingea ideea de a începe din nou să-și dea întâlniri, iar Jimmy se întreba dacă își va mai dori s-o facă vreodată. Pentru moment, se îndoia, dar la treizeci și trei de ani era o decizie greu de luat. Amândoi au căzut de acord că, cel puțin pentru un timp, se vor lăsa în voia vieții. În cele din urmă, discuția s-a îndreptat spre Coop, despre care amândoi credeau că era ca oricare alt om, și aveau dreptate. Jimmy susținea teoria că, dacă îți petreci viața la Hollywood atât de multă vreme, așa cum a făcut Coop, până la urmă pierzi simțul realității. După tot ce citiseră amândoi despre el, teoria părea foarte plauzibilă în cazul lui Coop.

În acele momente, în timp ce ei stăteau pe terasa lui Jimmy, Coop se afla în aripa principală, în pat cu Charlene. Fata semăna cu un adevărat bufet suedez sexual, și făcuse cu ea lucruri la care nu se mai gândise de ani de zile. Se simțea din nou tânăr, îl provoca și îl amuza. Putea părea o pisicuță, lucru care îl excita, și, o clipă mai târziu, devenea o leoaică feroce, provocându-l s-o stăpânească. L-a ținut în priză aproape toată noaptea. A doua zi dimineața s-a furișat pe scări ca să-i pregătească micul dejun. Voia să-l surprindă cu ceva deosebit și apoi să facă din nou dragoste cu el. Stătea în bucătărie fără nimic pe ea, în afară de niște chiloți tanga și o pereche de papuci, din satin roșu, cu tocuri înalte, când a auzit că se răsucește o cheie și se deschide ușa. S-a întors și l-a văzut pe Mark în bucătăria lui Coop, în lenjerie, cu părul blond ciufulit. Părea un puști de vreo optsprezece ani, adormit, în timp ce ea stătea

în fața lui zâmbind, fără să-și ceară scuze sau să se acopere cu ceva.

–Eu sunt Charlene, a spus, de parcă era îmbrăcată în halat și purta papuci cu pompon.

Nici măcar nu-i putea vedea fața, atât era de năucit de sânii ei enormi, de chiloții tanga și de picioarele nesfârșite. I-a trebuit un minut întreg ca să-i observe fața.

–O, Doamne... îmi pare rău... Paloma mi-a spus despre Coop că nu folosește niciodată bucătăria în weekend... plita mea nu merge, și aparatul pentru espresso este stricat... Venisem doar să-mi fac o cafea... ea mi-a dat cheia...

Se bâlbâia, dar Charlene nu părea deloc stânjenită. Mai mult, se arăta prietenoasă și amuzată.

–O să-ți fac eu o cafea. Coop doarme.

Mark bănuia că, probabil, era o actriță sau un model pe care Coop o adusese acasă, sau că era una dintre iubitele lui. Îl văzuse cu o blondă săptămânile trecute și nu știa care dintre ele era. Sigur avea vreun talent sexual deosebit, presupunea el.

–Nu, de fapt, o să plec... Îmi pare foarte rău...

Stătea pur și simplu acolo, în picioare, zâmbindu-i, cu sânii goi expuși în fața lui.

–E în regulă.

Nu părea nici măcar deranjată de faptul că era goală. Și, dacă n-ar fi fost atât de stânjenit, scena l-ar fi făcut să râdă. Se simțea cu totul stângaci, așa cum stătea acolo, în fața ei, dar, în timp ce el continua să pară îngrozitor de rușinat, ea îi făcu o cafea și îi oferi o cană.

–Ești chiriașul? l-a întrebat senină, în timp ce el lua cana aburindă, încercând să se retragă.

–Da, eu sunt.

Cine altcineva să fie? Un spărgător? Un străin de pe stradă?

–N-o să mai vin altă dată. O să cumpăr o cafetieră nouă. Poate ar fi mai bine să nu-i spui lui Coop, a adăugat cu îngrijorare în glas.

Era o fată năucitor de frumoasă.

–Bine, a spus amabilă, în timp ce lua o carafă cu suc de portocale și turna un pahar pentru Coop; apoi, înainte ca Mark să plece, l-a privit. Vrei suc de portocale?

–Nu, mulțumesc... nu vreau. Sunt bine. Mulțumesc pentru cafea, a spus și a dispărut cât de repede a putut.

A încuiat din nou ușa spre corpul principal al casei și apoi a rămas, zâmbind, pe culoarul care ducea spre livingul său, unde se afla ușa de legătură. Nu-i venea să creadă că scena existase cu adevărat. A fost ca într-un film prost. Dar, cu siguranță, avea un corp uluitor și un păr incredibil, lung, negru ca pana corbului.

Încă râdea de unul singur și, cu cât se gândea mai mult, cu atât scena i se părea mai amuzantă. Imediat ce s-a îmbrăcat, nu s-a putut abține să nu se ducă la pavilion ca să-i povestească lui Jimmy. Își promisese solemn să se ducă să cumpere cafetieră în aceeași zi.

Jimmy stătea pe terasă, bând o cană de cafea și citind ziarul, când a ridicat privirea și l-a văzut pe Mark zâmbindu-i. I-a zâmbit și el, dar Mark părea incapabil să își stăpânească veselia.

–N-o să ghicești niciodată unde mi-am luat cafeaua în dimineața asta, sau cu cine.

–Poate că nu, dar, după mutra ta, probabil că n-a fost prea rău.

Mark i-a povestit despre Paloma și despre cheie, despre plita stricată și despre cafetieră, apoi despre cum a dat peste Charlene, goală, doar cu niște chiloți tanga și o pereche de papuci cu toc, total relaxată în timp ce-i prepara cafeaua.

–A fost ca o scenă dintr-un film. Iisuse, imaginează-ți dacă dădeam peste el. Probabil că mă dădea afară din casă.

–Sau mai rău.

Dar Jimmy râdea și el. Nu exista imagine mai hazlie decât el în chiloți, împreună cu o femeie goală, care îi servea cafeaua.

–Mi-a oferit și suc de portocale. Dar m-am gândit că nu e bine să-mi forțez norocul, rămânând încă un minut.

–Da, sigur.

Erau ca doi copii care se mutaseră de curând în același bloc și care se descoperiseră unul pe altul, iar situațiile lor erau destul de asemănătoare ca să se creeze o legătură între ei. Faptul că erau vecini constituia un avantaj. Amândoi aveau prietenii și viețile lor, dar, în ultima vreme, își evitau fostele relații. Tragediile lor făcuseră să fie altfel decât ceilalți și să se simtă stingheri chiar și cu cei mai apropiați prieteni. Se izolaseră de bunăvoie, și acum, în izolarea lor, fiecare își găsise un tovarăș. Era mult mai simplu decât să-și petreacă timpul cu oameni care îi știau de pe vremea când erau căsătoriți. Era ca și cum lăsau în urmă trecutul, cu toate că fiecare știa povestea celuilalt. Dar mila vechilor prieteni era ceva greu de îndurat.

După o jumătate de oră, Mark s-a întors acasă. Își adusese ceva de lucru de la birou. Dar s-au întâlnit din nou la piscină mai târziu, după-amiază. Mark cumpărase o cafetieră nouă și Jimmy terminase de despachetat. Așezase vreo șase dintre fotografiile cu Maggie în locurile cele mai vizibile. Destul de ciudat, dar, dacă îi vedea fața, se simțea mai puțin singur. Uneori, noaptea târziu, se temea îngrozitor să nu uite cum arăta.

–Ai terminat ce aveai de lucru? l-a întrebat Jimmy pe Mark, din șezlongul în care stătea.

–Da, i-a zâmbit Mark, și am cumpărat o cafetieră nouă. Dimineață, o să-i dau Palomei cheia înapoi. N-o să mai fac asta niciodată.

Imaginea lui Charlene în chiloți încă îl făcea să zâmbească.

–Te-ai fi așteptat la altceva de la el? a întrebat Jimmy, referindu-se la proprietarul lor.

–Probabil că nu. Dar nu mă așteptam să asist de pe primul rând la viața lui sexuală.

–Presupun că ai fi fost foarte ocupat.

Jimmy părea cât se poate de amuzat, și, după o jumătate de oră de sporovăială, au auzit o poartă deschizându-se și apoi închizându-se cu un scârțâit, apoi o izbitură, și un moment mai târziu, a apărut un bărbat înalt, cu păr argintiu, care le zâmbea. Au început să vorbească mai încet. Purta jeanși și un tricou impecabil călcat, fără ciorapi, cu mocasini din piele de crocodil. Era imaginea perfecțiunii, și amândoi au tresărit ca doi copii prinși asupra faptului, când făceau o prostie. În realitate, aveau amândoi acces la piscină și singurul motiv pentru care Coop și-a făcut apariția a fost să-i cunoască. Îi văzuse de pe terasă. Charlene era sus, la duș, spălându-se pe cap.

–Nu vreau să vă deranjez. M-am gândit să cobor și să vă salut. Câtă vreme sunteți musafirii mei, vreau să vă cunosc.

Amândoi au fost la fel de amuzați că i-a numit „musafiri". Pentru zece mii de dolari pe lună nu erau „musafirii", ci chiriașii lui.

–Bună, eu sunt Cooper Winslow, a spus cu un zâmbet amețitor, în timp ce le-a strâns mâna pe rând, întâi lui Jimmy și apoi lui Mark. Care dintre voi locuiește aici? Vă cunoșteați dinainte? Era curios să afle câte ceva despre ei, așa cum și ei erau curioși în privința lui.

–Eu sunt Mark Friedman, locuiesc în aripa pentru oaspeți. Iar de cunoscut ne-am cunoscut ieri, când se muta Jimmy.

–Eu sunt Jimmy O'Connor, a spus acesta simplu, și i-a strâns mâna bărbatului frumos și impozant.

Amândoi aveau senzația că sunt niște elevi nou-veniți în școală, care se întâlneau pentru prima oară cu directorul.

Recunoșteau că Winslow își merita reputația de bărbat fermecător. Arăta degajat și plăcut, elegant, și era impecabil îmbrăcat. Chiar și jeanșii foarte bine călcați se potriveau perfect pe fiecare centimetru al corpului bine proporționat și pe picioarele infinit de lungi. Și, dacă ar fi trebuit să ghicească, n-ar fi putut să-i dea nici șaizeci de ani, părea mult mai tânăr. Era de neconceput să aibă șaptezeci. Nu era de mirare că femeile îl adorau. Până și în jeanși, emana stil și eleganță. Când s-a aplecat și s-a așezat pe scaun, zâmbindu-le, întruchipa de-a dreptul legenda vie Hollywoodului.

–Sper că fiecare se simte bine în casa lui.

–Foarte bine, s-a grăbit Mark să răspundă, rugându-se ca Charlene să nu-i fi spus despre întâmplarea de dimineață. Se temea că a făcut-o și că ăsta era motivul pentru care Coop coborâse să-i vadă. E un loc nemaipomenit, a confirmat admirativ, încercând să nu se gândească la femeia în chiloți tanga care îi servise cafeaua. Își dădea seama că povestea la care se gândea acum era cea care îl făcea pe Jimmy să rânjească și să aibă o privire ironică. Era o poveste grozavă.

–Întotdeauna mi-a plăcut aici, a spus Coop, referindu-se la Conac. Ar trebui să veniți cândva și în aripa principală. Poate într-o seară, la cină.

Apoi, și-a amintit că nu mai avea nici bucătăreasă, nici majordom sau pe cineva care să servească așa cum trebuie. Acum, dacă voia să aibă oaspeți la cină, era nevoit

să apeleze la un serviciu de catering. În nici un caz n-ar fi avut încredere în Paloma să prepare altceva decât pizza sau tacos, indiferent cât de bună era acum engleza ei. Cu sau fără accent, era o rebelă înspăimântător de independentă. Dacă îi cerea să servească cina, era imposibil de prevăzut ce va face.

–De unde sunteți?

–Eu sunt originar din Boston, a răspuns Jimmy. Am stat aici opt ani, după ce am absolvit școala. Îmi place.

–Eu am stat zece, a explicat Mark. Am venit din New York. Era gata să adauge „cu nevasta și copiii", dar n-a făcut-o. Suna prea patetic, în special dacă trebuia să explice de ce nu mai era împreună cu ei.

–Amândoi ați luat o decizie bună. Și eu sunt tot din Est. Nu suport deloc vremea de acolo, mai ales iarna. Viața e mult mai plăcută aici.

–Mai ales pe o proprietate ca asta, a spus Jimmy admirativ.

Era fascinat de Cooper Winslow, cum stătea și discuta cu ei. Părea că se simte foarte bine în pielea lui și, evident, era obișnuit să i se dea atenție și să fie adulat. Fără îndoială, era foarte conștient de fascinația pe care o exercita. Își câștigase traiul cu ajutorul ei timp de jumătate de secol. Era impresionant, mai ales dat fiind felul în care arăta la vârsta lui.

–Bine, sper că veți fi amândoi mulțumiți aici. Spuneți-mi dacă aveți nevoie de ceva.

Mark nu s-a plâns nici de plită, nici de cafetieră. Deja hotărâse să rezolve singur și să rețină suma corespunzătoare din cecul pentru următoarea chirie. Nu voia să aducă vorba despre cafeaua de dimineață, cu slaba speranță că femeia cu sânii mari nu îi spusese nimic lui Coop, chiar dacă promisese să n-o facă. Nu avea încredere în ea.

Coop le-a zâmbit cuceritor, a mai stat câteva minute și apoi i-a lăsat. Imediat ce a plecat, cei doi s-au uitat unul

la altul. Înainte să vorbească, au așteptat câteva minute, ca să-i lase timp lui Coop să ajungă în casă și să nu-i audă.

–Pe toți dracii, a vorbit primul Mark. Ce zici despre cum arată? Am de gând să mă pensionez. Cine poate intra vreodată în competiție cu așa ceva?

Niciodată, în viața lui, nu fusese atât de impresionat de un bărbat. Cooper Winslow era cel mai arătos bărbat pe care îl văzuse vreodată. Dar Jimmy i-a răspuns gânditor, mai puțin impresionat.

–Există o singură problemă, a spus în șoaptă. Nu voia să-l audă Coop. Asta e tot ce se poate spune despre el. În schimb, te întrebi dacă există și inimă sau doar farmec, frumusețe și un croitor grozav.

–Poate că e destul, a spus Mark, gândindu-se la Janet.

N-ar fi părăsit niciodată un bărbat cu aspectul, spiritul și farmecul lui Cooper Winslow. Pe lângă el, Mark se simțea un papagal. Și lipsa de încredere în sine ieșise la suprafață în clipa când apăruse Coop.

–Nu, nu este, a spus Jimmy înțelept. Tipul e o cochilie goală. Nimic din ce spune nu are vreo valoare. E vorba numai despre frumusețe și despre aparențe. Și uită-te la femeile pe care le are. Peste treizeci de ani vrei o parașută în chiloți tanga care să-ți servească o cafea sau o persoană adevărată cu care să poți discuta?

–Mă lași un minut să mă gândesc? a spus Mark, și au izbucnit în râs.

–Bine, OK, poate e amuzant o vreme, dar apoi ce faci? Eu aș înnebuni.

Maggie fusese o ființă adevărată. Deșteaptă, realistă, frumoasă, nostimă, sexy. Avusese tot ce și-a dorit vreodată Jimmy. Ultimul lucru pe care și-l dorea el acum era pipiță. Iar Mark n-o voia decât pe Janet. Dar, după câte se părea, Cooper Winslow avea tot ce-i trebuia. Până și Jimmy a recunoscut că era impresionant.

–De fapt, poate să-și păstreze femeia cu țâțe. Dacă ar fi să aleg, aș prefera mocasinii. Erau grozavi.

–Păstrează tu mocasinii. Eu iau pipița. Mulțumesc lui Dumnezeu, nu i-a povestit despre întâlnirea noastră din bucătărie, dimineață, a spus Mark ușurat.

–Știam că la asta te gândești, a răspuns Jimmy râzând.

Îi plăcea de Mark. Era un băiat bun și credea în adevăratele valori. Lui Jimmy îi plăcea să stea de vorbă cu el și credea că prietenia lor avea viitor. Pornise bine de la început și, în plus, îi părea rău pentru el. Putea cu ușurință să înțeleagă drama prin care trecuse, și mai ales faptul că îi era atât de dor de copii.

–Ei bine, acum l-am cunoscut. E imaginea perfectă a vedetei de cinema, nu-i așa? a spus Jimmy, gândindu-se la scurta lor întâlnire. Mă întreb cine îi calcă hainele? Eu am avut hainele șifonate de când am plecat de la mama. Mag n-ar fi călcat nimic. Spunea că e împotriva religiei ei.

Fusese catolică practicantă și feministă vehementă. Prima dată când îi ceruse să spele niște rufe, aproape că-l pocnise.

–Duc totul la curățătorie, până și lenjeria, a recunoscut și Mark. Săptămâna trecută am terminat tricourile și a trebuit să-mi cumpăr vreo șase noi. Gospodăria nu e partea mea forte. Am plătit-o pe Paloma să-mi facă puțină curățenie. Poate dacă o rogi, îți face și ție.

Era incredibil de amabilă cu el. Și părea nu numai binevoitoare și pricepută, dar și inteligentă, și înțeleaptă. Vorbise mult cu ea despre copii și ea dăduse dovadă de multă înțelegere și sensibilitate. O respecta foarte mult.

–Mă descurc, a adăugat Jimmy, zâmbind. Sunt un adevărat artist cu aspiratorul și cârpa de praf. Maggie nu făcea nici asta.

Mark n-a vrut să-l întrebe ce făcea. Evident avea destule calități ca Jimmy să fie înnebunit după ea. Și, mai

târziu, după-amiază, Jimmy i-a povestit că s-au cunoscut la Harvard. Era o tânără strălucită.

– Eu și Janet ne-am întâlnit la Facultatea de Drept. Dar n-a practicat niciodată. A rămas însărcinată imediat ce ne-am căsătorit și a stat acasă cu copiii.

– De-asta n-am avut copii. Maggie a fost întotdeauna sfâșiată între carieră și nevoia de a sta acasă cu copiii. În privința asta era tipic irlandeză. Credea că mamele trebuie să stea acasă cu copiii. Mi-am imaginat că, mai devreme sau mai târziu, vom rezolva problema asta.

Ce nu și-a imaginat a fost ce s-a întâmplat.

După un timp au revenit la discuția despre Coop și, la ora șase, Jimmy s-a întors la pavilion. Promisese să se întâlnească la cină cu prietenii. L-a invitat și pe Mark să vină, dar Mark i-a spus că mai avea de citit câteva dosare. Trebuia să citească mult și despre noua lege fiscală. La despărțire, amândoi au fost de acord că au petrecut un weekend plăcut. S-au împrietenit, și noile cămine îi făceau fericiți. Amândoi erau amuzați că l-au cunoscut pe Cooper Winslow. Nu fusese deloc o dezamăgire. Coop era exact așa cum se spunea că este. Legenda perfectă a Hollywoodului.

Jimmy și Mark și-au promis să iasă la masă într-o seară, săptămâna următoare. Și, în timp ce Jimmy mergea pe aleea care ducea spre pavilion, Mark intra în aripa pentru oaspeți, zâmbind în sinea lui, cu gândul la cafeaua de dimineață și la femeia care i-a oferit-o. Norocos bărbat, Cooper Winslow.

capitolul 7

A doua zi dimineață, după ce se întâlnise cu Jimmy și Mark la piscină, Liz l-a sunat pe Coop și acesta a fost încântat s-o audă. Se măritase de o săptămână și era încă în luna de miere, dar își făcea griji pentru el.

–Unde ești? a întrebat-o el, zâmbind la auzul glasului ei. Încă i se părea ciudat să nu-i vadă fața în fiecare dimineață.

–În Hawaii, a spus mândră.

Își folosea noul nume de după căsătorie de câte ori avea ocazia și, cu toate că se simțea ciudat, acum îi plăcea și îi părea rău că n-o făcuse mai demult. A fi măritată cu Ted era ca un vis.

–Câtă lipsă de distincție, a tachinat-o Coop. Încă sper să-l abandonezi și să te întorci. Putem anula căsătoria într-o clipă.

–Să nu îndrăznești! Îmi place să fiu o femeie respectabilă, măritată.

Îi plăcea mai mult decât se gândise vreodată.

–Liz, mă dezamăgești, credeam că ai mai multă personalitate. Noi doi reprezentam ultimul bastion care mai rezista. N-am mai rămas decât eu.

–Ei, poate ar trebui să te însori și tu. Pe bune, nu e chiar atât de îngrozitor. Ai și avantaje la impozit, sau cel puțin așa mi s-a spus.

În realitate, îi plăcea noul statut și se măritase cu omul potrivit. Ted se purta minunat cu ea. Și, în ciuda neajunsurilor pe care i le provocase, Coop se bucura pentru ea.

–Asta spune și Abe. Că ar trebui să mă însor. Zice că ar trebui să-mi găsesc o femeie bogată. Este inadmisibil de insensibil.

–Nu e o idee rea, l-a tachinat ea.

Nu și-l putea imagina pe Coop însurându-se. Prefera să aibă mai multe partenere. Avea nevoie de un harem ca să se simtă bine.

–Oricum, n-am mai întâlnit o femeie bogată de ani de zile. Nu știu unde se ascund. În plus, le prefer pe fiicele lor.

Sau, în ultima vreme, pe nepoate, dar nici unul dintre ei n-a spus asta. De-a lungul anilor, avusese parte de porția lui de moștenitoare și fusese combinat cu câteva femei foarte bogate, de vârste respectabile, dar Coop întotdeauna preferase femeile tinere. Avusese chiar o prințesă indiană și câteva prințese saudite foarte bogate. Dar indiferent cine sau cât de bogate erau, Coop se plictisea de ele. Întotdeauna se ivea după colț una mai frumoasă, mai incitantă. Și lui mereu îi ieșea în cale încă un colț. Liz bănuia că așa va fi întotdeauna, și chiar dacă trăia o sută de ani, tot mai căuta ceva după colț. Îi plăcea să fie liber.

–Voiam doar să fiu sigură că ești cuminte, i-a spus drăgăstoasă Liz. Chiar îi era dor de el. Îi purta o imensă afecțiune. Ce mai face Paloma?

–E absolut fabuloasă, a spus Coop, convingător. Face omletă de cauciuc, îmi pune piper pe pâinea prăjită, îmi transformă ciorapii de cașmir în botoșei pentru bebeluși și are un gust desăvârșit. Până la urmă, o să fac o pasiune pentru ochelarii ei cu ștrasuri. Ca să nu mai vorbim despre pantofii fucsia cu tocuri înalte pe care îi poartă la uniformă, asta când nu poartă tenișii din material cu desen leopard. E o bijuterie, Liz. Numai Dumnezeu știe unde ai găsit-o.

Dar adevărul era că, mai mult decât faptul că-l enerva, îl amuza animozitatea care se crease între ei.

–E o femeie cumsecade, Coop. Explică-i, o să învețe. A lucrat alături de ceilalți numai o lună și mare parte din timp n-a făcut decât curățenie.

–Cred că Livermore a legat-o în lanțuri, în subsol. Pot să încerc și eu. Ah, apropo, ieri m-am întâlnit cu musafirii.

–Musafiri? a părut mirată Liz.

Nu știa despre cine vorbea Coop.

–Cei doi bărbați care locuiesc în pavilion și în aripa pentru oaspeți.

Chiriașii lui.

–O, ăia erau musafirii? Cum sunt?

–Par respectabili. Unul este avocat și celălalt este asistent social. Asistentul social pare un copil, deși a învățat la Harvard. Avocatul e un pic mai agitat, dar a fost foarte agreabil. Par rezonabili și bine-crescuți, câtă vreme nu încep să-și arunce sticlele în piscină sau să adopte orfani nedoriți. Nu cred că sunt dependenți de droguri sau criminali. Aș spune că am avut noroc.

–Așa se pare. Agenta m-a asigurat că sunt oameni cumsecade.

–Poate că are dreptate. Un timp, am să mă abțin de la aprecieri. Dar, pentru moment, nu întrevăd nici o problemă.

Pentru Liz era o mare ușurare, deoarece fusese îngrijorată din cauza asta și, de fapt, de-asta îl sunase.

–De ce m-ai sunat? Ar trebui să faci dragoste nebună, pasională, pe plajă, cu instalatorul cu care te-ai măritat.

–Nu este instalator, este agent de bursă. Și acum joacă golf cu un client.

–A adus clienți în luna de miere? Liz, ăsta e un semn foarte rău. Divorțează imediat!

Coop a izbucnit în râs, și Liz s-a simțit ușurată auzindu-l atât de fericit.

–A dat peste client aici, a spus Liz, râzând. Ajung acasă într-o săptămână. O să te sun. Acum, fii cuminte, nu cumpăra săptămâna asta nici o brățară cu diamante. Îi provoci un ulcer lui Abe Braunstein.

–Îl merită. Este bărbatul cel mai lipsit de umor și de gust de pe planetă. O să-ți trimit ție o brățară cu diamante, doar ca să-l enervez. Cel puțin, tu o meriți.

–Port inelul minunat pe care mi l-ai dat când am plecat, i-a amintit ea. Întotdeauna îi fusese recunoscătoare. Vorbim când mă întorc. Ai grijă, Coop.

–O să am, Liz. Mulțumesc că m-ai sunat.

Îi plăcea să stea de vorbă cu ea și ura să recunoască, dar îi lipsea. Îngrozitor de mult. De când plecase se simțea debusolat. Casa și viața lui erau ca o barcă fără cârmă. Încă nu-și putea imagina ce va face fără ea.

Și, dimineață, când își verificase carnetul de întâlniri, îi văzuse scrisul îngrijit. În seara aceea era așteptat la un dineu la familia Schwartz, o familie de staruri de la Hollywood, la fel ca acum douăzeci de ani. El era un producător important, iar ea o fostă actriță și o mare frumusețe a anilor cincizeci. Coop nu voia să se ducă, dar știa că, dacă n-o făcea, se vor supăra. Nu-și dorea deloc să mai petreacă încă o noapte cu Charlene și nu voia s-o ia cu el. Era puțin prea îndrăzneață pentru cercul lor. Charlene era genul de fată cu care se distra, nu cineva cu care voia să fie văzut la un dineu oficial. Avea multe categorii de femei. Charlene era o fată „pentru acasă". Păstra vedetele de cinema pentru premiere și inaugurări, unde, faptul că erau văzuți împreună dubla impactul la presă. Și exista o întreagă turmă de actrițe și de modele tinere cu care îi făcea plăcere să iasă. Dar la petrecerea de la familia Schwartz prefera să se ducă singur.

Întotdeauna aveau casa plină de oameni interesanți și nu știa niciodată pe cine avea să întâlnească. Era mult mai avantajos să meargă singur, plus că lor o să le facă plăcere ca el să apară ca burlac. Îi erau dragi amândoi, Arnold și Louise Schwartz. A sunat-o pe Charlene și i-a spus că nu se pot vedea în seara aceea, iar ea a primit vestea foarte bine. Spunea că oricum avea nevoie de o seară liberă

ca să se epileze și să spele rufele. Și ei îi lipsea „somnul de frumusețe", i-a spus, ceea ce era unul dintre lucrurile de care era convins că nu avea nevoie. Nu era pentru ea o problemă să stea trează toată noaptea, și dimineața să fie încântătoare. Și el se arăta mereu încântat de astfel de nopți. Dar seara asta aparținea familiei Schwartz.

La prânz s-a întâlnit cu un producător, apoi s-a dus la masaj și la manichiură. A tras un pui de somn, când s-a trezit a băut un pahar de șampanie și, la ora opt, s-a îmbrăcat în ținută de seară și s-a îndreptat spre ușă. Șoferul pe care îl angaja când ieșea în oraș îl aștepta în Bentley. Coop arăta mai bine ca oricând în smochingul bine croit, cu părul lui argintiu.

—Bună seara, domnule Winslow, l-a salutat civilizat șoferul.

Era șoferul lui Coop de ani de zile, și al altor staruri, de asemenea. O ducea bine ca șofer independent. Lui Coop i se părea mult mai rezonabil decât să angajeze un șofer permanent. În majoritatea timpului îi făcea plăcere să conducă singur.

Când Coop a ajuns la uriașa reședință a familiei Schwartz, pe Brooklawn Drive, în holul de la intrare erau deja adunate vreo sută de persoane care beau șampanie și salutau familia Schwartz. În rochia bleumarin, Louis era foarte elegantă și purta o extraordinară parură cu safire. Coop a observat că era înconjurată de obișnuiții casei, foști președinți și prime-doamne, politicieni, dealeri de artă, producători, regizori, avocați cunoscuți în lumea largă, și de obișnuitul grup de staruri ale ecranului, unele mai actuale decât Coop, dar nici unul atât de celebru. De cum a intrat, a fost înconjurat de o mulțime de admiratori de ambele sexe. Și, o oră mai târziu, s-au îndreptat spre sala pentru dineu, iar Coop s-a luat după mulțime.

A fost așezat la masă cu un foarte cunoscut actor din aceeași generație, cu doi scriitori celebri și cu un important

agent de la Hollywood. La masă se afla și directorul unui important studio, cu care Coop intenționa să discute după dineu. Auzise că vor face un film care părea perfect pentru el. Pe femeia din dreapta lui o știa, era una dintre bine-cunoscutele doamne respectabile de la Hollywood, ale cărei petreceri încercau să rivalizeze cu ale Louisei Schwartz, dar nu reușeau. Iar în stânga stătea o tânără pe care n-o mai văzuse înainte. Avea o față delicată, aristocratică, ochi mari, căprui, piele ca fildeșul și păr negru, strâns la spate într-un coc, ca balerinele lui Degas.

–Bună seara, a salutat-o, încântat.

A observat că era scundă și mlădioasă, și se întrebă dacă nu cumva era dansatoare. În timp ce o echipă de chelneri serveau primul fel, a întrebat-o asta, și ea a râs. Nu era prima oară când cineva îi punea întrebarea asta, și declară că se simțea flatată. Ea știa cu cine stătea de vorbă și o emoționa faptul că nimerise la aceeași masă cu el. Pe cartea ei de vizită scria Alexandra Madison, un nume care nu-i spunea nimic lui Coop.

–De fapt, sunt medic rezident, a spus, așa cum explica tuturor, dar pentru el nu însemna nimic.

–Rezident unde? a întrebat-o, cu o privire amuzată.

Nu era genul lui, dar era uluitor de frumoasă și avea niște mâini minunate, cu unghii scurte și fără ojă. Purta o rochie din satin și avea fața și ținuta unei fete tinere.

–La spital. Sunt medic.

–Ce interesant, a spus Coop, părând o clipă impresionat. Ce fel de medic? Ceva util?

–Nu, doar dacă aveți copii. Sunt pediatru, neonatolog, mai exact.

–Detest copiii. Îi mănânc la cină, a spus cu un zâmbet larg, care i-a scos în evidență dinții albi pentru care era celebru.

–Nu te cred, a răspuns chicotind.

–Adevărat. Și copiii mă urăsc. Știu că îi mănânc. Îmi plac numai după ce se fac mari. În special fetele.

Cel puțin era onest. Toată viața nu avusese încredere în copii și simțise un fel de aversiune față de ei. În general, încercase să aleagă femei fără copii. Ei complicau lucrurile și îi stricaseră multe seri. Din punctul lui de vedere, era mult mai plăcut să ai relații cu femei fără copii. Nu trebuiau să alerge acasă ca s-o plătească pe bonă. Nu se îmbolnăveau în ultimul moment. Nu-și vărsau sucul pe tine și nici nu-ți spuneau că te urăsc. Majoritatea femeilor peste treizeci de ani păreau să aibă copii.

–De ce nu faci ceva mai distractiv? Cum ar fi să dresezi lei. De fapt, cel mai bine ți s-ar potrivi să fii balerină. Cred c-ar trebui să ai în vedere o schimbare de carieră, înainte să fie și mai grav.

Pe Alexandra o distra faptul că stătea lângă el. O impresiona, dar, în același timp, îi plăcea să cocheteze cu el și, în pofida nefericitei alegeri a meseriei și a coafurii serioase, după părerea lui Coop, și el o plăcea.

–O să mă gândesc la asta. Ce-ai zice să mă fac veterinar? Ar fi mai bine? a întrebat nevinovată Alexandra.

–Nu-mi plac nici câinii. Îți lasă păr pe pantaloni, latră, mușcă și miros. Aproape mai rău decât copiii. Nu chiar la fel, dar destul de aproape. Va trebui să ne gândim la o meserie total diferită. Ce-ai zice de teatru?

–Nu cred, a râs, în timp ce chelnerul punea caviar pe blinii.

Lui Coop îi plăcea mâncarea de la dineurile familiei Schwartz, și Alexandra părea și ea să se simtă bine. În jurul ei plutea o aură de simplitate și de grație, ca și cum crescuse într-o atmosferă asemănătoare celei de aici. Totul la ea respira eleganță, cu toate că nu purta bijuterii scumpe. Doar un șirag de perle și o pereche de cercei din perle cu diamante. Dar avea ceva care te ducea cu gândul la bani.

–Dar tu?

Întorsese lucrurile în favoarea ei. Înainte de toate, era inteligentă, și Coop aprecia lucrul ăsta la ea. Cel puțin, la masă era o provocare.

–De ce te-ai făcut actor?

–Mi s-a părut distractiv. Ție nu? Imaginează-ți că te joci de-a ceva în fiecare zi și că porți haine frumoase. De fapt, e foarte plăcut. Mult mai plăcut decât ceea ce faci tu. Tu porți o haină albă urâtă și șifonată, iar copiii varsă totul pe tine și țipă în clipa în care te văd.

–E adevărat. Dar cei cu care am eu de-a face sunt prea mici ca să facă vreun rău. Lucrez la neonatologie, în general cu prematuri.

–Oribil, a replicat el, prefăcându-se îngrozit. Probabil că sunt de mărimea unor șoareci. Ai putea lua rabie. E mult mai rău decât bănuiam.

A petrecut momente încântătoare cu ea. Bărbatul aflat de cealaltă parte a mesei îl privea amuzat. A-l vedea pe Coop folosindu-și farmecul pentru a cuceri o femeie era ca și cum admirai o operă de artă. Dar Alexandra nu era genul de pradă ușoară. Era rațională și destul de deșteaptă ca să nu-l lase pe Coop s-o ispitească sau s-o facă să se simtă prost.

–Ce altceva mai faci? a continuat Coop s-o chestioneze.

–Pilotez de când aveam optsprezece ani. Îmi place să plutesc cu planorul. M-am parașutat din avion, dar i-am promis mamei să n-o mai fac, așa că am renunțat. Joc tenis, schiez. Obișnuiam să merg la curse de motociclism, dar i-am promis tatei că renunț. Și am petrecut un an, înainte de Facultatea de Medicină, lucrând ca infirmieră în Kenya.

–Pari cam sinucigașă, iar părinții par să se amestece destul de mult în activitățile tale sportive. Te mai vezi cu ei?

–Când e nevoie, a răspuns deschis, și se citea în priviri că spunea adevărul. Era o fată uimitor de echilibrată și de deșteaptă. Îl fascina.

–Unde locuiesc părinții tăi? a întrebat-o, cu interes.

–Iarna, în Palm Beach. Vara, în Newport. Sunt foarte plicticoși și previzibili, spre deosebire de mine, care sunt o rebelă.

–Ești măritată?

A observat că nu avea verighetă pe deget, deci nu se aștepta la un răspuns pozitiv. Simțea că nu e măritată. Avea un excelent radar pentru astfel de lucruri.

–Nu, i-a răspuns ea, ezitând un moment. Dar am fost la un pas, i-a explicat, fără ca el s-o întrebe.

De obicei, ea nu făcea astfel de confesiuni, dar Coop era atât de lipsit de inhibiții, încât ei i se părea amuzant să fie onestă față de el. Era ușor să discuți cu un asemenea bărbat.

–Și? Ce s-a întâmplat?

Fața ei albă ca fildeșul a devenit de gheață, cu toate că ea a continuat să zâmbească. Și, dintr-odată, ochii i s-au umplut de amărăciune. Dar, în afară de Coop, nimeni n-a observat.

–Am fost părăsită la altar. De fapt, cu o noapte înainte.

–Câtă lipsă de gust! Urăsc oamenii care fac astfel de fapte mitocănești, tu nu?

Coop trăgea de timp. Și-a dat seama că, spunând asta, o rănise și, pentru o clipă, i-a părut rău că a întrebat-o. Fusese neașteptat de sinceră față de el.

–Sper că după episodul ăsta a căzut într-o groapă plină de șerpi sau într-un șanț plin cu aligatori. Așa ar fi meritat.

–Mai mult sau mai puțin chiar a făcut-o, a răspuns ea. Șanțul plin de aligatori, vreau să spun. S-a însurat cu sora mea.

Era o confesiune serioasă pentru o primă întâlnire, dar Alexandra presupunea că nu-l va mai vedea niciodată, așa că nu-i păsa ce anume-i spunea.

–Nesimțire curată. Și mai vorbești cu ea?

–Numai dacă n-am încotro. De-asta am plecat în Kenya. A fost un an foarte interesant.

Dădea astfel de înțeles că nu voia să mai vorbească despre asta, iar Coop a înțeles-o. Fusese dureros de cinstită cu el, mult mai mult decât el ar fi îndrăznit să fie cu un străin. Și a admirat-o pentru asta. Apoi, i-a povestit despre ultimul lui safari, care fusese îngrozitor de neplăcut și plin de disconfort. Fusese invitat într-o rezervație de vânătoare, ca musafir, și, după părerea lui, îl torturaseră cu toate ororile la care s-au putut gândi. Urâse fiecare minut, dar, ascultându-l povestind, totul suna atât de hazliu, încât a făcut-o să râdă în hohote de fiecare dată când îi descria scenele.

Au petrecut împreună un timp minunat, ignorându-și vecinii. Când masa s-a încheiat, ea încă râdea, și Coop a regretat văzând-o că se ridică ca să stea de vorbă cu niște vechi prieteni, pe care-i zărise la o masă alăturată. Erau prieteni ai părinților ei, așa că trebuia să-i salute, nu înainte de a-i mărturisi lui Coop că s-a bucurat enorm să-l cunoască. Și spunea adevărul. Îi oferise o seară de neuitat.

–Nu am timp să ies prea mult. Doamna Schwartz a fost foarte drăguță că m-a invitat. E prietenă cu părinții mei. Am venit numai pentru că mi-am putut lua o noapte liberă, dar, în majoritatea timpului, sunt blocată la spital. Mă bucur că am venit.

I-a strâns mâna cu putere și, o clipă mai târziu, Louise Schwartz s-a apropiat de el.

–Fii atent, Coop, l-a avertizat. E o pacoste, și, dacă o scoți în oraș, taică-său o să te omoare.

–De ce? Face parte din mafie? Mi se pare că fiica lui este o persoană respectabilă.

–Este. De-asta te și omoară. Arthur Madison.

Era un nume pe care oricine l-ar fi recunoscut. Era vorba despre cea mai veche companie producătoare de oțel din țară și de o avere imensă. Iar ea era medic. Interesantă combinație. În timp ce Louise îi dădea toate informațiile, lui Coop îi răsunau în urechi cuvintele lui Abe Braunstein. Nu era numai o femeie bogată, ci posibil una dintre cele mai bogate. Foarte simplă și modestă, și una dintre cele mai interesante femei pe care le întâlnise vreodată. Mai mult, avea și simțul umorului. Ar fi fost greu să nu fie atras de ea, sau amuzat și, în cele din urmă, provocat. Coop o privea cu interes în timp ce discuta cu câteva persoane. Când se pregătea să plece, dădu din nou de ea. Își calculase perfect ieșirea, în așa fel încât să se potrivească cu a ei, și a arătat spre Bentley-ul care aștepta.

–Pot să te conduc undeva?

Părea prietenos și fermecător.

După socoteala lui, ea avea vreo treizeci de ani, și nu se înșela. Era fix cu patruzeci de ani mai bătrân decât ea, dar cel puțin nu-și arăta și nu-și simțea vârsta. Și lucrul cel mai amuzant era că nu era atras de ea fiindcă știa din ce familie provenea. De fapt, chiar o plăcea. Evident, părea o femeie care n-ar fi tolerat aiurelile. Și, în plus, era o femeie rănită și, din cauza asta, precaută. Iar cine era ea sau cine era tatăl ei nu făcea altceva decât să dea profunzime și culoare tabloului. Îl atrăgea foarte mult, și l-ar fi atras cu sau fără tatăl ei sau banii acestuia. Așa ciudat cum părea, medita Coop în timp ce-o privea, o plăcea pe Alexandra pentru ceea ce reprezenta ea.

–Mi-au adus mașina, dar mulțumesc, a spus politicoasă, zâmbindu-i.

În timp ce vorbea cu el, unul dintre valeții din parcare i-a adus vechiul Volkswagen și ea i-a mulțumit cu un zâmbet.

–Sunt impresionat. Foarte modest. Îți admir discreția, a tachinat-o el în legătură cu mașina.

–Pur și simplu, nu-mi place să arunc banii pe mașini. Abia dacă o conduc. Nu mă duc nicăieri niciodată. Sunt tot timpul la muncă.

–Știu, cu copiii ăia îngrozitori, ca niște șoareci. Ce-ai zice de școala de cosmetică? Te-ai gândit vreodată la asta?

–A fost, de fapt, prima mea alegere în privința meseriei, dar n-am trecut examenele. Am picat la onduleuri.

A fost la fel de iute cu răspunsul, pe cât a fost el de lipsit de respect.

–Mă bucur că te-am cunoscut, Alexandra, a spus Coop, fixând-o cu ochii lui albaștri și fermecând-o cu gropița din bărbie, care îl făcuse să devină o legendă și să fie irezistibil pentru femei.

–Spune-mi Alex. Mă bucur că te-am cunoscut, domnule Winslow.

–Poate ar trebuie să-ți spun doctor Madison. Preferi așa?

–Absolut.

Râzând, s-a strecurat în mașina ei ponosită. N-o deranjase absolut deloc să vină la familia Schwartz într-o mașină care arăta de parcă ar fi fost abandonată undeva pe autostradă, sau poate chiar așa și fusese.

–Noapte bună, i-a strigat ea, făcându-i cu mâna în timp ce se îndepărta.

Iar el a strigat în urma ei:

–Noapte bună, doctore! Ia două aspirine și sună-mă dimineață.

A observat că ea râdea încă în timp ce se îndepărta pe alee, și a zâmbit când s-a întors la Bentley. Și-a pus în gând

ca de dimineață, să-i trimită lui Louise flori. Foarte multe. Era atât de bucuros că se decisese să n-o ia pe Charlene cu el. Petrecuse o seară minunată cu Alex Madison. Era, într-adevăr, o fată deosebită și un foarte interesant proiect pentru el.

capitolul 8

În dimineața de după dineu, Coop i-a trimis Louisei Schwartz un enorm aranjament floral. S-a gândit să-i ceară secretarei numărul de telefon al lui Alex Madison, dar s-a decis să sune direct la spital și să vadă dacă o poate găsi singur. A cerut Secția de neonatologie și, înainte de a-i da un număr de pager, au verificat lista rezidenților. I-a dat un mesaj, dar nu a primit nici un răspuns. Spuneau că era de gardă, dar nu putea răspunde la telefon.

Două seri mai târziu a ieșit din nou, îmbrăcat în ținută de seară. Era invitat la Globurile de Aur, ca de obicei, cu toate că în cei peste douăzeci de ani de carieră nu fusese niciodată nominalizat. Dar, la fel ca toate celelalte mari vedete, conferea emoție și culoare evenimentului. Mergea însoțit de Rita Waverly, una dintre cele mai mari staruri de la Hollywood din ultimii treizeci de ani. Îi plăcea să meargă cu ea la evenimente importante. Atenția pe care le-o acorda presa era incredibilă și, din când în când, de-a lungul anilor, între ei se năștea câte o legătură romantică. Agentul său de presă scăpase informația că erau cât pe ce să se căsătorească odată, dar că ea se plictisise de el. Dar fuseseră văzuți împreună mult prea des ca să mai creadă cineva zvonul. Simplul fapt de a fi văzut cu ea îl făcea să se simtă bine. În pofida vârstei, era o femeie incredibil de frumoasă. Dosarul de presă spunea că are patruzeci și nouă de ani, dar Coop știa că, de fapt, avea cincizeci și nouă.

A luat-o de la apartamentul ei din Beverly Hills, de unde a apărut îmbrăcată într-o rochie din satin alb, cloș, care scotea în evidență un trup ce vădea nu numai faptul că în ultimii ani se înfometase, dar și că încercase toate genurile de intervenții chirurgicale, în afară de cea

de prostată și de cea pe cord deschis. Apelase la chirurgie estetică, abdominoplastie, fusese întinsă, trasă și ciopârțită, cu rezultate incredibil de bune. Și, odihnindu-se pe decolteul generos, obținut și el tot chirurgical, stătea un colier cu diamante de trei milioane de dolari, împrumutat de la Van Clef. A ieșit din clădire îmbrăcată cu o haină de nurcă albă, lungă până în pământ. Era prototipul starului de la Hollywood, exact cum era și Coop. Făceau un cuplu frumos, și când ziariștii i-au văzut la Globurile de Aur și-au pierdut mințile. Ai fi putut crede că aveau douăzeci și cinci de ani și câștigaseră Oscarul în anul acela. Presa i-a asediat, așa cum făcea întotdeauna.

–Aici!!!... Aici!!!... Rita!!!... Coop!!!

Fotografii căutau cele mai bune unghiuri, în timp ce fanii fluturau țipând carnetele de autografe, iar mii de blițuri fulgerau spre fețele lor radioase. Era o noapte care le putea hrăni egoul pentru următorii zece ani. Dar amândoi erau obișnuiți cu așa ceva. Coop râdea în timp ce reporterii se opreau cu camerele TV doar la câțiva pași, întrebându-i dacă s-au gândit la nominalizările din anul acela.

–Minunat... impresionantă treabă... te face să fii mândru că lucrezi în branșă... a răspuns Coop pe un ton expert, în timp ce Rita poza frumos.

Din cauza adulațiilor și a ochilor ațintiți asupra lor, le-a luat aproape o jumătate de oră să ajungă la locurile lor. Stăteau la mese și urmau să înceapă să mănânce înainte de debutul premierilor televizate. Coop se purta foarte atent, aplecându-se tandru spre ea, întinzându-i paharul cu șampanie, ducându-i haina.

–Aproape că mă faci să-mi pară rău că nu m-am măritat cu tine, a glumit Rita, dar știa la fel de bine ca el că totul era doar de dragul spectacolului, cu toate că o îndrăgea.

Reputația lor avea de câștigat, și chiar aluzia la vechea poveste de dragoste dintre ei îi aducea întotdeauna din

nou în atenția publicului, pentru un timp. Adevărul era că nu fuseseră niciodată foarte apropiați. O sărutase o dată, fără un motiv anume, dar era atât de narcisistă, încât Coop știa că n-ar fi stat cu ea mai mult de o săptămână, dar nici ea cu el. Erau prea deștepți amândoi pentru așa ceva.

–Pe toți dracii! a exclamat dintr-odată Mark, în timp ce stătea în pavilion cu Jimmy, bând o bere și uitându-se la televizor.

Cum nici unul dintre ei nu avea nimic mai bun de făcut, Mark a sugerat să se uite la decernarea premiilor Globului de Aur. Chiar au glumit pe tema asta, întrebându-se dacă o să-l vadă pe Coop, dar nici unul nu s-a așteptat să fie atât de impresionat de partenera lui. Camerele păreau fixate pe ei, gata să-i devoreze.

–Ia te uită! i-a arătat Mark și Jimmy a rânjit.

–Cine e? Rita Waverly? Iisuse, chiar cunoaște pe toată lumea, nu?

Până și Jimmy era impresionat.

–Arată foarte bine pentru vârsta ei.

Instantaneu, și-a amintit că Maggie obișnuia să se uite la toate chestiile de la Hollywood, la Globurile de Aur, la Oscaruri, la premiile Grammy, Emmy, și chiar la premiile pentru telenovele. Îi plăcea să poată identifica toate vedetele. Dar a-i recunoaște pe Rita Waverly și pe Coop nu era chiar o provocare, pentru că și niște bebeluși ar fi știut cine sunt.

–Minunată rochie, a comentat Mark, în timp ce camera se focaliza asupra altor vedete. Foarte frumoasă, nu? Când ai avut ultima oară un proprietar care să apară pe postul național de televiziune?

–Cred că am mai avut unul în Boston, arestat pentru crimă, și l-am văzut timp de o secundă la știrile de seară. Presupun că vindea droguri.

Amândoi au râs, și Jimmy a deschis altă bere. Prietenia lor devenise foarte strânsă datorită faptului că locuiau aproape unul de altul, amândoi erau sociabili și inteligenți, și, în afară de muncă, viața nu le oferea mare lucru. Aveau în comun suferința și singurătatea din ultima vreme, și nici unul nu era pregătit să se întâlnească acum cu altcineva. Se întâmpla ca seara, de câteva ori pe săptămână, să împartă o friptură și câteva beri.

Imediat ce Coop a dispărut de pe ecran, au rămas să se uite la restul ceremoniei. Jimmy tocmai pusese o pungă de floricele în microunde.

–Am început să mă simt ca unul dintre partenerii din filmul *Un cuplu ciudat*, a spus Jimmy zâmbind, în timp ce-i întindea lui Mark punga aburindă cu floricele.

Se prezentau nominalizările pe anul în curs pentru cea mai bună coloană sonoră dintr-un film dramatic. Mark l-a privit.

–Da, și eu la fel. Dar, cel puțin pentru moment, funcționează. Mi-ar plăcea să pun mâna pe agenda lui Coop și să dau o probă cu câteva dintre femeile respinse de el, dar nu chiar acum.

Jimmy însă jurase să rămână celibatar pe viață. Nu intenționa să trădeze memoria lui Maggie în viitorul apropiat, și poate că n-o va face niciodată. Pentru moment, prietenia lor era o binecuvântare pentru amândoi. Și camaraderia dintre ei le umplea serile.

În noaptea aceea, Alex Madison făcea de gardă în spital ca să recupereze seara când fusese în vizită la familia Scwartz, unde îl întâlnise pe Coop. Luni făcuse un schimb, în contul serii respective, cu un alt rezident, care avea întâlnire cu fata visurilor lui.

Când a ajuns în sala de așteptare ca să-i caute pe părinții unui prematur, de două săptămâni, care dimineață era în pericol să facă un stop cardiac, fiind acum stabilizat, deja trecuse printr-o seară grea și stresantă. Voia să-i

liniștească, semnele vitale ale copilului erau stabile, și adormise. Dar când a intrat în sala de așteptare și-a dat seama că era goală, și a presupus că au plecat să mănânce. În timp ce se uita de jur împrejur, a aruncat o privire și spre televizorul aprins, ca de obicei, și a rămas uimită să-l vadă pe Coop. Camera era fixată chiar asupra lui, așa că a rămas acolo râzând și vorbind de una singură cu voce tare, în încăperea goală.

–Îl cunosc!

Arăta incredibil de bine, și era fermecător felul în care se apleca spre Rita Waverly și îi întindea un pahar de șampanie. A avut un sentiment ciudat când și-a dat seama că a făcut același lucru și cu ea, la familia Schwartz, cu numai două zile înainte.

Cu certitudine, Coop era un bărbat care arăta splendid, dar și Rita Waverly era foarte frumoasă.

–Mă întreb câte operații și-a făcut? a rostit Alex din nou cu voce tare, fără să-și dea seama.

I se părea amuzant gândindu-se la cât de diferită era lumea lor față de a ei. Ea își petrecea zilele și nopțile salvând vieți și încurajând părinți ai căror copii se aflau la limita morții, pe când Coop și Rita Waverly își petreceau timpul preocupându-se de imaginea lor și ducându-se la petreceri, purtând blănuri, bijuterii și ținute de seară. Ea abia dacă avea timp să se machieze, și purta o salopetă verde, șifonată, cu o ștampilă uriașă pe care scria: „Terapie Intensivă. Neonatologie". Era greu de crezut că va apărea în topul celor mai bine îmbrăcați oameni, dar alegerea îi aparținea ei și își iubea viața așa cum era. Sub nici o formă nu s-ar fi întors la lumea rarefiată, pretențioasă și ipocrită a părinților ei. Asta o făcea adesea să-și dea seama că fusese un lucru bun faptul că nu se măritase cu Carter. Acum, acesta era însurat cu sora ei și făcea parte din înalta societate, era snob și arogant, la fel ca toți ceilalți bărbați din vechea ei lume, pe care îi detesta. Coop era o specie

cu totul aparte. Era o vedetă de cinema, o celebritate. În cele din urmă, avea o scuză pentru felul cum arăta și cum se purta. Asta era meseria lui. Dar nu și a ei.

O clipă mai târziu, după ce l-a privit până ce camera s-a mutat din nou de la el, s-a întors în mediul ei sigur, protejat, plin de incubatoare și de bebeluși minusculi, monitorizați și intubați. Și a uitat din nou de Coop și de Globurile de Aur. Până a doua zi, nu i-a văzut nici mesajul de pe pager. Era ultimul lucru la care se gândea.

Dar, pe cât de amuzați au fost Mark, Jimmy și Alex să-l vadă pe Coop, pe atât de dezamăgită a fost Charlene, care se uita încruntată la televizor. Cu două zile înainte îi spusese că nu putea s-o ia la familia Schwartz pentru că aveau nevoie de un bărbat în plus. Și o asigurase că se va plictisi de moarte, ceea ce spunea mereu atunci când voia să se ducă undeva singur. Dacă l-ar fi însoțit la Globurile de Aur, ar fi fost momentul ei de glorie. Era furioasă pe el că n-o luase, dar, în schimb, se dusese cu Rita Waverly. E adevărat că, din punct de vedere profesional, apariția lui cu Charlene n-ar fi reprezentat nici un avantaj pentru el.

–Târfa! a strigat enervată la televizor. Trebuie să aibă optzeci de ani, a spus cu voce tare, așa cum făcuse și Alex în sala de așteptare.

Când vezi oameni cunoscuți la televizor, se întâmplă ceva care te face să vrei să le vorbești. Și câte lucruri i-ar fi plăcut ei să-i spună lui Coop. L-a văzut cum pune brațul în jurul Ritei și se apleacă spre ea, șoptindu-i ceva la ureche. Rita Waverly a râs la ceea ce-i spunea, în timp ce camera se muta spre o altă vedetă din apropiere.

Charlene i-a lăsat o duzină de mesaje, și spumega când, în sfârșit, a dat de el, pe mobil, la ora două noaptea.

–Unde dracu' ești, Coop?

Părea prinsă între o criză de nervi și lacrimi.

–Bună seara și ție, draga mea.

Părea calm și netulburat.

–Eu sunt acasă, în pat, tu unde ești?

Coop știa că era supărată. Era previzibil, dar inevitabil. Nici într-un milion de ani n-ar fi luat-o cu el la un eveniment atât de mediatizat cum sunt Globurile de Aur. În ceea ce-l privea, relația lor nu era destul de serioasă și de importantă ca să merite să fie mediatizată. Pe lângă asta, a fi văzut cu Rita Waverly era pentru el o afacere mult mai bună. Se bucura enorm de Charlene, și de altele ca ea, dar în particular. Nu avea chef s-o scoată în lume. Dar a bănuit că îl văzuse la televizor.

–Rita Waverly e cu tine? l-a întrebat ea, și o notă de isterie i-a urcat în glas.

Curând, o să facă urât, s-a gândit Coop. Genul ăsta de investigații întotdeauna îl încurajau să treacă repede la următoarea candidată de pe listă. Frumoasă sau nu, momentul de glorie al lui Charlene aproape că apusese. Întotdeauna existau altele, pentru care era pregătit. Venise vremea să caute din nou după colț.

–Sigur că nu. De ce-ar fi aici Rita?

Părea nevinovat. Și era.

–Când te-am văzut la televizor, lăsai impresia că ești gata s-o regulezi în orice clipă.

Acum era momentul.

–Hai să nu fim grosolani, i-a spus, ca și cum îi vorbea unui copil care tocmai se pregătea să-l calce pe picior. Când avea o problemă, Coop întotdeauna se replia sau ataca primul. Dar nu avea nevoie să facă asta cu Charlene. Știa că tot ce trebuia să facă era să dispară în tăcere. A fost o plictiseală groaznică, a continuat el, cu un căscat bine plasat. Întotdeauna e așa. Asta e munca, iubito.

–Deci, ea unde e? l-a întrebat.

În timp ce încercase să dea de el toată noaptea, băuse aproape o sticlă întreagă de vin. Dar, cum era și normal, el își închisese telefonul în timpul decernării premiilor și uitase să-l deschidă până când ajunsese acasă.

–Cine?

Sincer, habar n-avea despre cine vorbea. Charlene părea mai mult decât ameţită.

–Rita, a insistat Charlene.

–Habar n-am unde este. Probabil în patul ei. Şi eu, dragă doamnă, mă duc să mă culc. În zori am o discuţie în legătură cu o reclamă. Nu sunt atât de tânăr ca tine. Am nevoie de somn.

–Ai, pe naiba. Dacă eram acolo am fi stat treji toată noaptea, ştii asta.

–Da, a zâmbit el. Sunt sigur că am fi stat, de asta nu eşti aici. Amândoi avem nevoie de somn.

–De ce n-aş trece acum pe la tine? l-a întrebat, bâlbâindu-se. Părea şi mai beată decât la început, şi continua să bea în timp ce vorbea cu el.

–Sunt obosit, Charlene. Şi nici tu nu eşti tocmai în formă. Hai s-o lăsăm baltă în noaptea asta.

În glas i se citea plictisul.

–Vin acolo.

–Nu. Să nu vii, a spus Coop, decis.

–O să sar poarta.

–O să te prindă patrula, şi nu va fi prea plăcut pentru tine. Să ne odihnim amândoi şi să continuăm mâine discuţia, i-a spus blând.

Nu voia să intre în conflict cu ea, mai ales când era beată şi supărată. Nu era atât de prost.

–Despre ce să vorbim mâine? Ai de gând să-mi dai explicaţii în legătură cu Rita Waverly?

–Ce am eu de gând nu este deloc treaba ta, Charlene, şi termenul „explicaţie" presupune un fel de angajament, sau cam aşa ceva, din partea noastră, or între noi nu există aşa ceva. Hai s-o lăsăm pe altă dată. Noapte bună, Charlene, a încheiat el ferm, închizându-şi brusc telefonul.

Mobilul a sunat din nou aproape imediat, dar n-a mai răspuns, aşa că Charlene i-a lăsat un mesaj, apoi a încercat

pe telefonul fix. A mai sunat încă două ore și, până la urmă, Coop a închis telefonul și s-a dus la culcare. Detesta femeile posesive, care făceau scene. În mod categoric venise vremea ca Charlene să dispară din viața lui. Îi părea rău că Liz nu mai era prin preajmă. Întotdeauna fusese foarte pricepută la asta. Dacă Charlene ar fi fost mai importantă pentru el, i-ar fi trimis o brățară cu diamante sau un cadou la fel de impresionant, ca să-i mulțumească pentru timpul petrecut împreună. Dar nu stătuse destul prin preajma lui ca să merite asta. Și, în cazul ei, știa, n-ar fi făcut decât s-o încurajeze. Charlene era genul de fată cu care trebuia s-o rupi repede și să stai deoparte o vreme. Păcat că făcuse o scenă în seara aceea, cugeta el, în timp ce se ducea la culcare. Dacă n-o făcea, ar fi fost fericit s-o mai țină prin preajmă cel puțin două sau trei săptămâni, dar sigur nu mai mult de-atât. Însă după seara aceea, soarta ei presupunea o ieșire rapidă din peisaj. De fapt știa, când și-a auzit de la distanță telefonul sunând pentru a suta oară, că era deja de domeniul trecutului. Adio, Charlene.

I-a vorbit discret Palomei despre Charlene, a doua zi dimineață, când aceasta i-a servit micul dejun pe tavă. Îl preparase mai bine decât în primele zile, cu toate că pusese boia iute pe ouăle la capac, încât îl ustură gura toată ziua, chiar dacă o scuipase rapid. Paloma i-a spus că a fost o tratație specială pentru el, dar Coop a implorat-o să nu-l mai „trateze".

–Paloma, dacă sună Charlene, te rog spune-i că nu sunt acasă, indiferent dacă sunt sau nu. E clar?

Paloma l-a privit fix, mijindu-și ochii. În sfârșit, învățase s-o citească prin ochelarii cu ștrasuri. Dar, oricum, întreaga ei față vorbea de la sine. Prietenilor le vorbea despre el ca despre un „bătrân obscen".

–Nu vă mai place?

Nu se mai deranja să vorbească cu el cu accent. Avea alte trucuri la îndemână. Îi plăcea să-l provoace în mii de feluri.

–Nu ăsta e motivul. Pur și simplu... micul nostru interludiu... a ajuns la sfârșit.

N-ar fi fost niciodată nevoit să-i explice așa ceva lui Liz, și nici nu voia să-i dea amănunte servitoarei. Dar Paloma părea hotărâtă să fie apărătoarea cauzelor pierdute și a condiției femeilor, nu a lui Coop.

–Interludiu? Interludiu? Asta înseamnă că nu vă mai culcați cu ea niciodată?

Coop a tresărit.

–E dur spus, dar corect, mă tem. Te rog, nu o lăsa să mă asasineze din nou cu telefoanele.

Nu i-o putea spune mai limpede. După o jumătate de oră însă, l-a anunțat că-l suna cineva.

–Cine e? a întrebat, distrat. Citea în pat un scenariu și încerca să-și dea seama dacă exista un rol și pentru el.

–Nu știu. Pare a fi o secretară, a spus vag, și el a ridicat telefonul. Era Charlene.

Plângea în hohote, total isterizată și spunea că voia să-l vadă imediat. Se văita că altfel era gata să facă o cădere nervoasă, și lui Coop i-a trebuit o oră ca să reușească să pună jos telefonul. I-a spus că nu credea că relația lor îi făcea bine și că era mai înțelept să nu se mai vadă o vreme. Dar nu i-a spus că ăsta era exact genul de circ pe care îl evitase toată viața și că nu avea intenția s-o mai vadă vreodată. Când, în sfârșit, a închis telefonul, Charlene încă plângea, dar mai puțin isteric. Coop s-a dus imediat s-o caute pe Paloma. Era încă în pijama, când a găsit-o în living, dând cu aspiratorul. Purta o pereche nouă de tenișI din catifea mov, asortați cu ochelarii, evident cu strasuri. Nu auzea un cuvânt din ce-i spunea, așa că el i-a închis aspiratorul și a rămas privind-o furios, deși ea părea imperturbabilă.

–Știi exact cine era, i-a spus, acuzator.

Rareori i se întâmpla să-și piardă firea, dar Paloma scotea ce era mai rău din el. Își dorea s-o sugrume și pe ea, și pe Abe pentru că a concediat restul personalului și l-a lăsat singur cu ea. Orice îngăduință pe care începuse s-o aibă pentru ea a dispărut brusc. După părerea lui, era o vrăjitoare.

–Nu. Cine? a întrebat inocentă. Rita Waverly?

Îl văzuse la Globurile de Aur și le spusese tuturor prietenilor să se uite. Să vadă ce nemernic era. Coop n-ar fi fost mulțumit de comentariile ei.

–A fost Charlene. Ai făcut un lucru oribil. Asta a supărat-o foarte rău și pe ea, și pe mine. Era isterică, și nu e un mod tocmai plăcut de a-mi începe ziua. Te avertizez că, dacă apare pe-aici și o lași să intre, vă dau afară pe amândouă din casă, chem poliția și le spun că ați intrat prin efracție.

–Nu fiți așa de nervos, i-a spus aruncându-i o privire stăpânită.

–Nu sunt nervos. Sunt furios, Paloma. Ți-am spus foarte clar, nu vreau să vorbesc cu Charlene.

–Am uitat. Sau poate n-am știut cine era. Bine, nu mai răspund la telefon altă dată.

Victorie finală și încă o sarcină pe care nu mai trebuia s-o îndeplinească, ceea ce l-a înfuriat și mai tare.

–*Vei* răspunde la telefon, Paloma. Și n-o să-i spui lui Charlene că sunt acasă. E clar?

Paloma a încuviințat din cap și a deschis din nou aspiratorul, sfidându-l pe față. Se pricepea foarte bine să sfideze. La fel de bine se pricepea și la agresivitate pasivă.

–Bine. Mulțumesc, i-a spus Coop, și a urcat scările cu pași apăsați.

Când s-a întors în pat, nu s-a mai putut concentra la scenariu. În afară de furia față de Paloma, era și foarte plictisit de Charlene. Era exasperantă, isterică și necioplită.

Detesta femeile crampon. Când povestea de dragoste se apropie de sfârșit, trebuie să știi să te retragi elegant. Dar, evident, eleganța nu era punctul ei forte. Nu-i era greu să-și dea seama că va deveni tot mai dificilă. Când, în sfârșit, s-a dat jos din pat, a făcut duș și s-a îmbrăcat, tot furios se simțea.

Trebuia să ia masa de prânz la Spago cu un regizor cu care lucrase cu mulți ani în urmă. Coop îl sunase și îl invitase la masă, pentru că voia să afle ce punea la cale. Nu știi niciodată când cineva face un film în care poate exista un rol important pentru tine. În cele din urmă, gândindu-se la întâlnire, a alungat-o pe Charlene din minte. În drum spre Spargo și-a amintit că n-a mai auzit nimic de Alex și s-a decis s-o sune din nou pe pager, lăsându-i numărul lui de mobil.

A fost surprins și încântat că, de data asta, l-a sunat imediat. Cum a pus telefonul pe scaunul de lângă el, Alex a și sunat.

–Alo, aici doctor Madison. Cine e la telefon?

Nu îi recunoscuse numărul, și avea o voce oficială, ceea ce l-a făcut să zâmbească.

–Sunt Coop. Ce mai faci, doctor Madison?

A fost surprinsă să-i audă vocea și, fără să vrea, încântată.

–Te-am văzut aseară la Globurile de Aur.

La fel ca jumătate din omenire și precum tot Hollywoodul.

–Nu credeam că ai timp să te uiți la televizor.

–Nu am. Treceam prin sala de așteptare, căutându-i pe părinții unui pacient, și erai pe ecran alături de Rita Waverly. Amândoi arătați grozav, a spus, sinceră.

Avea o voce tânără și aceeași sinceritate care i-a plăcut la ea când s-au cunoscut. Nu avea nimic artificial, doar frumusețe și inteligență, spre deosebire de Charlene. Dar comparația era nedreaptă. Charlene ar fi fost în dezavantaj,

comparând-o cu Alex Madison. Alex avea totul de partea ei, de la aspect, farmec, inteligență, până la educație. Venea dintr-o altă lume. Și, prin contrast, Charlene făcea lucruri de care femei ca Alex nu știau nimic. În lumea lui Coop exista loc pentru amândouă, sau așa fusese până în noaptea trecută. Dar Coop era sigur că vor mai exista femei ca Charlene în lumea lui. Fuseseră o grămadă. Femei ca Alex erau mult mai puține și apăreau mult mai rar.

–Mi s-a părut că m-ai sunat ieri, a spus, candidă. Nu am recunoscut numărul și nu am avut timp să răspund. Abia astăzi am văzut. Dar când numărul a apărut din nou, m-am gândit că mai bine sun eu. M-am temut să nu fie vreun medic primar. Mă bucur că nu ești. Părea ușurată.

–N-am cum să fiu, mai ales cu miniaturile alea de copii cu care te joci de-a doctorul. Mai bine bărbier decât ce faci tu.

În realitate, o respecta mai mult decât voia să admită, dar groaza prefăcută față de activitatea ei făcea parte din joc, și ea știa foarte bine asta.

–Cum a fost aseară? A fost plăcut? Sigur, Rita Waverly e frumoasă. E și drăguță?

Întrebarea l-a făcut să zâmbească. „Drăguță" nu era un cuvânt pe care l-ar fi ales ca s-o descrie pe Rita Waverly, care s-ar fi simțit insultată dacă ar fi făcut-o. A fi drăguț nu era o virtute prețuită la Hollywood. Dar era cineva, era puternică, frumoasă și strălucitoare, chiar dacă puțin cam bătrână.

–Cred că „interesantă" ar fi mai potrivit. Amuzantă. E o vedetă de cinema în toată puterea cuvântului, i-a răspuns el diplomat.

–La fel ca tine, i-a trimis Alex pasa înapoi, și el a râs.

–*Touché*. Ce faci în restul zilei?

Îi plăcea să stea de vorbă cu ea și voia s-o vadă din nou, dacă putea s-o smulgă din spital și din obligațiile de la neonatologie. Nu era sigur că avea sorți de izbândă.

–Lucrez până la ora șase, iar apoi mă duc acasă și dorm douăsprezece ore. Trebuie să mă întorc aici mâine-dimineață la ora opt.

–Muncești prea mult, Alex, a spus el sincer, părând preocupat.

–Asta înseamnă rezidențiatul. Este o formă de sclavie. Cred că tot ce ai de făcut este să dovedești că, până la urmă, supraviețuiești.

–Sună foarte nobil, a spus el vesel. Crezi că poți sta trează destul ca să iei cina cu mine?

–Cu tine și cu Rita Waverly?

Glumea, dar nu avea nimic din răutatea pe care o descoperise la Charlene cu o seară înainte și dimineață, devreme. Alex nu era așa. Părea foarte amuzantă, decentă și inteligentă. Era de-a dreptul reconfortant pentru Coop, care era obosit de femei plictisite. Alex era ca o gură de aer proaspăt în foarte complicata lui existență. Era o ființă cu totul deosebită, și aproape uitase că era fiica lui Arthur Madison. O avere ale cărei dimensiuni erau greu de ignorat.

–Aș putea s-o întreb și pe Rita, dacă dorești, a spus serios, dar am crezut că vrei să iei cina numai cu mine, dacă poți.

–Mi-ar plăcea, a spus cu sinceritate, simțindu-se flatată să fie invitată la masă de Coop. Dar nu sunt sigură că pot sta trează destul cât să mănânc.

–Tu poți să dormi pe banchetă, și eu îți povestesc ce mănânc. Cum ți se pare?

–Din nefericire, foarte realist. Poate dacă mergem mai devreme și mâncăm ceva repede și simplu. Nu am dormit de douăzeci de ore.

Etica ei profesională i se părea de neconceput lui Coop, dar, cu toate astea, o admira.

–Sunt interesat să încerc și accept condițiile. Accept provocarea. De unde pot să te iau?

Nu concepea un refuz.

–De la mine de-acasă. Cum ți se pare?

I-a dat o adresă pe Wilshire Boulevard, într-o clădire bună, dar nu excesiv de luxoasă. Se întreținea singură. De fapt, nu trăia din salariul de rezident, dar încerca să adauge cât mai puțin la el, în așa fel încât să nu fie total diferită de ceilalți. Avea un apartament foarte mic.

–Pot fi gata pe la șapte. Dar chiar nu vreau să stau prea târziu, Coop. Trebuie să fiu trează și cât se poate de conștientă mâine, când lucrez.

–Înțeleg. Și o respecta pentru asta. Te iau la șapte și ne vom duce într-un loc simplu și liniștit. Promit.

–Mulțumesc, a răspuns ea, zâmbind.

Nu-i venea să creadă că, într-adevăr, se va duce să ia cina cu Cooper Winslow. Dacă ar fi spus cuiva, era sigură că n-ar fi crezut-o. Apoi s-a întors la muncă și Coop s-a dus să ia prânzul la Spago. S-a dovedit amuzant, dar fără roade.

Până la urmă era vorba despre niște fleacuri. De data asta i s-a oferit o reclamă la lenjerie intimă pentru bărbați și a refuzat. Niciodată nu pierduse din vedere importanța imaginii sale. Dar amenințările lui Abe îi răsunau clar în minte. Oricât de mult ura să fie atras în preocupări financiare, știa că trebuia să facă bani. Și avea nevoie de un film măreț, serios, și de un rol principal. Lui Coop nu i se păruse niciodată imposibil, sau măcar puțin probabil. Era doar o chestiune de sincronizare. Între timp rămâneau rolurile episodice și reclamele. Și fete ca Alex Madison. Dar nu umbla după banii ei, și-a spus. O plăcea pur și simplu.

Coop a luat-o pe Alex fix la șapte de pe Wilshire Boulevard, și ea a ieșit pe ușă înainte ca el să apuce să intre în hol. Clădirea părea respectabilă, cu toate că puțin cam ponosită, și în mașină Alex a recunoscut că apartamentul era destul de prost.

–De ce nu-ți cumperi o casă? a întrebat-o, în timp ce șofa Rollsul favorit.

Cu siguranță, banii nu erau o problemă pentru ea, dar părea foarte discretă și Coop a observat că nu purta bijuterii și că era îmbrăcată simplu. Purta pantaloni negri, un pulover pe gât și o jachetă neagră, trei sferturi, de ocazie. El era îmbrăcat în pantaloni gri, pulover negru de cașmir și jachetă de piele, și avea de gând s-o ducă la un restaurant chinezesc. Când i-a spus, ea s-a arătat încântată.

–Nu am nevoie de o casă, i-a răspuns ea la întrebare. Nu sunt niciodată acasă și când sunt, dorm, plus că nu știu dacă o să rămân aici. Nu știu sigur unde mă voi duce să lucrez ca medic după ce termin rezidențiatul, cu toate că vreau să rămân în Los Angeles.

Singurul loc unde știa că nu voia să se întoarcă era în Palm Beach, la părinți. Era un capitol închis pentru ea. Se ducea în concedii și de sărbători, și cât de rar putea.

Seara pe care a petrecut-o cu ea a fost fascinantă pentru Coop. Au discutat pe o mie de diferite teme, despre Kenya, despre Indonezia, unde Alex călătorise mult după colegiu. Și despre Bali, care era unul dintre locurile ei favorite, despre Nepal, unde străbătuse distanțe mari în munți. I-a vorbit despre cărțile pe care îi plăcea să le citească, multe dintre ele surprinzător de serioase. Și avea gusturi variate la muzică. Știa o mulțime despre antichități și arhitectură. Era interesată de politică, mai ales dacă era legată de medicină, și era surprinzător de informată în ceea ce privește noua legislație pe această temă. Coop nu mai cunoscuse pe nimeni ca ea. Avea o minte ca o mașină fin reglată și era mai bună ca un computer. Se străduia din greu să țină pasul cu ea și accepta cu plăcere provocarea. Când a întrebat-o ce vârstă are, i-a spus că are treizeci de ani. Alex presupunea că el avea în jur de vreo cincizeci de ani, poate puțin spre șaizeci. Știa că făcuse filme multă

vreme, dar nu știa la ce vârstă își începuse cariera. Ar fi fost uimită să afle că împlinise de curând șaptezeci de ani, pe care, cu siguranță, nu-i arăta.

A petrecut o seară încântătoare cu el și a recunoscut acest lucru în timp ce se îndreptau spre casă. Era numai ora nouă și jumătate, dar Coop a avut grijă să n-o țină mai târziu, pentru că știa că va ezita să iasă cu el data viitoare dacă va depăși miezul nopții și a doua zi va fi moartă de oboseală. Alex i-a spus că trebuia să se trezească la șase și jumătate.

–Mă bucur nespus că ai ieșit cu mine, i-a spus Coop, generos. Aș fi fost foarte dezamăgit dacă mă refuzai.

–Drăguț din partea ta, Coop. M-am simțit foarte bine, și cina a fost minunată.

Simplă, dar bună, destul de condimentată, așa cum îi plăcea ei. Coop fusese o companie extrem de plăcută, chiar mai plăcută decât se așteptase. Se temuse că va fi prea mult fast, și strălucire, și flirt, datorită meseriei lui. Fusese surprinsă să descopere că era inteligent, blând și bine informat. Nu îi dăduse sentimentul că ar fi jucat un rol, ci mai degrabă că era o ființă care merita toată atenția, ceea ce o surprinsese.

–Mi-ar plăcea să te mai văd, Alex, dacă ai timp, și nu e altceva care să te împiedice.

Până atunci n-o întrebase dacă are un iubit. Cu toate că un alt bărbat nu l-ar fi oprit niciodată. Credea destul de mult în el ca să-l alunge pe cel mai bun dintre ei, și, în general, o făcea fără prea multe menajamente. Până la urmă, era Cooper Winslow. Și nu uita asta niciodată.

–Deocamdată nu mă „împiedică" nimic. Nu am destul timp pentru întâlniri. Nu sunt o parteneră de încredere în privința asta, mă tem. Fie sunt la spital, fie sunt chemată la spital.

–Știu, a spus el zâmbind, sau dormi. Repet, îmi plac provocările.

–Bine, eu sunt o provocare în multe sensuri. Și mă sperie o relație serioasă. De fapt, mă îngrozește.

–Din cauza cumnatului tău? a întrebat-o blând, și ea a aprobat din cap.

–Mi-a dat o lecție dureroasă. De atunci nu m-am mai aventurat prea departe în ape adânci. Am preferat să stau la apă mică, împreună cu copiii. Nu mă descurc foarte bine. Nu sunt sigură de multe lucruri.

–O să riști pentru bărbatul potrivit, numai că n-a apărut încă.

Era ceva adevăr în spusele lui, dar și în afirmațiile ei. Îi era groază să fie rănită din nou, și de aceea nu mai avusese relații serioase de când rupsese logodna, ieșind foarte rar la câte o întâlnire.

–Viața mea e munca, Coop. Câtă vreme amândoi înțelegem asta, mi-ar plăcea să te văd.

–Bine, a răspuns încântat. O să te sun.

Însă și-a zis că nu asta se va întâmpla prea curând, căci avea un instinct foarte bun pentru astfel de lucruri. Voia să i se facă dor de el și să se întrebe de ce n-o sună. Știa exact cum să joace o femeie. Și Alex era deschisă, ușor de citit, și i se destăinuise.

I-a mulțumit fără să-l sărute, și el s-a uitat după ea, ca să fie sigur că a ajuns în siguranță din mașină în clădire. I-a făcut cu mâna în timp ce ea se îndepărta gânditoare, urcând în lift. Era greu de știut dacă jucase sau nu Coop un rol în acea seară, dar era sceptică. Era foarte ușor să cadă în plasa cuiva atât de blând și de fermecător cum era el și apoi numai Domnul știa ce avea să se întâmple. După ce a intrat în apartament, s-a întrebat dacă va mai ieși cu el sau dacă era prea riscant. Era un jucător foarte experimentat.

Alex și-a scos hainele și le-a aruncat morman pe un scaun, alături de salopeta chirurgicală pe care o purta

toată ziua și de cele purtate ieri și alaltăieri. Niciodată nu avea timp să le spele.

În vreme ce conducea spre casă, Coop era foarte mulțumit de sine. Lucrurile decurseseră exact cum își dorise. Și, indiferent de intențiile lui sau ale ei, fusese un bun început. Nu trebuia să vadă decât de unde bătea vântul și cum voia să își joace cartea. Dar, în mod categoric, Alex Madison reprezenta o opțiune.

Nu-și făcea griji în privința asta, iar Alex nu avea energia necesară ca să-și bată capul cu așa ceva. Ea adormise înainte ca el că ajungă la Conac.

capitolul 9

Charlene l-a sunat pe Coop de șase ori în noaptea aceea, și apoi de cel puțin douăsprezece ori în dimineața următoare. Dar, de data asta, Paloma nu l-a mai păcălit să răspundă la telefon. Știa că ar fi omorât-o. În cele din urmă, după două zile, i-a răspuns. A încercat s-o calmeze cu blândețe, cu toate că refuzul lui de a-i vorbi în ultimele două zile numai a amabilitate nu aducea.

–Ce s-a întâmplat? a întrebat-o rece Coop, când a răspuns. Ce mai faci?

–Sunt înnebunită, asta fac, i-a răspuns Charlene, disperată. Unde dracu' ai fost?

–Am fost la studio, am făcut o reclamă.

Era o minciună, dar a calmat-o pentru o clipă.

–Puteai cel puțin să mă suni, i-a spus, jignită.

–M-am gândit, dar n-am avut timp. Și mi-am spus că avem amândoi nevoie de o pauză. Oricum nu mai mergea, Charlene. Cred că știi.

–De ce nu? Eram grozavi împreună.

–Da, eram, a acceptat binevoitor. Dar sunt prea bătrân pentru tine. Ai nevoie de cineva de vârsta ta.

Nici măcar nu i-a trecut prin minte că era doar cu un an mai tânără decât Alex.

–Asta n-a fost niciodată o problemă pentru tine.

Știa din tabloide și de la oamenii care îl cunoșteau că ieșea cu fete care erau chiar mai tinere ca ea.

–Asta-i doar o scuză, Coop.

Avea dreptate, desigur, dar Coop nu ar fi recunoscut niciodată așa ceva.

–Nu e în regulă, a încercat el altă pistă. E îngrozitor de greu să faci să meargă o relație, în meseria noastră.

Dar nici asta nu era plauzibil. Amândoi știau că ieșise cu toate actrițele și starletele de la Hollywood, uneori pentru lungi perioade de timp. Pur și simplu, nu mai voia să continue cu Charlene. Considera că era vulgară, mai ales în felul în care se îmbrăca, și puțin obsedată. În plus, îl plictisea. Era mult mai interesat de Alex. Și nu era total indiferent la averea ei. Nu asta îl atrăgea în mod deosebit, dar, cu siguranță, adăuga un stimulent la dorință și atracție. Charlene nu avea nimic de oferit din toate astea. În plus, era și destul de înțelept să simtă că, dacă voia să se întâlnească cu Alex, trebuia să se țină departe de scandaluri. Nu putea continua să apară în tabloide alături de o fată care își începuse cariera de actriță jucând în filme porno, mai ales dacă voia o relație cu Alex. Și, pentru moment, Alex era obiectul interesului lui imediat. Charlene era istorie, și una extrem de scurtă, un episod banal. Avusese nenumărate femei ca Charlene și întotdeauna se debarasase repede de ele. Puținele elemente exotice pe care le avea, cum ar fi bunica japoneză și faptul că locuise la Paris și crescuse în Brazilia, pur și simplu nu ascundeau lipsurile în materie de distincție. Mai mult, Coop descoperise că avea un caracter urât și i se părea puțin dezechilibrată. Nu pricepea o aluzie și nu știa să dispară elegant, ci se agăța de el ca un pitbull cu osul între dinți, ceea ce Coop detesta. În loc de urmăririle încăpățânate și disperate pe care le practica Charlene, prefera despărțirile rapide, nedureroase. Îi purta pică pentru asta și simțea că devine claustrofob de câte ori vorbea cu ea.

–Te sun eu în câteva zile, i-a spus, în cele din urmă, dar n-a făcut decât s-o înfurie.

–Nu, n-o să mă suni. Minți.

–Nu mint. Părea foarte jignit. Am un apel pe cealaltă linie. Te sun eu.

–Ești un mincinos, a urlat ea, iar el a închis calm.

Nu-i plăcea absolut deloc felul în care se comporta. Mai ales pe timpul nopții ajunsese să-i facă mari probleme. Dar nu prea avea multe de făcut. Până la urmă avea să renunțe, însă acum era foarte enervantă, și Coop era plictisit.

După-amiază a sunat-o pe Alex, dar a avut trei urgențe una după alta și nu l-a mai sunat până seara. Tot ce-a primit de la ea a fost un mesaj pe căsuța vocală. Când l-a sunat, la nouă seara, era deja în pat și spunea că trebuia să fie în picioare a doua zi la ora patru. Nu avea să fie ușor să stabilească o relație cu ea, dar, după părerea lui Coop, cu siguranță merita.

În fine, a doua zi după-amiază a luat legătura cu Alex, care nu avea decât câteva minute libere să stea de vorbă. Deși în următoarele zile rămânea la serviciu, a acceptat invitația de a lua împreună masa duminică, avertizându-l că putea fi chemată de la spital.

–Ce înseamnă asta? Te cheamă să te consulte prin telefon? a întrebat plin de speranță și oarecum naiv.

Nu-și amintea să fi avut vreo întâlnire cu o doctoriță, cu toate că se întâlnise de mai multe ori cu asistente și o dată cu o femeie care practica chiropraxia.

–Nu, i-a răspuns ea râzând – și lui Coop îi plăcea s-o audă râzând. La Alex totul era deschis și onest. Înseamnă că trebuie să plec în câteva secunde, dacă mă sună.

–În cazul ăsta, pot să-ți confisc pagerul.

–În anumite zile mă sună foarte des. Ești sigur că vrei să ieșim la masă dacă e posibil să mă cheme?

–Absolut sigur. Dacă trebuie să pleci, îți iau mâncarea la pachet.

–Nu preferi să aștepți până când am o zi liberă? Am una săptămâna viitoare, dacă preferi așa, s-a oferit ea rezonabilă.

–Nu, vreau să te văd, Alex. O să fac ceva simplu, pe care poți să-l iei cu tine.

–Ai de gând să gătești?

Părea extrem de impresionată, și așa era și el. Singurul lucru pe care știa să-l pregătească era pâine prăjită cu caviar sau apă fiartă pentru ceai.

–Reușesc eu ceva.

Viața fără bucătăreasă era o nouă provocare pentru el. S-a gândit să-l sune pe Wolfgang Puck și să-i ceară să-i trimită niște paste și pizza cu somon. Îi plăcea ideea, așa că duminică l-a sunat pe Wolfgang, care i-a promis că-i trimite o masă simplă pentru doi, și un chelner. Era perfect.

Alex a venit duminică după-amiază la cinci, așa cum era stabilit, cu mașina ei, spunând că avea nevoie de ea în cazul în care o chemau înapoi la muncă. Mașina înaintase pufăind pe aleea principală și Alex rămăsese foarte impresionată când văzuse Conacul. Spre deosebire de fete ca Charlene, mai văzuse astfel de case și înainte, de fapt și locuise în câteva. Casa părinților din Newport semăna foarte mult cu Conacul, doar că era mai mare. Dar nu i-a spus lui Coop, nu voia să fie nepoliticoasă. Considera că și casa, și grădina erau nemaipomenite, și abia aștepta să folosească piscina. Coop îi spusese să-și aducă costum de baie. Tocmai intra în apă, înotând cu mișcări lente de la un cap la altul al piscinei, în timp ce Coop o admira, când au apărut Mark și Jimmy, în șorturi, după un meci de tenis sau un joc „cu hopuri", așa cum au început să-l numească din cauza terenului accidentat. S-au mirat să-l vadă pe Coop și pe frumoasa tânără, și, când a ieșit de sub apă, Alex a fost mirată să-i vadă discutând cu Coop.

Înota pe marginea piscinei și Mark o privea admirativ. Era o tânără frumoasă și mult mai interesantă decât cea care îi făcuse cafea. Continua să spere că nu i-a spus niciodată lui Coop despre întâlnirea lor matinală.

–Alex, îmi face plăcere să ți-i prezint pe musafirii mei, a spus Coop prețios, în timp ce le rostea numele, și ea le zâmbi.

–Ce loc plăcut de odihnă, a spus. Sunteți foarte norocoși.

Au fost de acord cu ea și, câteva minute mai târziu, înotau alături de ea în piscină. Coop înota rareori. Cu toate că fusese căpitanul echipei de înot în școală, era mai fericit să stea pe marginea piscinei, discutând pe rând cu ei, vorbind cu Alex și amuzându-i pe toți cu poveștile lui scandaloase despre Hollywood.

Au rămas pe marginea piscinei până la ora șase, când Coop a dus-o înăuntru ca să-i arate casa și a lăsat-o să se schimbe în haine uscate. Chelnerul trimis de Wolfgang avea treabă în bucătărie și Coop i-a comunicat că vor mânca pe la șapte. S-au instalat în bibliotecă, unde a servit-o cu un pahar de șampanie, dar, pentru că putea fi chemată oricând la spital, Alex a refuzat. Garda la domiciliu presupunea că nu se putea atinge de alcool, dar Coop părea că nu pricepe. Amândoi au fost mulțumiți că totuși pagerul a rămas tăcut.

–Par drăguți musafirii tăi, a spus Alex amabilă, în timp ce Coop îi turna un pahar de șampanie Cristal, iar chelnerul de la Spago le servea delicioasele antreuri, dispărând apoi în bucătărie ca să termine de pregătit masa. Unde i-ai cunoscut?

–Sunt prieteni cu contabilul meu, a spus simplu Coop, ceea ce era numai pe jumătate adevărat, dar explica prezența lor pe moșie.

–Drăguț din partea ta că-i lași să stea aici. Pare să le placă.

Mark le spusese că face un grătar în seara aceea și îi invitase pe Coop și pe Alex să li se alăture, dar Coop îi explicase că aveau alte planuri. Mark s-a arătat foarte interesat de Alex, și a vorbit despre ea cu Jimmy, pe un ton scăzut, după ce Coop s-a întors în aripa principală a casei.

–Frumușică fată, a spus, dar Jimmy i-a răspuns să n-a observat.

În majoritatea timpului, continua să fie înconjurat de un fel de ceață și nu era interesat de femei. Mark revenise la viață mult mai repede și era din ce în ce mai furios pe Janet. Asta făcea ca, dintr-odată, alte femei să i se pară mai atrăgătoare. Dar suferința lui era diferită de cea a lui Jimmy.

–Mă miră interesul lui Coop pentru ea.

–De ce?

Jimmy părea surprins. Nu-l interesase prea mult cum arăta Alex, dar era evident inteligentă, iar Coop le spusese că era medic. Nu părea potrivită pentru el.

–Minte multă, țâțe mici. După câte-am văzut, nu e genul lui, i-a explicat Mark.

–Poate îl interesează mai mult decât crezi tu, a sugerat Jimmy.

Avea ceva ce i se părea familiar. Nu-și dădea seama dacă era doar genul de femeie pe care adesea îl întâlnea în Boston, sau chiar o cunoscuse. Se întreba ce ramură a medicinii practica, dar Coop monopolizase conversația cu poveștile lui, care întotdeauna erau amuzante. Pentru Mark și Jimmy era limpede de ce îl plăceau femeile. Era extraordinar de fermecător, indiscutabil arătos și avea spiritul tânăr și vivace.

Coop și Alex se așezaseră să ia masa, când Mark s-a apucat de grătar. Era pentru prima oară când îl folosea; săptămâna trecută îl folosise pe-al lui Jimmy, și fripturile ieșiseră delicioase. Mark intenționa să facă hambugeri și salată Caesar. Lucrurile au mers foarte bine până când a turnat prea multă benzină peste cărbuni și flăcările au început să urce spre cer, gata să scape de sub control.

–La naiba, n-am mai făcut asta de ceva vreme, s-a amuzat, încercând să potolească flăcările și să salveze cina.

Dar, o clipă mai târziu, a urmat o mică explozie. Coop și Alex au auzit-o din sufragerie unde, grație amabilității lui Wolfgang, luau o masă elegantă. Aveau rață Pekin și trei feluri diferite de paste, cu o salată mixtă, mare, și cu pâine de casă.

–Ce-a fost asta? a întrebat Alex, îngrijorată.

–IRA, cred, a sugerat Coop, lipsit de griji, și au continuat să mănânce. Probabil că musafirii mei aruncă în aer aripa pentru oaspeți.

Dar când Alex s-a uitat peste umăr pe fereastră, a văzut vălătucii de fum plutind printre copaci, și imediat a observat flăcările care ieșeau dintr-un mic tufiș, care se aprinsese.

–O, Doamne, Coop... cred că ard copacii.

Se pregătea să-i spună să nu-și facă probleme, dar s-a întors și a văzut același lucru.

–O să iau extinctorul, a spus, practic, fără să știe dacă exista vreunul, și, dacă exista, unde era ținut.

–Mai bine ai suna la 911.

Fără să stea pe gânduri, și-a scos mobilul din geantă și a sunat ea, în timp ce Coop a alergat afară să vadă ce s-a întâmplat.

Mark stătea lângă grătarul lipit de aripa pentru oaspeți, umilit, în timp ce Jimmy încerca să stingă flăcările cu prosopul. Era un efort absolut inutil, și, după zece minute, când mașinile de pompieri au intrat pe poartă, vâlvătaia devenise impresionantă. În câteva minute au potolit-o. Pierderile n-au fost mari, cu excepția câtorva garduri vii din apropiere, bine pârjolite. Pompierii l-au recunoscut pe Coop, și în următoarele zece minute a dat autografe, s-au spus povești de arme, și Coop le-a împărtășit experiențele lui de luptător voluntar în Malibu, cu treizeci de ani în urmă.

Le-a oferit fiecăruia un pahar de vin, dar ei au refuzat, însă au mai rămas prin preajmă, admirându-l și bucurându-se de poveștile lui încă o jumătate de oră. Mark își

tot cerea scuze, dar Coop l-a asigurat că nu există nici o pagubă. Dintr-odată s-a auzit pagerul lui Alex, care a sunat imediat la spital de pe mobil, în timp ce toți ceilalți discutau.

Ca să poată auzi mai bine, s-a depărtat de ei. Doi dintre prematuri făcuseră stop cardiac, și unul murise. Rezidentul de gardă era depășit și avea nevoie de ea. Un nou pacient era pe drum, un prematur cu hidrocefalie. Alex s-a uitat la ceas și s-a apropiat din nou de grup. Promisese să fie la spital în cincisprezece minute, sau, dacă putea, chiar mai repede.

–Ce specialitate ai? a întrebat-o încet Jimmy, pe când ceilalți își continuau discuția.

Coop nu observase nici că a sunat pagerul, nici că ea a vorbit la mobil. Era prea ocupat să discute cu pompierii și să distreze întregul grup, dar Jimmy a fost intrigat de întrebările pe care a auzit-o punându-le la telefon. Părea extrem de competentă.

–Neonatologie. Sunt rezident la UCLA.

–Trebuie să fie interesant, a spus încântat, în timp ce ea îi atrăgea atenția lui Coop, anunțându-l că trebuia să plece.

–Nu-i lăsa pe cei doi piromani să te sperie, i-a spun Coop, râzând spre Mark.

Coop era deosebit de relaxat în privința întregului episod, ceea ce a impresionat-o pe Alex. Tatăl ei ar fi făcut o cădere nervoasă.

–Nu mă sperie, i-a zâmbit, a fost un mic foc de tabără între prieteni. Mă cheamă de la spital. Trebuie să mă duc.

–Te cheamă? Când? N-am auzit nimic.

–Erai ocupat. Trebuie să fiu acolo în zece minute. Îmi pare foarte rău.

Deși îl avertizase, arăta ca și când ar fi fost luat prin surprindere. Iar ea se distrase foarte bine cu el.

–De ce nu mănânci repede ceva înainte de a pleca? Pare o masă extraordinar de bună.

–Știu. Mi-ar plăcea să rămân, dar au nevoie de mine. Tocmai au fost două urgențe, și alta este pe drum. Trebuie să fug, a spus, cerându-și scuze. Vedea cât de dezamăgit era Coop, la fel era și ea, dar se obișnuise. Oricum, m-am distrat grozav. Îmi place să înot.

Stătuse cu el trei ore, ceea ce era, practic, un record, atunci când făcea de gardă acasă. Le-a spus la revedere lui Jimmy și Mark, iar Coop a condus-o la mașină, în timp ce pompierii își strângeau echipamentul. I-a promis să-l sune mai târziu. După două minute, Coop se alătura grupului, zâmbitor și senin.

–Ei, bine, a fost scurt și plăcut, le-a spus chiriașilor cu o privire tristă.

Erau obișnuiți să-i numească „musafiri". Și el chiar părea să creadă că așa era.

–Ce femeie drăguță, a spus Mark admirativ, regretând că era a lui Coop, sau așa părea, nefiind disponibilă pentru o cercetare mai atentă, cu toate că era puțin cam tânără pentru el.

Dar era și mai tânără pentru Coop. Putea să-i fie bunic, așa cum putea fi pentru cea mai mare parte a femeilor cu care se întâlnea.

–Domnilor, v-ar face plăcere să luați masa cu mine? le-a sugerat lui Jimmy și Mark, ai căror hamburgeri se transformaseră în cenușă pe grătarul ghinionist. Wolfgang Puck a trimis o masă grozavă și urăsc să mănânc de unul singur, a spus, încântat, când ultimul pompier a plecat.

O jumătate de oră mai târziu, Coop și „musafirii" lui se delectau cu rață Pekin, cu paste asortate și pizza cu somon, iar Coop i-a distrat în continuare cu povești. A turnat vin din plin, și, când au plecat, la ora zece, cei doi tineri băuseră enorm, și se simțeau ca și cum aveau în Coop un prieten nou, sau unul foarte vechi. Vinul fusese

excepțional, și cina, delicioasă. Când au plecat, nu păreau într-o formă foarte bună.

–E un tip grozav, a comentat Mark, în timp ce se îndreptau spre aripa pentru oaspeți.

–Cu siguranță, este o figură, a fost de acord Jimmy, dându-și seama, după ceața care îl înconjura, că dimineață va avea o durere de cap groaznică, deși pe moment i se păruse că merită.

Pentru Alex fusese o seară foarte plăcută. Nici nu putea visa să fie mai bine. I se părea cu totul suprarealist să-și petreacă timpul liber cu o vedetă celebră de cinema.

Cei doi prieteni și-au spus noapte bună. Mark s-a întors în aripa pentru oaspeți, și Jimmy, în pavilion, în timp ce Coop a rămas în bibliotecă, zâmbind și sorbind dintr-un pahar de porto. Seara fusese foarte plăcută, cu toate că altfel decât își imaginase. I-a părut rău că Alex a trebuit să plece atât de devreme, dar cei doi chiriași au fost simpatici și i-au ținut companie într-un mod plăcut. Și pompierii au dat un strop de culoare serii.

Alex stătea în biroul ei de la spital și sorbea dintr-o cană de cafea. Nu apucase să-l sune pe Coop, și acum se făcuse prea târziu ca să-i dea telefon. Oricum, nu avusese o seară așa cum sperase să fie. După ce fusese adus copilul cu hidrocefalie se crease multă agitație. Copilul care supraviețuise unui stop cardiac, mergea mult mai bine. Cel pe care l-au pierdut a fost o lovitură pentru toți. Alex se întreba dacă va reuși vreodată să se obișnuiască cu aceste pierderi, dar asta era natura muncii ei. Și, când s-a așezat pe patul pliant din birou, să se odihnească, s-a întrebat ce-ar fi dacă l-ar lua în serios pe Coop, dacă îl lua cineva în serios. Erau greu de știut ce se ascundea în spatele farmecului, al hazului și al poveștilor. Se întreba dacă totul era fațadă sau dacă în interior se ascundea cineva adevărat. Era greu de spus, dar își dorea să afle.

De asemenea, și-a dat seama că, în ciuda diferenței considerabile de vârstă dintre ei, era un bărbat extraordinar, și realmente ei nu-i păsa ce vârstă are. Coop avea ceva care o făcea să vrea să ignore toate riscurile posibile pe care le implica o relație cu el. Era încântător, fascinant și captivant. Tot încerca să se convingă că a ieși cu el nu era o idee prea înțeleaptă: era mai bătrân, era star de cinema, și, de-a lungul anilor, avusese aventuri cu nenumărate femei. Dar nu putea să se gândească decât că era strălucitor și teribil de atrăgător. În mintea ei, atracția față de el părea să compenseze dezavantajele. Era prinsă. Și, în timp ce o fura somnul, a auzit un mic clopoțel de alarmă sunându-i în minte, dar, pentru moment, a decis să-l ignore și să vadă cum vor evolua lucrurile.

capitolul 10

Când a auzit telefonul sunând, Mark dormea adânc, ajutat de vinul pe care îl băuse cu Jimmy și Coop. A încercat să se trezească, dar apoi a decis că a fost un vis. Băuse enorm și știa că, dacă deschidea ochii, se va alege cu o durere de cap serioasă, așa că a ținut ochii închiși și a adormit la loc. Dar telefonul a continuat să sune. În cele din urmă, Mark a deschis un ochi și a văzut că era ora patru. S-a întors pe cealaltă parte cu un mormăit, și apoi a realizat că nu era un vis. Telefonul chiar suna, și nu-și putea închipui cine îl căuta la ora asta. A ajuns la telefon și s-a lăsat pe spate, cu ochii închiși. Durerea de cap începea să se facă simțită.

–Alo?

Avea o voce răgușită și camera se învârtea. Pentru o clipă, tot ce auzea Mark era plânsul cuiva.

–Cine e?

Se întreba dacă n-a greșit cineva numărul, apoi ochii i s-au deschis brusc și s-a trezit complet. Era fiica lui, care suna din New York.

–Jessie? Iubito, ești bine? Ce s-a întâmplat?

S-a gândit că poate se întâmplase ceva îngrozitor cu Janet sau cu Jason. Dar Jessica nu făcea altceva decât să plângă. Se auzeau hohote de durere, ca ale unui animal rănit, sau ca atunci când era mică și le murise câinele.

–Spune ceva, Jessie... ce s-a întâmplat?

Mark intrase în panică.

–Mami... a îngăimat și a început din nou să hohotească.

–E rănită? a întrebat-o, sărind din pat și clătinându-se.

Se simțea ca și cum cineva l-ar fi lovit cu o cărămidă în cap, dar adrenalina începuse să acționeze. Dacă murise?

Gândindu-se la asta, i s-a făcut rău. Chiar dacă îl părăsise, încă o iubea, și moartea ei l-ar fi distrus.

–Are un iubit! bocea Jessica, în timp ce el realiza că la New York era ora șapte dimineața, și abia ora patru, în California. L-am cunoscut aseară, și e un nemernic!

–Sunt sigur că nu e, dulceață, a spus Mark, încercând să fie drept, deși, în sinea lui, se simțea ușurat că Jessica nu-l plăcea.

Mark îl ura. Îi distrusese familia și i-o furase pe Janet. Cât de grozav putea fi, după ce a făcut toate astea? Nu foarte, după părerea lui Mark. Și, aparent, nici după părerea Jessicăi.

–E un nenorocit, tati. Încearcă să se poarte ca și cum ar fi chiar cool, dar îi comandă mamei ca un stăpân. Ea spune că l-a cunoscut abia acum câteva săptămâni, dar n-o cred. Știu că minte. El povestește mereu despre lucruri pe care le-au făcut cu șase luni în urmă și în ultimul an, și mami continuă să se poarte ca și cum nu știe despre ce vorbește, încercând să-l facă să renunțe să mai amintească despre toate astea. Știi de ce a vrut să se mute la New York?

Jessica era distrusă, și Janet fusese complet nebună să-și mintă copiii. Mark se întrebase cum va rezolva problema și când. Ei, bine, o făcuse, și chiar prostește, judecând după hohotele Jessicăi.

–Nu știu, Jess. Trebuie s-o întrebi pe ea.

–El e motivul pentru care te-a părăsit?

Erau întrebări grele pentru miez de noapte, la care nici nu dorea neapărat să răspundă, sau oricum nu acum, când mahmureala punea stăpânire pe el. Deja avea o durere de cap de proporții gigantice.

–Crezi că avea un iubit? De-asta se ducea mereu la New York cât a fost bolnavă bunica și după ce a murit?

–Mie mi-a spus că era îngrijorată pentru bunicul. Și bunicul a fost foarte bolnav multă vreme, și trebuia să fie acolo, a spus Mark rezonabil.

Considera că, până la urmă, Janet era cea care trebuia să regleze problema cu ea. Dacă n-o făcea, Jessica nu va mai avea niciodată încredere în ea. Și nu putea s-o acuze. Nici el nu mai avea încredere.

–Vreau să mă întorc în California, a spus Jessica direct, respirând greu, dar fără să mai suspine.

–Și eu vreau, a spus Jason, luându-se după ea. Ridicase celălalt telefon. Nu plângea, dar părea foarte afectat. Îl urăsc, tati. Ar trebui să-l urăști și tu. E un idiot nenorocit.

–New Yorkul nu v-a îmbunătățit vocabularul. Trebuie să discutați toate astea calm cu mama voastră, nu sub impulsul momentului. Și nu-mi face nici o plăcere s-o spun, dar trebuie să-i acordați o șansă individului.

Era puțin probabil să fie entuziasmați, indiferent de persoana cu care se întâlnea mama lor. La fel se va întâmpla și cu el dacă va găsi pe cineva cu care să vrea să se întâlnească. Încă nu era cazul.

–Poate să fie un tip foarte drăguț, indiferent de când îl cunoașteți. Și dacă e important pentru mama voastră, trebuie să vă obișnuiți cu el. Vă puteți schimba părerea după cinci minute.

Încerca să fie rezonabil, de dragul lor și al ei, dar copiii nici nu voiau să audă. Dar dacă ațâța focul împotriva bărbatului de care era îndrăgostită mama lor și pentru care îl părăsise, nu făcea decât să le sporească nefericirea. Dacă, până la urmă, se va mărita cu Adam, vor fi nevoiți să-l accepte. Nu aveau de ales.

–Am luat cina cu el, tati, a spus nefericit Jason. O tratează pe mami de parcă ar putea s-o determine să facă orice-i spune el, iar ea se învârtește în jurul lui ca o fraieră. După ce a plecat, a urlat la noi și apoi a plâns. Cred că-l place foarte mult.

–Probabil că-l place, a spus Mark cu tristețe.

–Vreau să vin acasă, tati, s-a văitat Jessica, disperată, deși nu mai avea o casă unde să se întoarcă pentru că o vânduseră. Vreau să mă duc la fosta mea școală și să locuiesc cu tine, a insistat ea.

–Și eu la fel, a imitat-o Jason.

–Despre ce vorbiți, copii? Vreți să părăsiți școala chiar acum?

Era aproape șapte și jumătate la New York și auzea vocea lui Janet în fundal. Nu era sigur, dar părea că țipă. Ar fi țipat și mai tare dacă ar fi știut că vorbeau cu el, dar bănuia că habar n-avea. Se întreba dacă știa că el era pe fir și că ei l-au sunat.

–O să vorbești cu mami despre întoarcerea noastră în California? a întrebat Jessica încet, confirmându-i bănuiala că mama lor nu știa cu cine vorbeau.

–Nu. Voi doi trebuie să dați o șansă situației de-acolo. Nu trebuie să ne grăbim, să facem ceva pripit. Vreau să vă liniștiți amândoi și să încercați să fiți rezonabili. Și chiar acum vreau să vă duceți la școală. O să vorbim despre asta mai târziu. Mult mai târziu.

Când nu va mai simți în spatele ochilor ciocanele mahmurelii.

Înainte de a închide telefonul, amândoi păreau la fel de triști și, pentru prima dată în două luni, Jessica i-a spus că-l iubește. Dar știa că o făcea doar pentru că, pe moment, își ura mama. Până la urmă, furia se va stinge și, poate, imediat ce-l vor cunoaște, chiar îl vor plăcea pe Adam. Janet spunea că era un om minunat. Dar în adâncul inimii lui, Mark încă spera că-l vor urî pe Adam, nu numai din loialitate față de el. Având în vedere ce făcuse Janet, era greu să nu simți astfel.

După ce a închis, Mark s-a întins în pat gândindu-se și întrebându-se ce-ar trebui să facă. Pentru moment, nimic, a decis. S-a întors pe-o parte și a încercat să adoarmă din nou, dar capul îi zvâcnea și era îngrijorat pentru copii.

Pe la ora șase și-a învins, în sfârșit, neliniștea și a sunat-o pe Janet. Părea aproape la fel de nefericită cum erau copiii dimineață, devreme.

–Mă bucur că ai sunat, i-a spus, surprinsă să-l audă. Copiii l-au cunoscut aseară pe Adam și n-au fost deloc încântați de el.

–Nu mă mir. Pe tine, da? E prea devreme pentru ei să accepte ideea că-ți dai întâlniri. Și, poate, bănuiesc că l-ai cunoscut de mai multă vreme.

–Jessica mă acuză de asta. Nu i-ai spus tu, nu? a întrebat, panicată.

–Nu, numai că, până la urmă, ar trebui s-o faci tu. În caz contrar, unul din voi se va scăpa și-o să-și dea seama singuri. Deja suspectează asta din tot ce povestește el.

–De unde știi?

Părea uimită, iar el s-a decis să fie cinstit cu ea.

–M-au sunat. Erau foarte nefericiți.

–În toiul mesei, Jessie a intrat în camera ei și a încuiat ușa, iar Jason nu a mai vrut să vorbească nici cu el, nici cu mine. Jessie spune că mă urăște.

Mark simțea cum îi tremură lacrimile în glas.

–Nu te urăște. E rănită și furioasă, și vă suspectează. Și are dreptate. Amândoi știți asta.

–Nu e treaba ei, a replicat Janet iritată, simțindu-se vinovată.

–Poate că nu e, dar ea crede că e. Poate ar fi trebuit să mai aștepți până să-l cunoască.

Janet nu voia să-i spună lui Mark că Adam insistase să-l prezinte copiilor și că ea cedase ca să-i facă pe plac. Nu se gândise la faptul că încă nu erau pregătiți, iar Adam îi tot spunea că refuză să mai stea mult ascuns. În final, ieșise un dezastru. Ea și Adam se certaseră îngrozitor după aceea, iar el plecase în trombă, trântind ușa în urma lui. Fusese o seară de coșmar.

–Ce să fac? l-a întrebat Janet, îngrijorată și tristă.

–Așteaptă. Ia-o încet cu ei. Lasă-le timp.

Janet nu voia să-i spună nici că Adam intenționa să se mute imediat cu ei, că nu mai voia să aștepte până ce se căsătoreau, iar ea nu era sigură că putea să-l potolească. Nu voia să-l piardă. Nici pe copii. Se simțea trasă în toate direcțiile.

–Nu e așa ușor cum crezi, Mark, a spus pe un ton plângăreț, care o transforma în victimă, dar amândoi știau că nu era cazul.

–Ai grijă ce faci ca să n-o dai în bară cu copiii, a avertizat-o. Nu știu cum te aștepți de la mine să fiu înțelegător cu povestea asta, și chiar de la copii. Adevărul este că, în ochii lor, tu ne-ai distrus mariajul și, mai devreme sau mai târziu, copiii vor afla. O să le fie greu s-o înghită.

Și pentru el fusese foarte greu de înghițit, în afară de faptul că o iubise și încă o mai iubea.

–Au toate motivele să fie furioși. Și pe tine, și pe el.

Era cel mai cinstit lucru pe care putea să i-l spună. Detesta faptul că mereu trebuise să facă pe împăciuitorul, dar întotdeauna fusese în stare să vadă toate aspectele problemei, nu numai pe al lui. Era unul dintre marile lui puncte forte și totodată slăbiciuni, în ceea ce-o privea.

–Da. Poate că așa e, dar nu sunt sigură că Adam poate înțelege. Nu are copii și nu înțelege multe lucruri despre ei.

–Atunci, poate ar trebui să găsești pe altcineva. Asemănător mie, de exemplu.

Nu i-a răspuns, iar Mark își zisese că a înnebunit să spună așa ceva. Vinul porto și coniacul nu-l ajutau, și nici durerea de cap. Mahmureala acționa din plin, și nici măcar nu se ridicase din pat. Avusese o dimineață grea.

–Cred că, până la urmă, o să se liniștească, a spus Janet plină de speranță, deși știa că Adam nu avea de gând să le tolereze revolta. Avea pretenția să-l placă, și se simțise

insultat de felul în care se purtaseră și cum o trataseră pe mama lor în legătură cu asta.

–Mai vorbim, a spus Mark, și apoi a închis.

A rămas în pat alte două ore, cu capul bubuind. Era aproape nouă când s-a sculat, și trecut de zece, când a ajuns la birou. La prânz, copiii vorbeau din nou la telefon cu el. Tocmai ajunseseră acasă de la școală și insistau că vor să vină să locuiască cu el, dar el le-a spus că nu va face nimic în pripă. Le cerea să se calmeze și, cel puțin, să încerce să fie corecți cu mama lor. Dar Jessica susținea că o urăște și că nu va mai vorbi niciodată cu ea, dacă se mărita cu Adam.

–Vrem să venim să stăm cu tine, tati, a insistat Jessica. Era stăruitoare.

–Și dacă ies și eu cu cineva care nu vă place? Nu poți să te ferești de astfel de lucruri, Jessie.

–Ai o iubită, tati?

Părea șocată. Nici măcar nu se gândea la o astfel de posibilitate, iar Jason nici atât.

–Nu, dar într-o zi o să am, presupun, și poate n-o s-o placi nici pe ea.

–N-ai părăsit-o pe mami pentru ea. Cred că mami te-a părăsit pentru Adam.

Și-a dat seama că, dacă n-ar fi știut adevărul, și pentru el ar fi fost o informație șocantă. Copiii sigur nu ezită să arunce o bombă sau o informație. Dar el știa. Și bănuiala Jessicăi era corectă. N-a vrut să-i spună adevărul, dar nici nu voia s-o mintă.

–Tati, dacă ne obligi să trăim alături de el, fug.

–Nu mă amenința, Jess. Nu e cinstit. Ești destul de mare ca să știi mai bine. Și o să-ți inciți și fratele. O să vorbim despre asta când mergem în vacanță împreună. Apoi, o să vezi lucrurile altfel. În cele din urmă, poți decide singură dacă-l placi sau nu.

–Niciodată, a spus vehementă.

Săptămânile care au urmat au fost o bătălie continuă. Lacrimi, amenințări, telefoane în miez de noapte. De fapt, Adam era destul de nebun ca să le spună că voia să locuiască cu ei și cu mama lor. Până când i-a luat Mark din New York, au purtat un război pe toată linia cu mama lor. Și acesta a fost singurul lucru despre care au discutat în vacanță. Janet era preocupată numai de Adam. Acesta i-a reproșat că, dacă nu era de acord să se mute împreună, însemna că a ales între el și copii. Spunea că a așteptat-o destul. Voia să împartă viața cu ea și cu copiii ei *acum*. Dar copiii nu-l voiau. Și, prin urmare, n-o voiau nici pe Janet. La sfârșitul vacanței, Mark a stat de vorbă cu Janet și i-a spus că habar n-avea cum să facă să-i potolească și să-i convingă să stea cu ea. Jessica a amenințat că va apela la Avocatul copilului și va cere Curții s-o trimită la tatăl ei. Era destul de mare nu numai s-o facă, dar și să fie ascultată de Curte. Și Jason la fel.

–Cred că ai o mare problemă pe cap, i-a spus Mark, cinstit. Pentru moment, nu există nici o modalitate prin care s-o depășești. Ce-ai zice să-i trimiți în L.A. până la sfârșitul anului școlar? Poți să renegociezi cu ei pe urmă, dar cred că nu faci decât să înrăutățești lucrurile dacă-i forțezi să rămână în New York. Nu sunt dispuși să asculte sau să facă vreun compromis.

Janet gestionase problema mizerabil și își primea pe-deapsa, lucru pe care îl știau amândoi. Se simțea trasă în toate direcțiile, între loialitatea față de Adam și loialitatea față de copiii ei. Și amândouă părțile erau în conflict direct, fără putință de compromis.

–Mi-i trimiți înapoi la sfârșitul anului? a întrebat Janet, speriată.

Nu voia să-și piardă copiii. Nici pe Adam. Și Adam i-a spus nu numai că voia să se căsătorească imediat ce se usca cerneala pe actul de divorț, dar voia și ca ea să rămână însărcinată. Voia să aibă copii împreună, poate doi.

Ea nici măcar nu-și imagina cum să le comunice ideea asta copiilor. Dar o să rezolve mai târziu. Acum amenințau să plece și să se întoarcă la tatăl lor.

–Nu știu ce să fac, a spus Mark, onest, referindu-se la următorul an școlar. Depinde de ce vor ei.

Se băgase singură într-o încurcătură îngrozitoare, și lui Mark aproape că-i părea rău pentru ea, dar și el era sfâșiat între propriile sentimente. Aproape că-l omorâse când îl părăsise și, cel mai rău lucru dintre toate era că încă o iubea, dar nu i-a spus asta. Era atât de obsedată de Adam, încât fusese în stare să pună în pericol nu numai mariajul, dar și pe copii. După părerea lui Mark, făcuse o afacere foarte proastă. El nu și-ar fi sacrificat copiii, ceea ce ei știau, și de aceea voiau să locuiască cu el.

–Poți să-i duci la vechea lor școală? a întrebat Janet, ștergându-și lacrimile.

Nu se așteptase să se întâmple nimic din toate astea, altfel poate nu-l părăsea. Și acum era presată de Adam, gata să dea bătălia finală și s-o oblige să-l lase să se mute împreună cu ei.

–Nu știu. Poate. O să încerc să-i dau la fosta lor școală, a spus Mark, întorcând problema pe toate părțile.

–Casa e destul de mare?

Janet aproape că se resemnase cu ideea. Înțelegea că nu are de ales, decât dacă renunța la Adam, sau îl ascundea de copii, și știa că el n-o va lăsa să facă asta.

–E perfectă pentru ei, a liniștit-o Mark.

În timp ce-i descria moșia de la Conac, ea a izbucnit în plâns. Știa că-i va fi îngrozitor de dor de ei, dar, poate, dacă se duceau să stea cu Mark câteva luni, puteau lua lucrurile mai ușor la întoarcere. Cel puțin, așa spera ea.

–O să văd ce pot să fac când mă întorc, și o să te sun.

După discuția cu Janet, amândoi copiii au sărit pe el, dorind să afle ce-au stabilit părinții lor.

–Încă nimic, le-a spus sever amândurora, să vedem ce se întâmplă. Încă nu știu dacă pot să vă aduc din nou la școală. Și, indiferent ce se întâmplă, între timp vreau să fiți drăguți cu mama. E greu și pentru ea. Vă iubește.

–Dacă ne iubea, rămânea cu tine, a replicat Jessica fără menajamente, cu ochii plini de furie.

Era o adolescentă blondă, frumoasă, care acum avea inima rănită. Tot ce spera Mark era ca daunele viitoare să fie cât mai mici. Nu voia ca divorțul lor să-i distrugă pe copii. Era ultimul lucru pe care-l dorea.

–Lucrurile nu merg niciodată cum îți dorești, Jess, a spus, trist. Oamenii se schimbă... viața se schimbă... nu puteți avea întotdeauna ceea ce credeți că o să aveți, sau să faceți ce vreți. Viața te aruncă unde te aștepți mai puțin.

Dar ei nici nu voiau să audă. Erau încă furioși pe mama lor și pe iubitul ei.

Mark a luat avionul înapoi spre California în aceeași noapte, petrecându-și următoarea săptămână cu înscrierea copiilor la vechea școală. Nu erau plecați decât de cel mult trei luni, școala din New York era excelentă, așa că nu pierduseră deloc teren. La sfârșitul săptămânii, fosta lor școală din Los Angeles a acceptat să-i primească înapoi. Restul era simplu. Tot ce avea de făcut era să angajeze o bonă care să arunce un ochi cât timp el era la birou, urmând ca el să-i ducă la activitățile de după școală și la sport. Nu considera că asta va fi o problemă, așa că în weekend a sunat-o pe Janet.

–Totul este aranjat. Pot începe de luni, dacă vor, dar presupun că vrei să mai stai cel puțin încă o săptămână cu ei, să vă împăcați. Depinde de tine când îi trimiți.

–Mulțumesc, Mark. Mulțumesc că ai fost atât de bun. Cred că nu meritam. O să-mi lipsească foarte mult, a spus, și a început să plângă din nou.

Tot capitolul ăsta a fost dureros atât pentru ei, cât și pentru copii.

–Și lor o să le fie dor de tine. Imediat ce vor începe să sufere după tine, probabil că vor vrea să se întoarcă la școală în New York, la toamnă.

–Nu sunt sigură. Sunt categorici în privința lui Adam, iar el are idei foarte clare. E greu pentru el să înceapă să facă pe părintele cu niște adolescenți, mai ales că n-a avut copii.

Din punctul de vedere al lui Mark, situația era îngrozitoare, și n-o invidia pe Janet. Adam și copiii îi cereau socoteală, și era aruncată ca o minge de la unii la alții. Niciodată nu se descurcase bine în situații dificile. Mark era cel care rezolva totul în locul ei. În afară de problema cu Adam. Asta a reglat-o singură, răvășind viețile tuturor.

Copiilor le-a dat vestea duminică, iar ei n-au avut eleganța să se prefacă afectați de plecare. Amândoi erau veseli și, după o jumătate de oră, Jessica a început să împacheteze. Ar fi fost bucuroși să plece a doua zi, dar Janet insista să mai petreacă o săptămână cu ea. Și le-a spus că se vor întoarce acasă la vară. Ea și Adam stabiliseră deja să se căsătorească în iulie, când se termina divorțul, dar nu le-a spus și lor. Se temea că nu se vor mai întoarce niciodată dacă le dădea vestea. O să se gândească mai târziu cum să procedeze.

Știind că pleacă, pentru ea a fost o săptămână de suferință, și sâmbăta următoare i-a urcat în avionul de California. Mark a decis să nu angajeze pentru ei o bonă și i-a spus lui Janet că avea o înțelegere cu servitoarea proprietarului. Aceasta urma să aibă grijă de copii. El îi va duce personal la diferitele activități și, dacă va fi nevoie, își va scurta programul de muncă. Meritau asta.

După ce au plecat, Janet a rămas pe aeroport, distrusă. Înainte să plece, au îmbrățișat-o, deși Jason a ezitat un timp. Chiar dacă nu voia să rămână, îi părea rău pentru

ea. Jessica însă nici măcar nu s-a uitat înapoi. Doar și-a sărutat mama, i-a spus la revedere și s-a îndreptat direct spre poarta de îmbarcare. Abia aștepta să ajungă în California și să-și vadă tatăl.

Scena de la celălalt capăt al drumului a fost una de bucurie fără margini. Când au coborât din avion, Mark îi aștepta, și copii au început să țipe de bucurie. Aveau lacrimi în ochi când i-a îmbrățișat. Pentru el, lucrurile începeau să meargă bine. O pierduse pe Janet pentru totdeauna, poate din cauza lui, poate nu, dar își recâștigase copiii. Era tot ce-și dorea.

capitolul 11

Programul de lucru al lui Alex era ceva cu totul nou pentru Cooper Winslow. Nu mai cunoscuse niciodată o femeie ca ea. Fusese și înainte combinat cu femei de carieră, și chiar cu două avocate, dar niciodată cu un medic. Și în plus, rezident. Întâlnirile lui cu ea însemnau o pizza, un fast food, mâncare chinezească pentru acasă, și aproape fiecare masă, film și seară erau întrerupte de apeluri de la spital. Nu putea scăpa. Ăsta era motivul pentru care majoritatea rezidenților nu aveau viață personală, și cei mai mulți se întâlneau cu doctori sau cu asistente, cu alți studenți la medicină sau cu rezidenți. Întâlnirile cu o vedetă de cinema însemnau o experiență cu totul nouă pentru ea. Dar era foarte categorică în privința obligațiilor și făcea tot ce putea să se strecoare printre ele. Coop se străduia să se plieze după programul ei. Se simțea fascinat de ea. Și, în cea mai mare parte a timpului, uita de averea ei. Din când în când se mai gândea la asta, ceea ce făcea ca legătura să fie și mai strânsă. Ca o panglică roșie pe un cadou de Crăciun. Dar încerca să nu se lase copleșit. Singura lui preocupare era să știe ce-ar simți părinții ei față de el. Până acum nu îndrăznise să discute cu ea despre asta.

Lucrurile evoluau încet între ei, în parte din cauza numărului de ore și de zile când ea muncea, în parte pentru că o pățise și era extrem de prudentă. Nu voia să facă din nou o greșeală, și nu avea intenția să se grăbească în relația cu Coop. A sărutat-o după a cincea întâlnire, dar n-au mers mai departe și nici el n-a insistat. Era mult prea deștept ca să facă una ca asta, și mult mai răbdător. Nu avea de gând să se culce cu ea până când nu-i cerea ea s-o facă. Știa din instinct că dacă o forța, putea da înapoi

sau putea fugi, și nu voia să se întâmple așa ceva. Era mai mult decât dispus să aștepte până când era pregătită ca el să facă o mișcare. Era deosebit de răbdător.

În cele din urmă, Charlene dispăruse din peisaj, și, după două săptămâni în care Coop nu îi răspunsese la telefoane, încetase să mai sune. Până și Paloma era de acord cu Alex. Ar fi fost greu să nu fie. Dar Palomei îi părea rău pentru ea și se întreba dacă știa în ce se băga, cu toate că, deocamdată, Coop se comporta ireproșabil. Când nu era cu Alex, seara stătea acasă și citea scenarii sau ieșea cu prietenii. A participat la un alt dineu, mai mic, dat de familia Schwartz, dar Alex nu și-a putut face timp să vină pentru că lucra. Și nu le-a spus nimic despre ea. Considera că nu era o idee bună ca lumea să știe că se întâlnesc. Voia s-o apere de cea mai mică umbră de scandal. Știa cât era de specială și de decentă, și i-ar fi displăcut profund să fie târâtă prin tabloide, ca membră a turmei pe care el încerca acum s-o evite. Alex era la curent cu reputația lui – zeci de ani fusese un fermecător playboy de la Hollywood –, dar el prefera s-o țină departe de amănunte.

În locurile unde mâncau era improbabil să atragă atenția tabloidelor. Încă n-o dusese într-un restaurant bun, pur și simplu pentru că niciodată ea nu avea timp sau energie pentru o seară elegantă. Întotdeauna muncea. Era o victorie supremă când se duceau la un film. Și îi făcea plăcere să vină la Conac ori de câte ori era liberă în weekend. Înota în piscină, iar, într-o seară, chiar i-a pregătit cina, dar a plecat înainte să apuce să mănânce cu el. Ea era obișnuită cu astfel de situații, dar pentru Coop era o schimbare importantă. Habar n-avea în ce se băgase. Dar i se părea o provocare, iar ea era atât de inteligentă și de strălucitoare, încât i se părea că toate inconvenientele și obstacolele meritau efortul.

Îi plăcea să stea de vorbă cu Mark, când se întâlneau la piscină. Discutau foarte mult despre copii și, într-o seară, Mark i-a mărturisit problema pe care o avusese cu ei, cu Janet și cu Adam. I-a dezvăluit lui Alex că nu-și dorea ca Jessica și Jason să-l placă pe bărbatul care le distrusese căsnicia, dar nici nu voia să-i vadă nefericiți pe copii. Lui Alex îi părea rău pentru el și îi făcea plăcere să stea de vorbă împreună.

Pe Jimmy îl vedea mai puțin decât pe Mark. Părea să muncească la fel de mult ca ea. În unele seri, vizita casele de adopție și antrena o echipă de softball. Dar Mark îi spunea ce tip grozav era și i-a povestit tot ce știa despre Maggie. În timp ce asculta, lui Alex i se rupea inima pentru el, dar Jimmy nu vorbea niciodată despre Maggie în prezența lui Alex. Petrecea singur foarte mult timp și părea stingher în preajma femeilor. Ura faptul că era singur din nou. În adâncul sufletului, era încă însurat. Și, în cele din urmă, Alex își dăduse seama că amândoi erau chiriași, deși Coop nu recunoscuse asta față de ea, dar nici ea nu-i pusese niciodată întrebări legate de asta. Nu era în nici un fel treaba ei ce aranjamente financiare avea cu ei.

Se întâlneau de trei săptămâni când a invitat-o să plece din oraș pentru weekend. Alex i-a promis să încerce să-și facă timp, cu toate că se îndoia că va fi posibil, dar a fost uluită să constate că a reușit să aranjeze. Singura ei condiție a fost să aibă camere separate la hotel. Încă nu era pregătită să-și implice trupul într-o relație. Voia să aibă timp, să se miște încet, dar se simțea extraordinar de atrasă de el. I-a mai spus lui Coop că-și va plăti singură camera de hotel. Vor sta într-un un hotel din Mexico pe care-l știa el, și era foarte emoționată. Nu mai avusese o vacanță de când începuse rezidențiatul, și îi plăcea să călătorească. Două zile de soare și de distracție cu el i se păreau un paradis. Și presupunea că, prin plecarea în Mexic, vor evita zvonurile în tabloide. Nimeni nu va ști unde

au plecat. Era o presupunere naivă din partea ei, iar Coop nu i-a deschis ochii în privința asta. Scopurile lui îi impuneau să n-o facă. Voia să plece din oraș cu ea și nu dorea să o descurajeze din cauza presei. Voia ca totul să rămână simplu și plăcut.

Au plecat vineri seara și hotelul s-a dovedit chiar mai frumos decât îi promisese el că va fi. Aveau camere care comunicau, un living enorm și o terasă, piscină proprie și o mică plajă, chiar alături. Nu vedeau alți oameni, decât dacă voiau. După-amiaza târziu, au plecat în oraș, rătăcind prin magazine sau stând într-o cafenea în aer liber și bând Margarita. Era ca o lună de miere, și în a doua seară, exact așa cum a sperat că o va face, l-a sedus. Nu era chiar beată când a făcut-o. Îl dorea. Se simțea îndrăgostită de el. Nici un bărbat nu fusese atât de bun cu ea, atât de atent, atât de tandru. Nu era numai un minunat companion și un prieten grozav, era și un amant perfect. Cooper Winslow știa cum să ia femeile. Știa ce vor, ce le place să facă, cum le place să fie tratate, la fel de bine cum știa de ce aveau nevoie. Niciodată nu îi plăcuse atât de mult să facă cumpărături, cum i-a plăcut în compania lui Coop, și nu mai vorbise cu nimeni cu atâta ușurință, nu râsese niciodată atât de mult, nu fusese niciodată atât de răsfățată. Nu mai cunoscuse pe nimeni ca el.

De asemenea, era uimită de câte autografe dădea și câtă lume îl oprea să-l fotografieze. Părea că-l cunoaște întreaga omenire. Dar nimeni atât de bine ca ea. Sau, cel puțin, așa i se părea ei.

Coop părea surprinzător de dornic să-i împărtășească nu numai viața și trecutul lui, dar și cele mai intime secrete. La fel simțea și ea. Era foarte deschisă cu el.

–Ce-o să zică părinții tăi de noi? a întrebat Coop după ce au făcut dragoste pentru prima dată.

Fusese o experiență de neuitat. Apoi au stat la piscină, goi în lumina lunii, cu muzică în fundal. A fost cea mai romantică noapte din viața ei.

–Dumnezeu știe, a spus, gânditoare. Tata n-a plăcut niciodată pe nimeni în viața lui, bărbat sau femeie, inclusiv pe copii și pe mama. E suspicios față de oricine. Dar e greu de imaginat că n-o să te placă pe tine, Coop. Ești respectabil, ești de familie bună, ești politicos, inteligent, fermecător, plin de succes. Ce ți se poate reproșa?

–S-ar putea să nu-i placă diferența de vârstă dintre noi. Pentru început.

–E posibil, dar sunt zile în care pari mai tânăr decât mine.

I-a zâmbit în lumina lunii și s-au sărutat. Coop nu i-a spus că mai existau deosebiri și între situațiile lor, pentru că ea avea bani, și el nu. Îl durea să recunoască asta. Era o realitate cu care se confrunta adesea, dar îi făcea plăcere să știe că nu depindea financiar de el. Pentru el existase întotdeauna o soluție. Câtă vreme nu avea o situație stabilă, și cel mai adesea nu avea, nu își dorise niciodată o nevastă. Chiar când avea bani, îi alunecau printre degete. Nu se putea stăpâni să-i cheltuiască, și majoritatea femeilor pe care le cunoscuse fuseseră teribil de cheltuitoare. Alex nu era, și oricum avea banii ei. Pentru prima oară în viața lui se gândea cu adevărat la căsătorie. Într-un fel tulbure, îndepărtat, desigur, dar nu-l mai îngrozea în aceeași măsură. Spre marea lui uimire, se putea imagina acum rămânând cu ea, fără să-l aștepte pe doctorul Kevorkian[1] să oficieze căsătoria. Întotdeauna considerase că prefera suicidul căsătoriei. Amândouă i se păruseră mereu la fel de letale și perfect sinonime. Dar

[1] Iacov Kevorkian, cunoscut sub numele de dr. Death, medic american anatomopatolog, militant pentru dreptul pacientului în fază terminală de a muri prin sinucidere asistată medical (n.red.)

cu Alex totul era altfel, și asta i-a și spus în noaptea mexicană, magică, în timp ce o săruta.

–Încă nu am ajuns acolo, Coop, a spus Alex încet, mereu cinstită cu el.

Îl iubea, dar nu voia să-l inducă în eroare. Nu era pregătită pentru căsătorie, atât din cauza carierei medicale, cât și din cauza primei întâmplări dezastruoase din viața ei, când fusese părăsită. Nu mai voia o altă dezamăgire, dar Coop părea un bărbat care nu-i putea face așa ceva.

–Nici eu nu sunt încă pregătit, a șoptit el, dar cel puțin nu mai fac urticarie când mă gândesc la asta. Pentru mine este o schimbare în bine.

Îi plăcea că amândoi erau precauți în privința căsătoriei. El era atât de prudent, încât nu încercase niciodată să facă pasul. Când l-a întrebat despre asta, i-a răspuns că n-a găsit femeia potrivită. Dar acum, în sfârșit, a început să creadă că aceasta apăruse. Alex era femeia cu care merita să-și împartă viața.

Weekendul pe care l-au petrecut împreună a fost magic, și, când s-au întors în L.A., aveau amândoi ochi strălucitori și le părea rău că se despart.

–Vrei să te muți cu mine? a întrebat-o în timp ce conducea de la aeroport spre locuința ei, și ea părea preocupată, ca și cum exact la asta se gândea.

–Da, vreau, dar probabil nu se va putea.

Încă voia să nu se grăbească. Se temea să nu se obișnuiască repede cu asta și apoi să se întâmple ceva rău, care să distrugă totul.

–Totuși, o să-mi fie dor de tine în seara asta.

–Și mie, a spus el, și era adevărat.

Se simțea un om nou. A insistat să-i ducă bagajul în apartament. Nu l-a mai văzut niciodată, și a fost șocat. Era uimit de costumele de spital aruncate, zăcând teanc, de cărțile de medicină mormane pe podea, de baia simplă și fără îmbunătățiri. Tot ce avea era săpun, hârtie igienică

și prosoape. Abia dacă avea ceva mobilă, fără draperii, covoare sau decorațiuni.

–Pentru Dumnezeu, Alex, arată ca o baracă.

Alex nu se deranjase niciodată să-și decoreze apartamentul. Nu avusese timp și nu-i păsase. Tot ce făcea acolo era să doarmă.

–Oricine l-ar vedea ar fi îngrozit.

Coop era amuzat văzând cum locuia Alex. Era atât de distinsă și de delicată, dar singurul lucru de care îi păsa de ani de zile era să fie doctor. Coop văzuse benzinării care arătau mai primitoare.

–Cred că ar trebui să dai foc locului ăsta și să te muți la mine imediat.

Dar ea știa că nu putea. Era mult prea precaută și independentă ca să facă un asemenea pas. Cel puțin, pentru un timp. Dar, în pofida patului nefăcut și al decorului trist, și-a petrecut noaptea cu ea și s-au trezit în același timp, când ea a plecat la muncă, la ora șase, a doua zi dimineața. Când s-a întors la Conac, lui Coop îi era realmente dor de ea. Nu mai avusese niciodată un astfel de sentiment pentru o altă femeie.

Paloma a apărut dimineața târziu și, când a văzut expresia de pe fața lui, a fost nedumerită. Începea să creadă că era cu adevărat îndrăgostit de tânăra doctoriță. Aproape începea să-l placă. Poate avea și el o inimă.

După-amiază, Coop a ieșit la o serie de întâlniri și a pozat pentru coperta de la GQ. Era ora șase când a ajuns acasă, gândindu-se că Alex era încă la spital. Și tot acolo avea să fie până a doua zi la ora șase. Trebuia să-și plătească datoria pentru călătoria în Mexic. Era nevoită să lucreze câteva zile non-stop în locul celor cu care schimbase garda.

Coop tocmai se instalase în bibliotecă, având alături un pahar de șampanie și ascultând muzică liniștită, când a auzit un zgomot îngrozitor la ușa din față. Semăna

cu o mitralieră și Coop s-a ridicat ca să se uite pe fereastră. La început n-a văzut nimic, dar apoi a zărit un băiat, și Coop a făcut ochii mari de uimire. Micul huligan cobora pe placă scările de marmură, făcea salturi excentrice și ateriza pe marmura care se întindea de jur împrejur. A tot repetat mișcarea, dar în câțiva pași, Coop a ajuns la ușa din față, a smucit-o și a deschis-o cu o privire furioasă. Marmura era acolo din 1918, neatinsă, și tânărul delincvent care se dădea cu placa putea s-o distrugă.

–Ce dracu' faci aici? O să chem poliția dacă nu pleci imediat, în următoarele trei secunde. Cum ai ajuns pe proprietatea asta?

Probabil că alarma se stricase când puștiul se cățărase pe poartă. Coop nu-și putea imagina cum altfel a putut intra. Băiatul a rămas holbându-se la el, cu o expresie între groază și amuzament.

Tot ce-a putut să spună a fost „Tata locuiește aici", cu o voce ciudată, în timp ce strângea la piept placa. Nu se gândise nici o clipă că putea distruge marmura. Părea doar că găsise un loc bun ca să facă sărituri și că se distrase grozav până când Coop a deschis ușa și a strigat la el, amenințându-l cu arestarea.

–Cum adică tatăl tău locuiește aici? Eu locuiesc aici și, mulțumesc Domnului, nu sunt tatăl tău! a spus Coop, încă furios. Cine ești?

–Sunt Jason Friedman.

Se vedea că băiatul era speriat, scăpând placa cu un pocnet, care i-a făcut pe amândoi să tresară.

–Tata locuiește în aripa pentru oaspeți.

Ajunsese cu o seară înainte de la New York, împreună cu sora lui. Și îi plăcea locul. După ce se întorsese de la școală, își petrecuse toată după-amiaza explorându-l. Cu o seară înainte, Mark îi prezentase pe el și pe Jessica lui Jimmy, și luaseră masa cu el. Jason doar auzise de Coop

de la tatăl lui. Și, când sosiseră, Coop era în Mexic, pe weekend. Dar ca s-o facă și mai gogonată, a adăugat:

–Și acum locuiesc și eu aici, la fel ca sora mea. Am venit ieri de la New York.

–Ce înțelegi prin „locuiesc aici"? Câtă vreme stai?

Voia să știe câtă vreme era nevoit să îndure prezența dușmanului pe teritoriul lui. Și-a amintit vag că Liz îi spusese că Mark avea copii care vor veni să-l viziteze de la New York, din când în când, dar numai pentru o zi sau două, foarte rar.

–Am lăsat-o pe mama la New York și am venit să locuim cu tata. Îl urâm pe iubitul ei.

Erau mai multe informații pe care Jason era dispus să le ofere, dar Coop îi descurajă orice demers.

–Sunt sigur că și el o să te urască dacă o să te dai cu placa pe treptele lui de marmură. Dacă o mai faci vreodată, te bat cu mâna mea.

–N-o să te lase tata, a spus Jason, aprins.

Hotărâse că omul era nebun. Știa că e vedetă de cinema, dar mai întâi îl amenințase că o să fie arestat și acum îl amenința cu bătaia.

–O să sfârșești în închisoare. Dar, oricum, a dat Jason înapoi ușor, îmi pare rău, nu le-am stricat.

–Puteai s-o faci. De fapt, te-ai mutat de tot aici?

Era cea mai îngrozitoare informație pe care o primise până acum și spera că băiatul minte. Dar îl cuprinsese groaza că nu mințea.

–Tatăl tău nu mi-a spus că o să vă mutați aici.

–A fost un fel de decizie de ultimă oră, din cauza iubitului. Abia am venit ieri, și ne-am întors la fosta noastră școală astăzi. Sora mea e la liceu.

–Nu mi se pare liniștitor, a spus Coop, privindu-l chinuit.

Nu i se putea întâmpla lui una ca asta. Nu era posibil ca amândoi copiii să vină să locuiască în aripa pentru oaspeți.

Avea de gând să-i dea afară. Cât mai repede cu putință, înainte să ardă totul până în temelii sau să distrugă ceva. Avea de gând să-și sune avocatul.

–O să vorbesc cu tatăl tău, a spus amenințător, și dă-mi chestia aia, i-a cerut, întinzând mâna spre placă, dar Jason a făcut un pas mare înapoi, în semn de refuz. Era bunul lui cel mai de preț și îl adusese cu el de la New York.

–Am spus că îmi pare rău, i-a reamintit Jason.

–Ai spus o grămadă de lucruri, mai ales despre mama ta și iubitul ei.

Coop avea o măreție aristocratică, așa cum se uita la el, în jos, din capul scărilor. Era un bărbat înalt, observă Jason, care stătea pe marmura de la baza treptelor. Din locul ăla, Coop părea un uriaș.

–E un cur pictat. Îl urâm, a spus Jason, îndrăzneț, despre iubit.

–Asta e o nenorocire. Dar nu înseamnă că poți veni să locuiești în casa mea. Nu pentru multă vreme, a spus, uitându-se urât la el. Spune-i tatălui tău că o să-l caut mâine-dimineață.

Și, acestea fiind zise, a intrat în aripa principală a casei, trântind ușa, în timp ce Jason s-a întors în viteză spre aripa pentru oaspeți și a pregătit o versiune modificată a poveștii, pentru întâlnirea cu tatăl lui.

–N-ar fi trebuit să te dai cu placa pe trepte, Jase. Este o casă veche și poți s-o strici.

–I-am spus că-mi pare rău. E un cretin.

–E un tip drăguț. Doar că nu e obișnuit să aibă copii aici. Trebuie să-l luăm mai ușor.

–Poate să ne dea afară?

–Nu cred. Ar face o discriminare, dar asta nu înseamnă că e bine ceea ce faci și că nu ar avea motive întemeiate. Fă-mi o favoare, încearcă să renunți.

Copiilor le plăcuse locul din clipa când l-au văzut. Și Mark era încântat să fie cu ei. Când și-au întâlnit foștii

colegi de școală au fost primiți cu bucurie. Jessica a vorbit la telefon cu toți cei pe care îi cunoștea. Iar Mark a pregătit cina. După-amiază, au întâlnit-o în curtea interioară pe Paloma, care i-a plăcut. Dar stăpânul ei era mult mai puțin încântat. Încă nu știa că, din când în când, Paloma le spăla rufele și făcea mici treburi gospodărești pentru Mark, în timpul liber.

Imediat după ce a trântit ușa, Coop și-a turnat o băutură tare și s-a așezat să-i dea un mesaj lui Alex. L-a sunat după cinci minute. Din voce, Alex și-a dat seama că s-a întâmplat ceva îngrozitor.

–Casa mea a fost atacată de extratereștri, a spus Coop cu o voce atât de afectată, încât nici nu mai semăna cu a lui.

–Te simți bine? s-a arătat ea îngrijorată.

–Nu. Nu mă simt. Copiii lui Mark s-au mutat aici. L-am întâlnit numai pe unul dintre ei, dar e un mic delincvent. Am de gând să încep imediat procedurile de evacuare. Dar, până una, alta, pot să fac o cădere nervoasă. Băiatul se dădea cu placa pe treptele din față, făcând sărituri pe marmură.

Când l-a auzit, Alex a izbucnit în râs, ușurată că nu se întâmplase nimic grav. Dar Coop vorbea de parcă s-ar fi prăbușit casa.

–Nu cred că poți să-i evacuezi. Există tot felul de legi care îi apără pe oamenii cu copii, a spus ea rezonabilă, amuzată de cât era de supărat. Coop chiar ura copiii, exact cum îi spusese.

–Vreau legi care să mă apere pe mine. Știi cât urăsc copiii.

–Bănuiesc că asta înseamnă că nu vrei să ai unul, nu?

Glumea cu el, dar îi trecuse prin minte că ăsta ar putea fi un obstacol important pentru ea. Nu se gândise până acum, dar era destul tânără ca să-și dorească să aibă copii. Însă nu avea dispoziția necesară să mediteze la așa ceva.

–Cu siguranță putem discuta, a spus el, rezonabil. În cele din urmă, copiii tăi pot fi civilizați. Ai lui Mark nu sunt. Sau cel puțin, nu ăsta. Spune că sora lui e la liceu. Probabil fumează iarbă și vinde droguri în școală.

–Poate nu e chiar așa de rău, Coop. Câtă vreme o să stea acolo?

–Se pare că pentru totdeauna. Și mâine e prea mult. Am de gând să-l sun pe Mark și să-l întreb.

–Încearcă să nu-ți faci sânge rău.

–O să devin alcoolic. Cred că am o alergie gravă la oricine are sub douăzeci și cinci de ani. Nu e posibil să vrea să-și țină copiii aici. Și dacă nu-i pot da afară?

–Putem face ceva mai bun, și anume să-i învățăm să se poarte.

–Ești drăguță că spui asta, iubito, dar unii oameni nu pot fi educați. I-am spus că-l bat dacă se mai dă cu placa pe treptele mele. Și m-a amenințat cu închisoarea.

Cu siguranță, nu era un început bun, dar amenințarea cu bătaia era departe de a fi o atitudine corectă din punct de vedere etic.

–Spune-i, pur și simplu, lui Mark să-i țină departe de tine. E un tip cumsecade. Sunt sigură că o să înțeleagă.

A doua zi, când l-a sunat Coop, Mark și-a cerut scuze pentru toate neplăcerile produse de Jason. I-a explicat situația lui Coop și l-a asigurat că cei doi copii se vor întoarce la Janet la sfârșitul anului școlar. Mai mult ca sigur, vor sta acolo numai trei luni.

Pentru Coop a sunat ca o condamnare la moarte. Tot ce voia să audă era că vor pleca a doua zi. Dar nu exista nici o șansă. Mark a jurat că se vor purta frumos, și Coop s-a resemnat cu gândul că va locui împreună cu ei. Știa că nu avea de ales. Înainte să-l caute pe Mark își sunase avocatul, și se dovedise că Alex avea dreptate. Rămânea pe cap cu Jason și Jessica, și chiar scrisoarea de scuze pe care Mark l-a obligat pe Jason s-o scrie nu l-a domolit pe

Coop. Era furios că Mark îi strecurase în felul ăsta pe copii în casa lui. Coop nu intenționa să înființeze un liceu sau o creșă, nici un detașament de cercetași sau un parc pentru skateri. Nu voia copii pe o rază de o sută de kilometri în jurul casei sau a vieții lui. Spera doar ca povestea de dragoste a mamei lor să se termine cât mai repede și copiii să se întoarcă acasă cât mai curând.

capitolul 12

După prima discuție neplăcută pe care Coop o avusese cu el, Mark îi ceruse lui Jason să stea cât mai departe de aripa principală a casei și să folosească placa numai pe alee. Jason îl zărise pe Coop de câteva ori la volan, dar nu mai existaseră incidente, cel puțin în primele două săptămâni de când locuiau acolo. Erau fericiți că se întorseseră în L.A. la vechii lor amici, își iubeau școala și găseau că noua casă era foarte „cool", deși spuneau că proprietarul este ursuz. Continua să-i privească cu ochi răi, dar atât agenta, cât și avocatul îi spuseseră că nu era nimic de făcut. Existau legi severe care să-i apere pe oameni de discriminare în privința copiilor. Și Mark îl avertizase că avea copii și că îl vor vizita din când în când. Avea dreptul să locuiască acolo cu copiii săi, chiar permanent. Coop nu avea altă opțiune decât să se obișnuiască și să se plângă, dacă făceau ceva ce nu era în regulă. Dar în afară de faptul că Jason îl folosise treptele din față ca rampă pentru placă, în prima zi când ajunsese acolo, n-au mai existat alte probleme.

Era prima săptămână pe care Alex și-o petrecea acasă la el, și, la prânz, când s-au trezit, li s-a părut că la piscină era o convenție în plină desfășurare. Se auzea ca și cum s-ar fi adunat cinci sute de persoane care urlau una la alta. De undeva răsuna muzică rap dată la maximum, și, așa cum stătea întinsă în pat, Alex nu s-a putut abține să nu zâmbească auzind textele. Erau obscene, dar foarte haioase, și lipsite de respect față de adulți, spunând ce credeau copiii despre ei. Era evident un mesaj pentru Coop.

–O, Doamne, ce e asta? a întrebat Coop, îngrozit, în timp ce-și înălța capul de pe pernă, năucit.

–Pare a fi o petrecere de copii, a răspuns Alex, întinzându-se și căscând, alintându-se pe lângă el.

Schimbase patru gărzi doar ca să poată sta mai mult cu el, și lucrurile mergeau foarte bine între ei. Coop se mulase cât se poate de bine pe programul ei încărcat și nu se mai simțise atât de bine cu o femeie de ani de zile. Și, în pofida considerabilei diferențe de vârstă dintre ei, și ea se simțea foarte bine cu el. Chiar după ce se gândise mult, vârsta lui nu mai părea o problemă. Coop era mai tânăr și mult mai interesant decât majoritatea bărbaților de vârsta lui.

–Trebuie să fie din nou extratereștrii, cred că a aterizat un alt OZN.

În ultimele trei săptămâni stătuse cu ochii pe adolescenți, dar, până în dimineața asta, Mark lăsase impresia că-i ține bine în frâu. Coop încă nu aflase că Paloma avea din când în când grijă de ei.

–Probabil că sunt surzi. Pentru Dumnezeu, muzica se aude până la Chicago.

S-a dat jos din pat și s-a uitat pe fereastră.

–O, Doamne, Alex, sunt cel puțin o mie.

S-a ridicat și ea din pat ca să vadă ce se întâmplă, dar nu erau decât vreo douăzeci sau treizeci de adolescenți la piscină, râzând, urlând și aruncând cu lucruri.

–Arată a petrecere, a confirmat Alex, probabil că e ziua cuiva.

Considera că era ceva plăcut să vezi niște tineri sănătoși și fericiți distrându-se. După toată suferința și tragedia la care asista ea în fiecare zi, scena i se părea de o normalitate absolută. Dar, stând alături de ea, Coop părea îngrozit.

–Extratereștii nu au zile de naștere, Alex. Ies din ou la momentul cel mai nepotrivit și vin pe Pământ ca să distrugă totul în jur. Au fost trimiși aici ca să ne distrugă pe noi și planeta Pământ.

–Vrei să ies și să le spun să dea muzica mai încet? l-a întrebat Alex cu un zâmbet larg.

Înțelegea ce-l deranja în realitate. Lui îi plăcea liniștea, viața ordonată, îi plăcea ca totul în jurul lui să fie frumos și elegant. Cântecele care se auzeau nu puteau fi calificate astfel, și îi părea rău pentru el.

–Ar fi minunat, i-a spus recunoscător, în timp ce ea se îndrepta spre scări, într-un tricou și sandale.

Era o zi frumoasă de primăvară și i-a promis că pregătește micul dejun imediat ce se întoarce. El i-a mulțumit și s-a dus că facă un duș și să se bărbierească înainte de micul dejun. Întotdeauna arăta impecabil, și chiar imediat ce se trezea era aranjat și relativ în formă. Spre deosebire de Alex, care întotdeauna se trezea cu sentimentul că a fost târâtă de o funie în urma unui cal toată noaptea. Avea părul răvășit și, din cauza orelor de muncă, era permanent extenuată. Dar avea de partea ei tinerețea, și, când se îndrepta spre piscină ca să-i transmită mesajul lui Mark, arăta ca un copil.

Când a ajuns la piscină, a observat că Mark era printre ei, iar Jessica stătea în mijlocul stolului de fete în bikini și costume de baie întregi, chicotind și țipând. Băieții erau „cool" și le ignorau, iar Mark încerca să organizeze un joc Marco Polo în piscină.

–Bună, unde-ai fost? Nu te-am mai văzut de ceva vreme, a spus Mark încântat, când a dat cu ochii de ea. Începuse să se întrebe dacă nu cumva Coop renunțase la întâlnirile cu ea, dar Mark nu mai văzuse altă femeie prin preajmă. Timp de câteva săptămâni fusese o liniște desăvârșită.

–Am lucrat. Ce eveniment este? E ziua cuiva?

–Jessica a vrut să-și cheme vechii prieteni și să serbeze întoarcerea.

Era fericită să trăiască alături de tatăl ei, și, spre disperarea lui Mark, pentru moment refuza să vorbească puțin

cu mama ei. Până acum nu reușise s-o influențeze. Continua să-i sugereze lui Janet să-i dea timp, dar fata părea să fie neiertătoare. Măcar Jason era dispus să vorbească cu ea, dar nu exista nici un dubiu în legătură cu faptul că era încântat să stea cu tatăl lui.

– Îmi pare rău că te sâcâi cu chestia asta, dar parcă se distrează prea zgomotos, a spus Alex scuzându-se, iar Coop are o mică problemă cu zgomotul. Nu crezi că ar putea da muzica ceva mai încet?

Mark a părut uimit, apoi a tresărit, realizând ce scandal făceau. Era atât de obișnuit cu haosul când avea copii în jur, încât nu observase. Apoi, și-a dat seama că probabil ar fi trebuit să-l avertizeze pe Coop de petrecere, dar n-o făcuse pentru că se temea să-i vorbească despre copii.

– Îmi pare rău. Probabil că cineva a dat volumul mai tare când n-am fost atent. Știi cum sunt copiii.

Știa, și era fericită să vadă că erau copii sănătoși, buni, curați. Nici unul nu era tatuat sau pieptănat cu creastă. Dar majoritatea aveau cercei și unii niște piercinguri în nas. Nimic îngrijorător. Și nici unul dintre ei nu părea golan sau drogat, contrar celor spuse de Coop despre ei. După părerea lui Alex, erau niște „extratereștrii" obișnuiți.

Mark a ieșit din piscină și s-a dus să dea volumul mai încet, iar Alex a rămas pe loc zâmbind, admirând o clipă copiii. A observat că Jessica era o fată drăguță, cu păr lung, drept, și o figură plăcută, care chicotea nestăpânit în mijlocul prietenelor, în timp ce câțiva băieți o priveau cu poftă. Părea să nu-i bage în seamă. Și, apoi, lângă Jimmy, Alex l-a zărit pe Jason. Purta o mănușă de prinzător, ținea în mână o minge de baseball și zâmbea cu toată fața, în timp ce discutau serios despre ceva. Jimmy îl învăța cum să imprime mingii o mișcare de rotație. Era o artă pe care Jason n-o stăpânise niciodată, dar Jimmy l-a făcut să i se pară mai simplu.

– Bună, a spus Alex, când s-au oprit în dreptul ei.

O clipă, Jimmy a părut stânjenit, apoi i l-a prezentat pe Jason. În ochii lui Jimmy exista mereu un fel de prudență, ca și cum simplul fapt de a-i privi pe oameni era dureros. Alex își dădea seama că pierderea enormă îl copleșea. Arăta ca un om care suferise o traumă. Avea acea privire specifică tuturor celor care înduraseră o lovitură ieșită din comun, pe care o vedea la părinții care tocmai își pierduseră bebelușul. Dar când vorbea cu Jason, Jimmy părea mult mai relaxat decât în prezența adulților.

–Ce-ai mai făcut? l-a întrebat ea degajată. Ai mai participat la vreun incendiu serios în ultima vreme?

Ultima oară se întâlniseră atunci când Mark era cât pe ce să aprindă pădurea cu grătarul, iar ea fusese chemată de urgență la spital.

–A fost o experiență memorabilă.

Amintindu-și momentul, au zâmbit amândoi. Avea încă în minte imaginea de neuitat a lui Coop, care dădea autografe pompierilor, în timp ce tufișurile erau în flăcări. Amintirea a făcut-o să râdă.

–După ce-ai plecat, am avut o cină grozavă, i-a mărturisit Jimmy cu un zâmbet timid. Cred că ți-am mâncat mâncarea. Păcat că a trebuit să te întorci la spital. Dar, dacă nu plecai, nu primeam cina, a continuat serios, și apoi a zâmbit cu gândul la seara aceea. N-am mai fost așa de mahmur de când eram în colegiu. Nici la serviciu nu m-am putut duce până la ora unsprezece, a doua zi. Ne-a servit o mulțime de chestii exotice.

–Sună ca și cum am pierdut o mare distracție, i-a zâmbit ea, și apoi s-a întors spre Jason și l-a întrebat pe ce poziție juca.

I-a răspuns că era inter.

–Aruncă bine mingea, l-a apreciat Jimmy, e un aruncător al naibii de bun. Am pierdut trei mingi peste gard. S-au dus peste casă, direct în parc.

–Sunt impresionată. Eu nu pot lovi o minge nici măcar dacă de asta depinde viața mea, a mărturisit ea.

–Nici nevasta mea nu putea, a spus Jimmy, fără să se gândească.

Cuvintele i-au ieșit din gură înainte să le poată opri, și Alex i-a citit în priviri cât de mult l-au durut.

–Majoritatea femeilor nu pot lovi o minge și nici s-o arunce. Au alte calități, a continuat el, încercând să aducă din nou discuția despre oameni, în general, și s-o îndepărteze de Maggie.

–Eu nu cred că am nici măcar aceste calități, a zis Alex, simplu, simțind că fusese un moment neplăcut pentru el. Nu sunt în stare nici să gătesc ca să supraviețuiesc. Dar fac un sendviș minunat cu unt de arahide și comand o pizza grozavă.

–E tot ce trebuie. Eu sunt un bucătar mult mai bun decât era nevasta mea.

La naiba! O pomenise din nou. După ce a făcut comentariul, l-a văzut cum se retrage în spatele unui zid, și, în timp ce ea discuta cu Jason, Jimmy a căzut într-o tăcere absentă. În cele din urmă, Jason a plecat să-și vadă sora și pe prietenii ei.

–E un copil drăguț, a comentat Alex, sperând să-l facă din nou să se simtă relaxat. Își dădea seama că trecea printr-un moment dificil și voia să-i spună că-i pare rău, dar se gândea să nu-l supere mai tare.

–Mark e nebun de fericire că-i are lângă el. Chiar i-a fost dor de ei, a spus Jimmy, încercând să iasă singur din prăpastie. Se prăbușea mereu într-un abis de suferință. Tot ce spunea sau făcea îi reamintea de Maggie. Proprietarul nostru cum se descurcă cu povestea asta?

–Face terapie serioasă și ia medicamente pentru depresie, a răspuns Alex solemnă, și Jimmy a izbucnit în râs.

Era un sunet minunat și în puternic contrast cu ceea ce bănuia ea că simțea în majoritatea timpului.

–Chiar așa de rău e?

–Mult mai rău. Săptămâna trecută aproape a făcut stop cardiac. Cred că s-ar putea să scape, dar am fost nevoită să-mi amintesc tehnicile de resuscitare. Acum, l-am pus pe respirație artificială, așa că mai bine m-aș întoarce. Am venit să le cer să dea muzica mai încet.

–Și ce mai urmează? a întrebat Jimmy, într-o doară.

–Păi, până acum am avut muzică rap cu versuri deocheate.

–Nu, m-am referit la micul dejun. Unt de arahide sau pizza?

–Hmm... interesantă întrebare. Încă nu m-am gândit. Personal, aș opta pentru pizza veche, resturi. Cu asta trăiesc. Cu gogoși la desert, de preferat vechi. Coop cred că are gusturi mult mai banale – ouă cu slăninuță.

–Dar te descurci cu așa ceva? a întrebat Jimmy.

O plăcea și simțea la ea o enormă căldură și compasiune. Nu știa exact cu ce se ocupa, dar își amintea că era vorba despre bebeluși. Și bănuia că era bună în ceea ce făcea. Era evident deșteaptă și părea o persoană foarte atentă. Încă nu-și imagina ce căuta alături Cooper Winslow. Legătura lor părea foarte ciudată, dar nu există nici o regulă pentru felul în care oamenii își aleg partenerii și prietenii. Niciodată nu urmează pașii pe care te aștepți să-i facă. Coop era destul de bătrân să-i fie tată. Și ea nu părea o femeie ispitită de celebritate și de strălucire. Asta îl făcea să se întrebe dacă nu cumva Coop avea mai multe calități decât bănuia el sau, poate – vești proaste –, Alex avea mai puține. În pofida serii pe care Jimmy o petrecuse cu el, nu-și formase o părere prea bună despre Coop. Fără îndoială, era fermecător și frumos, dar fără prea multă substanță și profunzime.

–Să sun la 911 să-mi livreze micul dejun? a întrebat Alex, continuând să glumească.

Era un tip plăcut, și îi părea rău pentru el.

–Sigur, pentru asta nu e nevoie decât de autograful lui Coop, a spus răutăcios, dar dintr-odată a regretat. N-avea nici un motiv să fie rău cu tipul, și știa asta. Scuze, a fost o răutate.

–E în regulă, are simțul umorului chiar și în ceea ce-l privește. E unul dintre lucrurile care îmi plac la el.

Afirmația l-a făcut să vrea s-o întrebe ce-i mai plăcea la el, în afară de felul cum arăta, dar n-a îndrăznit.

–Păi, mai bine mă întorc. Nu cred că putem folosi piscina astăzi. Cu siguranță, Coop n-ar putea suporta scena. Ar trebui să-l băgăm în cămașă de forță.

Au râs amândoi, ea i-a făcut cu mâna lui Mark, și apoi s-a întors în aripa principală, unde l-a găsit pe Coop enervat, chinuindu-se cu micul dejun. Brioșele erau arse, gălbenușurile celor patru ouă prăjite erau sparte, slăninuța era aproape de nerecunoscut. Masa era plină de suc de portocale.

–Nu te pricepi la gătit, i-a spus amuzată, cu un zâmbet larg, după ce a evaluat catastrofa. Nici ei nu i-ar fi reușit mai bine. Era mult mai pricepută în camera de gardă decât în bucătărie. Sunt impresionată.

–Ei bine, nu. Unde naiba ai fost? Am crezut că te-au luat ostatică extratereștrii.

–Sunt copii drăguți, Coop. Nu cred că trebuie să te superi. N-am făcut decât să stau de vorbă cu Mark, Jimmy și Jason, fiul lui Mark. Toți copiii de la piscină par politicoși, sănătoși și bine-crescuți.

Coop s-a întors să se holbeze la ea, cu spatula în mână, în timp ce ouăle se ardeau.

–O, Doamne... sunt mutanți... te-au schimbat... ești una de-a lor... cine ești, de fapt?

A făcut ochii mari de groază, așa cum vezi în filmele științifico-fantastice, iar ea a râs de el.

–Tot eu sunt, iar ei sunt grozavi. M-am gândit să-ți spun, ca să nu te mai superi.

–Ai lipsit atât de mult, încât m-am gândit că ai fugit cu ei, așa că am făcut micul dejun singur, pentru mine... pentru noi, s-a corectat el, și apoi a privit în jur consternat. Vrei să ieșim să mâncăm? Nu cred că ce e aici este comestibil.

Arăta puțin descurajat.

–Cred că trebuia să comand o pizza.

–Pentru micul dejun?

Părea oripilat, și s-a ridicat cât era de lung, cu o privire indignată.

–Alex, obiceiurile tale alimentare sunt groaznice. Nu te-au învățat nimic despre nutriție la Facultatea de Medicină? Pizza nu e potrivită pentru micul dejun, chiar dacă ești doctor.

–Iartă-mă, a răspuns supusă, și a pus alte două brioșe în prăjitor, apoi a șters sucul de portocale împrăștiat și a turnat încă două pahare.

–Asta e treabă de femeie, a spus Coop cu o expresie de ușurare misogină. Cred că o să te las singură cu toate astea. Te rog să-mi aduci suc de portocale și cafea.

Dar, după cinci minute, omleta, slăninuța, brioșele, sucul și cafeaua erau gata și i le-a dus pe tavă, pe terasă. Folosise cele mai bune farfurii, paharele bacara pentru sucul de portocale și un sul de hârtie de bucătărie, în loc de șervețele.

–Serviciul este excelent... Trebuie să mai lucrezi puțin la aranjarea mesei... Inul e întotdeauna de preferat când folosești porțelanuri fine, a tachinat-o, dar i-a zâmbit după ce a pus jos ziarul.

–Să zici mersi că nu am folosit hârtie igienică. Așa facem la spital când rămânem fără șervețele. Merge foarte bine, la fel ca farfuriile de carton sau paharele de plastic. Data viitoare aduc câteva.

–Sunt foarte mulțumit să aud asta, a spus ceremonios.

Alex avea un fel de a se purta firesc, indiferent de locul unde crescuse și de numele de familie pe care-l purta. După ce au mâncat excelentele ouă pe care i le preparase, s-a ajuns la o întrebare pe care Coop se gândea de mult timp să i-o pună.

–Ce crezi că ar gândi familia ta despre mine, Alex? Despre noi, vreau să zic.

Părea îngrijorat, și asta a înduioșat-o. Avea un sentiment tot mai puternic că nutrea gânduri serioase față ea, și că pe ea lucrul ăsta nu o deranja. Cel puțin până acum îi plăcea totul la el, dar erau la început. Ieșeau împreună de vreo lună, foarte multe lucruri se puteau schimba, puteau să apară probleme până când reușeau să se cunoască mai bine.

–Ce contează? Nu ei îmi conduc viața, Coop. Eu o fac. Eu decid cu cine vreau să-mi petrec timpul.

–Și ei nu au nici o părere despre acest subiect? Pare puțin probabil.

Din ce citise despre tatăl ei, Arthur Madison avea păreri despre tot ce exista pe planetă și, cu siguranță, și despre fiica lui. După câte știa Coop, mare parte din lucrurile pe care Arthur Madison le gândea și le făcea nu erau excesiv de calde și de plăcute. Ar fi fost persoana ideală care să aibă obiecții față de legătura ei cu Cooper Winslow.

–Eu și familia mea nu ne înțelegem, a spus Alex, calmă. Îi țin la distanță. Este unul dintre motivele pentru care am venit aici.

Părinții îi judecaseră întreaga viață, și tatăl ei nu avusese niciodată un cuvânt bun pentru ea. Propria soră fugise cu logodnicul ei în seara de dinaintea nunții. Erau foarte puține lucruri care îi plăceau la vreunul dintre ei, dacă nu chiar nici unul. Și, după părerea lui Alex, în venele mamei sale curgea apă rece ca gheața, și își pierduse încrederea în viață cu mulți ani înainte. Își lăsase bărbatul să spună și să facă tot ce dorea, chiar și față de copii. Alex

simțise întotdeauna că a crescut într-o familie cu totul lipsită de iubire, unde fiecare nu era interesat decât de sine, indiferent pe cine rănea când acționa. Și nici banii, nici istoria nu schimbau așa ceva.

–De fapt, ei sunt extratereștrii despre care vorbești. Au venit dintr-o altă galaxie, ca să distrugă viața de pe planeta Pământ, așa cum înțeleg ei. Au un avantaj enorm, care îi ajută în acest demers – nu au inimă, au creiere de dimensiune medie, care procesează numai evidențe, și o cantitate supărătoare de bani, pe care o folosesc aproape exclusiv în avantajul lor. Complotul lor de a prelua controlul asupra lumii a mers relativ bine. Tata pare să dețină mare parte din ea și nu-i pasă de nici o ființă umană, în afară de el. Ca să fiu cât se poate de directă cu tine, Coop, nu-i plac deloc. Și nici ei nu mă plac pe mine. Nu mă mai joc cu ei, nu le mai cred minciunile, niciodată n-am făcut-o și nici n-o s-o fac. Așa că, indiferent ce vor gândi despre noi, dacă, în cele din urmă, o să afle despre noi – și presupun că o să afle – nu-mi pasă ce cred.

–Asta simplifică lucrurile, nu?

Era puțin deconcertat de vehemența discursului ei și era ușor de văzut cât de mult o răniseră, mai ales tatăl ei. Coop auzise mereu că era neîndurător și lipsit de suflet.

–Mi s-a tot spus că tatăl tău e mare filantrop.

–Are un PR grozav. Tata se implică numai în cauze care îi pot aduce beneficii sau prestigiu. A dat o sută de milioane de dolari pentru Harvard. Cui îi pasă de Harvard când există copii care mor de foame peste tot în lume și oameni care mor de boli care pot fi tratate? N-are nici o fărâmă de generozitate reală în el.

Spre deosebire de ea, care dona în fiecare an nouăzeci la sută din contul ei de economii și trăia din cât de puțin putea. Pentru sine își oferea mici facilități, cum era garsoniera din Wilshire Boulevard, dar foarte rar. Simțea că are o responsabilitate față de lume tocmai pentru că era

cine era, nu în pofida acestui fapt, ceea ce o făcuse să-și petreacă un an muncind în Kenya. Tot acolo se afla când își dăduse seama că sora ei îi făcuse o mare favoare furându-i logodnicul, cu toate că o ura pentru că o trădase. Dar ea și Carter s-ar fi sfâșiat unul pe altul. Îi luase ani de zile să realizeze că era exact ca tatăl ei, iar sora ei semăna leit cu mama lor. Tot ce voia sora ei erau banii, numele, siguranța și prestigiul de a fi măritată cu cineva important. Și tot ce voia Carter era să fie cel mai important om de pe planetă. Tatăl ei era un mare egoist, la fel și Carter. Nu erau destul de apropiate ca să discute despre asta, dar Alex bănuia de ani de zile că sora ei era nefericită. Și îi părea rău pentru ea, deoarece era o ființă goală, singură, insipidă, inutilă.

– Vrei să-mi spui că, dacă se află din tabloide sau de oriunde altundeva că suntem împreună, tatălui tău n-o să-i pese? a întrebat-o, nevenindu-i să creadă. Era o surpriză pentru Coop.

–Nu. Nu la modul ăsta. Am vrut să spun că lui, probabil, o să-i pese foarte mult. Dar *mie* nu-mi pasă de ce crede el despre asta. Sunt femeie în toată firea.

–Totuși, pentru mine e o problemă, a insistat Coop, părând chiar mai îngrijorat. Probabil n-o să fie de acord să ai o legătură cu o vedetă de cinema, ca să nu mai vorbim de vârstă.

Sau de reputație.

Până la urmă, nu fusese decât un playboy celebru ani de zile. Alex era sigură că până și tatăl ei știa asta.

–Posibil, a spus ea, oferindu-i o slabă încurajare. E cu trei ani mai tânăr decât tine.

Informația l-a șocat și n-a părut a fi o veste bună pentru Coop, la fel ca tot ceea ce-i spusese ea mai devreme, în afară de faptul că părea indiferentă la părerea tatălui ei. Dar, dacă se înfuria prea tare, tatăl ei le putea face probleme reale ei sau lui Coop. Nu știa exact cum, dar oamenii

atât de puternici ca Arthur Madison găsesc modalitatea de-a o face.

–Te poate lăsa fără bani? a întrebat Coop, îngrijorat.

–Nu, a zâmbit calmă, de parcă ar fi considerat că nu era treaba lui Coop.

Alex bănuia că nu voia să se considere răspunzător de faptul că familia îi face neplăceri. Era drăguț din partea lui că-și făcea griji pentru asta.

–Mare parte din avere o am de la bunicul meu. Restul este deja investit de tata într-un cont care nu poate fi atacat. Și chiar dacă mă dezmoștenește, nu mă afectează. Îmi câștig singură existența. Sunt medic.

Era și cea mai independentă femeie pe care o cunoscuse vreodată. Nu voia nimic de la nimeni, și, în mod sigur, nici de la el. Nu avea nevoie de Coop, doar îl iubea. Nu era nici măcar emoțional dependentă de el; se bucura de compania lui, dar era în stare să plece oricând, dacă trebuia. Ocupa o poziție de invidiat. Tânără, deșteaptă, liberă, bogată, frumoasă și independentă. Femeia perfectă. Cu excepția faptului că lui Coop i-ar fi plăcut să fie ceva mai dependentă de el. Nu, cu Alex nu existau certitudini și n-o putea lega. Era acolo pentru că așa a ales, până se va schimba ceva.

–Ți-am răspuns la toate întrebările? l-a întrebat pe Coop, în timp ce se întindea să-i dea un sărut, cu părul ei negru și lung căzându-i pe umeri. Părea una dintre adolescentele din piscină, cu picioarele goale, în șort și tricou.

–Destul pentru moment. Numai că nu vreau să-ți creez probleme cu familia, a spus, atent și responsabil. Ar fi un preț prea mare pentru o poveste de dragoste.

–Deja am plătit prețul, Coop, a rostit, gânditoare.

–Îmi dau seama. Alex vorbise de parcă trecuse printr-un adevărat iad cu ani în urmă, probabil când sora sa fugise cu logodnicul ei.

Restul zilei s-a scurs în mod plăcut. Au citit ziarul, au stat la soare pe terasă, au făcut dragoste în plină zi. Într-un târziu, adolescenții s-au calmat, și abia dacă îi mai auzeau. După ce toți au plecat de la piscină, înainte de cină, ea și Coop au ieșit să înoate. La piscină locul era curat și totul părea în ordine. Mark făcuse instrucție serioasă cu ei și îi obligase să pună totul la loc înainte să se termine petrecerea.

Seara, s-au dus amândoi la film. Cât timp a cumpărat bilete de la casă, toate capetele se întorceau după el, iar când a cumpărat floricele, două persoane i-au cerut un autograf. Începuseră să se obișnuiască să fie remarcați peste tot unde se duceau, și se amuzau când cineva îi cerea lui Alex să se dea la o parte ca să se fotografieze cu Coop.

–Sunteți celebră? o întrebau fără menajamente.

–Nu, nu sunt, le zâmbea modestă.

–Puteți să vă dați la o parte, vă rog?

Era amabilă, dar râdea și se strâmba la el din spatele camerei. N-o deranja, i se părea amuzant și îi plăcea să-l tachineze în legătură cu asta.

La un moment dat au intrat într-un magazin cu delicatese ca să cumpere câte un sendviș și s-au întors acasă devreme. Alex trebuia să se scoale la șase și să fie la spital la șapte. Weekendul a fost o plăcere și se simțise alături de el mai fericită ca niciodată. A avut grijă să nu-l scoale, când s-a trezit. Coop nici măcar n-a auzit-o și, când i-a găsit biletul lângă aparatul de ras, a zâmbit.

Dragă Coop

Mulțumesc pentru weekendul minunat... liniștit și relaxant... dacă vrei o fotografie cu autograf, sună-mi agentul... vorbim mai târziu.

Te iubesc,

Alex

Ciudat era că și el o iubea. Nu se așteptase la asta, crezuse că o să fie doar o schimbare, pentru că era altfel decât celelalte femei cu care se întâlnea în mod obișnuit. Dar era uimit să constate cât de mult o plăcea. Era atât de adevărată, de discretă și de iubitoare. Nu avea idee cum să procedeze în situația dată și nici nu știa dacă trebuia să procedeze într-un fel. De obicei, s-ar fi bucurat de ația asta câteva săptămâni sau luni și ar fi trecut la următoarea, dar, având în vedere ce reprezenta ea și averea ei, s-a trezit gândindu-se la viitor. Cuvintele lui Abe încă îi răsunau în minte și, dacă tot voia o soție bogată, lucru de care nu era foarte sigur, Alex reprezenta femeia perfectă. Totul la ea avea sens pentru el. Însurat cu Alex n-ar mai fi avut probleme, și o mulțime de lucruri pledau pentru căsătorie. Uneori, aproape că-și dorea ca ea să nu fie cine era, pentru că nu putea pretinde că nu era una dintre cele mai bogate femei din țară. Și nu știa sigur ce-ar fi simțit pentru ea, în afară de plăcerea de a fi împreună o vreme, dacă nu avea un asemenea statut. Asta complica lucrurile și le dădea culoare. Mai mult decât ea, el era cel suspicios în legătură cu propriile motive. Și, cu toate astea, își dădea seama că o iubea, indiferent ce însemna asta pe moment sau în viitor.

„De ce nu te relaxezi și nu te bucuri de ce ce ai?" și-a întrebat imaginea din oglindă, când a ridicat aparatul de ras.

Cel mai supărător lucru la ea era că-l făcea să-și pună întrebări și că îi provoca propria conștiință. O iubea? Sau era doar o fată foarte bogată, care îi putea rezolva toate problemele pentru totdeauna, dacă se însura cu ea? Dacă tatăl ei o lăsa. Nu luase de bună întru totul teoria ei că nu dădea doi bani pe decizia tatălui ei și că părerea lui nu conta pentru ea. Până la urmă, era o Madison, ceea ce implica o oarecare răspundere în privința celui cu care

se mărita, a copiilor pe care îi avea și a modului în care folosea banii.

Și mai era un lucru... copiii... încă detesta ideea de a avea copii, chiar și unii bogați. Considera că erau o bătaie de cap și nu și-i dorea. Niciodată. Dar ea era mult prea tânără ca să renunțe la ideea de a avea copii. Nu discutaseră serios despre asta, dar era clar chiar și pentru el că ea se aștepta să aibă copii într-o zi. Chiar dacă pentru Alex totul părea simplu, în mintea lui, situația era foarte complicată și încurcată. Și lucrul cel mai rău dintre toate era că nu voia s-o rănească. Nu fusese niciodată preocupat de chestia asta înainte, în legătură cu nici una dintre femeile cu care se întâlnise. Alex trezise ce era mai bun în el și nu era foarte sigur că-i convenea. Să fii responsabil și respectabil reprezenta o enormă povară.

În timp ce se bărbierea i-a sunat telefonul, dar n-a răspuns. Știa că Paloma se afla pe acolo, pe undeva, dar nici ea n-a răspuns, așa că telefonul a continuat să sune. S-a gândit că putea fi Alex. În zilele următoare trebuia să lucreze, ca să recupereze weekendul. A alergat să răspundă, cu spuma pe față, și, în clipa în care a auzit-o, s-a enervat. Era Charlene și părea că are răsuflarea întretăiată.

–Te-am sunat săptămâna trecută și tu nu m-ai căutat, a început ea, furioasă, și a continuat cu acuzațiile.

–N-am găsit mesajul, a răspuns el cinstit. Mi-ai lăsat un mesaj pe căsuța vocală? a întrebat, ștergându-și restul de cremă de pe față cu un prosop.

–Am vorbit cu Paloma, a răspuns, și părea că spune adevărul.

Numai auzind-o, și se enervă. Scurta lor legătură părea să fie la ani-lumină de punctul unde ajunsese în acest moment cu Alex. Trăia acum o poveste de iubire respectabilă, cu o femeie onorabilă, și nu un circ sexual cu o fată pe care abia o cunoștea. Cele două femei

și sentimentele pe care le nutrea față de ele reprezentau lumi total diferite.

–Asta explică totul, a spus Coop, amabil.

Voia să termine cât mai repede conversația cu ea. Nu mai voia s-o vadă niciodată. Era foarte încântat că tabloidele nu aduseseră niciodată vorba despre ea, probabil pentru că ieșise foarte rar în societate cu ea. Își petrecuseră cea mai mare parte a timpului în dormitor.

–Nu-mi comunică mesajele decât atunci când vrea ea, ceea ce nu se întâmplă foarte des.

–Vreau să te văd.

–Nu cred că e o idee bună, i-a spus direct. După-amiază plec din oraș. Era o minciună, dar, de obicei, le descuraja pe femeile de genul ei. Nu cred că mai avem ce să ne spunem unul altuia, Charlene. A fost plăcut, dar s-a terminat pentru amândoi.

Se văzuse cu ea numai câteva săptămâni, după relația cu Pamela și înainte de Alex, deci legătura nu fusese destul de serioasă pentru a justifica dramele și cabotinismul.

–Sunt însărcinată.

Îl crezuse când îi spusese că pleacă din oraș și își zisese că e mai bine să-l informeze cât avea ocazia. A urmat o lungă tăcere, meditativă, la capătul firului unde se afla Coop. Mai trecuse prin asta și rezolvase problema relativ ușor. Câteva lacrimi, puțin suport emoțional și bani pentru plata avortului. Presupunea, așadar, că nici de data asta nu va fi altfel.

–Îmi pare rău să aud asta. Nu vreau să fiu necioplit, dar ești sigură că este al meu?

Femeile detestau întrebarea asta, dar unele nu erau sigure, situație în care se arăta mai puțin înțelegător. Și în cazul lui Charlene părea să fie un fel de târg. Știa că avusese o carieră amoroasă activă înainte de relația cu el, dacă nu și în timpul ei sau, și mai sigur, după. Sexul reprezenta o constantă în viața lui Charlene și constituia

primul ei mijloc de comunicare, fiind ceva la fel de firesc cum unele femei mănâncă sau fac cumpărături. Era o tânără foarte activă.

Întrebarea lui a jignit-o. Când i-a răspuns, părea virtutea personificată.

–Bineînțeles. Sunt sigură că este al tău. Te-aș fi sunat dacă nu era al tău?

–Interesantă întrebare. În cazul ăsta, îmi pare foarte rău. Ai un doctor bun?

Anunțul ei l-a făcut brusc să devină distant și precaut. A simțit amenințarea.

–Nu. Și nu am nici bani.

–O să-i cer contabilului să-ți trimită un cec care să acopere toate cheltuielile.

În zilele astea, nu mai era o problemă serioasă. Pe vremuri, trebuia să treci granița în Mexic sau să zbori în Europa. Acum era ceva obișnuit, așa cum te speli pe dinți, cel puțin în ceea ce-l privea pe Coop. Și nu era nici periculos, nici scump.

–O să-ți trimit numele câtorva doctori.

Era doar un mic val pe oceanul vieții lui, nici vorbă un tsunami. Se puteau întâmpla și lucruri mai rele, cum ar fi un scandal public, ceea ce, pentru moment, nu-și dorea din cauza lui Alex.

–Vreau să păstrez copilul, i-a spus, și lui Coop i s-a părut perseverentă și încăpățânată.

Din punctul lui de vedere era periculoasă și amenințătoare. Nu-și dorea decât să-i apere, pe el și pe Alex, iar ce-i trecea prin minte lui Charlene însemna un pericol. N-o iubise niciodată. Se simțea grav amenințat nu numai prin ceea ce spunea, dar și prin tonul vocii. Situația ei disperată semăna a amenințare și șantaj, mai degrabă decât o dilemă omenească. Îi era greu să simtă ceva pentru ea. Toate sentimentele protectoare se îndreptau spre Alex, nu spre ea. Nu voia s-o supere cu un astfel de coșmar.

–Nu cred că este o idee bună, Charlene, i-a spus, încercând să păstreze distanța dintre ei.

De asemenea, nu se putea împiedica să nu se gândească la faptul că, așa scurtă cum fusese legătura lor, Charlene s-ar fi putut ocupa de asta și fără să-i spună lui. În schimb, voia să-l târască alături de ea în tot circul ăsta. Multor femei le plăcea să aibă copii cu celebrități și, astfel, să le stoarcă de bani. Ea părea să știe foarte bine care îi sunt drepturile, ceea ce îl îngrozea, mai ales că avea un plan pe care el nu dorea să-l împartă cu ea.

–Nu ne-am cunoscut prea bine. Și ești prea tânără și atrăgătoare ca să te legi la cap cu un copil. Înseamnă multă bătaie de cap.

Era o tactică rezonabilă, care până atunci funcționase, dar Charlene nu părea să intenționeze să dea înapoi. De fapt, de ce să vrea să aibă un copil cu un om care-i era aproape străin? Pentru că, în cazul acesta, străinul era Cooper Winslow.

–Am făcut șase avorturi. Nu mai pot face încă unul, Coop. Și, în plus, îmi doresc copilul nostru.

Copilul *nostru*, aici era cheia. Voia să-l bage în aceeași oală cu ea. Nu se putea împiedica să se întrebe dacă era chiar însărcinată sau se folosea de o stratagemă ca să obțină bani.

–Vreau să te văd.

–Nici asta nu e o idee bună, îi spuse el, și era ultimul lucru pe care și-l dorea.

Tot ce-i lipsea era o întâlnire plină de istericale cu ea. Nu voia decât să-l aducă înapoi și să-l facă să se simtă obligat față de ea. Nu crezuse o clipă în sinceritatea cuvintelor ei, și nu avea de gând să facă nimic care ar fi periclitat relația lui cu Alex. Legătura cu Charlene nu durase decât trei săptămâni. Cea cu Alex putea dura o viață.

–Nu pot să-ți spun ce să faci, dar am convingerea că ar trebui să faci un avort.

Nu era atât de prost, încât să se roage de ea. Nici nu era convins că spunea adevărul și nici că era copilul lui, dacă acesta chiar exista.

–Nu am de gând să avortez, s-a lamentat ea și apoi a început să plângă.

I-a spus cât de mult îl iubea și cum crezuse că vor fi împreună pentru totdeauna, cum era convinsă că și el o iubea și se întreba ce-o să se facă acum cu un copil fără tată.

–Întocmai, i-a replicat el cu răceală.

Era decis să n-o lase să observe că era îngrijorat.

–Nici un copil nu merită să aibă un tată care nu-l recunoaște. Nu intenționez să mă însor cu tine. N-am de gând să te văd nici pe tine, nici copilul. Nu vreau să fiu tată. Și nu te-am făcut niciodată să crezi că te iubesc, Charlene. Am fost doi adulți care am făcut sex câteva săptămâni, nimic mai mult. Să nu confundăm lucrurile.

–Păi, așa se fac copiii, a spus și, dintr-odată, a început să chicotească.

I se părea că juca într-un film foarte prost, și lui Coop nu-i convenea deloc. O plăcea și mai puțin pentru că-i provoca atâta disconfort.

–E și copilul tău, Coop, a zis, aproape șoptit.

–Nu e copilul meu. În acest moment nu e copilul nimănui. E nimic, e o celulă de dimensiunea unui vârf de ac și nu înseamnă nimic. Nu poți nici măcar să-l iubești.

Știa că nu era întru totul adevărat, pentru că hormonii i-ar fi putut crea iluzia că îl iubește, dar respingea ideea asta.

–Sunt catolică.

Când a auzit-o, a tresărit.

–La fel și eu, Charlene, dar dacă asta mai contează acum, trebuie să spun că nici unul dintre noi n-ar fi trebuit să se culce cu cineva în afara căsătoriei. În cazul tău, nu cred că ai de ales. Poți doar să fii ori deșteaptă,

ori proastă. Și dacă alegi să fii proastă, nu intenționez să fac parte din planul tău. Dacă păstrezi copilul, o faci fără întreținerea sau binecuvântarea mea.

Voia să știe de la bun început la ce să se aștepte, și nu avea de gând să șovăie în privința asta. Considera că era mai bine să-i spună toate astea acum, decât să-și facă iluzii.

–*Trebuie* să-l întreții, a decis ea, practică. Așa spune legea. Era foarte vicleană. În plus, cât sunt însărcinată nu pot să muncesc. Nu pot să fac modelling sau să joc cu o burtă cât toate zilele. Trebuie să mă ajuți.

În acel moment, Coop abia dacă se putea ajuta pe el, și, oricum, nu avea nici o intenție s-o întrețină.

–Cred că trebuie să ne întâlnim să discutăm despre asta.

Dintr-odată părea aproape veselă. Probabil era convinsă că putea, până la urmă, să-l păcălească și poate chiar să-l facă s-o ia de nevastă, dacă păstra copilul. Dar toate astea n-au făcut decât să-l determine s-o urască. Pentru el însemna o amenințare nu numai pentru banii lui, dar și pentru relația cu Alex, ceea ce era un lucru important pentru el.

–Nu am de gând să mă întâlnesc cu tine, i-a spus el pe un ton hotărât și rece.

Nu avea de gând să-i permită să facă una ca asta.

–Cred că o să te întâlnești, Coop, a replicat Charlene pe un ton amenințător. Ce-o să zică lumea dacă află că nu ai grijă de mine sau de copilul nostru?

Lăsa impresia că aveau împreună șapte copii și zece ani de căsătorie. Era o fată cu care se culcase câteva săptămâni și care se transformase într-o șantajistă și un coșmar.

– Ce va zice lumea dacă va afla că mă șantajezi? a întrebat-o pe un ton tăios, pe care nu și l-a mai putut stăpâni.

–Nu e vorba despre șantaj, ci despre paternitate, a răspuns ea, nepăsătoare. Așa fac oamenii, Coop. Se căsătoresc și fac copii. Sau, uneori, au copii și se căsătoresc.

Vorbea ca și cum era ceva inevitabil, așa încât îi venea s-o pălmuiască. Nimeni nu-i mai făcuse așa ceva înainte, nu cu atâta sânge rece sau cu atâta aroganță. Toate femeile pe care le lăsase însărcinate fuseseră rezonabile. Charlene nu era, și nici nu se arăta dornică să fie. Reprezenta o oportunitatea ideală pentru ea.

–N-o să mă însor cu tine, Charlene, fie că păstrezi copilul, fie că nu. Să fie foarte clar. Nu dau doi bani pe ce pui la cale. O să plătesc pentru avort, dar asta e tot ce intenționez să fac. Și dacă aștepți să te întrețin, trebuie să mă dai în judecată.

Dar n-avea nici o îndoială că o va face, cu cât mai multă publicitate.

–N-aș vrea să fac asta, Coop, a spus ea cu regret. Ar fi o publicitate negativă pentru amândoi. Chiar ar putea să ne distrugă carierele.

Nu voia s-o înfurie și mai tare spunându-i că ea nu avea o carieră; și, în acel moment, adevărul era că nici el nu avea. Nimeni nu-l mai angaja decât pentru roluri mărunte și, câteodată, pentru reclame. Dar tot nu voia să fie târât într-un scandal alături de ea. Nu fusese niciodată implicat în așa ceva. Poate era cunoscut ca frivol și playboy, dar nimeni nu avusese niciodată nimic de spus scandalos despre el. Dacă Charlene continua să meargă însă pe același drum, situația se va schimba. Și, din cauza poveștii lui de acum cu Alex, sincronizarea era îngrozitoare. Arthur Madison va fi chiar încântat.

–N-aș putea să te văd înainte să pleci?

Părea demnă de milă și nevinovată. Trecuse de la rechin la plevușcă și înapoi, în câteva secunde. Pentru o clipă, aproape că i s-a făcut milă de ea, dar apoi a simțit din nou amenințarea.

–Nu, nu poți. O să-ți trimit un cec în dimineața asta. Și ce-o să faci cu el depinde de tine, dar fii sigură că nu cedez și nici nu-mi schimb părerea. Dacă îmi păstrezi copilul, eu nu voi fi implicat într-o astfel de nebunie.

–Vezi? Părea mulțumită. Deja te gândești și tu la el ca la copilul nostru. E copilul nostru, Coop. Și-o să fie un copil frumos.

Începea să devină poetică și, în timp ce o asculta, simțea că-i vine să vomite.

–Ești nebună. La revedere, Charlene.

–Pa, tăticule, a șoptit și a închis, în timp ce el se holba îngrozit la telefon.

Era un adevărat coșmar.

Se întreba cum va proceda ea, dacă își va da seama că nu era dispus să coopereze – oare avorta sau va insista să păstreze copilul? Dacă insista, probabil se va declanșa un scandal îngrozitor de urât, mai ales cu Alex. În mod normal nu i-ar fi spus nimic, dar erau atât de multe în joc, încât, dat fiind comportamentul lui Charlene, a decis că era mai bine să-i spună lui Alex adevărul. Charlene era de necontrolat și periculoasă, și era greu de prevăzut cum va acționa. Știa că în viitorul apropiat va face două lucruri, chiar dacă nu-i convenea deloc.

În primul rând, o să-i trimită lui Charlene un cec care să acopere costurile avortului. Apoi va trebui s-o găsească pe Alex și să-i spună. S-a îndreptat spre dormitor și a luat carnetul de cecuri. Va scrie pe cec suma pe care o considera potrivită, după care o va suna pe Alex la spital și îi va lăsa un mesaj, rugând-o să-l caute când va avea un moment liber. Nu era nerăbdător să-i spună, dar, în împrejurările date, părea cel mai înțelept lucru. Tot ce spera era să nu rupă relația cu el, când va afla.

capitolul 13

După ce a primit mesajul lui Coop, Alex l-a sunat la o jumătate de oră. Fusese ocupată să facă fișa pentru o nouă internare, apoi venise încă o urgență, un prematur cu o problemă la una dintre valvele inimii. Probabil se putea rezolva, dar copilul trebuia supravegheat îndeaproape. Și când l-a sunat, părea preocupată și absentă.

–Bună, ce s-a întâmplat?

–Ai o dimineață grea?

Era agitat, dar nu voia să-i dea de înțeles. Brusc, și-a dat seama cât de mult însemna pentru el, și nu numai datorită averii ei. Pur și simplu, nu voia s-o rănească sau s-o piardă.

–Nu foarte grea. Lucrurile se agită, dar încă nu e o nebunie.

Părea cu totul absorbită de ce făcea, dar era oricând fericită să-l audă și să stea de vorbă cu el, când avea o clipă liberă. I se părea drăguț din partea lui că a sunat-o.

–Ai timp pentru o masă pe fugă? a întrebat-o, încercând să pară degajat.

–Îmi pare rău, Coop. Nu pot pleca de-aici. Conduc echipa de rezidenți și sunt blocată. Era de gardă până a doua zi dimineața. Nu pot părăsi clădirea.

–Nu trebuie s-o părăsești. De ce să nu vin eu la tine pentru o ceașcă de cafea?

–Sigur, ar fi minunat, dacă nu-ți pasă că nu mă pot mișca de-aici. S-a întâmplat ceva?

Totul părea normal. Dar până atunci nu se mai oferise să vină la spital. Se întreba dacă îi era dor de ea.

–Nu. Vreau doar să te văd.

Felul în care a spus-o aproape a emoționat-o. Coop i-a promis să ajungă la prânz, și, imediat ce-a închis, Alex a fost chemată la o urgență. Încă punea la punct ultimele amănunte și semna formele, când funcționara de la recepție i-a spus că a venit cineva care voia s-o vadă.

–E cine cred eu? a întrebat femeia când o sunase pe Alex în birou. I se citea mirarea în glas, și Alex a râs când i-a răspuns.

–Așa cred.

–La naiba, e frumos, a spus asistenta plină de admirație, șoptit, ca să n-o audă, și, în timp ce punea actele deoparte, Alex a zâmbit.

–Da, el e. Spune-i că vin imediat.

Era un moment potrivit să ia o pauză și s-a grăbit să-l întâlnească îmbrăcată în costumul steril, cu un halat pus pe deasupra. Purta șosete și saboți, avea stetoscopul la gât, și o pereche de mănuși de cauciuc îi atârnau din buzunar. Avea părul pe spate, legat în coadă, și, ca de obicei, n-o deranja faptul că nu era fardată la serviciu. Când i-a ieșit în întâmpinare, arăta ca o adolescentă.

–Bună, Coop, a spus dintr-o suflare, cu un zâmbet larg, în timp ce oamenii adunați în camera de gardă se străduiau să-l privească discret.

Acum era obișnuită cu asta, iar el arăta impecabil ca întotdeauna, în jacheta sport din tweed și un pulover bej pe gât, cu pantaloni perfect călcați și mocasini maro, suedezi. Arăta ca ieșit dintr-o revistă de modă, pe când ea se simțea ca și cum ar fi jumulit-o cineva.

I-a spus asistentei de la recepție că se ducea la cantină să ia ceva de mâncare, și, dacă era nevoie de ea, s-o sune.

–Dacă am noroc, pot să mă bucur chiar de zece minute, fără să fiu întreruptă.

S-a ridicat pe vârfuri ca să-l sărute pe obraz, el a cuprins-o în brațe și au intrat în lift să coboare la subsol. Când s-au

închis ușile și n-a mai văzut pe nimeni holbându-se la ei, Alex i-a zâmbit. Era chiar o apariție.

–Pur și simplu mă faci să-mi crească valoarea cu patru mii la sută. Arăți grozav.

Auzind-o, Coop a strâns-o și mai aproape, cu drag.

–Și tu la fel. Arăți foarte oficial cu chestiile alea atârnate pe tine.

Avea pagerul, stetoscopul și o clemă pe care o uitase prinsă de buzunar. Instrumentele meseriei o făceau să pară mai matură. Dacă ar fi fost un costum de Halloween, îl considera foarte reușit. Îl impresiona prezența ei acolo, felul firesc cu care trecuse pe lângă recepție dând instrucțiuni unei asistente înainte să i se adreseze lui. Era cineva. Ceea ce îl făcea să se simtă și mai agitat, știind ce urma să-i povestească. Dar știa și că trebuia să-i spună înainte s-o facă altcineva. Din cauza lui Charlene, lucrurile puteau deveni riscante.

Și-au ales niște sendvișuri, le-au pus pe tavă, și Alex a turnat pentru amândoi câte o cană de cafea.

–Chestia asta e chiar periculoasă, l-a avertizat Alex arătând spre cafea. Se spune că are în ea otravă pentru șobolani, și chiar cred. Dacă ți se pare că ai nevoie, după-amiază te duc la camera de urgență.

–Mulțumesc lui Dumnezeu că ești medic, a zis Coop, în timp ce plătea mâncarea și o urma la o măsuță din colț.

Din fericire, nu era lume în jurul lor și părea că nu îl recunoscuse nimeni din cantină până în acel moment. Voia doar câteva minute de liniște cu ea. Lui Coop i-au trebuit câteva minute ca să-și găsească vorbele, și ea a observat că-i tremurau mâinile când și-a pus zahăr în cafea.

–Ce s-a întâmplat, Coop?

Era calmă, liniștită, înțelegătoare și avea o privire blândă.

–Nimic... nu... nu cu adevărat... Ceva s-a întâmplat azi-dimineață.

L-a privit în ochi, așteptând o explicație. Acum înțelegea că era îngrijorat. Nu se atinsese nici de sendviș, nici de cafea.

–Ceva rău?

–Ceva plictisitor. Am vrut să vorbesc cu tine despre asta.

Nici nu-i trecea prin cap despre ce era vorba. Ochii lui nu trădau nimic. Coop a tras adânc aer în piept și s-a lansat în ceea ce se temea că va tulbura curând apele.

–Am făcut câteva lucruri stupide în viața mea, Alex. Nu multe, câteva. Și în cea mai mare parte a timpului m-am distrat foarte bine. N-am rănit pe nimeni. În general, am jucat corect cu oamenii care au înțeles regulile jocului.

Auzindu-l, Alex a început să intre în panică. Era sigură că ceea ce urma să-i spună avea legătură cu ei. Suna ca o introducere. I se mai întâmplase asta, dar cu multă vreme în urmă. De atunci nu își mai permisese să-i pese de nimeni. Până la Cooper. Se îndrăgostise de el din clipa în care îl cunoscuse. Și acum, discursul semăna cu unul de adio. S-a lăsat pe spetează scaunului și l-a privit. Dacă nu se putea altfel, o să încaseze loviturile cu demnitate și curaj. El a observat gestul, în timp ce-o privea. Era autoapărare. Dar a continuat. Trebuia s-o facă.

–N-am profitat de nimeni. N-am indus în eroare femeile. Majoritatea persoanelor cu care am fost combinat au făcut-o în cunoștință de cauză. Am făcut câteva greșeli, dar, în general, am procedat corect. Fără pierderi, fără victime. Și când s-a terminat, a urmat un la revedere și un mulțumesc de ambele părți. Din câte știu eu, nimeni nu mă urăște. Majoritatea femeilor cu care am fost combinat mă plac, și eu le plac pe ele. Până și greșelile au avut viață scurtă, și le-am îndreptat repede.

–Și acum noi suntem o greșeală, Coop?

Se întreba dacă acum Coop corecta acea greșeală, și s-a forțat să-și reprime lacrimile, în timp ce-l asculta, dar el a părut șocat când i-a pus întrebarea.

–Noi? Bineînțeles că nu! Asta crezi că vreau să spun? Oh, iubito... nu e vorba despre noi. Este vorba despre o prostie pe care am făcut-o înainte de-a te cunoaște pe tine.

Părea extraordinar de ușurată când Coop i-a luat mâinile și a continuat.

–O să încerc să trec repede peste asta.

Mai ales fiindcă exista riscul să fie întrerupți. Ar fi fost îngrozitor. Trebuia să-i spună.

–Înainte să ne cunoaștem, am avut un scurt flirt cu o tânără. Probabil n-ar fi trebuit. E o fată simplă, actriță aspirantă, și până acum rolurile ei au fost în filme porno și în reclame. Nu s-a ales mare lucru de ea, dar am crezut că e o fată bună și am avut o aventură. Știa regulile jocului. Nu era inocentă. Avea experiență. N-am păcălit-o niciodată. Niciodată n-am pretins că țineam la ea. A fost un episod sexual pentru amândoi, nimic mai mult, și s-a terminat foarte repede. Nici măcar eu nu pot sta legat multă vreme de-o femeie cu care nu am ce vorbi. Părea un lucru foarte simplu și care nu prezenta nici un pericol.

–Și? Alex nu mai avea răbdare.

Evident, nu voia să-i spună că e îndrăgostit de fată, dar ce voia să-i spună?

–M-a sunat azi-dimineață. Este însărcinată.

–La dracu', a exclamat Alex, dar cu un sentiment de imensă ușurare. Cel puțin nu un caz fără soluție. Era ceva ce se poate rezolva.

Se simțea extraordinar de liniștită că nu-i mărturisise că era îndrăgostit de altă femeie și îi zâmbea liniștitor lui Coop, care scăpase de o imensă greutate de pe umeri. Nu se ridicase și nu plecase, nu îi spusese că nu vrea să-l mai vadă vreodată, dar nici nu știa încă întreaga poveste.

–Mai există un aspect al problemei. Vrea să păstreze copilul.

–Asta e o mică problemă mai complicată, dar nu-i înțeleg motivele. Aha, copilul unei celebrități. Te-a șantajat, Coop?

Alex era pragmatică, inteligentă și receptivă, ceea ce l-a ajutat să vorbească mai ușor decât și-a imaginat.

–Mai mult sau mai puțin. Vrea bani. Spune că nu poate munci cât e însărcinată. Bănuiesc că nu fac filme porno cu femei însărcinate, a confirmat furios, în timp ce ea îi strângea mâinile ca să-l încurajeze.

–Vrea să-i întrețin pe ea și pe copil. I-am spus că nu vreau un copil, al ei sau al oricui altcuiva... poate cu excepția ta, s-a corectat el, cu un zâmbet trist.

Se simțea îngrozitor să-i vorbească despre toate astea, dar trebuia să lămurească lucrurile cu Alex.

–Nu i-am spus despre noi, pentru că s-ar fi enervat și mai tare. Oricum, parcă a înnebunit. Ba plângea, ba amenința, după care vorbea pe un ton dulce despre „copilul nostru". Grețos și oarecum înfricoșător. Habar n-am ce voi face și nu știu dacă, într-adevăr, e însărcinată sau dacă va suna la ziarele de scandal. E o bombă cu ceas. Îi trimit un cec pentru avort și asta e tot ce sunt dispus să fac pentru moment. I-am și spus. Toată aventura a durat trei săptămâni. N-ar fi trebuit să se întâmple deloc. La vârsta mea trebuia să știu mai bine, dar eram plictisit, și ea era amuzantă. Ce se întâmplă însă acum *nu* e deloc amuzant, a recunoscut Coop, plin de remușcări. Îmi pare rău, Alex, că am adus porcăria asta în viețile noastre, dar am ținut să-ți spun. Mi s-a părut că ai dreptul să știi, în special dacă se duce la ziarele de scandal. Ar putea s-o facă. Ziariștii sunt înnebuniți după astfel de lucruri.

–Probabil o să se ducă, a spus Alex, înțelegătoare. Ești sigur că e însărcinată? Poate doar încearcă să obțină ceva de la tine. Nu pare o persoană foarte rezonabilă.

–Nu este. Nu știu dacă e, într-adevăr, însărcinată sau nu, și nici măcar dacă este al meu. M-am protejat, dar, ca să-ți dau amănunte neplăcute, o dată s-a rupt. Cred că din perspectiva ei a avut noroc.

Cel puțin, Coop știa că nu fusese ceva pus la cale, ci pur și simplu soarta îi fusese potrivnică.

–În cele din urmă, poți face testul ADN, mai ales dacă este dispusă să facă amniocenteză. Apoi, se poate face testul. Dar asta mai durează. În ce lună este?

–Cred că a spus că în două luni, sau cam așa ceva.

El și Alex erau împreună de șase săptămâni, așa că fusese sincer când îi spusese că avusese o relație cu ea chiar înaintea lui Alex. Cu două săptămâni înainte, sau mai puțin. Dar Alex și-a dat seama că viața pe care o dusese el înainte de a fi cu ea nu era treaba ei.

–Ce-ai de gând să faci, Coop? a întrebat Alex, încă ținându-i mâinile în ale ei.

Îi plăcea faptul că fusese cinstit cu ea și se simțea mai apropiată de el. Știa că astfel de lucruri se întâmplă. Mai ales în lumea lui, a bărbaților celebri, ținte ușoare pentru amenințări, șantaj și lăcomie.

–Încă nu știu. Pentru moment, nu sunt prea multe de făcut. Doar să aștept să văd ce pune la cale. Vreau doar să te avertizez că pentru noi drumul va fi minat, dacă totul devine public.

–O să te însori cu ea dacă păstrează copilul? a întrebat Alex, îngrijorată.

–Ești nebună? Nu se pune problema. Abia o cunosc. Și, în afară de picioare lungi și alte atribute asemănătoare, pe care le știu, n-o plac. Sau, cel puțin, n-o mai plac. Nu sunt îndrăgostit de ea, n-am fost niciodată și nici n-o să fiu vreodată. Nu sunt atât de prost sau de altruist ca să mă însor cu ea în împrejurările astea. În cel mai rău caz, o să plătesc pentru întreținerea copilului, și, în cel mai bun

caz, o să dispară. I-am spus că n-o să văd niciodată copilul, și vorbesc serios.

Dar asta era o cu totul altă mâncare de pește, care implica responsabilitate și moralitate. Alex știa că, mai târziu, dacă va avea un copil, își va revizui atitudinea, dar cel puțin nu era îndrăgostit de femeie și nu intenționa să se însoare cu ea. În esență, asta nu afecta cu nimic legătura dintre el și Alex. Cu excepția unor zvonuri care puteau apărea mai târziu în ziarele de scandal și care pe Alex nu o îngrijorau. Singurul lucru de care îi păsa era ce simțea pentru ea.

–Îmi pare rău să spun asta, a zis Alex, în timp ce Coop își ținea respirația, așteptând ce avea să urmeze. Și sunt sigură că tu nu o să simți așa, dar nu este ceva ieșit din comun, Coop. Astfel de lucruri se întâmplă frecvent bărbaților de genul tău. E neplăcut, dar nu e sfârșitul lumii. Mă simt mult mai bine că știu, și nu mi se pare că este o mare problemă. Poate fi neplăcut dacă se va afla, dar lucruri de felul ăsta se întâmplă mereu. Mă simt mult mai bine, i-a zâmbit fericită, deoarece am crezut că o să-mi spui că totul s-a terminat între noi.

De fapt, pentru ei viața abia începea.

–Ești uimitoare. S-a lăsat pe spate, a tras aer în piept și a privit-o îndelung, recunoscător. Te iubesc cu adevărat. Mi-a fost frică să nu-mi spui să dispar și să mă alungi.

–Nici chiar așa.

Nici unul dintre ei nu mâncase tot, atât de absorbiți fuseseră de discuție.

–Cred că există posibilitatea să fii tu alesul.

Și el simțea același lucru pentru ea, și se pregătea să i-o spună când îi sună pagerul, ceea ce i-a distras lui Alex atenția.

–La dracu'! a exclamat ea, luând o gură de cafea și ridicându-se. Încă o urgență... Trebuie să plec... Nu te îngrijora, totul e în regulă... Te iubesc... Te sun mai târziu...

Înainte ca el să-și dea seama ce s-a întâmplat, ea era la jumătatea cantinei, alergând. Atunci s-a ridicat și a strigat după ea, în timp ce toți din jur îl priveau uimiți.

–Te iubesc.

Ea s-a întors cu un zâmbet și i-a făcut cu mâna, în timp ce bărbatul care curăța mesele cu o cârpă udă îi zâmbea.

–Foarte bine!

Coop i-a răspuns la zâmbet și a ieșit din cantină cu inima ușoară și cu pasul sprințar, cum nu i se întâmplase când intrase. Alex era o femeie remarcabilă și, în pofida celor întâmplate, era încă a lui.

capitolul 14

Jimmy stătea în bucătărie răsfoind un teanc de hârtii pe care le adusese acasă de la birou, și încerca să se decidă dacă voia sau nu să pregătească cina. Părea să nu mănânce niciodată de seară, cu excepția momentelor când îl invitau prietenii de serviciu sau când Mark venea cu o friptură și un bax de bere. Nu-i păsa dacă mănâncă sau nu, dacă trăiește sau nu. Pur și simplu zilele treceau. Și nopțile erau nesfârșite.

Trecuseră trei luni de la moartea lui Maggie și începuse să se întrebe dacă îi va mai fi vreodată bine. Durerea pe care o simțea era infinită. Noaptea se întindea în pat și plângea. Nu adormea până la trei sau patru dimineața, iar în unele nopți rămânea treaz până în zori.

Știa că mutarea în pavilion fusese un lucru bun, dar mai știa și că o luase pe Maggie cu el. Mergea cu el peste tot – în inima lui, în mintea lui, în carnea și în trupul lui. Acum era parte din el, parte din fiecare gând și din fiecare reacție. Parte din felul în care privea lucrurile și în care credea și visa. Uneori se simțea mai mult Maggie decât Jimmy. Vedea totul prin ochii ei. Îl învățase atât de multe. Uneori se întreba dacă nu asta era cauza din care murise. Pentru că îi învățase pe toți lecția pentru care fusese menită. Dar, gândind astfel, lucrurile nu deveneau mai ușoare pentru el. Lipsa ei și durerea pe care o simțea zi și noapte erau insuportabile. Nimic nu se schimbase în bine. Se străduia s-o țină departe câteva ore, în momentul în care își petrecea timpul cu Mark, sau când se ducea la serviciu, sau îi antrena la softball pe copiii cu care lucra. Dar durerea care stătea la pândă după colț și voia să-l doboare era întotdeauna acolo, alături de el, ca un vechi

prieten. Era o luptă pe care nu părea s-o câștige. Pentru moment, învingătoare era durerea.

Era decis să nu se obosească să gătească; a auzit o bătaie în ușă și s-a ridicat să răspundă. Părea obosit și răvășit, dar când l-a văzut pe Mark a zâmbit. Jimmy îl vedea mai rar acum, pentru că Mark era ocupat cu copiii. Trebuia să le pregătească masa și să-i ajute la lecții. Dar îl suna des pe Jimmy și îl invita să li se alăture la cină. Jimmy îi plăcea pe Jessica și pe Jason, iar compania lor i se părea amuzantă, dar asta îl făcea să se simtă și mai singur. Îi reamintea că el și Maggie ar fi trebuit să aibă copii, ceea ce ea nu-i mai putea dărui, iar brațele ei nu-l vor mai cuprinde niciodată.

–Tocmai am cumpărat ceva de mâncare și am trecut pe-aici să văd dacă vrei să vii la cină.

Mark știa că, uneori, era mai indicat să treacă pe la el în loc să-l sune. Era bine să-l ai în față și să-l smulgi din grota lui. Jimmy se izola, și Mark își dădea seama că se gândea la Maggie. Mai ales în ultimul timp. Era ca și cum, odată cu vremea frumoasă și cu primăvara care domnea peste tot, se simțea și mai singur fără ea.

–Nu... e în regulă... dar mulțumesc. Mi-am adus acasă un munte de hârtii de lucru. Întotdeauna am de făcut vizite la domiciliu și niciodată nu sunt în stare să fac nimic la birou.

Lui Mark i s-a părut palid și obosit, și îi părea rău pentru el. Jimmy trecea printr-o perioadă dificilă, și Mark știa. Avusese și el o perioadă grea, dar lucrurile se schimbaseră în bine, de când copiii se întorseseră în California să locuiască cu el. Spera să se întâmple ceva curând și situația să devină mai ușoară și pentru Jimmy. Era un băiat inteligent, arătos și cumsecade. În ultima vreme nu mai avuseseră timp să joace tenis. Era foarte ocupat cu copiii și părea să nu aibă deloc timp liber.

–Oricum, trebuie să mănânci, i-a spus Mark, pragmatic. De ce nu mă lași să gătesc eu pentru toți? În câteva minute îi hrănesc pe copii. Fac costițe și burgeri.

Era aproape un meniu fix. Le promisese copiilor să cumpere o carte de bucate și să învețe să mai gătească și altceva.

–Serios, mi-e bine, a spus Jimmy, obosit.

Știa că Mark încerca să facă pe bunul samaritean și aprecia lucrul ăsta. Doar că nu avea starea sufletească necesară să vadă lume. De luni întregi se simțea la fel, și în ultima vreme era chiar mai rău. Încetase să mai facă sport și nu mai fusese la un film, de la ultimul pe care îl văzuse cu Maggie. Era ca și cum, dacă își trăia viața din plin, săvârșea o trădare față de Maggie.

–Oh, apropo, era să uit... a spus Mark cu un zâmbet larg, am o mică informație despre proprietarul nostru.

I-a întins lui Jimmy un exemplar dintr-un tabloid. Îl văzuse la magazin și îl cumpărase să i-l arate lui Jimmy. Nu era prea plăcut, dar, Mark trebuia să recunoască, îl amuza. Tipul era cu adevărat o figură.

–Pagina a doua.

Jimmy a deschis ziarul și a făcut ochii mari.

–Sfinte Sisoe!

Era o fotografie de-a lui Coop, care acoperea jumătate din pagină, și alături se afla fotografia unei femei sexy, cu păr lung, negru și cu ochi de asiatică. Articolul era plin de presupuse detalii și insinuări despre povestea lor pasională de dragoste, despre copilul lor, bârfe despre el și o listă cu femei foarte cunoscute cu care avusese legături.

–Măi, măi, a spus Jimmy cu un rânjet, în timp ce-i înapoia ziarul lui Mark. Mă întreb dacă Alex l-a văzut? Nu e prea distractiv să ieși cu un tip care se bagă singur în astfel de încurcături. Ea pare foarte corectă.

–Nu cred că a fost cine știe ce între ei, și-a dat Mark cu presupusul. Nu s-a fâțâit pe-aici mai mult de câteva

minute. Nu pare să fi stat mai mult de-atât cu Coop. Cred că am văzut-o de cel mult trei ori de când m-am mutat. Totuși, lucrurile sunt interesante, nu?

–Cel puțin pentru el. Pariez că o să fie foarte încântat de copil. Jimmy nu s-a putut stăpâni să nu râdă. Imaginează-ți că ar fi tatăl tău.

–O să aibă aproape nouăzeci de ani când copilul o să intre la colegiu, a adăugat Mark.

–Mda, și probabil o să se culce cu elevele, s-a aventurat Jimmy.

A fost un schimb de replici nemiloase, dar articolul din tabloid i-a incitat pe amândoi, și, în timp ce Mark pleca, Jimmy i-a promis că o să vină la cină în weekend.

Seara, când a discutat despre articol cu Alex, Coop n-a fost la fel de amuzat. Era profund afectat și de articol, și de faptul că a răsuflat informația. Era însă foarte mulțumit că o avertizase pe Alex dinainte.

–Haide, ai apărut în tabloide de mii de ori. Face parte din meseria ta. Dacă nu erai cine ești, n-ar fi interesat pe nimeni că te-ai culcat cu ea.

–E revoltător că s-a dus la tabloide.

Era livid, dar Alex părea calmă.

–Era de prevăzut, a încercat Alex să-l consoleze, asigurându-l că pentru ea nu conta. Și, în cele din urmă, toată lumea o să uite de copil, dacă au auzit de el de la început. Nu toată lumea citește ziarele de scandal, i-a reamintit.

O atitudine atât de înțeleaptă era o ușurare pentru el. Făcea lucrurile mult mai simple.

În aceeași seară au ieșit la o pizza, și Alex s-a străduit din răsputeri să-l facă să uite. Dar nu era ușor. Era într-o dispoziție sumbră și, când s-au întors acasă, și-a amintit că voia s-o roage ceva. O invita să meargă cu el la Premiile Oscar, ceea ce a uimit-o și a încântat-o, dar apoi a cuprins-o brusc îngrijorarea.

El îi dădea întâlnire și ea stătea pe gânduri.

–O să văd dacă pot să lipsesc o noapte. Cred că lucrez.

–Nu poți să faci schimb?

De-acum știa cum mergeau lucrurile.

–O să încerc, dar pe urmă va trebui să fac o mulțime de schimburi. O să-mi consum toate biletele de voie.

–E ceva important, a spus Coop, sperând că va veni.

Nu numai că își dorea să împartă evenimentul cu ea, dar voia și să fie văzut alături de ea. Îi dădea o aură de respectabilitate și, în momentul ăsta, avea nevoie de așa ceva ca să contrabalanseze mizeria împroșcată de Charlene. Dar nu voia să-i dea astfel de explicații lui Alex. Astea erau manevre interne de la Hollywood, și considera că trebuie s-o scutească de astfel de amănunte.

A petrecut noaptea cu el, cu toate că, la început, a ezitat, dar era atât de incomod în apartamentul ei și era mereu o asemenea harababură, încât prefera să rămână la el. Garsoniera ei era mai degrabă un coș uriaș de rufe murdare decât un apartament. Coop începuse să-i spună „coșul". În plus, lui Alex îi făcea plăcere să stea la Conac. Îi plăcea să înoate noaptea, și nu-i păsa dacă se întâlnea cu copiii lui Mark la piscină. Locul acela avea ceva foarte liniștitor și relaxant. Era ușor de înțeles de ce-l iubea Coop și era înnebunit după el, nedorind cu nici un chip să renunțe la el.

Două zile mai târziu, l-a anunțat că a făcut din nou un schimb, ca să poată merge la premiile Oscar, dar, dându-și seama că nu avea cu ce să se îmbrace și nici timp să cumpere ceva, a intrat în panică. Singura rochie de seară pe care o avea era cea pe care o purtase la familia Schwartz, în seara când l-a cunoscut. Avea nevoie de ceva mai modern, dacă trebuia să se ducă la o asemenea festivitate alături de Cooper Winslow.

–Nu m-am gândit niciodată că o să mi se întâmple așa ceva, a spus, chicotind, în timp ce se cuibărea lângă el, în seara aceea.

Era încântat că Alex voia să-l însoțească. Mai apăruse încă un articol despre Charlene, într-un alt tabloid. Acuzele erau destul de grave. Dar, în afară de asta, îi plăcea ideea de a participa împreună cu Alex la un eveniment atât de important.

–Știi, n-am cu ce să mă îmbrac, dar pot să merg în halat și saboți. Nu am prea mult timp să cumpăr ceva.

–Lasă asta în seama mea, i-a spus Coop misterios.

Știa mult mai multe despre haine decât ea. Plătise ani de zile garderobele femeilor și alesese pentru ele, când nu se pricepeau. Era unul dintre principalele lui talente. Și era exagerat de generos.

–Dacă o să cumperi ceva, eu plătesc, i-a reamintit ea.

Nu avea intenția să devină o femeie întreținută. Și, spre deosebire de celelalte femei cu care ieșise, era în stare să-și plătească extravagațele, și așa intenționa să facă. A apreciat însă faptul că s-a oferit să-i caute ceva.

În noaptea aceea a adormit visând că este la bal și poartă o rochie bogată, care se învolbura în jurul ei în timp ce dansa cu un prinț frumos, care semăna leit cu Coop. Era un prinț fermecător. Și începuse să se simtă ca o zână din basme. Faptul că una dintre târgovețe îi purta copilul părea să nu aibă nici o importanță pentru ea.

capitolul 15

Noaptea decernării premiilor Oscar a venit mai repede decât s-a așteptat Alex. Avea loc la două săptămâni după ce o invitase, și anul acesta se organizase mai târziu decât de obicei, respectiv în a treia săptămână din aprilie. Și, așa cum promisese, Coop îi cumpărase de la Valentino o rochie minunată. Era din satin albastru-închis și era obiectul cel mai elegant pe care Alex îl avusese vreodată, croită în bie, scoțându-i perfect în evidență silueta. Singurul lucru necesar, după ce o probase, fusese scurtarea ei. Împrumutase o jachetă de samur de la Dior și un colier cu safire, care o lăsase fără suflare, cu o brățară și cercei asortați.

–Mă face să mă simt ca Cenușăreasa, i-a spus, în timp ce făcea parada modei pentru el.

Îi angajase o coafeză și o cosmeticiană care s-o coafeze și s-o machieze. Și, ca să câștige timp, se îmbrăca la el.

A venit de la spital în halat și, trei ore mai târziu, și-a făcut apariția. Ca prin minune, o zână. Chiar mai mult, așa cum cobora scările din dormitorul principal, semăna cu o tânără regină. El o aștepta în holul din față și, când a văzut-o, radia de bucurie. Era elegantă, frumoasă și frapantă. Fiecare centimetru vădea aristocrata care era și, când s-a văzut în oglindă, a rămas surprinsă să constate că semăna cu mama ei. Așa se ducea îmbrăcată la baluri, când Alex era o fetiță. Își amintea chiar de o rochie albastră oarecum asemănătoare. Dar nici măcar mama ei nu avea safire ca acelea pe care Coop le împrumutase de la Van Clef și de la Arples. Erau enorme, și îi veneau minunat lui Alex.

–Uau, a exclamat Coop și apoi s-a înclinat când a văzut-o.

El purta una dintre multele smochinguri de seară pe care le avea și care fusese făcut de un croitor din Londra. Purta pantofi fini, din piele de calitate, și butoni cu safire care erau ai lui, nu împrumutați. Fuseseră un dar de la o prințesă saudită al cărei tată, ca să n-o lase să se mărite cu Coop, o alungase Dumnezeu știe unde. Adesea, Coop spunea că decât s-o lase să devină doamna Winslow preferase s-o vândă ca sclavă. Era o poveste interesantă, iar butonii cu safire erau impresionanți.

–Arăți extraordinar, iubito, i-a spus, în timp ce ieșeau împreună.

Nimic din ce-i spusese n-o pregătise pentru fastul de la ceremonia premiilor. Când au ajuns acolo era încă plină zi. Un covor roșu, lung, se întindea până la intrare, și un șir nesfârșit de limuzine așteptau să-și descarce ocupanții. Femei frumoase în rochii scumpe, cu bijuterii amețitoare, cum cerea protocolul, și fotografi care se înghesuiau și se împingeau ca să le fotografieze. Multe dintre ele erau actrițe foarte cunoscute, și, de obicei, Coop participa alături de una dintre ele la Oscaruri, dar anul acesta era mai important pentru el să fie cu Alex. Așa cum înaintau, încet, pe covorul roșu, reprezentau respectabilitatea aristocratică. Alex purta niște pantofi bleumarin cu tocuri amețitor de înalte și era fericită să fie la brațul lui Coop, ca să se poată ține pe picioare. Zâmbea timidă sutelor de camere care îi pozau. Coop nu i-a spus-o, dar, văzând-o, îi amintea de Audrey Hepburn în *Mic dejun la Tiffany*. Era frumoasă, elegantă și distinsă. Și, în timp ce se întorcea spre un alt grup de fotografi cărora Coop le făcea cu mâna ca un șef de stat, aflat în vizită, în aripa pentru oaspeți de la Conac s-a auzit un țipăt.

–O, Doamne... E ea!... E... cum o cheamă... o știi... Alex!!! Și el!

Jessica a arătat cu degetul spre televizor și toate capetele din cameră s-au întors. Jimmy venise să se uite la televizor împreună cu ei, așa cum făcuse și la Globurile de Aur, iar acum îi vedea pe Coop și pe Alex ieșind din limuzină și îndreptându-se încet spre ceremonia de decernare a Oscarurilor.

–Arată extraordinar!

Jessica era mai emoționată s-o vadă pe ea decât pe oricare altă vedetă de cinema, pentru că o cunoștea.

–Sigur că arată foarte bine, a spus Mark, și toți s-au uitat la Alex. Mă întreb de unde a luat colierul.

–Probabil e împrumutat, a spus Jimmy, logic, continuând să se întrebe ce căuta Alex alături de Coop.

Considera că era nebună să se întâlnească cu un bărbat ca el și că merita mai mult.

–Întotdeauna va fi pentru el doar „parfumul unei luni", i-a spus el lui Mark, dar Mark considera că era destul de deșteaptă ca să știe asta și, cu toate că nici unul din ei n-o cunoștea bine, o plăceau.

–Niciodată nu mi-am dat seama cât e de frumoasă; arată foarte bine îmbrăcată așa, a comentat Mark.

O văzuse numai în șort și tricouri la piscină sau în seara când dăduse foc tufișurilor. Dar îmbrăcată așa, trebuia să recunoască, era impresionant de frumoasă. Spre deosebire de Jimmy, care încă se simțea ca și cum avea creierul mort, el începuse să se uite după femei. Pentru Jimmy, interesul pe care îl avusese odată pentru sexul frumos părea că a murit odată cu Maggie. Dar Mark încă nu avea o parteneră. Deocamdată privea. Nu avea timp de nimic și era prea ocupat cu programul copiilor.

Coop și Alex au dispărut de pe ecran și au intrat în sala Oscarurilor. I-au văzut din nou mai târziu, după ce s-au așezat, și camerele s-au fixat pe ei. Au luat un prim-plan cu Alex, care râdea și îi șoptea ceva la ureche lui Coop, ceva ce l-a făcut și pe el să râdă. Păreau foarte fericiți

împreună. Mai târziu, fanii de la Conac i-au văzut intrând la dineul Vanity Fair de la Morton. Ea purta jacheta de samur, și părea la fel de strălucitoare ca oricare altă stea de cinema. Poate chiar mai mult, pentru că era autentică.

A petrecut extraordinar de bine în seara aceea și i-a mulțumit din inimă lui Coop, în timp ce se îndreptau spre casă în mașina Bentley, condusă de șofer. Bentley-ul Azur, decapotabil, fusese demult înapoiat, deoarece Coop nu își mai permisese s-o plătească. Dar limuzina Bentley era a lui de ani de zile, și i-a purtat cu multă eleganță dus-întors, la Oscaruri.

–Ce seară incredibilă, a căscat ea fericită.

Era ora trei dimineața.

Admirase toate starurile de care auzise vreodată și, cu toate că, nici când era mai tânără nu rămânea niciodată cu gura căscată la vedete, trebuia să recunoască faptul că fusese emoționant. Mai ales că văzuse totul alături de Coop, care îi șoptise toate istorioarele de alcov și bârfele oribile, și o prezentase tuturor celor pe care îi admirase vreodată în filme. Într-adevăr, se simțise precum Cenușăreasa.

–Cred că a venit momentul să mă transform în dovleac, a spus când s-a întins alături de el.

Coop se simțise foarte mândru de ea și i-a mărturisit-o.

–În trei ore trebuie să fiu la spital. Poate n-ar trebui să mă mai culc.

–E o opțiune, a spus Coop, zâmbindu-i. Ai fost perfectă, Alex. Toată lumea a crezut că ești un nou star. Probabil că vreo zece producători o să-ți trimită mâine scenariile.

–Nici chiar așa, a spus râzând, când a coborât din mașină în fața Conacului.

Domnea o liniște minunată și era foarte plăcut să ajungi acasă după o seară lungă. Dar, datorită lui Coop, petrecuse mai bine decât visase vreodată, și, în timp ce-și desfăcea

încet părul, se demachia și își scotea colierul cu safire, el și-a dat seama că pentru ea fusese ceva de neuitat.

–Ar trebui să ți-l cumpăr, a spus cu regret, în timp ce ea îi întindea colierul, pe care Coop l-a pus în seif alături de cercei și de brățară. Sper că voi putea.

Costa trei milioane de dolari, așa cum a citit Alex pe etichetă. Era cam scump. Dar era pentru prima oară când Coop recunoscuse în fața ei că unele lucruri îi depășeau posibilitățile. Cu toate că un astfel de obiect era inaccesibil pentru mulți. N-a mirat-o și, oricum, n-ar fi acceptat. Era un gând frumos și i-a făcut plăcere să-l poarte. Louise Schwartz purtase unul asemănător, cu toate că era semnificativ mai mare, lucru greu de imaginat. Și Coop știa că Louise avea unul la fel, din rubine. Louise fusese îmbrăcată într-o rochie spectaculoasă, tot de la Valentino, făcută special pentru ea.

–Bine, prințeso, putem merge în pat?

Coop o privea în timp ce-și scotea sacoul și cravata. Era incredibil de frumos și arăta impecabil la sfârșitul serii, ca la început de altfel.

–Deja m-am transformat în dovleac? a întrebat Alex adormită, ducându-și pantofii în mână și urcând scările cu rochia de satin, care se târa în urma ei. Arăta ca o prințesă foarte obosită.

–Nu, iubito, a spus Coop încet, și n-o să fii niciodată.

Viața alături de el semăna cu un basm, și, din când în când, avea sentimentul că nu era ceva adevărat. Alex trebuia să-și aducă mereu aminte că lucra într-un spital cu prematuri bolnavi și că trăia într-o garsonieră plină cu rufe murdare. Cu toate că avea și alte posibilități, își promisese cu multă vreme în urmă să nu se folosească de ele. Strălucirea și extravaganța din viața ei i se datorau numai lui Coop.

A adormit în brațele lui în mai puțin de cinci minute, și, când a sunat ceasul la ora cinci, aproape că s-a întors

pe cealaltă parte și a adormit la loc. Coop a împins-o ușurel din pat și i-a spus că o sună mai târziu. După douăzeci de minute conducea în jos pe alee, în mașina ei veche, cât se poate de trează. Noaptea trecută i se părea un vis. Până s-a văzut în ziarele de dimineață. Era o fotografie mare cu ea alături de Coop, în drum spre Oscaruri.

–Seamănă cu tine, i-a spus una dintre asistente în timp ce privea fotografia, după care a făcut ochii mari când a citit numele de sub poză. Alexandra Madison.

Coop uitase să le spună că era doctoriță, și Alex s-a necăjit. I-a amintit că a muncit mult pentru titlul ăsta și că se aștepta de la el să-l folosească.

–Nu puteam să le spun, pur și simplu, că ești asistenta mea de la psihiatrie? i-a întors-o el.

În fotografii părea radioasă alături de Coop, care o strângea fericit de mână. Era un mesaj către lume, un mesaj care spunea că totul era în regulă pentru el și că nu se dădea bătut. Era exact mesajul pe care voia să-l transmită și, mai târziu în acea dimineață, agentul de presă l-a felicitat.

–Bravo, Coop. Fără să scoți un cuvânt ai contracarat toate murdăriile și zvonurile lansate de tabloide.

Mesajul subliminal comunica faptul că, deși lăsase însărcinată o actriță neînsemnată de filme porno, rămăsese neschimbat și era combinat cu o femeie respectabilă.

În ziarul de după-amiază a apărut încă o fotografie cu ei. Când a sunat-o, Coop i-a spus că l-au căutat mai mulți ziariști din presa mondenă, de la ziare respectabile, nu de la cele de scandal.

–Voiau să știe cine ești.

–Și le-ai spus?

–Desigur. Și de data asta mi-am amintit să le spun că ești medic, a adăugat mândru. Mai voiau să știe dacă ai de gând să te măriți. Le-am spus că e prea devreme pentru

comentarii, dar că ești o persoană deosebită în viața mea și că te ador.

–Bine, probabil că asta i-a interesat foarte mult, a zâmbit Alex, sorbind o gură de cafea rece.

Muncea de douăsprezece ore, dar, din fericire, fusese o zi relativ ușoară. Era mai obosită decât se așteptase. Nu era obișnuită să petreacă toată noaptea și să lucreze toată ziua. Coop dormise până la unsprezece, apoi făcuse un masaj, manichiura și se tunsese.

–Au întrebat de copil? s-a arătat ea neliniștită și preocupată. Știa cât de mult îl deranja subiectul.

–Nici un cuvânt.

Și nu mai auzise nimic nici de Charlene. Era prea ocupată să discute cu tabloidele.

Dar, două săptămâni mai târziu, a auzit de ea de la avocat. Se aflau la începutul lunii mai și susținea să era însărcinată în trei luni. Voia să fie întreținută pe toată durata sarcinii și era gata să înceapă cu el negocierile legate de creșterea copilului și de pensia alimentară.

–Pensie alimentară? Pentru trei săptămâni de aventură? E nebună, s-a văitat Coop avocatului său.

Dar ea susținea că se simțea rău și că nu va putea munci până la naștere. După părerea avocatului ei, avea grețuri foarte mari.

–Nu atât de mari, se pare, ca să nu dea interviuri. Chris, femeia asta e un monstru.

–Roagă-te doar ca bebelușul să nu fie monstrul tău, i-a spus avocatul. Și au căzut de acord că, orice i-ar oferi Coop temporar, nu va fi decât în schimbul promisiunii ei că va face amniocenteză, care să includă și testul ADN.

–Ce șanse ai, Coop?

–Cred că jumate-jumate. La fel ca oricine. M-am culcat cu ea și un prezervativ s-a rupt. Depinde ce noroc am avut. Care mai sunt cotele în Las Vegas?

–O să verific pentru tine, i-a spus avocatul, serios. Nu-mi place să fiu vulgar, dar, cum zicea unul dintre clienții mei: „Ți-o bagi o dată, și plătești toată viața". Sper ca acum să fii atent, Coop. Te-am văzut cu o femeie foarte frumoasă la Oscaruri.

–Și deșteaptă, a spus Coop, mândru. E medic.

–Sper că nu e tot o căutătoare de aur. Și viitoarea mamă arată foarte bine. Eurasiatică, sau cam așa ceva, nu? Dar indiferent ce este, are o casă de marcat în loc de inimă. Sper că măcar restul a meritat.

–Nu-mi amintesc, a spus Coop, discret, și apoi s-a grăbit s-o apere pe Alex. Prietena mea, doctorița, e orice altceva în afară de vânătoare de comori. Cu familia pe care o are în spate, nu are nevoie de nimic de la mine. Nici vorbă de așa ceva.

–Serios? Ce familie? a întrebat avocatul cu interes.

–Tată ei este nimeni altul decât Arthur Madison.

Avocatul a fluierat.

–Devine interesant. Ai auzit de la el ceva în legătură cu copilul?

–Nu, n-am auzit.

–Pariez că o să auzi, mai devreme sau mai târziu. Știe cu cine se întâlnește fiică-sa?

–Nu sunt sigur. El și Alex nu vorbesc prea mult.

–Păi, acum nu mai e un secret. Amândoi sunteți în toate ziarele din țară.

Se putea întâmpla și mai rău. Și s-a întâmplat. Charlene era în toate ziarele de scandal. O săptămână mai târziu, în aceeași situație era și Alex. Repetau aceleași informații, numai că acum adăugau lângă fotografiile lui Charlene și ale lui Cooper și pe cea a lui Alex. Semăna cu o tânără regină, în tabloide, dar titlurile erau previzibil de mârșave. Mark a cumpărat toate ziarele, ca să i le arate lui Jimmy, dar Jessica era îndrăgostită de Alex, cu care se întâlnea regulat la piscină, când aceasta nu lucra. Cele două s-au

împrietenit ușor, și Alex o plăcea, de asemenea, dar nu i-a suflat o vorbă lui Coop despre asta. Știa ce gândește în legătură cu copiii și, pentru moment, avea destule probleme pe cap.

Tot în acele zile Coop a primit un telefon și de la Abe, care i-a amintit că a cheltuit prea mulți bani și era preocupat de pensia copilului, pe care trebuia să i-o plătească lui Charlene.

–Nu-ți permiți așa ceva, Coop. Iar dacă nu plătești o singură pensie, te poate băga la închisoare. Așa merg lucrurile astea, și, după cum arată, așa o să facă.

–Mulțumesc pentru veștile noi, Abe.

Cu Alex cheltuise mai puțini bani decât de obicei, pentru că avea gusturi simple, dar, după părerea lui Abe, cheltuielile lui erau încă prea mari. Ținea să-l asigure pe Coop că a verificat din nou.

–Mai bine te-ai însura cu fata lui Madison, a spus, chicotind, întrebându-se dacă de-asta ieșea Coop cu ea.

Dat fiind cine era, cu greu îți puteai imagina că un bărbat precum Coop nu avea un motiv ascuns, ba mai mult, că își făcea și procese de conștiință. Pe zi ce trecea era tot mai convins că o iubea.

L-a sunat și Liz în legătură cu vâlva din ziare. Era indignată.

–Ce situație groaznică! N-ar fi trebuit să ieși cu ea, Coop!

–Acum îmi spui? a râs trist. Cum merge mariajul?

–Îmi place, cu toate că îți ia ceva până te obișnuiești cu San Francisco. Mi-e mereu frig și este îngrozitor de liniștit.

–Păi, poți să-l părăsești și să te întorci la mine. Întotdeauna o să am nevoie de tine.

–Mulțumesc, Coop.

Dar era fericită cu Ted, iar pe fetele lui le iubea. Regreta doar că așteptase atât de mult până să se mărite.

Realiza acum cât de mult se sacrificase pentru Coop. I-ar fi plăcut să aibă copiii ei, dar era prea târziu pentru asta. La cincizeci și doi de ani trebuia să se mulțumească cu fetele lui Tod.

–Cum arată Alex?

–Un înger de bunătate, i-a spus Coop zâmbind, genul de fată bună. Audrey Hepburn, doctor Kildale. Este grozavă. Ți-ar plăcea.

–Vino cu ea la San Francisco într-un weekend.

–Aș vrea, dar lucrează mereu, sau e de gardă. Are responsabilități mari.

Ciudată combinație pentru Coop. Liz nu se putea abține să nu se gândească la asta, dar, evident, Alex era foarte frumoasă. Și ziarele spuneau că avea treizeci de ani, ceea ce reprezenta limita superioară de vârstă pentru el. Coop prefera tot ce se înscria între douăzeci și unu și treizeci de ani.

Liz l-a întrebat și cât de mult avea de lucru. În ultima vreme, nu-l mai văzuse în nimic, nici măcar în reclame. Își sunase agentul, dar, pentru moment părea că nu există nimic. Și agentul îi amintise că nu mai era tânăr.

–Am lucrat mai puțin decât mi-aș fi dorit, dar am câteva proiecte. Azi-dimineață, tocmai am vorbit cu trei producători.

–Nu ai nevoie decât de un rol mare care să pună în mișcare motoarele. Când vor vedea că ai un rol important, toți o să te vrea. Știi că producătorii sunt ca niște oi, Coop.

Nu voia să-i spună, dar îi trebuia un rol mare în care joace rolul tatălui. Problema era că el încă voia să fie june-prim, și nimeni nu-l mai angaja pentru asta. Dar Coop nu se vedea bătrân, ceea ce-l făcea să se simtă atât de bine cu Alex. Nici măcar nu se gândise vreodată că avea cu patruzeci de ani mai mult decât ea. Și nici

Alex. Analizase problema la început, dar ajunsese să-l cunoască, se îndrăgostise și alungase gândul.

În acea după-amiază de weekend când i-a sunat pagerul, stăteau pe terasă, discutând despre toate și nimic. Era chemată, dar când s-a uitat, a observat că nu era un mesaj de la spital. A recunoscut numărul pe loc și a așteptat o jumătate de oră până să-și ia mobilul. Coop era întins pe șezlong la umbră, lângă ea, citind ziarul și ascultând conversația, din când în când.

–Da, așa e. Mă distrez. Tu ce faci? Habar n-avea cu cine vorbea, dar schimbul nu părea prietenos și era încruntată. Când?... Cred că lucrez... Ne putem întâlni la prânz, la spital, dacă mă înlocuiește cineva. Cât stai aici?... Bine... ne vedem joi.

Coop nu putea spune dacă vorbise cu un prieten sau cu vreun avocat, dar, oricum, nu arăta prea bucuroasă.

–Cine a fost? a privit-o nedumerit Coop.

–Tata. Vine în L.A. joi, la niște ședințe. Vrea să mă vadă.

–Va fi interesant. N-a spus nimic despre mine?

–Doar că a văzut că am fost la Oscaruri. Nu ți-a menționat numele. Păstrează totul pentru mai târziu.

–Ar trebui să-l invităm la cină? s-a oferit Coop generos, cu toate că era descurajat de faptul că individul era mai tânăr ca el și, de departe, mai important. Arthur Madison nu era făcut numai din bani, ci și din putere.

–Neah, a spus Alex, privindu-l.

Purta ochelari cu lentile închise la culoare, așa că nu-i putea citi privirea, dar sigur nu emana afecțiune și tandrețe, și nici entuziasm la gândul că-și va vedea tatăl.

–Oricum, mulțumesc. Ne vedem la prânz, la spital. După întâlnire, ia avionul spre casă.

Știa că avea propria aeronavă Boeing 727.

–Poate data viitoare, a spus Coop amabil.

Îi era clar însă că Alex nu era nerăbdătoare să-i pună față în față. După zece minute, a fost sunată de la spital pentru o urgență.

Nu s-a mai întors până la cină. Și, când s-a întors, a ieșit la piscină ca să înoate împreună cu Jimmy, Mark și copiii lui. Pentru prima oară de când îl cunoscuse, Alex s-a gândit că Jimmy părea mai vesel. Și copiii au fost încântați s-o vadă. Jessica i-a spus cât a fost de frumoasă la Oscaruri.

–Mulțumesc. A fost foarte amuzant, a spus Alex, cu simplitate, după ce a înotat o jumătate de oră.

Jessica era în piscină împreună cu ea și Mark, iar Jason juca baseball cu Jimmy, care îi arăta cum să-și corecteze aruncarea, și Jason îl asculta atent.

După zece minute, în timp ce Jessica îi punea tot felul de întrebări despre ținutele vedetelor, Alex a auzit deasupra capului un zgomot. Mingea lui Jason a zburat drept prin fereastra de la livingul lui Coop.

–La naiba! a strigat Mark, cu respirația tăiată, pe când cele două femei priveau înmărmurite, iar Jimmy a scos un țipăt de emoție.

–Grozavă tragere! i-a strigat lui Jason înainte să-și dea seama unde a aterizat mingea.

Clinchetul de sticlă spartă i-a întărit exclamația, în timp ce Mark și Alex schimbau o privire, iar Jason părea speriat.

–Oh, a adăugat Jessica și, într-o clipă, Coop era la piscină, abia stăpânindu-și furia.

–Exersați pentru Yankees, sau n-a fost decât un mic act de vandalism?

Li se adresa tuturor, și Alex se simțea stânjenită pentru el. Nu era nici o îndoială. Ura dezordinea, gălăgia și copiii.

–A fost un accident, a spus Alex, calmă.

–Pentru numele lui Dumnezeu, de ce jucați baseball la geamul meu? a urlat Coop la Jason.

Văzuse mănușa de prins și nu era nici un mister cine o făcuse. Băiatul aproape plângea, speriat de furia lui Coop, și era sigur că o să aibă mari probleme cu tatăl lui, care îl avertizase să nu facă nimic care să-l supere pe domnul Winslow. Avusese deja un conflict din cauza skateboardului.

–E vina mea, Coop. Îmi pare rău, spuse Jimmy făcând un pas înainte. Ar fi trebuit să previn mișcarea.

I se rupea inima văzând cât de supărat era tânărul lui prieten, dar Coop nu-i putea face nimic lui.

–O să-l înlocuiesc.

–Sper s-o faci. Cu toate că nu cred. Sunt aproape convins că a fost tânărul Friedman.

S-a uitat de la Jason la Mark, și din nou la Jimmy, în timp ce Alex ieșea din piscină și lua un prosop.

–Dacă vrei, îl înlocuiesc eu, Coop, a spus Alex generoasă. Nimeni n-a vrut să se întâmple asta.

–Ăsta nu e un teren de baseball, a continuat Coop furios. E nevoie de o veșnicie ca astfel de ferestre să fie fabricate, și sunt al naibii de greu de instalat.

Erau curbate și fuseseră făcute special pentru casă. Costa o avere să le înlocuiești.

–Controlează-ți copiii, Friedman, a spus Coop, iritat, și a dispărut în casă, în timp ce Alex îi privea pe toți, spășită.

–Îmi pare foarte rău, a spus încet.

Era una dintre manifestările lui la care nu-i făcea plăcere să asiste, dar o avertizase destul de des că urm copiii.

–Ce idiot, a spus Jessica tare.

–Jessie! a certat-o Mark sever, în timp ce Jimmy se uită la Alex.

–Sunt de acord cu ea, dar îmi pare foarte rău. Ar fi trebuit să-l iau pe terenul de tenis ca să aruncăm mingea. Nu mi-a trecut prin cap că o să arunce în geam.

–E în regulă, a spus Alex înțelegătoare. Nu e obișnuit cu copiii. Vrea ca totul să fie liniștit și perfect.

–Viața nu e așa, a spus simplu Jimmy. Se ocupa de copii în fiecare zi, și nimic nu era liniștit, perfect, sau așa cum te așteptai, și tocmai asta îi plăcea la munca lui. Cel puțin a mea.

–Nici a mea, a spus Alex, realistă, dar a lui este. Sau cel puțin așa îi place să creadă.

Toți s-au gândit la scandalul din ziare.

–Nu fi supărat, Jason. Nu e decât o fereastră, nu un om. Lucrurile pot fi înlocuite, oamenii nu. Și, în timp ce spunea asta, privindu-l pe Jimmy, îi venea să-și taie limba.

–Ai dreptate, a spus el încet.

–Îmi pare rău... N-am vrut să spun asta...

Era îngrozită.

–Ba da. Și ai dreptate. Toți uităm asta uneori. Suntem atât de atașați de lucruri. Numai oamenii contează. Restul sunt rahaturi.

–Mă lupt cu asta în fiecare zi, a spus ea, și el a încuviințat din cap.

–Eu am învățat lecția într-un mod foarte dur, i-a spus el, deschis, și i-a zâmbit.

O plăcea. Nu pricepea ce căuta alături de un bărbat care nu era decât spectacol și amăgire. Totul la ea părea sincer și real.

–Mulțumesc că ai fost drăguță cu Jason. O să am eu grijă de asta.

–Nu, mă ocup eu, a intervenit Mark. E fiul meu. O să plătesc eu. Numai să ai grijă data viitoare, i-a spus lui Jason, și apoi s-a uitat la Jimmy. Și asta e valabil și pentru tine.

–Îmi pare rău, tati, a zis Jimmy, spăsit, și au izbucnit în râs, în timp ce Jessica și Jason se uitau la ei.

Jason și-a făcut socoteala că scăpase destul de ușor, pentru că singurul care urlase la el a fost domnul Winslow. Toți ceilalți fuseseră rezonabili. Se așteptase ca tatăl lui să-l omoare când văzuse mingea trecând prin geam.

–Totuși, a fost o aruncare grozavă, Jason. Sunt mândru de tine. Dar să nu mai faci, a adăugat Mark.

Nu voia să-i dea lui Coop motive ca să-i evacueze.

–De-acum înainte exersați cu mingea numai pe terenul de tenis. Bine?

În timp ce Alex își trăgea șortul peste costumul de baie ud și își punea tricoul, Jason și Jimmy au aprobat.

–Ne vedem curând, băieți, a spus Alex și a plecat, cu părul ei lung, negru și ud, dat pe spate.

Amândoi bărbații au privit-o plecând, și Mark a comentat imediat ce Alex se îndepărtase suficient cât să nu-i audă.

–Jessie are dreptate. E un idiot. Iar ea e o femeie grozavă. N-o merită, indiferent cât de bine arată. O s-o distrugă.

–Cred că o să se mărite cu el, a adăugat Jessica, intrând în vorbă.

Visa ca tatăl ei să iasă cu cineva ca Alex.

–Sper că nu, a adăugat Jimmy, și a pus un braț pe după umerii lui Jason.

Apoi, toți patru s-au îndreptat spre aripa pentru oaspeți. Mark le-a făcut din nou grătar, iar Jimmy a acceptat să rămână la cină.

Sus, în aripa principală, Alex l-a certat pe Coop, care încă spumega.

–E doar un copil, Coop. Tu nu făceai astfel de lucruri când erai băiat?

–N-am fost niciodată băiat. M-am născut în costum și cravată, direct bărbat, cu maniere elegante.

–Nu fi atât de idiot, a glumit și l-a sărutat.

–De ce nu? Îmi place să fac crize, și, în plus, știi cât de mult urăsc copiii.

–Dacă ți-aș spune că sunt însărcinată? l-a întrebat, cu o privire care l-a făcut să-i cadă fața.

–Ești?

–Nu. Dar dacă aș fi? Va trebui să suporți skateboardul, geamurile sparte, scutecele murdare și sendvișuri cu unt de arahide și jeleu pe mobilă. E o temă de meditație.

–Trebuie? Mi se face greață. Tu, doctor Madison, ai un ciudat simț al umorului. Sper să te bată tatăl tău când o să te vadă.

–Sunt sigură că o s-o facă, a spus Alex cu răceală. De obicei, o face.

–Bine, de data asta o meriți.

Era o întâlnire pentru care ar fi dat totul ca să fie de față. Dar Alex nu l-a invitat, și nici nu avea de gând.

–Când te vezi cu el?

–Joi.

–De ce crezi că vrea să te vadă? a întrebat Coop cu evidentă curiozitate. Era convins că avea legătură cu el.

–O să vedem, a spus Alex cu un zâmbet, în timp ce mergeau, braț la braț, spre dormitor.

Avea un leac sigur pentru crizele lui. De fapt, când l-a sărutat, incidentul cu mingea de baseball era aproape uitat. O clipă mai târziu, fereastra spartă era ultimul lucru la care Coop se mai gândea.

capitolul 16

Cel puțin într-o oarecare măsură, întâlnirea de joi cu tatăl ei era previzibilă pentru Alex. Va decurge în același fel în care au decurs mereu întâlnirile lor. Nu se schimbase chiar nimic în comportamentul ei față el.

A sosit cu cinci minute mai devreme și, când a intrat în cantină, el deja o aștepta. Era înalt și zvelt, cu păr cărunt și ochi albaștri, și părea serios. De câte ori se vedea cu ea trebuia să aibă un plan. Nu putea niciodată să stea de vorbă cu ea, pur și simplu, și s-o întrebe ce mai face. În schimb, părea să aibă în minte un fel de listă, ca și cum conducea o întâlnire de consiliu, și într-un fel, asta și era. Singurul lucru tandru pe care i l-a spus și care dovedea că erau rude a fost că mama ei îi transmitea că o iubește. Nici mama ei nu era mai afectuoasă, și tocmai de aceea suportase căsătoria cu el în toți anii ăștia. Dar cel care deținea controlul total era tatăl ei. Cu excepția lui Alex. În asta consta esența neînțelegerilor dintre ei, și toată viața ei nu fusese decât o luptă îndârjită.

I-a luat exact zece minute să ajungă la miezul problemei, pentru că n-avea timp de pierdut.

–Vreau să vorbesc cu tine despre Cooper Winslow, Alex. Și n-am vrut s-o fac la telefon.

Pentru ea nu era nici o diferență. Discuțiile lor erau atât de distante și de neinteresante, încât a fi față în față nu adăuga nimic în plus.

–De ce nu?

–M-am gândit că e o problemă destul de importantă ca să justifice întâlnirea noastră între patru ochi.

Pentru Alex, simplul fapt de a-i fi tată era suficient ca să accepte să-l vadă, dar nu așa stăteau lucrurile și pentru el. El trebuia întotdeauna să aibă un motiv.

–E o problemă delicată și n-o s-o ocolesc.

N-o făcea niciodată, dar, pe de altă parte, nici ea. Lui Alex nu-i plăcea s-o recunoască, dar îi semăna oarecum. Era neîndurător de cinstită, nu numai cu alții, dar și cu ea. Avea principii pe care le respecta și era foarte explicită în legătură cu ceea ce credea. Principala diferență dintre ei era că Alex era bună, și el nu. Arthur Madison nu-și pierdea vremea cu emoții și nu vorbea niciodată pe ocolite. Iar dacă era de făcut ceva neplăcut, se oferea primul. Nu stătea la discuții.

–Cât de serioasă e povestea dintre voi? a întrebat-o direct, privind-o fix în ochi.

O cunoștea foarte bine și îi citea pe față. Știa că nu putea să-l mintă, dar era puțin probabil că va vrea să-i spună ce simte. Considera că era problema ei, nu a lui.

–Încă nu știu, a spus, precaută, ceea ce, de fapt, era adevărat.

–Ești conștientă că bărbatul ăsta e îngropat până în gât în datorii?

Coop nu-i vorbise niciodată despre asta, dar faptul că avea chiriași îi spunea că lucrurile nu sunt foarte simple. Nici nu mai găsea mult de lucru, în realitate nu mai primise ceva de ani de zile. Dar presupusese, greșit, că avea ceva bani puși deoparte. Și, desigur, Conacul valora o avere. Tatăl ei știa că era singurul bun pe care îl avea și că era ipotecat pe o sumă uriașă.

–Nu discut probleme financiare cu el, a replicat ea, scurt. Nu e problema mea, cum nici problemele mele nu sunt ale lui.

–Te-a întrebat despre venituri, despre moștenire?

–Sigur că nu, e prea civilizat pentru asta, a reacționat ea, spunând adevărul.

Coop era mult prea bine-crescut ca să discute cu ea despre bani.

–Și prea deștept. Probabil că te-a verificat bine, așa cum am făcut și eu cu el. Am pe birou un dosar gros de trei centimetri despre el. Și nu sunt vești bune. E îngropat până peste cap, de ani de zile, într-un munte de datorii. Creditul e inexistent, nu cred că poate împrumuta nici o carte de la bibliotecă, dacă încearcă. Și e foarte priceput să atragă femei bogate. A fost logodit de cel puțin cinci ori.

–E foarte priceput să atragă *toate* femeile, l-a corectat Alex. Vrei să spui că umblă după mine pentru bani? Așa e?

La fel ca el, mergea drept la țintă. Erau în plin meci. Și faptul că a sugerat că Coop o vedea doar ca pe o pradă ușoară a rănit-o foarte tare. Era absolut sigură că o iubea și era regretabil că se întâmpla să aibă datorii.

–Da, asta spun. Cred că e foarte posibil ca mișcările lui să nu fie așa de nevinovate cum crezi tu, și te-a păcălit. Poate inconștient. Poate nici el nu e la curent cu situația. Omul e într-o mare belea. Alex, disperarea nu e un lucru bun pentru nici unul dintre voi. Când n-o să mai aibă încotro, o să vrea să se însoare cu tine. În plus, e prea bătrân pentru tine. Cred că nu știi în ce te-ai băgat. Până când mama nu te-a văzut cu el la Academy Award, habar n-am avut unde l-ai cunoscut. Am fost amândoi șocați. După cât se pare, ieșea cu o persoană pe care mama o cunoștea de mulți ani. N-a făcut nimic nepotrivit, dar i-a dat târcoale foarte multă vreme. Presupun că știi despre copilul nelegitim cu vedeta porno. Este exact cireașa de pe tort.

–Se poate întâmpla oricui, a spus calmă, urându-și tatăl pentru fiecare cuvânt pe care îl rostea, cu toate că nu i se citea pe față. Își ascundea emoțiile de ani de zile.

–Astfel de lucruri nu i se întâmplă unui bărbat responsabil. E un playboy, Alex. A dus o viață extravagantă și de automulțumire. N-a pus deoparte un cent. Și cifra datoriilor curente trece de două milioane de dolari, ca să nu mai vorbim de ipoteca pe casă.

–Dacă obține un rol bun într-un film, l-a apărat ea, poate scăpa de datorii.

Îl iubea, indiferent ce spunea tatăl ei.

–Problema este că n-o să mai obțină. Nu găsește de lucru. Este prea bătrân. Și dacă îi pică o pleașcă, ceea ce e greu de presupus, e foarte probabil că o s-o cheltuiască, așa cum a făcut întotdeauna. Cu un astfel de om vrei să te măriți, Alex? Un om care e gata să arunce cu banii și cheltuiește fiecare cent pe care îl primește? Și poate și pe ai tăi la fel? De ce crezi că se ține după tine? E imposibil de imaginat că nu știe cine ești și cine sunt.

–Sigur că știe. Nu i-am dat un ban și nu mi-a cerut. Este extrem de mândru.

–E un lăudăros. Are pălărie, dar n-are cireadă, cum se spune în Texas. Nu e în stare să te întrețină nici pe tine, nici pe el. Și ce e cu femeia aia care așteaptă un copil de la el? Cu asta ce are de gând să facă?

–S-o întrețină, dacă trebuie, a spus deschis, dar nici măcar nu știe dacă e al lui. În iulie trebuie să facă niște teste.

Nu l-ar fi acuzat, dacă nu era al lui copilul.

Ba putea. De fapt, mie nu-mi pasă. Nu e plăcut, dar nu e nici sfârșitul lumii. Astfel de lucruri se întâmplă. Mă interesează mai mult că e bun cu mine, și chiar este.

De ce n-ar fi? Ești bogată și ești singură, ca să nu mai vorbim de faptul că ești o fată foarte atrăgătoare. Dar, dintr-odată acum, dacă numele de familie nu era Madison, nu te ținea nici măcar o zi.

Nu cred asta deloc, a spus Alex, privindu-și tatăl drept în ochi. Dar n-o să știm niciodată, nu, tati? Sunt cine

sunt, am ce am, și nu intenționez să-mi aleg bărbații din viața mea după contul de economii. Vine dintr-o familie respectabilă. E un om bun. Multă lume nu are bani. Așa stau lucrurile. Și nu mă interesează.

–E cinstit cu tine, Alex? Ți-a spus vreodată că are datorii?

Insista, încercând să submineze sentimentele ei față de Coop și ale lui față de ea. Dar ei nu-i păsa. Chiar dacă nu i-a văzut niciodată situația contabilă, știa cine era Coop, îi știa ciudățeniile, calitățile și punctele slabe. Și îl iubea așa cum era. Singurul lucru care o îngrijora era faptul că nu voia copii la vârsta lui. Asta o preocupa mult mai mult, pentru că, la un moment dat, își va dori.

–Ți-am spus deja, nu discutăm probleme financiare, ale lui sau ale mele.

– Bărbatul e cu patruzeci de ani mai bătrân decât tine. Dacă, ferească Dumnezeu, te măriți cu el, curând o să ajungi să-l îngrijești.

–Poate e un risc pe care trebuie să mi-l asum. Nu va fi sfârșitul lumii.

–Așa spui acum. Când o să ai patruzeci de ani, el o să aibă optzeci, de două ori vârsta ta. E ridicol, Alex. Fii rezonabilă. Și deșteaptă. Cred că omul țintește portofelul, nu inima ta.

–E un mod elegant de a o spune, i-a răspuns ea, enervată.

–Cine îl poate acuza? Dacă încearcă să-și asigure bătrâ-nețile și încearcă să se salveze, ăsta fiind singurul mod în care poate s-o facă? E prea târziu pentru el să încerce altceva. Ești singurul tichet de masă pe care îl are. Fata care îi poartă copilul n-o să-l întrețină. Nu e plăcut, Alex, dar e o carte ușor de citit. Nu-ți spun să nu te mai vezi cu el, dacă înseamnă ceva pentru tine. Dar, pentru Dumnezeu, fii atentă și nu te mărita cu el, orice-ai face. Și, dacă te măriți, dacă ești destul de proastă ca să riști,

te asigur că am de gând să fac totul ca să-ți stau în cale. Dacă trebuie, vorbesc cu el și-l avertizez. O să găsească un dușman foarte puternic în mine.

–Știu că pot conta pe tine, tati, a spus Alex cu un zâmbet obosit.

Chiar dacă intențiile lui erau bune, și le exprimase într-un mod urât, dureros. Ăsta era felul în care trata întotdeauna cu ea. Era vorba numai despre putere și control. Când Carter a fugit cu sora ei, cu câteva ore înainte de nuntă, el tot pe Alex a acuzat-o și i-a spus că, dacă îl manevra cum trebuia, niciodată nu i-ar fi făcut una ca asta. Întotdeauna, totul era din vina ei. Deși auzise că acum nu mai era așa de încântat de Carter. Investise prost o grămadă din banii surorii ei în bursa de valori și îi pierduse pe toți. Din fericire, i-au mai rămas foarte mulți. Măcar dovedise că nu era foarte deștept.

–Știu că cele spuse de mine ți se par foarte dure, și așa este. Am fost îngrijorat din cauza ta. Când am început să cercetez, m-am îngrozit de ce-am descoperit. Poate fi atrăgător, și, evident, este, așa cum spui, și fermecător, sunt sigur, neîndoielnic e plăcut să fii cu el, toate astea sunt foarte tentante la vârsta ta. Dar restul e un dezastru total, și dacă te măriți cu el, nu cred că o să te facă fericită multă vreme. N-a mai fost niciodată căsătorit. Și nici n-a fost nevoie. Se distra și apoi trecea la următoarea. Nu e serios, Alex. Și nu asta îmi doresc pentru tine. Să te văd dând târcoale, îndrăgostită nebunește și alungată. Sau, mai rău, măritată și nevoită să te confrunți cu problemele lui financiare. Poate greșesc, dar nu cred, a spus tatăl ei nefericit.

Dar, în loc s-o pună în gardă, vorbele lui n-au făcut decât să-i mărească încrederea în Coop. Discursul tatălui ei a avut efectul invers. Auzindu-i teoriile despre datoriile imense ale lui Coop, i s-a făcut și mai milă de el.

Din fericire, a sunat pagerul și a întrerupt discuția. Nu era urgența, dar s-a folosit de asta ca să pună capăt întâlnirii. N-au mâncat nimic. Ce aveau să-și spună era mult mai important, și el a simțit că era responsabilitatea lui. Discutase problema cu mama ei, și, ca de obicei, n-a vrut să se amestece. Dar l-a încurajat să discute cu Alex. Cineva trebuia să discute cu ea. Și el era întotdeauna dispus să facă treburile murdare. Fusese o oră extrem neplăcută pentru amândoi.

–Trebuie să mă întorc la muncă, a spus Alex, și s-a ridicat.

–Cred că ar trebui să faci ce e mai bine pentru tine și să te ferești să faci acte cu el, Alex. Faptul că te vezi cu el nu e un lucru bun pentru reputația ta. Toți vânătorii de zestre din lume o să alerge după tine.

Până acum, în primul rând datorită eforturilor ei și a felului de a trăi, a evitat asta. Oamenii cu care lucra habar n-aveau cine era, și, mai important, cine era tatăl ei, ceea ce îi convenea.

–După ce ți-a luat urma Winslow, toți o să simtă mirosul de sânge.

Altă imagine încântătoare. O vedea ca pe o momeală pentru rechini. Știa că tatălui ei îi păsa de ea, dar felul în care o arăta era revoltător. Și felul în care percepea lumea i se părea jalnic. Era suspicios față de toți și prea dispus să creadă ce era mai rău. Pentru el era de neconceput că, indiferent de reputația sau de problemele financiare ale lui Coop, era realmente îndrăgostit de ea. Și ea îl credea.

–Vii în Newport vara asta? a întrebat-o, străduindu-se să facă mai plăcută conversația, dar ea a scuturat din cap.

–Nu pot pleca de la muncă.

Și chiar dacă putea, prefera să stea în L.A., în loc să se ducă acolo. Nu avea nici o dorință să-și vadă mama, sora, sau pe Carter și pe tatăl ei. Sau pe oricare dintre prietenii

lor. Renunțase de multă vreme la pașaportul pentru lumea lor. Va rămâne în California alături de Coop.

–Păstrăm legătura, a spus tatăl ei, rece, în timp ce o săruta de despărțire.

–Așa o să fac. Salut-o pe mama.

Nu venea deloc s-o vadă pe Alex, n-o făcea niciodată. Se aștepta ca Alex s-o viziteze în Palm Beach, cu toate că putea foarte bine să călătorească, ducându-se peste tot în lume să-și vadă prietenii. Dar ea și Alex nu aveau nimic în comun. Mama ei n-a știut niciodată ce să-i spună, așa că rareori o suna. O considera pe fiica ei cea mare o pasăre ciudată, și nu i-a înțeles niciodată dorința pentru cariera medicală. Ar fi trebuit să rămână acasă și să se mărite cu un băiat drăguț din Palm Beach. Chiar dacă povestea cu Carter n-a mers, mai existau nenumărați ca el, și chiar ăsta a fost motivul pentru care Alex a plecat. Nu voia un bărbat ca el. Și, pentru moment, era fericită cu Coop, în pofida tuturor avertizărilor tatăl ei.

Acesta a condus-o până la lift, și, când ușile s-au închis, s-a întors și a ieșit. Alex a închis ochii și a urcat spre etajul ei, înfrigurată. Întotdeauna avea acest efect asupra ei.

capitolul 17

Câtă vreme Alex era la întâlnirea cu tatăl ei, Coop se relaxase lângă piscină, la umbra unui copac. Era mereu atent să nu stea la soare, ca să-şi protejeze pielea. Era unul dintre secretele pentru care nu arătase niciodată bătrân. Îi plăcea să stea la piscină ziua, în timpul săptămânii, tihnit şi în linişte. Nu era nimeni prin preajmă. Chiriaşii erau la muncă şi nenorociţii de copii ai lui Mark, la şcoală. Stătea întins, gânditor, la umbra copacului, şi se întreba ce discuta Alex cu tatăl ei. Era aproape sigur că era vorba despre el, cel puţin în parte. Şi la fel de sigur era că tatăl ei se opunea. Spera doar ca bătrânul să n-o supere prea tare pe Alex. Dar până şi Coop recunoştea că tatăl ei avea de ce să fie îngrijorat. Nu era tocmai solvabil în acel moment. Şi dacă tatăl ei făcuse o investigaţie, fără îndoială era cât se poate de bine informat.

Pentru prima oară în viaţa lui, Coop era preocupat de ce gândea cineva despre el. Pentru binele amândurora, fusese cât de poate de cinstit cu ea, în ciuda problemelor financiare. Alex era o persoană atât de decentă, încât era greu să profiţi de ea, cu toate că şi Coop se gândise la asta. Dar până acum, fusese cât se poate de rezonabil, şi se controlase. În plus, începuse serios să creadă că era cu adevărat îndrăgostit de ea, indiferent ce va însemna asta pentru el. De-a lungul anilor, avusese diferite semnificaţii. În ultima vreme însemna să se simtă bine şi în largul lui, să nu aibă relaţii care să-i dea bătăi de cap. Existau atât de multe femei precum şi fete ca Charlene.

Era mult mai simplu să ai o relaţie cu o femeie ca Alex. Era deschisă şi bună, plăcută, şi nu era pretenţioasă. Şi asta îi plăcea la ea. Era extraordinar de independentă,

și dacă, până la urmă, ajungea într-o situație disperată și dădea de fundul sacului, știa că putea apela la ea. Banii pe care îi avea erau un fel de poliță de asigurare pentru el. Încă nu avea nevoie de ea, dar putea avea într-o zi. Nu stătea cu ea pentru banii ei, dar îi plăcea să știe că există. Doar la nevoie. Îl făceau să se simtă în siguranță.

Singurul lucru care nu-i convenea și care îl reținea de la promisiuni clare era faptul că era destul de tânără ca să aibă copii, și probabil că-i va avea, într-o zi. Ăsta era un lucru foarte neplăcut pentru Coop. Și un adevărat punct slab în legătura lor. Dar nu le poți avea pe toate. Poate faptul că era fiica lui Arthur Madison compensa inconvenientul. Încă nu lua asta în calcul. Dar va trebui s-o facă destul de curând. Alex nu făcea nici un fel de presiuni asupra lui, și îi plăcea și asta la ea. Legătura cu ea nu implica nici un fel de obligație. Erau multe lucruri care îl încântau. Aproape prea multe.

Întorcându-se spre casă, se gândea tot la ea, când a dat nas în nas cu Paloma. Ștergea mobila de praf, și în același timp, mânca un sendviș. Și, în timp ce mânca, maioneza pica pe covor. El i-a atras atenția.

– Îmi pare rău, a spus ea, călcând pe pată cu tenișii din material cu model leopard.

Renunțase s-o mai instruiască sau s-o educe. Încercau, pur și simplu, să supraviețuiască pe cărări paralele, fără să se omoare unul pe celălalt. Cu câteva săptămâni înainte aflase că lucra și pentru Friedman, dar câtă vreme făcea ce trebuia pentru el, nu-i păsa. Nu merita lupta. În afară de necesitățile stringente, era îngăduitor. Poate se simțea efectul lui Alex asupra sa. În aceeași după-amiază geamgii au montat fereastra de la living, dar incidentul cu mingea încă nu-l amuza. Dacă într-o zi va trebui să aibă copii cu Alex, spera că nu vor fi băieți. Numai gândindu-se la asta și simțea că i se face rău. La fel cum se întâmpla

și cu blestemata de Charlene. Cel puțin săptămâna asta nu mai apăruse în tabloide.

Și-a turnat un pahar de ceai cu gheață, făcut de Paloma, după instrucțiunile lui. I-l lăsase într-o carafă, în frigider. În timp ce-și turna, i-a sunat telefonul. S-a gândit că putea fi Alex, dar era o voce necunoscută, o femeie care se numea Taryn Dougherty și care spunea că i-ar face plăcere să-l cunoască.

–Ești producător? a întrebat-o el, ținând încă paharul cu ceai.

După incidentul cu Charlene, își căutase mai puțin de lucru. Avea alte probleme pe cap.

–Nu, de fapt sunt designer. Dar nu de asta vă sun. E o problemă pe care aș vrea s-o discut cu dumneavoastră.

I-a trecut prin cap că putea fi un reporter și, imediat, i-a părut rău că a răspuns la telefon, dar deja își declinase identitatea. Era prea târziu ca să-i spună că era valetul și că domnul Winslow era plecat, ceea ce acum, când Livermore nu mai era, făcea uneori.

–Ce fel de problemă? a întrebat, distant.

Era o perioadă când nu mai avea încredere în nimeni. Toată lumea, sau cel puțin Charlene, părea să vrea ceva de la el.

–E o problemă personală. Am o scrisoare de la o veche cunoștință de-a dumneavoastră.

Suna misterios. Era, probabil, o viclenie, sau o schemă, sau altceva de genul ăsta. Poate de la Charlene. Dar măcar femeia părea civilizată.

–Cine-ar putea fi?

–Jane Axman. Nu sunt sigură că vă amintiți numele.

–Nu-mi amintesc. Ești avocata ei?

Era posibil să-i datoreze bani. Primea o mulțime de astfel de telefoane. Întotdeauna le direcționa către Abe. Liz obișnuia să i le înregistreze, dar acum trebuia s-o facă singur.

–Sunt fiica ei.

Femeia de le telefon nu părea să vrea să spună mai multe, insista că era important și că nu-i va răpi mult timp. Coop era foarte intrigat. Se întreba cât era de atrăgătoare. Fusese tentat să-i ceară să se întâlnească la Hotel Beverly Hills, dar îi era prea lene să iasă. Și aștepta să audă ce-i spunea Alex după întâlnirea cu tatăl ei. Se temea că putea fi supărată. Nu voia ca ea să-l sune pe mobil, iar el să fie la restaurant.

–Unde ești? a întrebat Coop, ca și cum ar fi contat.

–Sunt la Hotel Bel Air. Tocmai am sosit de la New York.

Măcar stătea la un hotel bun. Nu însemna prea mult, dar era ceva, și, în cele din urmă, curiozitatea a ieșit învingătoare.

–Stau aproape de hotel. De ce nu vii acum?

–Mulțumesc, domnule Winslow, a spus politicoasă. Nu vreau să vă răpesc mult timp.

Nu voia decât să-l vadă. O dată. Și să-i arate scrisoarea mamei sale. Aveau în comun o bucată de trecut.

Zece minute mai târziu era la poartă, și el i-a deschis din casă. A venit cu o mașină închiriată și, când a coborât, a văzut că era blondă și înaltă, spre patruzeci de ani, presupunea. De fapt, avea treizeci și nouă. Era o femeie frumoasă, cu o siluetă fină, și o fustă scurtă. Era foarte bine îmbrăcată și părea să aibă stil. Avea ceva familiar, dar nu-și dădea seama ce anume. Nu credea că o mai văzuse vreodată înainte. Când s-a apropiat, i-a zâmbit, și apoi i-a întins mâna.

– Mulțumesc că m-ați primit. Îmi pare foarte rău că vă deranjez. Am vrut s-o fac într-un mod cât mai original. De multă vreme vreau să vă scriu.

–Ce faci în California? a întrebat-o în timp ce o conducea în bibliotecă și îi oferea un pahar cu vin, pe care ea l-a refuzat. A cerut un pahar cu apă. Era cald afară.

–Încă nu știu. Am avut o firmă de design, în New York. Tocmai am vândut-o. Întotdeauna mi-am dorit să fac design pentru costume de film, dar cred că e doar o idee trăsnită. M-am gândit să vin aici și să văd ce pot face.

Și mai venise să-l cunoască pe el.

–Asta înseamnă că nu ești căsătorită, a spus, întinzându-i un pahar bacara cu apă, așa cum ceruse. Paloma folosea unul asemănător ca să ude florile.

–Sunt divorțată. Am divorțat, mi-am vândut afacerea, și acum câteva luni a murit mama. Mă aflu într-una dintre acele perioade rare, când nu ai nici o obligație și poți face tot ce vrei. Nu sunt sigură dacă-mi place, sau dacă mă sperie de moarte.

A zâmbit când a spus-o. Nu părea foarte speriată. Părea foarte stăpână pe tine.

–Deci ce scrie în scrisoare? E cineva care îmi datorează bani? a întrebat-o râzând, și în loc de răspuns, ea i-a zâmbit.

–Mă tem că nu.

I-a înmânat scrisoarea de la femeia de care nu-și mai amintea, și n-a spus un cuvânt. Scrisoarea era lungă și, în timp ce citea, Coop a ridicat privirea spre ea de mai multe ori. Când a terminat, a rămas un lung moment privind-o fix, neștiind ce să spună sau ce voia de la el. I-a dat scrisoarea înapoi, cu un aer serios. Dacă era un alt șantaj, va lupta. Unul era suficient.

–Ce vrei de la mine? a întrebat direct, și întrebarea a întristat-o.

Spera să primească un răspuns mai cald din partea lui.

–Absolut nimic. Am vrut să vă văd. O dată. Și am sperat că și dumneavoastră vreți să mă cunoașteți. Admit, e puțin șocant. Și pentru mine a fost. Mama nu mi-a spus niciodată. Scrisoarea adresată mie am găsit-o după ce a murit. Tata a murit cu mulți ani în urmă. N-am idee dacă a știut vreodată.

–Sper că nu, a spus Coop, serios.

Era încă șocat. Dar ușurat că susținea că nu aștepta nimic de la el. Părea o persoană onestă, o femeie drăguță. Ar fi putut fi atras de ea, dar era puțin cam bătrână pentru el.

–Nu știu dacă ar fi contat pentru el. A fost foarte bun cu mine. Mi-a lăsat mare parte din banii lui. Nu a avut copii. Și, dacă știa, nu părea să aibă nimic împotriva mamei sau a mea. Era un om foarte bun.

–Ai avut noroc, a spus Coop, privind-o mai îndeaproape, și dându-și dintr-odată seama de ce i se părea cunoscută.

Semăna cu el. Chiar semăna. În scrisoare se spunea că mama ei avusese o aventură cu Coop cu patruzeci de ani în urmă. Jucau amândoi într-un spectacol la Londra și legătura durase puțin. Când spectacolul se terminase și se întorsese la Chicago, descoperise că era însărcinată și, din motive personale, decisese să nu-i spună lui Coop. Simțea că nu-l cunoștea destul de bine ca să-l oblige în vreun fel, așa că își asumase situația. Era un lucru ciudat ca o femeie să gândească așa, câtă vreme era însărcinată cu copilul lui, dar așa făcuse, tot din motive personale. Se măritase cu altcineva. Născuse copilul, o fiică, și nu-i spusese niciodată că omul pe care-l credea tatăl ei, de fapt, nu era. Tatăl era Coop. În schimb, îi lăsase o scrisoare în care îi explica totul. Și acum stăteau unul lângă altul, examinându-se reciproc. Bărbatul care credea că nu avea copii, se trezise dintr-odată cu doi. Femeia aceea de treizeci și nouă de ani, care a apărut pe neașteptate, și cel pe care îl purta Charlene și susținea că era al lui. Îl încerca un sentiment foarte ciudat pentru un bărbat care ura copiii. Dar Taryn nu era copil. Era femeie în toată firea și semăna cu el.

–Cum arăta mama ta? Ai o fotografie cu ea?

Era curios să vadă dacă-și mai amintea de ea.

–De fapt, am adus una, pentru orice eventualitate. Cred că e cam din perioada aceea.

A scos-o cu grijă din geantă și i-a dat-o, iar el a privit-o, și ceva, ceva și-a amintit. În mod categoric era o față cunoscută. Nu îl impresionase pe viață, dar își amintea ceva despre ea, și credea că știa ce rol juca. Era dublură, actrița principală se îmbătase, și Coop și-a amintit că erau amândoi pe scenă. Dar mai mult nu-și aducea aminte. Era foarte nebun în perioada aceea și bea foarte mult. De atunci existaseră nenumărate femei în viața lui. Când o concepuse pe Taryn avea treizeci de ani.

–E foarte ciudat, a spus, înapoindu-i fotografia și privindu-și din nou fiica.

Era foarte frumoasă, în sensul clasic, cu toate că era foarte înaltă. Presupunea că avea puțin sub un metru optzeci. El avea un metru nouăzeci și cinci. Credea că și mama ei fusese înaltă.

–Nu știu ce să spun.

–E în regulă, a spus Taryn Dougherty, amabilă. N-am vrut decât să vă văd și să vă întâlnesc o dată. Am avut o viață bună. Am avut un tată minunat, mi-am iubit mama. Am fost copil unic. N-am nimic să vă reproșez. N-ați știut niciodată. Și mama a vrut să țină totul secret, dar nu-i reproșez nici ei. Nu am regrete.

–Ai copii? a întrebat-o ezitând. Era un șoc destul de mare să descopere că avea o fiică, așa că nu era pregătit și pentru nepoți.

–Nu, nu am. M-am dedicat carierei. Și nu am vrut cu adevărat copii, deși e jenant să recunoști.

–Nu te simți jenată. E genetic, a răspuns Coop, cu un rânjet malițios. Nici eu n-am vrut copii niciodată. Fac foarte mult zgomot, sunt murdari și miros. Sau cam așa ceva.

Ea a râs. Îl plăcea și înțelegea de ce mama ei se îndrăgostise de el, hotărând să-i păstreze copilul. Era fermecător

și amuzant, un gentleman de școală veche. Chiar dacă nu avea nimic bătrânesc, era greu de crezut că el și mama ei erau de aceeași vârstă. Mama ei fusese bolnavă ani de zile. Bărbatul ăsta părea cu mulți ani mai tânăr decât era.

–O să stai o vreme aici? a întrebat-o cu interes.

O plăcea și, fără să vrea, simțea un fel de legătură cu ea, deși nu știa exact de ce natură. Era ceva prea nou. Avea nevoie de timp ca să pună totul în ordine.

–Cred că da.

Încă nu era sigură ce voia. Dar acum, că îl cunoscuse, se simțea eliberată. Când descoperise adevărul, se simțise împovărată. Acum era liberă să-și continue viața, fie că rămânea sau nu în legătură cu el.

–Pot să te caut la Bel Air? Putea fi plăcut să fie din nou împreună. Ți-ar face plăcere să vii la cină într-o seară?

–Aș fi încântată, a spus, ridicându-se și punând capăt întâlnirii.

Se ținuse de cuvânt. Nu stătuse decât o jumătate de oră. N-a încercat să zăbovească. A făcut exact ce și-a propus. L-a cunoscut. Și acum va reveni la viața ei. Apoi, s-a întors spre el cu o privire serioasă.

–Vreau să vă asigur, în caz că sunteți îngrijorat, că nu am intenția să vorbesc cu presa. Rămâne între noi.

–Mulțumesc, a spus el impresionat.

Era cu adevărat o femeie drăguță. Nu voia nimic de la el. A vrut doar să vadă cine era. Și i-a plăcut ce a văzut. La fel și lui.

–Probabil e o prostie ce spun, dar cred că ai fost o fetiță foarte drăguță. Probabil că mama ta a fost o femeie cu mult bun-simț.

Se gândea mai ales la faptul că nu îl deranjase punându-i în cârcă toată responsabilitatea. Se întreba dacă îi păsase vreun pic de ea. Era greu de spus. Dar o plăcea pe fiica ei, pe fiica lor, foarte mult.

–Îmi pare rău că a murit, a spus, și chiar îi părea.

Era un sentiment ciudat să știe că, în timp ce el își urma viața, undeva în lume, fără să știe, avea o fiică.

–Mulțumesc. Și mie îmi pare rău că a murit. O iubeam foarte mult.

Când a plecat, Coop a sărutat-o pe un obraz, iar ea s-a întors spre el și i-a zâmbit. Era același zâmbet pe care îl vedea în oglindă în fiecare zi și pe care prietenii i-l știau atât de bine. Era straniu să o privească. Vedea cât de mult semăna cu el și probabil că și mama ei observase. Probabil că i se păruse foarte ciudat. Se întreba dacă bărbatul ei știuse vreodată. Spera că nu, spre binele lui.

Restul zilei s-a scurs în liniște pentru Coop. Avea multe lucruri la care să se gândească. La șapte, când a venit Alex, încă era gânditor, ceea ce a făcut-o să-l întrebe dacă se simțea bine. El a chestionat-o în legătură cu întâlnirea cu tatăl ei, ea i-a răspuns că totul a fost în regulă, dar nu i-a dat amănunte.

–A fost dur cu tine? a întrebat Coop, evident preocupat, dar ea a ridicat din umeri.

–E așa cum e. Dacă mă întreba cineva, nu el ar fi fost tatăl pe care l-aș fi ales, dar pe ăsta îl am, i-a răspuns înțeleaptă și și-a turnat un pahar de vin.

Fusese o zi lungă pentru amândoi. Coop nu i-a spus nimic despre Taryn până la cină. Paloma le lăsase niște pui, și Alex a preparat paste și a făcut o salată. Era destul. Apoi Coop a privit-o cu o expresie ciudată.

–Am o fiică, i-a spus misterios, și Alex a ridicat privirea spre el.

–E prea devreme să știe, Coop. Te minte. Încearcă doar să te impresioneze.

Alex era foarte enervată de ceea ce credea că era o nouă șmecherie a lui Charlene.

–Nu e vorba despre ea.

Părea aproape confuz. Se gândise la Taryn toată după-amiaza. Întâlnirea cu ea avusese un puternic impact asupra lui.

–Altcineva are un copil cu tine?

Era șocată.

–Din câte se pare, da. Are treizeci și nouă de ani.

Apoi i-a povestit despre Taryn, și Alex și-a dat seama cât de emoționat era.

–Ce poveste uimitoare, a spus, oarecum cu admirație. Cum a putut mama ei să păstreze secretul atâția ani? Cum arată? Era intrigată.

–Drăguță. Îmi place. Chiar îmi place. Seamănă mult cu mine, cred. Desigur, mai reușită, a spus galant. O plac foarte mult. E foarte... își căuta cuvântul, demnă... onorabilă... ceva în genul ăsta. Într-un fel, îmi amintește de tine. E foarte deschisă și discretă. Nu vrea nimic de la mine și a spus că nu are de gând să vorbească cu presa. N-a vrut decât să se întâlnească cu mine. O singură dată.

–De ce n-ai invitat-o la masă? a sugerat Alex.

Își dădea seama că își dorea asta.

–Cred că o s-o invit.

Dar, în loc s-o invite, s-a dus el a doua zi să ia prânzul cu ea la Bel Air. Și-au spus totul unul despre altul și au fost uimiți să descopere cât erau de asemănători, câte gusturi aveau în comun, de la înghețata și desertul preferate, până la genul de cărți care le plăceau sau nu. Era bizar cât de puternice erau genele. Și, la sfârșitul mesei, lui i-a venit o idee ciudată.

–Ți-ar plăcea să locuiești la Conac câtă vreme stai aici? i-a sugerat.

Voia să petreacă mai mult timp cu ea. Brusc, i s-a părut că e un dar pe care i l-a făcut viața, și nu voia să-i întoarcă spatele. O voia aproape de el, cel puțin pentru câteva zile, sau poate săptămâni. Și Taryn a fost la fel de încântată de idee.

–Nu vreau să deranjez, a spus precaută, dar era clar că ideea o atrăgea.

–Nu deranjezi.

Acum îi părea rău că avea chiriași în aripa pentru oaspeți și în pavilion. Ar fi fost plăcut s-o aibă lângă el. Dar avea un apartament uriaș pentru oaspeți în aripa principală, și era sigur că Alex n-o să obiecteze. I-a vorbit lui Taryn despre ea, iar ea a fost convinsă că Alex era minunată, dacă așa o considera Coop. Taryn a promis să se mute a doua zi, iar Coop i-a dat vestea lui Alex în aceeași seară. Era fericită pentru el și nerăbdătoare s-o cunoască. Încă nu-i povestise despre discuția cu tatăl ei, și nici nu avea s-o facă. Privind în urmă, își dădea seama că tatăl ei îi voia binele, dar știa că, dacă auzea ororile pe care i le spusese tatăl ei, Coop ar fi fost distrus. Era mai bine să nu știe. Tatăl ei, pur și simplu, nu înțelegea cine era Coop.

Și orice o adusese pe Taryn la el, era evident că așa era menit să se întâmple. În cele câteva luni de când îl cunoștea, nu îl mai văzuse pe Coop niciodată atât de liniștit și de împăcat.

capitolul 18

Taryn s-a mutat la Conac cu foarte puține bagaje și cu și mai puțină agitație. Era discretă, politicoasă, agreabilă, și era plăcut s-o ai în preajmă. Nu o deranja pe Paloma pentru nimic în lume și avea grijă să nu se bage peste Coop. Când a cunoscut-o Alex, s-au înțeles imediat. Amândouă erau femei rezistente, puternice, oneste, care aveau o înclinație spre bunătate. Asemănarea cu Coop era evidentă pentru Alex. Nu numai fizic, dar aveau același aer aristocratic natural. Era impresionant. Două lucruri nu avea în comun cu el – călătorea cu foarte puțin bagaj și era solvabilă financiar. În afară de asta, erau ca două picături de apă. Și lui Coop îi făcea plăcere s-o aibă lângă el.

Petreceau zile întregi cunoscându-se unul pe altul, discutând despre trecut și împărtășindu-și opiniile despre tot ce se putea imagina. Existau diferențe și similitudini care îi uimeau pe amândoi. Taryn îl considera un bărbat plăcut. După ce s-au cunoscut mai bine, l-a întrebat dacă avea intenții serioase cu Alex, și răspunsul a fost că nu știa sigur. Era cel mai cinstit lucru pe care îl spusese vreodată. În scurta perioadă când stătea cu ea, Taryn a scos tot ce era mai bun în el, chiar mai mult decât Alex. Era ca și cum venise să facă din el un om întreg. Și el a însemnat mult pentru ea. Acum, când știa că exista, voia să știe cum era, și îi plăcea ce vedea, cu toate că îi cunoștea și slăbiciunile.

–Am o dilemă în privința lui Alex, i-a mărturisit Coop.

–Pentru că este atât de tânără? a întrebat Taryn, în timp ce stăteau la umbră, la piscină, când toți ceilalți erau la muncă.

Avea aceeași piele fină ca el, la fel ca tatăl ei evita instinctiv soarele și avea același ten perfect, de alabastru, ca el. Coop spunea întotdeauna că era o moștenire de la îndepărtații strămoși englezi. Avea piele de „englez", și Taryn la fel.

–Nu, cu asta m-am obișnuit, vârsta nu mă deranjează, a spus râzând. E aproape prea bătrână pentru mine.

Au râs amândoi. Îi povestise și despre Charlene.

–Tatăl ei e Arthur Madison. Știi ce înseamnă asta. Mă întreb mereu care e motivul pentru care stau cu ea. Sunt băgat până-n gât în datorii.

Onestitatea lui i s-a părut fermecătoare. Nu-i vorbise niciodată lui Alex despre datorii.

–Uneori sunt îngrijorat că umblu după banii ei. Alteori, sunt sigur că nu. Ar fi al dracului de ușor și de convenabil pentru mine. Poate prea ușor. Întrebarea este, aș iubi-o dacă n-ar avea un cent? Nu sunt sigur. Și, până nu voi fi, sunt blocat. E o întrebare al dracului de grea.

–Poate nici nu contează, a spus Taryn, practică.

–Dar poate contează, i-a răspuns cu o sinceritate care l-a făcut să se simtă mai bine.

Taryn era singura persoană cu care putea fi total deschis, pentru că ea nu avea ce să-i reproșeze, și el nu voia nimic de la ea. Nici iubirea, nici trupul, nici banii. Doar o voia în viața lui. Era cel mai aproape de iubirea necondiționată decât fusese vreodată. Și părea că se întâmplase peste noapte, aproape ca și cum știa că ea exista acolo, undeva, și o aștepta să apară în viața lui. Avea nevoie de ea. Și, poate, într-un mod ciudat și neașteptat, și Taryn avea nevoie de el.

–În povestea asta, sexul se amestecă cu banii, Taryn, și e o porcărie. Oricum, așa s-a întâmplat de când mă știu.

Îi plăcea atât de mult să-i împărtășească secretele, încât până și el se mira.

–Poate ai dreptate. Și eu am avut problema asta cu soțul meu. Am ridicat afacerea împreună și, până la urmă, asta ne-a distrus. Voia să ia mai mulți bani decât mine. Proiectul a fost al meu, mi s-au recunoscut meritele, și a fost gelos din cauza asta. La sfârșit, a încercat să obțină firma, la divorț. Era mai ușor să vândă și să plece. S-a culcat cu asistenta mea și, când a plecat, s-a mutat cu ea, lucru care mi-a sfâșiat inima.

–Înțelegi ce vreau să spun? a zis Coop, dând din cap. Banii și sexul pot distruge totul. Între noi doi nu există așa ceva, și totul e foarte simplu.

Și era corect. Peste noapte, relația cu ea devenise foarte valoroasă pentru el.

–Cât de mari sunt datoriile? l-a întrebat, preocupată.

–Foarte mari. Alex nu trebuie să știe. Nu i-am spus niciodată. Nu vreau să creadă că îi vânez banii ca să-mi plătesc datoriile.

–Îi vânezi?

–Nu sunt sigur, a oftat, onest. Ar fi mult mai simplu decât să mă apuc de muncă, făcând reclame sau Dumnezeu știe ce altceva. Dar e atât de bună, că nu vreau să iau bani de la ea. Dacă era altfel, poate luam. Și nu vreau bani nici de la tine, a spus apăsat.

N-a vrut să adauge că nu era bine să amestece lucrurile și să strice astfel legătura lor. Îi plăcea situația așa cum era și avea de gând s-o păstreze.

–Tot ce-mi doresc e un rol într-un film, un rol mare, ca să mă pun pe picioare. Dar Dumnezeu știe când o să se întâmple asta, sau dacă o să se întâmple. Poate niciodată. E greu de spus.

În privința asta, părea cât se poate de rațional.

–Deci, cum stai?

Era îngrijorată pentru el. Se arăta destul de evaziv în privința problemelor financiare.

–Întotdeauna apare ceva.

Și dacă nu, exista Alex, dar asta i se părea nedrept. În timp ce-i explica toate astea lui Taryn și stăteau de vorbă, brusc a arătat spre piciorul ei.

– S-a întâmplat ceva? l-a întrebat Taryn.

Tocmai își făcuse pedichiura și avea unghiile date cu lac roz. S-a gândit că poate prefera roșul. Dar întotdeauna se dădea cu roz. Lacul roșu îi amintea de sânge.

–Ai moștenit picioarele mele.

Și-a apropiat picioarele de ale ei și amândoi au izbucnit în râs. Păreau gemene. Aceleași picioare lungi, elegante. Ea și-a întins mâinile.

–Și aceleași mâini.

Nu putea să nege asemănarea, și nici nu voia. Se gândise s-o prezinte ca pe o nepoată. Dar, pe măsură ce trecea timpul și reușea s-o cunoască mai bine, dorea s-o prezinte drept fiica lui, și era curios să știe ce părerea avea ea.

–Nu am nimic împotrivă, doar dacă nu-ți strică socotelile.

–Nu văd de ce. O să spun că ești foarte înaltă pentru paisprezece ani.

–Nu vreau să spun nimănui câți ani am, a spus ea râzând la fel ca el, așa că îmi convine. La vârsta mea nu e foarte plăcut să fii din nou singură. Am aproape patruzeci de ani și, dintr-o dată, m-am retras din lume. Sunt măritată de la douăzeci și doi de ani.

–Ce plictiseală, a certat-o, și ea a râs din nou.

Era plăcut să stai în preajma lui și să discuți cu el. Iar ea era încântată să-și petreacă timpul împreună, așa cum era și el. Zile întregi nu făcuseră altceva decât să încerce să recupereze trecutul, pe nerăsuflate. Amândoi ofereau ce era mai bun în ei.

–A venit vremea pentru o schimbare. Găsim noi pe cineva pentru tine pe-aici.

–Nu încă, a spus calmă. Nu sunt pregătită. Trebuie să-mi recapăt suflul. Mi-am pierdut soțul, afacerea, mama

și am câștigat un tată, în numai câteva luni. Trebuie să-mi las un răgaz. Sunt multe lucruri de asimilat.

–Și cu munca ce faci? Ai de gând să-ți cauți ceva aici?

Acum se purta protector față de ea.

–Nu știu. Întotdeauna mi-am dorit să-mi încerc mâna cu designul pentru costume, dar, probabil, e o idee nebunească. Nu vreau cu adevărat să muncesc. Am vândut afacerea foarte bine, și mama mi-a lăsat ce avea. Tata... celălalt tată, s-a corectat cu un zâmbet, mi-a asigurat o situație foarte bună. O să-mi las răgaz ca să înțeleg ce se întâmplă. Poate te ajut și pe tine să afli ce vrei. Sunt foarte bună la organizare și la descâlcirea unor situații încurcate.

–Probabil că ai moștenit asta de la mama ta. Eu funcționez invers. Eu transform totul în situații încurcate. La mine așa merg lucrurile. Haosul financiar e ceva obișnuit pentru mine.

Vorbea cu mult umor și modestie, ceea ce ei i s-a părut înduioșător.

–Spune-mi dacă vrei să arunc un ochi și să-ți spun ce cred.

–Poate înțelegi ce vrea să spună contabilul meu, cu toate că s-a exprimat destul de clar. Este omul-orchestră. În esență, spune să nu mai cumpăr nimic și să vând casa. Tipul e incredibil de plictisitor.

–Se comportă ca o fiară, a spus ea înțelegătoare.

Se simțeau foarte bine și în prezența lui Alex. Cei trei pregăteau cina împreună, se duceau la film și stăteau de vorbă ore întregi. Dar, la timpul potrivit, Taryn se retrăgea discret. Nu voia să-i deranjeze. O plăcea enorm pe Alex și avea un mare respect pentru munca ei.

Într-o sâmbătă dimineață, când Mark și copiii au apărut din aripa pentru oaspeți, Taryn și Alex stăteau întinse la piscină, discutând. Coop era în aripa principală, pe terasă, citind o carte. Era răcit și nu voia să înoate.

Alex a prezentat-o pe Taryn familiei Friedman, fără să le spună cine era. Nici ea nu le-a spus. Mark a întrebat dacă era rudă cu Coop. Spunea că exista o ciudată asemănare între ei și a întrebat-o pe Alex dacă a observat. Amândouă au izbucnit în râs.

–De fapt, a spus Taryn, calmă, e tatăl meu. Nu ne-am mai văzut de multă vreme.

Era cea mai discretă afirmație a secolului, și Alex a chicotit. Se descurcase foarte bine.

– Nu știam că are o fiică, a recunoscut Mark, uimit.

–Nici el, i-a spus Taryn, zâmbind, și s-a îndreptat spre piscină.

–Ce-a zis? a întrebat-o Mark pe Alex, părând total încurcat.

–E o poveste lungă. O să ți-o spună ei, cândva.

După câteva minute, a apărut și Jimmy. Era o zi fierbinte și toți voiau să înoate. Mark discuta cu Taryn despre afacerea ei din New York, iar copiii se distrau cu prietenii veniți în vizită. Alex i-a rugat să nu pună muzică, deoarece Coop nu se simțea bine, așa că s-au dus să stea de vorbă și să râdă în celălalt capăt al piscinei. De data asta, Alex avea ocazia să stea de vorbă cu Jimmy în liniște. De obicei, mereu era cineva prin preajmă.

–Cum mai merge treaba? a întrebat Alex, simplu, întinsă pe șezlong, în timp ce el se ungea cu cremă de plajă pe brațe.

Deși avea părul negru, pielea era albă. Alex s-a oferit să-l ungă pe spate, dar el a ezitat, apoi i-a mulțumit și s-a întors. După moartea lui Maggie, nimeni nu mai făcuse gestul ăsta pentru el, dar Alex nu s-a gândit nici o clipă la asta.

–Cred că bine. Dar tu? Cum stai cu munca? a întrebat-o Jimmy.

–Ocupată. Uneori cred că toată lumea are prematuri sau copii cu probleme. N-o să mai apuc să văd vreodată copii sănătoși.

–Probabil că e o muncă deprimantă, a spus, cu înțelegere, Jimmy.

–Nu chiar. Până la urmă, cei mai mulți se fac bine. Unii nu. Cu partea asta încă nu m-am obișnuit.

Ura să piardă un copil. Era foarte trist pentru toată lumea. Dar victoria era dulce.

–Oricum, nici copiii cu care lucrezi tu nu au o viață ușoară. E greu de imaginat ce le fac unii oameni copiilor.

–Nici eu n-o să mă obișnuiesc cu asta niciodată, a recunoscut el.

Amândoi văzuseră multe în activitatea lor. Și fiecare în felul lui salva vieți.

–Ce te-a făcut că vrei să devii medic? a întrebat-o, pentru prima oară curios.

–Mama, a spus simplu, și el a zâmbit.

–E medic și ea?

–Nu, a rânjit Alex, duce o viață total inutilă. Se duce la cumpărături, la dineuri și își face unghiile. Și asta e tot. La fel și sora mea. Am vrut să fac ceva mai mult de-atât, indiferent cât dura.

Lucrurile fuseseră ceva mai complicate; fusese excepțional de bună la științe.

–Când eram copil, îmi doream să mă fac pilot de linie. Dar și asta mi se părea prea plictisitor. Ce fac acum e mult mai interesant și mai variat.

–Și eu la fel, a zâmbit el. Când eram la Harvard, am vrut să joc hochei profesionist pentru echipa Bruins, dar prietena mea m-a convins că fără dinți o să arăt ca dracu'. Am decis că avea dreptate. Dar încă îmi place să patinez.

El și Maggie obișnuiau că patineze mult, dar Jimmy încerca să nu se gândească la asta.

–Cine e femeia cu care vorbește Mark, a întrebat cu interes, și Alex a zâmbit.

–Fiica lui Coop. Stă cu el o vreme. Tocmai a venit de la New York.

–Nu știam că are o fiică, a părut mirat Jimmy.

–A apărut ca o surpriză și pentru el.

–Pare să aibă parte de o mulțime de astfel de surprize.

–Asta e o surpriză plăcută. E foarte drăguță.

Părea că și Mark gândește la fel. Discutau de o oră, și Alex a observat că Jessica o măsura din priviri. Jason se distra, făcându-se că-și îneacă prietenii.

–Sunt copii buni, a spus despre frații Friedman, și Jimmy a aprobat-o.

–Da, sunt. E un tip norocos, cel puțin cu copiii. Cred că se vor întoarce curând la mama lor. O să-i fie foarte dor de ei.

Lui Alex i se părea un lucru foarte trist. Era atât de fericit cu ei.

–Poate pleacă și el cu ei. Dar tu ce-ai de gând? Rămâi aici sau, până la urmă, te întorci în Est?

Alex știa că el era din Boston, și, dintr-odată, i-a trecut prin cap că ar fi posibil să-l cunoască pe vărul ei, care urmase cursurile la Harvard cam în aceeași perioadă.

–Mi-ar plăcea să rămân aici, a spus Jimmy, gânditor. Cu toate că, într-un fel, îmi pare rău pentru mama. Tata a murit și este singură. Și nu mă are decât pe mine.

Alex l-a aprobat, apoi l-a întrebat despre vărul ei, iar el a râs.

–Luke Madison a fost unul dintre cei mai buni prieteni ai mei din facultate. Am stat în același cămin. În ultimul an obișnuiam să ne îmbătăm amândoi.

–Tipic pentru Luke, a spus ea râzând.

–Mi-e rușine să recunosc că nu l-am mai văzut de zece ani. Cred că, după ce a absolvit facultatea, a plecat la Londra, și i-am pierdut urma.

–Este încă aici. Și are șase copii. Toți băieți. Nici eu nu l-am văzut prea des, cu excepția nunților, și nu mă duc la prea multe.

–Vreun motiv personal?

Atât ea, cât și legătura ei cu Coop îl intrigau. I se părea ceva lipsit de sens, dar n-a adus vorba despre asta. Nu-l plăcea prea tare pe Coop. Nu știa exact de ce. Avea un fel de repulsie instinctivă. Poate gelozie. Era un fustangiu și nu făcea decât să-și satisfacă poftele. Ceva cu totul împotriva firii lui Jimmy.

–Mi-a căzut una greu la stomac... o nuntă, vreau să zic, i-a explicat Alex și el a râs.

–Asta e foarte rău. Una reușită poate fi un lucru grozav. A mea a fost. Nu atât nunta, cât căsnicia. Ne-am căsătorit la primărie. A fost o fată extraordinară.

–Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat, a spus Alex, și vorbea serios.

Întotdeauna îi păruse rău pentru el, dar zilele astea părea mai bine. Nu mai era atât de neliniștit și de palid. Și se mai împlinise puțin. Serile cu familia Friedman îi făceau bine, și măcar mânca. Dar, în mod special, îi plăceau copiii.

–E ceva ciudat, mâhnirea. În unele zile crezi că o să te ucidă. Și, alteori, e în regulă. Niciodată nu-ți dai seama cum o să fie când te trezești. O zi bună se poate transforma într-un coșmar, iar o zi care începe atât de prost încât vrei să mori pe loc se schimbă în bine. E ca durerea, sau ca boala, sau ca orice altceva, nu poți niciodată să spui cum o să evolueze. Cred că am început că mă obișnuiesc. După un timp devine un mod de viață.

Nu cred să existe leac, în afară de timp.

Părea o afirmație banală, dar presupunea că era adevărat. Trecuseră aproape cinci luni. Când se mutase ea aici, părea pe jumătate mort.

–Așa se întâmplă cu o mulțime de lucruri, deși poate nu-ți vine să crezi. Mi-a luat multă vreme să uit de nunta de care am fost atât de aproape. De fapt, ani.

–Cred că e altceva, e vorba de încredere. Aici e vorba de pierdere. Te lasă pustiit. Nu e nimeni de vină. Numai că doare al dracului de tare.

Era uimitor de cinstit cu propria durere, și Alex bănuia că-i făcea bine să vorbească.

–Câtă vreme mai durează rezidențiatul?

–Încă un an. Uneori mi se pare o veșnicie. O grămadă de zile, o grămadă de nopți. Probabil că o să rămân la UCLA și după ce termin, dacă mă vor. Au o secție extraordinară de neonatologie. E o specialitate dură, nu există prea multe locuri de muncă. Inițial am avut de gând să mă fac pediatru obișnuit, dar m-a prins activitatea asta. Multă adrenalină, mă ține concentrată. Cred că, altfel, m-aș plictisi.

Încă discutau despre asta când Taryn și Mark s-au întors. Vorbiseră despre legea fiscalității și reducerea taxei pe venit, și Mark fusese surprins de cât de mult știa Taryn despre asta. Și părea interesată de ce-i spunea. Era aproape la fel de înaltă ca el, și, când s-au apropiat, Alex le-a zâmbit. Făceau o pereche frumoasă, și erau aproape de aceeași vârstă.

–Voi doi despre ce ați vorbit? a întrebat Mark când s-au așezat.

–Despre muncă. Despre ce altceva?

–Și noi la fel.

În timp ce sporovăiau, gașca de adolescenți se întorcea la piscină. Alex era mulțumită că nu era prezent și Coop. L-ar fi înnebunit. Părea că s-a nimerit bine ca singurul copil pe care îl avea să stea departe până la treizeci și nouă de ani. Din punctul lui de vedere, era aproape vârsta potrivită pentru un copil. Cu o zi înainte, Alex îi povestise multe lui Taryn despre asta, și amândouă

se amuzaseră. Coop făcea mare caz în legătură cu aversiunea lui față de copii.

Cinci minute mai târziu, copiii din piscină au început să joace un înfocat joc de Marco Polo, iar Mark și Jimmy li s-au alăturat.

–E un bărbat cumsecade, a spus Taryn despre Mark. Am înțeles că a fost distrus când l-a părăsit nevasta. Decizia copiilor de-a se întoarce a fost un noroc pentru el.

–Coop nu e chiar încântat, a comentat Alex, și amândouă au râs. Sunt niște copii drăguți, a garantat Alex.

–Ce are Jimmy? a întrebat Taryn.

–E trist. Și-a pierdut soția cam cu cinci luni în urmă. Cred că a fost îngrozitor.

–Altul? Ai zice că e o epidemie.

Dar Alex a scuturat din cap.

–Nu. Cancer. Avea treizeci și doi de ani, i-a spus șoptit căci Jimmy ajunsese mai aproape de ele, în piscină.

Tocmai marcase un punct pentru echipa lui și îi pasase mingea lui Jason, care mai marcă un punct. Era un joc teribil de zgomotos, și stropeau totul în jur. În timp ce-i privea, l-a observat pe Coop făcându-le cu mâna. Le cerea să vină în casă. Era gata pentru prânz.

–Cred că ne cheamă stăpânul.

Alex i l-a arătat lui Taryn, care a ridicat privirea spre el și a zâmbit. Chiar de la distanța asta, Alex și-a dat seama cât era de mândru de ea. Taryn reprezenta un supliment foarte plăcut în viața lui, și se bucura pentru el.

–Ești fericită cu el, Alex? a întrebat-o Taryn.

Se întreba ce însemna pentru Alex relația cu tatăl ei. Coop îi povestise foarte multe despre ea.

–Da, sunt. Păcat că urăște copiii atât de mult. Altfel, este tot ce-mi lipsește.

–Nu te deranjează diferența de vârstă?

–La început m-am gândit la asta, dar nu pare să fie o problemă. Uneori e ca un copil.

–Dar nu e, i-a atras atenția Taryn cu înțelepciune. Va conta foarte mult într-o zi. Foarte mult.

–Așa spune și tata.

–Nu e de acord?

Nu se mira. A-l avea ca ginere pe Cooper nu era visul unui tată, decât dacă rămânea mut în fața celebrității, ceea ce părea destul de puțin probabil, având în vedere cine era tatăl ei.

–Una peste alta, nu e de acord cu nimic din ce fac. Sau nu cine știe ce. Și e îngrijorat din cauza lui Coop.

–E logic. Are o viață întreagă în urma lui. Nu-ți pasă de fata care spune că are un copil cu el?

–Nu foarte mult. În primul rând, pentru că nu-i pasă de ea. Și nici nu știm dacă e al lui.

–Și dacă este?

Alex a ridicat din umeri.

–O să-i trimită un cec în fiecare lună. Spune că nu vrea să vadă copilul. E foarte furios pe ea.

–Asta pot să înțeleg. Păcat că nu e de acord să facă avort. Ar fi mai simplu pentru toată lumea.

–Ar fi, dar dacă mama ta ar fi făcut asta, n-ai mai fi fost aici. Mă bucur că n-a făcut-o, mai ales pentru Coop. E foarte important pentru el, a continuat Alex, amabilă. Considera că era o binecuvântare pentru amândoi.

–Și pentru mine înseamnă foarte mult. Nu mi-am dat seama că va fi așa. Sau poate că da, și de-asta am venit. La început, am fost curioasă. Dar acum îl plac cu adevărat. Nu știu ce fel de tată ar fi fost când eram mică, dar acum e un prieten minunat.

Alex vedea ce efect pozitiv avea Taryn asupra lui Coop. Era ca și cum regăsise o bucată pierdută din el, o bucată pe care nici măcar nu știuse că a pierdut-o, dar așa era.

Taryn și Alex le-au făcut cu mâna celorlalți și s-au îndreptat agale spre aripa principală. Coop le aștepta.

–Sunt foarte zgomotoși, s-a văitat el.

Se simțea groaznic din cauza răcelii.

–O să iasă curând din piscină, l-a calmat Alex, și vor intra în casă pentru prânz.

–Ce-ați zice dacă noi trei ne-am duce să luăm masa la Ivy? le-a sugerat Coop, și amândouă femeile au fost încântate.

S-au dus să se schimbe și s-au întors după douăzeci de minute, îmbrăcate și pregătite de plecare.

Le-a condus spre North Robertson în bătrânul Rolls, și, pe drum, au sporovăit și au râs. Au stat pe terasă și s-au bucurat să fie împreună. A fost o după-amiază simplă, plăcută, și privindu-l pe Coop, au privit și au schimbat un zâmbet, iar Alex a știut că în lumea lor totul era minunat.

capitolul 19

Era aproape sfârșitul lunii mai, când Alex, care lucra în schimbul doi la spital, a fost chemată de asistenta de la recepție pe motiv că o căuta cineva. Chiar înainte cu o zi, petrecuse un weekend liniștit alături Coop, iar la muncă lucrurile erau relativ calme.

–Cine mă caută? a întrebat Alex, când a ajuns la telefon. Abia se întorsese de la prânz.

–Nu știu, a spus fata, sună din interior.

Alex s-a gândit că, probabil, o căuta alt medic.

–Doctor Madison, a spus, pe un ton oficial.

–Sunt impresionat.

Alex nu i-a recunoscut vocea.

–Cine este?

–Jimmy. A trebuit să vin pentru niște analize și m-am gândit să te sun. Poți vorbi?

–Da. Ai picat la țanc. Cred că toată lumea doarme. N-ar trebui s-o spun cu voce tare, dar n-am avut nici o problemă toată ziua. Unde ești?

Era bucuroasă să-l audă, deoarece ultima lor discuție chiar îi făcuse plăcere. Era un tip așa de drăguț și avea o soartă așa de nefericită. Întotdeauna o tulbura. Dacă nu de altceva, avea măcar nevoie de prieteni, și ea era mai mult decât dispusă să ofere, din când în când, un umăr pe care să plângă, dacă simțea nevoia. Iar el și Mark deveniseră buni prieteni.

–Sunt la laborator.

Părea oarecum pierdut, iar Alex s-a întrebat dacă nu cumva avea o problemă de sănătate. Stresul, probabil. Și supărarea.

–Vrei să urci? Nu pot părăsi etajul, dar îți pot oferi o cană din cafeaua noastră de nebăut, dacă stomacul tău suportă.

–Mi-ar plăcea, a răspuns el.

Exact asta spera, când își încercase norocul și o sunase. Se simțea puțin vinovat că o deranjează. Alex i-a dat câteva indicații unde să vină și el i-a răspuns că ajunge imediat.

Când a ieșit din lift, Alex îl aștepta și i-a făcut cu mâna de la recepție. Vorbea la telefon cu o mamă care tocmai își luase copilul acasă; totul părea în regulă. Copilul era bine. Le luase cinci luni ca să i-l dea acasă. Era unul dintre succesele lui Alex.

–Deci aici muncești tu, a spus admirativ, în timp ce privea în jur.

În spatele recepției era un perete de sticlă prin care putea vedea un labirint de aparate, incubatoare, lumini, și oameni roind în jur, în halate și cu măști. Alex avea și ea una în jurul gâtului, stetoscopul în buzunar, și același costum verde pe care îl îmbrăca în fiecare zi. Jimmy era impresionat și ar fi fost imposibil să nu fie. Se afla aici în elementul ei, un star în meseria ei.

–Îmi pare bine că te văd, Jimmy, i-a spus relaxată, în timp ce-l conducea în birouașul ei, cu un pat pliant nefăcut, pe care dormea.

Pe părinți îi întâlnea în sala de așteptare.

–Ce analize ai de făcut, dacă nu sunt prea indiscretă?

Era preocupată de el, mai ales aici, în calitatea ei.

–Simplă rutină. Trebuie să fac analize foarte amănunțite pentru serviciu. Radiografie toracică, TBC, chestii de-astea. Am întârziat. Mi-au tot trimis înștiințări, dar n-am avut niciodată timp să vin. Până la urmă, mi-au spus că săptămâna viitoare nu mă mai pot duce la serviciu dacă nu le fac. Așa că, iată-mă. A trebuit să-mi iau o zi liberă, pentru că niciodată nu știi cât durează, și de asta am tot

amânat. Probabil va trebui să lucrez duminică, pentru a recupera.

–Îmi sună cunoscut, i-a spus ea, zâmbindu-i.

Se simțea ușurată să audă că nu era nimic grav cu el. Și-a dat seama că-l privea fix în ochii lui căprui, întunecați, și, ca întotdeauna, a simțit pentru el părere de rău. Se vedea cât de mult suferise.

–Cu ce te ocupi mai exact? l-a întrebat, cu interes, în timp ce-i oferea un pahar de carton plin cu o infuzie ce părea otrăvitoare.

Jimmy a luat o gură și a rânjit.

–Văd că bei aceeași otravă pentru șobolani ca mine. Noi punem nisip în a noastră, îi dă o aromă specială.

Alex a râs. Era obișnuită cu ea, dar tot detesta cafeaua lor.

–Cu ce mă ocup? Salvez copii din casele unde sunt drogați sau sodomizați de tați, unchi și frații mai mari... Duc la spital copii arși cu țigara pe tot corpul... Ascult mame care, de fapt, sunt cumsecade, și speriate de moarte, și își rănesc copiii, pentru că au făcut șapte, și nu au destulă mâncare să-i sature nici măcar cu tichete de masă, iar foștii lor bărbați le bat... sau ajut copii de unsprezece ani, care se înmulțesc exponențial, să se încadreze în programe, sau uneori copii de nouă ani... uneori doar îi ascult... sau mă joc cu ei cu mingea. Același lucru pe care-l faci și tu, cred, încercând să schimb ceva, când pot, dar, în majoritatea timpului, nu pot să schimb nimic, doar să sper.

Făcea un lucru uimitor, care o impresiona, iar reciproca era valabilă.

–Nu cred că aș putea face ceea ce faci tu. Aș fi al dracului de deprimată văzând în fiecare zi atâta suferință. Am de-a face cu ființe micuțe care vin pe lumea asta cu o grămadă de afecțiuni, și facem tot ce putem să le dăm șanse egale de reușită. Dar cred că meseria ta m-ar face să nu mă mai simt om.

–Lucrul ciudat este că nu e așa, a spus el, sorbind din cafea și apoi tresărind.

Era, de fapt, mai rea decât ce bea el la birou, ceea ce era greu de crezut.

–Uneori îți dă speranță. Întotdeauna crezi că se va schimba ceva și, din când în când, chiar se schimbă. E suficient ca să reziști până data viitoare. Și, indiferent ce simți, vei fi acolo. Pentru că, dacă nu ești, cu siguranță lucrurile vor merge și mai rău. Și dacă merge și mai rău pentru vreunul dintre ei...

Vocea lui Jimmy s-a pierdut, ochii li s-au întâlnit și ei i-a venit o idee.

–Vrei să faci un tur?

S-a gândit că o să-l intereseze.

La Terapie intensivă? Părea șocat, dar ea a aprobat din cap.

E în regulă. Dacă întreabă cineva, o să spun că ești un doctor în vizită. Dacă intră careva în stop cardiac, să nu te bagi, totuși.

I-a dat un halat alb. Jimmy era de înălțime medie, dar bine făcut, și abia dacă îi intrau umerii în el, mânecile îi erau prea scurte, dar nimeni n-avea să observe. Toți arătau îngrozitor. Conta ce făceau, nu cum arătau.

Nu te teme, dacă face cineva un atac, fug cât mă țin picioarele.

Dar nu s-a întâmplat nimic neprevăzut, nici Alex nu a fost solicitată, așa că au făcut turul, în timp ce ea îi explica fiecare caz, în ce stare era, și ce vor face pentru micuții pacienți care zăceau în incubatoare, unii atât de mici că nici nu aveau scutece. Jimmy nu mai văzuse niciodată atâtea aparate și tuburi, sau bebeluși atât de mici. Cei mai mici pacienți de acolo cântăreau puțin peste șapte sute de grame, dar nu era de așteptat să trăiască. Avuseseră bebeluși și mai mici, i-a explicat lui Jimmy. Șansele lor creșteau exponențial cu greutatea pe care o aveau, dar și copiii

mai mari erau în pericol. I se rupea inima văzându-le pe mamele care stăteau acolo, mângâind degețelele micuțe și așteptând o minune. Cel mai fericit eveniment se putea schimba în ceva îngrozitor și, uneori, trăiau cu spaima asta luni de zile, înainte să știe cum vor evolua lucrurile. I se părea un stres inimaginabil, și de aceea era impresionat când au ieșit.

–Doamne, Alex, e incredibil. Cum poți rezista la o asemenea presiune?

Dacă făceau vreo greșeală, chiar și numai o secundă, sau dacă omiteau ceva din ce ar fi trebuit să facă, viața cuiva era în pericol, și cursul istoriei unei familii se putea schimba pentru totdeauna. Era o povară pe care n-ar fi suportat-o, și de aceea îi admira curajul.

–Cred că aș fi speriat de moarte să vin la muncă în fiecare zi.

–Nu, n-ai fi. Ce faci tu e destul de greu. Dacă îți scapă ceva sau nu ești la curent cu ce se întâmplă, sau dacă nu te miști destul de repede, un biet copil poate muri, poate fi omorât sau distrus pe viață. Trebuie să ai același fel de instinct ca mine. Ideea e aceeași, locul e diferit.

–Trebuie să ai o inimă foarte mare ca să faci asta, a spus el încetișor, și ea o avea.

Își dăduse seama cât era de generoasă, și ăsta era motivul pentru care nu putea înțelege ce căuta alături de Coop. El nu era preocupat decât de propria persoană, dar pe Alex o interesau alții. Poate de asta funcționa.

Au rămas de vorbă lângă recepție încă un timp, și apoi Alex a fost chemată să consulte un pacient care aștepta, așa că Jimmy a trebuit să plece.

–Mulțumesc că m-ai lăsat să urc, i-a spus, încă plin de admirație. Sunt extraordinar de impresionat.

–E vorba de echipă, a recunoscut ea. Eu reprezint numai o părticică din ea. O foarte neînsemnată părticică,

a spus modestă, în timp ce el o îmbrățișa, după care a plecat.

I-a făcut cu mâna din ușa liftului, și ea s-a întors la muncă. Nu l-a mai văzut până sâmbăta următoare, după-amiază. În mod miraculos, a primit o nouă sâmbătă liberă, dar trebuia să lucreze duminică. Și când Jimmy a ieșit din pavilion, ea, Taryn, Coop, Mark și copiii erau la piscină. Taryn purta o pălărie imensă și, ca de obicei, Coop stătea la umbră, sub copacul preferat. Atribuia pielea impecabilă și aspectul tineresc faptului că nu stătuse niciodată la plajă. Și era încântat să vadă că Taryn mergea pe urmele lui. O certa mereu pe Alex că se expunea prea mult la soare.

De data asta, Jimmy părea mai odihnit, s-a gândit Alex, care l-a studiat fără să vrea. Îi trata pe toți ca pe niște pacienți, așa că era greu să nu observe cum arătau, acționau sau se mișcau. Părea că nu era capabilă să renunțe la îndatoririle medicale, și râdea singură de ea. Jimmy a zâmbit imediat ce a văzut-o, și a dat mâna cu Coop, în timp ce Mark și Taryn continuau să discute despre ceva ce părea fascinant pentru amândoi. Pentru prima oară, copiii nu-și invitaseră prieteni la piscină, așa că era liniște. În ultimele zile, datorită vremii bune, petrecerile se ținuseră lanț la piscină, dar de data asta erau numai locatarii Conacului, ceea ce era o ușurare pentru Coop. Și așa grupul era destul de mare.

De când se mutase Taryn, era într-o dispoziție foarte bună. Petreceau mult timp împreună și ieșeau la masă la Spago și Le Dome, sau în alte locuri favorite. Se bucura s-o arate lumii și s-o prezinte ca pe fiica lui. Nimeni nu părea surprins, toți presupuneau că au uitat că avea o fată. Și era o doamnă foarte respectabilă. Coop o prezenta tuturor, iar ei îi făcea plăcere să se afle la Hollywood. Îi vorbea lui Alex despre asta de câte ori erau împreună. Era o lume cu totul nouă pentru ea și i se părea amuzantă.

Mai devreme sau mai târziu, trebuia să se decidă dacă se întorcea sau nu la New York, sau dacă voia să se implice într-o afacere în L.A. Dar nu se grăbea să ia o hotărâre. Se distra prea bine și nimic n-o grăbea.

Alex considera că Taryn avea o influență benefică asupra lui Coop. Cu toate că și înainte era un om minunat, dar acum părea mai cu picioarele pe pământ și, dintr-odată, era mai interesat de ceilalți. Nu se mai concentra numai asupra lui. De fapt, se arăta mult mai interesat de munca lui Alex de la spital. Totuși, când încerca să-i explice, încă o privea absent. Complicatele intervenții medicale la care participa îl depășeau, așa cum se întâmpla cu majoritatea oamenilor. Dar acum părea fericit și relaxat.

Avusese ceva de lucru, însă, după câte spunea el, nu destul. Abe încă se plângea. Primise vești de la Liz, care era uimită de numărul persoanelor care se aflau pe proprietate. Era îngrijorată de cât de mult îl deranjau copiii Friedman, și fusese impresionată de povestea întâlnirii cu Taryn.

–Nici n-am plecat bine, Coop, și iată-te înconjurat de o grămadă de lume nouă.

La fel ca lui Alex, și lui Liz i se părea că acum Coop era deosebit de calm și de mulțumit. Mai mult decât fusese vreodată. Când l-a întrebat despre Alex, a ezitat. Avea propriile dubii în legătură cu ea, dar nu le împărtășea cu nimeni. Se gândea tot mai des că, dacă și-ar permite să se însoare cu ea, n-ar mai trebui să muncească. Dacă nu se însura, va fi nevoit să joace roluri mărunte toată viața. Era foarte tentant s-o ia de nevastă, dar, până și la vârsta lui, detesta să aleagă un drum atât de facil. Altfel, simțul lui practic îi spunea că astfel ieșea în câștig. Dar Alex era o persoană atât de onestă, de decentă și muncea atât de greu, încât i se părea oribil să încerce să câștige de pe urma ei. O iubea, dar viața ușoară era foarte tentantă. Problemele lui financiare ar fi rezolvate pentru totdeauna; dar pe de altă parte, se temea că, dacă se vinde, îl va putea controla.

Va avea dreptul să-i ceară să facă tot ce voia ea, sau cel puțin să încerce, și asta va fi pentru el o pedeapsă. Pentru moment, încă părea o problemă de nerezolvat. Lui Alex nici nu-i trecea prin cap ce bătălie se dădea în el; credea că relația lor merge bine, și că așa era pentru amândoi. Numai că pe Coop îl chinuia conștiința. Spre supărarea lui, problemele de conștiință i se agravau în suflet ca o tumoare benignă. Nu i se mai întâmplase niciodată așa ceva, dar Alex adusese un element nou în viața lui, un fel de lumină strălucitoare care făcea ca unele lucruri să iasă în evidență, și altele să se estompeze. Iar discuțiile cu Taryn păreau să agraveze situația. Erau amândouă femei remarcabile și aveau un efect profund asupra lui. Mai mult decât visase sau dorise. Înainte, viața era simplă, fără probleme de conștiință. Și, fie că-i plăcea, fie că nu, vocile din mintea lui se încăpățânau să răsune. Tot ce-și dorea acum erau niște răspunsuri la întrebările pe care și le punea. Era în căutarea lor.

La sfârșitul după-amiezii de sâmbătă, Jimmy a plecat cu Jason să cumpere un nou echipament de sport, iar Jessie stătea la celălalt capăt al piscinei cu o prietenă, făcându-și unghiile. Taryn și Mark încă discutau în surdină, iar Coop dormea sub copac, când Mark s-a întors spre Alex și i-a invitat pe cei din aripa principală la cină. Alex s-a uitat aproape imediat la Taryn, care i-a făcut imperceptibil cu ochiul, așa că Alex a acceptat în numele tuturor. După ce Coop s-a trezit și ceilalți plecaseră deja, l-a anunțat de invitație.

–Mi se pare că ne vedem exagerat de mult cu ei, s-a plâns el.

Mark și Taryn încercau să joace tenis pe terenul desfundat. Coop și Alex rămăseseră singuri, așa că puteau să vorbească în liniște.

–Cred că Taryn îl place pe Mark, i-a explicat Alex lui Coop. Și cred că sentimentul e reciproc, pentru că mi-a

cerut să accept invitația la cină. Nu trebuie să mergem, dacă nu vrei. Se poate duce singură.

–Nu, e în regulă. O să fac tot ce trebuie pentru unica mea fiică, a spus Coop nobil, cu un rânjet. Nici un sacrificiu nu e prea mare pentru unicul copil.

În realitate, îi plăcea că are o fiică de patruzeci de ani, cu toate că nimeni nu-i dădea vârsta asta. Dar, cum a rostit cuvintele, și-a amintit de Charlene. Ceruse încă de câteva ori bani, prin avocați. Acum voia un apartament mai mare, într-un cartier mai bun, de preferat undeva aproape de el, în Bel Air, și întreba dacă putea folosi piscina, pentru că se simțea prea rău și nu se putea duce în altă parte. Dar Coop făcuse o adevărată criză când îl sunase avocatul lui, pe care îl anunțase că oricum nu plătește nimic până nu vin rezultatele de la testele ADN. Trebuiau să treacă încă cinci sau șase săptămâni până să le primească. Și, până atunci, probabil și după, având în vedere cum se purtase, Charlene era persona non grata la Conac sau oriunde altundeva se afla Coop. Mesajul lui mânios fusese oarecum îndulcit de avocat, înainte de a fi transmis părții adverse.

Lui Alex îi părea rău de el. Era de înțeles că ura situația asta. În plus, crea și o tensiune în cuplul lor. Știa că era supărat din cauza problemelor financiare. De curând, se auzise despre un caz în care o fată primise o pensie alimentară de douăzeci de mii de dolari pe lună pentru întreținerea copilului, de la bărbatul cu care fusese încurcată timp de două luni. Dar tatăl copilului în cauză, așa cum precizase Alex ca să-l liniștească pe Coop, era un mare star rock, cu un venit uriaș. Coop nu era în situația asta. Acum, după ce vorbise cu tatăl ei, era deosebit de îngrijorată. Coop nu îi povestise niciodată despre datoriile lui, cheltuind banii cu un total dezinteres. Dar știa că undeva, în adâncul sufletului, era foarte îngrijorat de cât

de mult trebuia să-i dea lui Charlene pentru întreținerea copilului, dacă se dovedea că era al lui.

În seara aceea, la șapte, toți trei s-au dus în aripa pentru oaspeți. Taryn purta un costum din mătase albastru-deschis, care o avantaja. Era creația ei din ultimul sezon, înainte de a închide afacerea. Alex purta pantaloni din mătase roșie, cu bluză albă, și sandale aurii cu tocuri înalte. Aducea mai degrabă a model sau a balerină decât a doctoriță. Ținuta n-avea nici o legătură cu salopeta, saboții și părul împletit, cum purta la spital. Când li s-a alăturat, Jimmy a fost încântat de contrast.

În timpul cinei, Jimmy le-a povestit despre vizita pe care o făcuse la Terapie intensivă, în timp ce Taryn și Jossie ajutau la servitul excelentelor spaghete carbonara, făcute de Mark. Jimmy a adus salata. La desert au avut tiramisu. Coop a contribuit cu două sticle de vin Puilly-Fuissé. Au ascultat cu toții fascinați ce le-a povestit Jimmy despre munca lui Alex. Ea era impresionată de cât de atent ascultase și cât de mult înțelesese, și nu a avut de făcut decât o mică observație în legătură cu un copil care avea o serioasă problemă la inimă și la plămâni. În rest, Jimmy își amintise perfect.

–Pare să fie la curent cu o grămadă de lucruri despre munca ta, a comentat Coop, sec, când au urcat.

Era după miezul nopții, și Taryn a decis să mai stea puțin, pentru că îi plăcea să discute cu Mark și Jimmy. Copiii au ieșit cu prietenii și rămâneau să doarmă la ei. Fusese o seară plăcută.

–Când te-a vizitat la spital? a întrebat Coop, rece, și Alex a fost surprinsă de ton.

Părea gelos, dar nu era cazul, deși a înduioșat-o. Era plăcut să știe cât de mult îl afecta.

–Săptămâna asta. A avut de făcut niște analize pentru serviciu. Apoi a venit să bea o cană de cafea și i-am făcut

un tur prin secția de Terapie intensivă. Probabil că a fost foarte atent.

Mai atent decât bănuia. Dar Coop își dădea mai bine seama de asta decât ea. Era un foarte bun cunoscător al metodelor folosite de bărbați. În seara aceea, observase nu numai că Jimmy stătuse foarte aproape de ea, dar o monopolizase cea mai mare parte din timp. Alex nu remarcase asta și continuase să se uite de-a lungul mesei la Coop, care stătea între Taryn și Mark. Dar, din capul mesei, unde îl așezase Mark, Coop vedea bine tot ce se întâmpla. Îl urmărise pe Jimmy toată seara.

–Se pare că i s-au cam aprins călcâiele după tine, a spus Coop, direct, și nu părea deloc încântat.

Jimmy era mult mai apropiat de vârsta ei, și preocupările lor profesionale nu erau cu totul lipsite de legătură. Coop făcea parte din altă galaxie, și nu avea de gând să intre în competiție cu un bărbat care avea jumătate din vârsta lui. Ar fi fost o umilință pe care n-ar fi suportat-o, și nu o suferise niciodată. Era obișnuit să fie singura stea pe cerul lui, și la asta se aștepta. Îi plăcea când totul gravita în jurul lui.

–Nu fi prost, Coop, l-a certat Alex. E prea deprimat să fie interesat de cineva. După ce i-a murit nevasta a devenit o epavă. Spune că încă nu poate să doarmă, că nu are poftă de mâncare. De fapt, când mi-a mai vorbit despre asta am fost chiar îngrijorată. Cred că ar trebui pus pe antidepresive. Dar n-am spus nimic. Nu voiam să-l supăr.

–De ce nu i le-ai prescris? a întrebat Coop, supărat, și Alex l-a încurajat cu brațele pe după gât și l-a sărutat.

–Nu sunt doctorul lui. Însă, îți pot prescrie ție ceva, a spus ea și și-a strecurat mâinile pe sub cămașa lui, și Coop s-a mai înmuiat.

Era evident că seara n-a fost pe placul lui, dar ea se simțise bine. O amuza să fie în compania celorlalți și să discute

cu ei. Era plăcut să aibă la Conac oameni atât de apropiați, cu care să se înțeleagă.

–Dacă tot vorbim despre iubire, apropo, cred că Mark și Taryn sunt foarte atrași unul de altul. Nu crezi?

Coop a părut să ezite, dar apoi a încuviințat din cap. Îl considera pe Mark plictisitor.

–Cred că poate găsi ceva mult mai bun. E o fată extraordinară și vreau s-o prezint unor producători pe care îi cunosc. A avut o viață foarte banală, austeră, și bărbatul ăla care a părăsit-o pare un nemernic. Cred că are nevoie de puțină strălucire și agitație.

Alex considera că, de fapt, Coop nu înțelegea esențialul. Pe Taryn n-o interesau starurile, și ăsta era un lucru care îi plăcea la ea. Era realistă și cu picioarele pe pământ, și avea nevoie de un bărbat adevărat. Dar faptul că tatăl ei voia s-o prezinte colaboratorilor și prietenilor era supremul compliment pentru Taryn. Era deosebit de mândru de ea.

–O să vedem ce se întâmplă, a spus Alex, evaziv.

S-au dus la culcare, au făcut dragoste și Coop s-a simțit mai bine, convins să și-a recucerit teritoriul. Îl enerva să alerge pe aceeași pistă cu un bărbat mai tânăr, mai ales când vedea că Alex se simțea bine cu el.

A doua zi dimineață, când s-a trezit, Alex plecase. Se întorsese la muncă. Iar el și Taryn au plecat la Malibu să și viziteze prietenii. Era aproape ora zece seara când Coop a sunat-o. Avusese o zi grea, dar el și Taryn se distraseră foarte bine. În voce nu i se mai simțea nimic din tristarea pe care o observase cu o seară înainte. L-a anunțat că se vor vedea a doua zi, când va ieși din gardă, la ora șase. Iar el a promis că o va duce la un film pe care ea dorea să-l vadă, și abia aștepta.

A vorbit un minut și cu Taryn, pentru că acum erau aproape o familie. A doua zi urma să iasă în oraș să ia masa cu Mark, și Alex se bucura pentru ea.

Nu peste mult timp, Alex s-a dus să se culce în patul ei din birou. Când era de gardă, dormea întotdeauna în salopeta de spital. Și avea saboții puși chiar lângă pat, în caz că trebuia să intervină rapid. Nu dormea niciodată profund când era la spital. Chiar în somn era cu urechea pe jumătate ciulită. Telefonul i-a sunat la ora patru dimineața. A sărit ca arsă și l-a apucat.

–Madison, a spus, limpezindu-și mintea.

În câteva secunde era complet trează, și a fost uimită să-l audă pe Mark. A crezut că s-a întâmplat ceva cu unul dintre copii, sau chiar cu Coop. Dar și-a dat seama că, dacă era vorba despre Coop, ar fi sunat-o Taryn.

–S-a întâmplat ceva? a întrebat repede.

Ora la care sunase i-a dat răspunsul înainte ca Mark să-i spună ceva.

–A avut loc un accident, a spus, disperat.

–Acasă?

Poate Taryn și Coop erau răniți. Dar Taryn nu era împreună cu tatăl ei. Mark nu i-a spus lui Alex că Taryn adormise la el. Seara, târziu, ea venise la el să bea ceva, copiii dormeau la prieteni, așa că se bucuraseră de o neașteptată libertate.

–Un accident de mașină, a spus Mark repede.

–Coop?

Și-a ținut respirația, conștientă de cât de mult îl iubea. Nu era nevoie de un accident ca să-și dea seama. Știa.

–Nu. Jimmy. Nu știu ce s-a întâmplat. Într-o zi am discutat despre faptul că nu aveam rude prin preajmă pe care să le sunăm în caz că unul dintre noi pățește ceva. Probabil că m-a trecut în actele lui. Tocmai m-au sunat. L-au dus la UCLA. Cred că la Secția de traumatologie. M-am gândit că poate reușești să-l găsești. Eu și Taryn o să fim acolo imediat ce putem.

–Au spus în ce stare este? s-a arătat îngrijorată Alex.

–Nu. N-au spus. Au zis doar că e grav. A ieșit de pe drum, în Malibu, și a căzut vreo treizeci de metri. Mașina s-a făcut praf.

–La dracu'!

Instantaneu, lui Alex i-a trecut prin minte că poate nu fusese chiar un accident, așa cum credeau. După pierderea lui Maggie, era foarte deprimat.

–L-ai văzut astăzi, Mark?

–Nu, nu l-am văzut. Cu o seară înainte părea bine, dar asta niciodată nu înseamnă nimic. Adesea sinucigașii par mai fericiți după ce iau decizia s-o facă. Sunt chiar euforici.

Dar sâmbătă seara, la cină, i se păruse normal.

–Mă duc la traumatologie imediat ce găsesc pe cineva să-mi țină locul.

După ce a închis, l-a sunat pe un alt rezident. Era un tip drăguț, pe care îl cunoștea bine și care îi mai ținuse locul și altă dată. I-a explicat împrejurările și i-a spus că nu are nevoie mai mult de jumătate de oră, cât să ajungă la traumatologie și să verifice cum stau lucrurile acolo. Apoi a sunat la Secția de traumatologie și tot ce i-au putut spune la telefon a fost că era în stare critică. Se afla acolo de o oră, și o echipă se ocupa de el. Când a ajuns, a vorbit cu rezidentul-șef, și el i-a spus că Jimmy avea rupte picioarele, un braț, bazinul, avea o rană la cap și era în comă. Nu era un tablou plăcut. A intrat să-l vadă și a rămas la distanță, ca să nu-i deranjeze pe cei care se ocupau de el. Era intubat și conectat la o duzină de aparate. Semnele vitale erau neregulate și avea fața tăiată și zgâriată, încât abia l-a recunoscut. Când l-a văzut, i s-a strâns inima.

Cât de gravă e rana de la cap? l-a întrebat pe rezidentul-șef când l-a întâlnit din nou, și el a scuturat din cap.

–Nu știm încă. Poate să aibă noroc. EEG-ul arată foarte bine, dar e în comă profundă. Totul depinde de câte edeme a făcut pe creier, și asta nu pot să prevăd. Și nici dacă iese din comă.

Dar, pentru moment, deciseseră să nu-l opereze ca să scadă presiunea. Sperau că va scădea de la sine. Timpul era decisiv. Și norocul. Într-un moment de liniște, Alex s-a dus din nou până la el. Îi fixaseră brațul și picioarele, îl curățaseră, dar era foarte rănit.

S-a dus apoi în sala de așteptare, unde se aflau Mark și Taryn, speriați.

–Cât de rău este? a întrebat Taryn, înainte s-o facă Mark.

–E rău, a spus Alex, calmă. Ar putea fi și mai rău. Și se poate agrava înainte să înceapă să se facă bine.

Alex n-a spus „dacă se face bine", dar a gândit-o.

–Ce crezi că se va întâmpla? a întrebat-o Mark.

Jimmy nu bea mult și era puțin probabil să fi condus beat. Dar Alex nu voia să le împărtășească bănuielile. Le discutase cu medicul lui curant, dar în acest moment nu conta prea mult. Putea conta mai târziu. Dacă fusese o tentativă de suicid, trebuia supravegheat îndeaproape, când avea să iasă din comă.

–Îl cunoști pe tipul ăsta? a întrebat-o medicul curant. Alex i-a spus că erau prieteni și i-a povestit despre Maggie. El a notat pe fișă cu un semn de întrebare, încercuit cu roșu.

Le-a explicat lui Mark și Taryn, cât de simplu putea, că edemele pe creier erau extrem de periculoase.

–Vrei să spui că poate ajunge în moarte cerebrală?

Mark părea îngrozit. În ultimele luni, Jimmy și el deveniseră buni prieteni, și nu voia să i se întâmple nimic îngrozitor.

–Poate, dar sperăm să nu se întâmple. Totul depinde când și cât de repede iese din comă. Acum are activitate

cerebrală și l-au pus la monitoare. Vom ști imediat ce are loc o schimbare.

–Iisuse, a spus Mark, trecându-și mâna prin păr, îndurerat.

Taryn împărtășea aceeași suferință.

–Poate cineva ar trebui s-o sune pe mama lui.

–Așa cred, a spus Alex, calmă. Există posibilitatea să-l piardă și e într-o stare critică. Vrei să sun eu?

Nu era un telefon ușor de dat și, cu toate că transmiterea de vești proaste făcea parte din meseria ei, nu-i făcea nici o plăcere. Dar putea fi mai ușor pentru ea s-o facă.

–Nu, o s-o sun eu. Îi datorez asta lui Jimmy.

Mark nu era un laș. S-a îndreptat spre telefon și a luat din portofel numărul pe care i-l dăduse Jimmy tocmai pentru astfel de evenimente. Acum trebuia s-o sune pe mama lui și să-i spună că Jimmy era în comă.

–Cum arată? a întrebat-o Taryn pe Alex, cu glas scăzut, după ce Mark s-a dus să dea telefon. Alex părea foarte îngrijorată.

–E într-o formă foarte proastă, îmi pare rău că i s-a întâmplat așa ceva, a spus, în timp amândouă se țineau de mâini în așteptarea lui Mark.

Avea lacrimi în ochi când s-a înapoiat, și a avut nevoie de un minut ca să-și recapete stăpânirea de sine.

–Biata femeie, m-am simțit ca un criminal. După spusele lui Jimmy, nu-l are decât pe el. Este văduvă și este singurul ei copil.

E foarte bătrână? a întrebat Alex, preocupată de starea ei.

Nu știu, nu l-am întrebat niciodată. A început să plângă când am anunțat-o. A spus că vine cu primul zbor. Ar trebui să ajungă aici în opt, nouă ore.

Alex a trecut din nou pe la Jimmy, dar nu apăruse nici o schimbare, așa că s-a întors la muncă. I-a lăsat pe Mark și pe Taryn în sala de așteptare, și, înainte de a pleca,

Mark a întrebat-o dacă are de gând să-i spună lui Coop. Era ora cinci dimineața și puțin cam devreme să-l sune.

–O să aștept câteva ore și o să-l sun pe la opt. Le-a dat interiorul și numărul ei de pager și le-a cerut să o anunțe dacă se întâmpla ceva. S-au îmbrățișat și, după ce Alex a plecat, Taryn și-a pus capul pe umărul lui Mark.

Din fericire, în serviciul ei era liniște în acea dimineață și, așa cum promisese, l-a sunat pe Coop imediat după ora opt. Încă dormea și a fost mirat că-l suna atât de devreme. Dar i-a spus că nu l-a deranjat. Antrenorul personal venea la nouă și voia să iasă și să ia micul dejun imediat ce apărea Paloma.

–Azi-noapte Jimmy a avut un accident, i-a spus tristă, imediat ce l-a simțit complet treaz.

–De unde știi? I s-a părut ciudat, și era suspicios.

–M-a sunat Mark. El și Taryn sunt jos, la Traumatologie. Conducea pe șoseaua Malibu Canion; și-a rupt multe oase și e în comă.

Imediat ce i-a spus, Coop s-a arătat profund impresionat. Văzuse multe lucruri rele și suferință de-a lungul anilor și, în pofida speranțelor și a credințelor contrare, lucrurile rele se întâmplau oamenilor buni.

–Crezi că o să se facă bine?

–E greu de spus în momentul ăsta. Se poate întâmpla orice. Depinde mult de edemele de la creier și ce evoluție au, cât de repede iese din comă. Oasele rupte n-o să-l omoare.

Dar restul putea.

–Bietul băiat. Nu prea are norocul de partea lui, nu? Întâi nevasta, acum el.

Nu i-a spus despre bănuiala că și Jimmy contribuise la asta. Nu avea nimic pe care să se bazeze, doar instinctul ei și puținul pe care îl știa despre el.

–Bine, ține-mă la curent.

–Nu vrei să vii aici și să stai cu Taryn și Mark?

Credea că se va oferi singur, dar lui nici nu-i trecuse prin cap să facă așa ceva. Nu putea face nimic pentru Jimmy, era doar o chestiune de timp. Și, oricum, ura spitalele. Îl agitau, cu excepția momentelor când o întâlnea pe Alex, jos, când avea ocazia.

–Nu văd la ce le-ar folosi, a spus Coop, rațional. Și e prea târziu să-mi anulez întâlnirea cu antrenorul.

Pentru Alex era o scuză ciudată. Dar Coop o oferise din instinct. Nu voia să-l vadă pe Jimmy găurit de tuburi. Era foarte sensibil la astfel de lucruri.

–Sunt foarte supărați, a continuat să insiste Alex, dar Coop n-a înghițit nada. Voia să evite realitatea situației.

–E de înțeles, a spus, calm. Am descoperit cu ani în urmă că a sta în preajmă prin spitale nu folosește nimănui. Doar te deprimă și îi plictisești pe doctori. Spune-le că o să-i iau la masă la prânz, dacă mai sunt acolo, dar sper să nu mai fie.

Era un fel de a nega gravitatea situației, Alex știa lucrul ăsta – ceea ce făcea lucrurile mai ușoare pentru el.

–Nu cred că vor să-l lase pe Jimmy singur.

Nici nu credea că vor fi într-o astfel de dispoziție ca să iasă la prânz, dar Coop refuza să trăiască drama alături de ei sau de Alex. Era un loc unde nu voia să se ducă, sub nici o formă. Participarea la o astfel de suferință ar fi fost prea supărătoare pentru el.

–Dacă ce spui este adevărat – și sunt sigur că este – pentru Jimmy nu e nici o diferență dacă se îngrămădesc într-o sală de așteptare mizerabilă sau iau masa la Spago.

Ceea ce sugera el i se părea de prost-gust lui Alex, dar n-a spus nimic. Era o cu totul altă perspectivă. Și știa din experiență că oamenii au reacții ciudate la stres. Coop părea să-l evite total.

La ora zece a sunat din nou la Traumatologie, dar nu se ivise nici o schimbare. Singurul lucru pe care îl știa Mark era că doamna O'Connor se afla deja în avion. Urma să ajungă la spital puțin după prânz, dacă totul mergea

bine. Când Alex a intrat în pauză, oficial, s-a dus la Traumatologie să-l vadă pe Jimmy. Mark arăta îngozitor, iar Taryn era afară să fumeze. I-a salutat pe amândoi și s-a dus atentă, să-l vadă pe Jimmy. Era izolat și-l țineau sub observație. Alex a vorbit cu asistentele câteva minute, aflând că era în comă profundă. Lucrurile nu arătau pline de optimism pentru el.

Alex a rămas tăcută lângă el, și, cu degete delicate, i-a atins umărul gol. Acolo erau conectate monitoarele și firele legate la aparate. Avea perfuzii în ambele brațe pentru transfuzie, ca să compenseze sângerarea internă. Judecând după răni, era foarte grav.

–Hei, puștiule, a șoptit, când una dintre asistente a ieșit și a lăsat-o singură cu el.

Știau că era la fel de capabilă ca ele să arunce o privire la monitoare, care afișau datele pe două ecrane separate.

–Ce dracu' faci aici? Cred că mai bine te-ai trezi acum...

În timp ce-i vorbea, lacrimile îi înțepau ochii. Vedea tragedii la fel de mari ca asta în fiecare zi, la muncă, dar acum era altceva. Era prietenul ei, și nu voia să moară.

–Știu că ți-e dor de Maggie, Jimmy... dar toți te iubim... trebuie să trăiești... Jason o să fie distrus dacă ți se întâmplă ceva... trebuie să te întorci acum, Jimmy... pur și simplu trebuie...

Lacrimile îi șiroiau pe obraji în timp ce-i vorbea; a rămas lângă el o jumătate de oră, vorbindu-i blând, dar hotărât. La sfârșit, l-a sărutat pe obraz, l-a mângâiat din nou pe braț și s-a întors la ceilalți în sala de așteptare.

–Cum este?

Mark încă părea speriat, iar Taryn era istovită. Avea capul sprijinit de un scaun, cu ochii închiși. Cum a auzit-o pe Alex, i-a deschis și s-a ridicat.

–La fel. Poate o să-l ajute dacă își aude mama.

–Chiar crezi că are importanță?

Taryn părea surprinsă. Auzise de astfel de lucruri, dar niciodată nu crezuse cu adevărat.

-Nu știu, a zis Alex, cinstită. Multă lume spune că au auzit când li se vorbea, în timp ce erau în comă, dar nimeni nu crede că e posibil. Unii oameni au fost aduși înapoi din ghearele morții de lucruri ciudate. Medicina e la fel de multă artă, cât este știință. Aș arde pene de pui și aș omorî capre dacă aș crede că asta îl va ajuta pe unul dintre băieții mei. Dar nu-i face nici un rău să i se vorbească.

Poate ar trebui să-i vorbim toți, a spus Mark îngrijorat.

Mark se gândea cu groază că va trebui să dea cu ochii de mama lui Jimmy, iar Alex l-a făcut să fie și mai îngrijorat. Habar n-avea cât de bătrână era, dar dacă era foarte bătrână și fragilă, putea fi prea mult pentru ea.

Putem să-l vedem?

Îl mai văzuseră o dată, pentru o fracțiune de secundă, din ușă, dar acum era mult mai puțină agitație în jurul lui. Alex s-a dus să se intereseze, și apoi le-a făcut semn. Ea era mult mai obișnuită cu scenele din spital decât erau ei. Taryn n-a rezistat decât un minut sau două și a plecat, cu lacrimile curgându-i pe obraji. Mark a rămas neclintit lângă prietenul lui, i-a vorbit, așa cum l-a sfătuit Alex. Dar, după câteva minute, a fost atât de șocat, încât a amuțit. Jimmy era extrem de palid, și, cum încă era în stare gravă, arăta ca mort. Era evident că se putea întâmpla orice. Alex știa, și chiar Mark își putea da seama.

Apoi, toți trei au rămas în sala de așteptare și și-au plâns prietenul. Fusese o dimineață îngrozitoare, și toți erau speriați și obosiți.

Mai târziu, Alex s-a întors la muncă, dar, înainte să plece, Mark a întrebat-o dacă vine și Coop.

Nu cred, a răspuns calmă. Are o întâlnire în dimineața asta.

N-a avut inima să le spună că era cu antrenorul. Știa că găsise această scuză pentru că îi era frică să vină. Nu era punctul lui forte.

Alex a sunat la Traumatologie și a verificat din oră în oră. La douăsprezece și jumătate, Mark i-a dat mesaj pe pager și i-a spus că doamna O'Connor sosise. În clipa în care ajunsese, se dusese direct la Jimmy.

–Cum e? a întrebat, foarte îngrijorată pentru o femeie pe care n-o cunoscuse niciodată. Alex știa că, văzându-l, mamei lui i se va rupe inima.

–E răvășită. Dar cine n-ar fi?

Mark avea un glas de parcă plânsese. Stătea acolo de dimineață, ceea ce lui Alex i se părea înduioșător. Și Taryn rămăsese alături de el. Abia dacă-l știa pe Jimmy, dar era devastată. Era o tragedie, dar cel puțin dacă murea nu lăsa orfani niște copii. Însemna ceva și era o slabă consolare.

–Cobor în câteva minute, a promis Alex, dar era aproape două când a reușit să ajungă.

La sfârșitul programului se ivise un caz grav. Când a ajuns, și-a cerut scuze pentru întârziere.

–Unde e mama lui?

–Încă e cu el, stă acolo de aproape o oră.

Nu-și dădeau seama dacă era un semn bun sau unul rău. Dar Alex o înțelegea. Și la treizeci și trei de ani, Jimmy tot copilul ei era. Nu exista nici o diferență între ea și mamele care stăteau disperate lângă copii la ea în secție, în afară de faptul că el avea o vârstă, avusese mult mult timp să-l iubească și avea mai mult de pierdut dacă murea. Alex știa cât de distrusă se simțea.

–Nu vreau să mă amestec, a spus Alex precaută.

Mark și Taryn au convins-o să arunce o privire în încăperea în care se afla Jimmy, așa că a intrat, dar și-a promis să nu se prezinte, dacă situația era prea delicată.

Ceea ce a văzut a surprins-o. Nu era o doamnă în vârstă, ci una foarte atrăgătoare, micuță, arătând tânără, la vreo cincizeci de ani. Părea să aibă chiar mai puțin

de-atât. Avea părul negru strâns în coadă de cal, și era nefardată. Călătorise de la Boston în jeanși și pulover negru, pe gât, și era versiunea feminină, frumoasă, a lui Jimmy, cu toate că avea o față fină, nu sportivă, și ochi mari, albaștri, nu căprui-închis ca ai lui Jimmy. Dar fiul îi moștenise trăsăturile.

Stătea tăcută lângă capul lui și îi vorbea încet, cum făcuse și Alex de dimineață. Când a văzut-o pe Alex, a ridicat privirea. Și-a imaginat că era una dintre asistentele sau doctorii lui. Toți purtau aceleași salopete și același echipament.

–S-a întâmplat ceva rău?

S-a uitat la monitoare panicată și apoi din nou la Alex.

–Nu, îmi pare rău... sunt o prietenă a lui Jimmy... lucrez aici. Nu e o vizită oficială.

Valerie O'Connor s-a uitat tristă la ea, s-au privit un timp, apoi s-a întors din nou să-i vorbească lui Jimmy.

Când a ridicat din nou privirea, Alex era tot acolo, și Valerie i-a mulțumit. Alex a plecat și s-a întors la ceilalți. Era bucuroasă că măcar mama lui era destul de tânără ca să suporte șocul. Nu arăta nici destul de bătrână ca să aibă un băiat de vârsta lui Jimmy. Probabil că îl făcuse la douăzeci de ani și acum avea cincizeci și trei, iar în zilele bune arăta cu zece ani mai tânără.

–Pare o femeie drăguță, a spus Alex și s-a așezat lângă ei, epuizată.

Era mult mai greu să trateze cu prietenii decât cu pacienții.

–Jimmy o iubește la nebunie, a spus Mark, absent.

–Voi ați mâncat? a întrebat Alex, și amândoi au scuturat din cap. Va trebui să vă duceți jos, la cantină, și să luați ceva.

–Nu pot să mănânc, a spus Taryn, ca bolnavă.

–Nici eu, a adăugat Mark.

Își luase o zi liberă de la serviciu, și de nouă ore de când era acolo nu părăsise sala de așteptare.

–Coop vine? a întrebat Mark din nou. Era mirat că nu apărea, și considera că ar fi trebuit să fie alături de ei.

–Nu știu. O să-l sun, a spus Alex.

Ieșea din tură la trei și jumătate și le-a spus că trece pe acolo după ce termină, ca să vadă cum se mai simte Jimmy. Apoi, Mark va trebui să se ducă acasă la copii, și Taryn trebuia să se odihnească puțin, pentru că părea extenuată. Dar fusese un adevărat coechipier.

Când s-a întors în secție, Alex l-a sunat pe Coop, care tocmai trăsese un pui de somn la piscină și părea binedispus.

–Ce mai face doctor Kildare? a tachinat-o el, ceea ce ei i s-a părut deplasat.

A realizat apoi că nu înțelegea cât de gravă era situația lui Jimmy. Așa că i-a explicat în amănunt.

–Știu, iubito, știu, a răspuns blând. Dar nu pot face nimic pentru asta, așa că nu am de ce să fiu trist. Voi trei păreți destul de supărați. Nu trebuie să particip și eu la asta. Dacă mă isterizez alături de tine nu-l ajut.

Avea dreptate, și totuși o deranja ce spunea. Avea impresia că lua totul prea ușor și, după părerea ei, trebuia să fie acolo, alături de ea, chiar dacă ura sau nu spitalele. Un bărbat pe care îl cunoscuseră putea muri în orice clipă, și, chiar având formație medicală, nu putea ignora posibilitatea asta. Poate la vârsta lui Coop, moartea și viața sunt mai puțin impresionante, sau mai înspăimântătoare. Poate moartea cuiva pe care îl cunoști nu mai pare atât de sinistră. Dar atitudinea lui de respingere părea s-o șocheze pe Alex.

–În plus, urăsc spitalele, în afară de momentul când vin să te văd pe tine. Dar toate chestiile alea medicale îmi dau frisoane. Este atât de neplăcut.

Așa e viața, uneori, nu se putea Alex abține să gândească. Și-a amintit cât de „neplăcut" i-a fost lui Jimmy

să asiste la moartea lui Maggie. Îi spusese câtă grijă avusese de ea până își dăduse ultima suflare și cum refuzase ajutorul unei asistente sau al unui azil. Simțise că-i datorează asta, și dorise s-o facă. Dar oamenii erau diferiți. Coop refuza tot ce nu era frumos sau plăcut. Și coma nu era plăcută, nici accidentele, nici cum arăta Jimmy. Dar, evitându-le, Coop nu era acolo să-i susțină pe ceilalți.

–Cât timp îți ia să ajungi acasă? a întrebat, ca și cum nu i se întâmplase nimic lui Jimmy. Mai mergi la film?

Când l-a auzit, ceva s-a rupt în ea. Pur și simplu, nu putea.

–Nu pot, Coop. Nu mi se pare drept. Am de gând să mai stau pe-aici o vreme și să văd dacă pot s-o ajut pe mama lui. Mark și Taryn o să vină acasă și cred că asta ar însemna s-o las singură cu un fiu în comă, într-un oraș străin. Nu are pe nimeni alături de ea.

–Ce impresionant, a replicat Coop cu voce tăioasă. Nu ți se pare că duci lucrurile prea departe, Alex? Nu e iubitul tău, pentru numele lui Dumnezeu! Cel puțin așa sper.

Comentariul lui nici nu merita un răspuns. Era insensibil și jignitor. Gelozia lui față Jimmy era neîntemeiată în acest moment și total nepotrivită.

–O să vin acasă mai târziu, a fost tot ce a spus.

–Poate vrea Taryn să meargă la film cu mine, a spus iritat Coop, și Alex a simțit că o trece un fior.

Se purta ca un copil de bani gata, răsfățat, nu ca un adult. Dar Coop era câteodată un copil, asta făcea parte din farmecul lui.

–Nu cred că va merge, dar poți s-o întrebi. Ne vedem mai târziu, a replicat cu duritate și a închis.

Modul în care reacționase Coop la eveniment o supărase foarte tare.

A terminat treaba la șase și, când a ajuns, Mark și Taryn tocmai plecau. Mama lui Jimmy stătea calmă în sala de așteptare, alături de ei. Părea stăpână pe sine, dar

tristă, însă era în formă mai bună decât ei. Fusese o zi lungă și pentru ea, cu șocul veștilor și zborul lung de la Boston, înainte să-l vadă. Dar părea o femeie liniștită, pricepută și rezervată. După câteva minute, Mark și Taryn au plecat, iar Alex s-a oferit să-i aducă niște supă și câteva sendvișuri sau o cană de cafea.

–Ești foarte drăguță, i-a zâmbit Valerie lui Alex, dar mă tem că nu pot să mănânc.

Până la urmă, a acceptat câțiva biscuiți și o cană de supă. Alex i le-a adus de la oficiul asistentelor.

–Ce noroc că știi să te descurci pe aici, a spus recunoscătoare, în timp ce lua supa de la Alex și sorbea din ea. Nu pot să cred că i s-a întâmplat așa ceva. Bietul Jimmy a avut o perioadă așa de grea. Mai întâi s-a îmbolnăvit Maggie, apoi a murit, și acum asta. Mă tem pentru el.

–Și eu la fel, a spus Alex încet.

–Sunt foarte mulțumită că are prieteni atât de buni aici. Mulțumesc Domnului că i-a dat numărul lui Mark, a spus, și apoi cele două femei au stat de vorbă un timp.

Mark îi povestise despre Alex, înainte ca aceasta să coboare, așa că n-a făcut nici o greșeală bănuind că Alex era iubita lui Jimmy. Dar știa dinainte că nu era. Păstra o legătură foarte strânsă cu Jimmy și știa că, de când o pierduse pe Maggie, nu se văzuse cu nici o femeie. Se temea că n-o va mai face niciodată. Se potriveau perfect unul cu celălalt și aveau o căsnicie de invidiat, așa cum avusese și ea. Era văduvă de zece ani și de multă vreme renunțase să găsească un bărbat pe care să-l placă. Pentru ea nu exista pe pământ alt bărbat ca tatăl lui Jimmy. Fuseseră căsătoriți douăzeci și patru de ani și se împăcase cu gândul că l-a fost de-ajuns pentru toată viața. Nimeni nu-l putea înlocui, și nu dorea să încerce. Au stat de vorbă multă vreme, și a rugat-o pe Alex să o însoțească data viitoare când se va duce să-l vadă pe Jimmy. I-a mărturisit că, astfel, se simțea mai curajoasă, și, după ce au stat de vorbă, a plâns. Nu-și putea imagina ce va deveni viața ei dacă el

o părăsea. Era tot ce avea pe lume, cu toate că, după câte spunea, avea o viață plină. Făcea muncă voluntară cu orbi și cu oameni fără adăpost, în Boston. Dar Jimmy era unicul ei copil, și simplul fapt că știa că există, undeva în lume, chiar dacă nu era acasă, o făcea să creadă că merită să trăiască.

Era aproape ora zece când Alex a vorbit cu una dintre asistente să-i aranjeze un pat lui Valerie pe coridorul din spate. Nu voia să-l lase singur pe Jimmy, cu toate că Alex se oferise s-o conducă la pavilion. Dar prefera să rămână la spital, în caz că se întâmpla ceva.

Era zece și jumătate când Alex l-a sunat pe Coop, dar acesta nu era acasă. Taryn i-a spus că s-a dus la film, ceea ce i s-a părut ciudat lui Alex.

–Cred că tot ce e legat de spital îl agită, i-a explicat Taryn, dar Alex știa deja asta.

O deranja că nici măcar nu încercase să înfrunte situația. Negarea era totală.

–Spune-i că am de gând să rămân la spital în noaptea asta. Trebuie să mă întorc la cinci și e mai ușor să fiu aproape. Nu vreau să-l trezesc când plec, i-a explicat Alex, și Taryn a înțeles.

–O să-i las un bilet. Sunt moartă și eu de oboseală.

Alex o informase deja că nu se produsese nici o schimbare în starea lui Jimmy. Nici în bine, nici în rău, nici o speranță în plus.

Când s-a dus să-și ia la revedere de la Valerie, aceasta deja moțăia. Alex a ieșit ușor pe vârful picioarelor. Și, cum stătea întinsă în patul ei, s-a gândit la Coop și a încercat să-și dea seama ce simțea. I-a luat mult timp, dar când era gata să adoarmă a realizat că nu era supărată pe el, era dezamăgită. Pentru prima oară, în urma accidentului suferit de Jimmy, Alex descoperise la Coop o latură care nu-i plăcea. Și a știut că oricât de mult îl iubea, își pierduse respectul față de el. La fel ca în cazul accidentului lui Jimmy, pentru Alex, vestea căzuse ca un trăsnet.

capitolul 20

A doua zi dimineață, Alex l-a sunat pe Coop de la spital. Tot ce i-a spus a fost că a pierdut un film extraordinar, ceea ce a lăsat-o cu gura căscată. Negarea atingea apogeul. Nici măcar n-a întrebat de Jimmy. I-a dat ea câteva informații, spunându-i că situația era neschimbată. Coop i-a răspuns că îi părea rău de ce auzea, dar a încercat să schimbe subiectul cât de repede a putut.

–Saga continuă, a spus el aproape amuzat, și ei îi venea să-l zgâlțâie.

Nu pricepea că viața unui om atârna de un fir de ață? Ce nu înțelegea? Aparent, totul. Adevărul despre situația lui Jimmy era prea mult pentru Coop.

Mai târziu, când s-au întâlnit din nou la Traumatologie, a discutat despre asta cu Taryn. Mark și Valerie erau înăuntru cu Jimmy.

–Nu cred că înțelege situațiile dificile, a recunoscut Taryn.

Era și ea destul de uimită de reacția lui Coop, care, la micul dejun, îi vorbise ceva despre faptul că trebuie să te opui „energiei negative", și, dacă te lași copleșit de ea, devine un lucru foarte periculos. Dar Taryn bănuia că se simțea vinovat. Indiferent de cât de firească era pentru el reacția de respingere, știa că ceva nu era în regulă, fie că recunoștea sau nu. Dar cel mai mult o deranja pe Alex faptul că-și putea permite să evite situația cu totul. Ca o consecință a negării, Coop nu oferea nici un sprijin nimănui. Și tot ca o consecință, Alex se simțea înșelată de el. Dar, până la urmă, Alex a acceptat că asta era tot ce putea Coop să facă. Când se gândea cum se va purta el dacă într-o zi i se va întâmpla ei ceva „negativ",

o cuprindea îngrijorarea. Va fi preocupat de asta sau se va duce la film? Era înfricoșător să-l vezi cum face tot ce poate ca să evite tot. Era deprimant, și nimic din purtarea lui n-o mulțumea.

După serviciu s-a întors la Conac, deși ceilalți au rămas la spital cu Valerie. Dar ea nu voia să întindă coarda cu Coop. Când a ajuns acasă, acesta s-a arătat încântat, s-a simțit ușurat și a comandat o cină minunată la Spago. Era felul lui de a o împăca pentru tot ce nu făcuse. Coop nu „făcea" lucruri neplăcute. Doar ce era frumos. Și simplu. Și amuzant. Și elegant. Și distins. Reușea să alunge din viața lui tot ce nu-i plăcea sau îl înspăimânta, și accepta numai ce i se părea „amuzant" și agreabil. Necazul era, și-a amintit Alex, că viața adevărată nu era așa. Exista mult mai mult „neplăcut" decât „amuzant" în viață. Dar nu în lumea lui Coop. El nu va accepta lucrurile rele în viața lui. Pur și simplu se amăgea, pe el și pe toți ceilalți, că lucrurile rele nu există. Ele se datorau numai unor percepții și trăiri ciudate. El nu accepta răul. Îl făcea, dar nu voia să recunoască. Continua să trăiască, să cheltuiască, să se distreze. Și, cu toate astea, au petrecut o seară plăcută, relaxantă. Din punctul de vedere al lui Alex, situația a fost aproape suprarealistă.

Fără să-i spună lui Coop, a sunat la spital ca să afle care era starea lui Jimmy. Nu era nici o schimbare. Și speranța începea să scadă. Era în comă de aproape patruzeci și opt de ore. Și, cu fiecare zi care trecea, posibilitatea unei refaceri totale se diminua. Încă o zi sau poate două, și posibilitatea de a se reface complet va dispărea pentru totdeauna. Putea supraviețui, dar nu așa cum îl știau ei. Acum, tot ce putea face era să se roage. Când s-a dus la culcare alături de Coop, avea inima grea, nu numai din cauza lui Jimmy, ci și din cauza acelei părți din suflet care vedea că îi lipsea lui Coop. I se părea deprimant. Pentru el, lipsa era uriașă.

A doua zi era liberă, dar s-a dus oricum la spital ca să stea cu Valerie și să-l vadă pe Jimmy. Și-a îmbrăcat salopeta, chiar dacă nu era de serviciu, ca să poată pătrunde mai ușor în secție.

–Mulțumesc că ești alături de mine, i-a spus recunoscătoare Valerie.

Au fost singure toată ziua. Mark se întorsese la serviciu. Coop făcea o reclamă pentru o companie farmaceutică națională și insistase s-o ia cu el pe Taryn.

Valerie și Alex au rămas ore întregi în sala de așteptare, ducându-se pe rând să-i țină companie lui Jimmy. Au vorbit în permanență cu el, ca și cum le putea auzi. Și, cum era normal, Valerie stătea la capul lui și-i vorbea, iar Alex se așezase la picioare când a observat că i s-a mișcat un deget. A aruncat o privire pe monitor, și apoi spre asistentă. Observase și ea. După aceea, foarte rapid, Jimmy a atins mâna mamei lui și i-a apucat-o. În timp ce Valerie continua să vorbească, lacrimile le curgeau amândurora pe obraji. Îi vorbea calm, foarte sigură pe ea, îi spunea cât de mult îl iubea și cât de fericită era că se simțea mai bine, cu toate că, în realitate, nu exista încă nici un semn, dar ea se purta ca și cum deja se întâmplase. A durat încă o jumătate de oră până ca Jimmy să deschidă ochii, și, când a făcut-o, și-a privit mama.

–Bună, mamă, a șoptit.

–Bună, Jimmy, i-a zâmbit printre lacrimi, în timp ce Alex și-a înăbușit un suspin care aproape o înneca.

–Ce s-a întâmplat?

Avea vocea spartă din cauză că fusese intubat la internare. Tubul fusese scos dimineață, pentru că putea să respire singur, cu toate că era inconștient.

–Ești un șofer groaznic, i-a spus mama lui în loc de răspuns, făcând-o chiar și pe asistentă să râdă.

–În ce stare e mașina?

– Într-o stare mai rea decât tine. Voi fi fericită să-ți cumpăr una nouă.

– Bine, a spus el, apoi a închis ochii, și, când i-a deschis din nou, a văzut-o pe Alex.

– Tu ce cauți aici?

– Sunt de serviciu, așa că am venit să te văd.

– Mulțumesc, Alex, a spus, și a adormit la loc.

Medicul curant a venit după câteva minute ca să-l consulte.

– Bingo! a strigat, zâmbindu-i lui Alex. Am reușit.

Era o adevărată victorie pentru toată echipa și, cât timp l-au consultat, Valerie a stat pe culoar, suspinând în brațele lui Alex. Crezuse că o să moară și se simțea extrem de ușurată, complet epuizată de stresul prin care trecuse.

E în regulă... acum o să fie bine... a încurajat-o Alex și a îmbrățișat-o.

Trecuse printr-o experiență îngrozitoare, și acum, pentru că Jimmy se trezise, își simțea sufletul ușor.

În cele din urmă, Alex a convins-o pe Valerie să-l lase singur în noaptea aceea și s-o conducă la pavilion. A găsit cheia de rezervă a lui Coop și i-a dat-o. Când au ajuns, Coop era încă la filmări pentru reclamă. Alex a verificat dacă Valerie avea tot ce-i trebuia.

Te-ai purtat minunat cu mine, i-a spus Valerie din nou, cu lacrimi în ochi.

Acum plângea din orice. Trecuse prin două zile de agonie și începea să se simtă serios zdruncinată.

Mi-aș dori să am o fată ca tine.

Și eu mi-aș dori să am o mamă ca tine, a recunoscut Alex, zâmbindu-i, înainte să plece.

Când s-a întors în aripa principală, Alex se simțea minunat de liniștită. Până când a venit Coop, la unspreze, obosit, a făcut o baie și s-a spălat pe cap. Nici Coop nu avusese o zi ușoară.

–O, Doamne, sunt istovit, s-a plâns, în timp ce ea turna șampanie pentru el și Taryn. Un spectacol pe Broadway ar dura mai puțin decât reclama asta îngrozitoare.

Dar măcar fusese bine plătit, și lui Taryn i se păruse interesant. Nu uitase de Jimmy și, în timpul zilei, sunase din când în când ca să afle cum se mai simte.

–Ziua ta cum a fost, dragă? a întrebat-o vesel pe Alex.

–Excelentă. I-a zâmbit lui Taryn, care deja știa. Jimmy s-a trezit astăzi. Până la urmă, o să se facă bine. O să mai rămână în spital o vreme, dar o să fie bine.

În timp ce vorbea, vocea îi tremura. Fusese o experiență emoționantă pentru toți, cu excepția lui Coop.

–Și toți au trăit fericiți până la adânci bătrâneți, a adăugat Coop, zâmbindu-i oarecum superior. Vezi, draga mea, e destul să nu te concentrezi pe astfel de lucruri, și se rezolvă de la sine. E mult mai ușor să-l lași pe Dumnezeu să se ocupe de asta și să-ți vezi de treabă.

Afirmația lui era o negare totală a tot ce făcea ea pentru a salva vieți. Nu încăpea îndoială că totul depindea de Dumnezeu, dar își avea și ea partea de contribuție.

–E un mod de a privi lucrurile, i-a răspuns, calmă.

Dar Taryn a zâmbit ușurată.

–Ce face mama lui? a întrebat, preocupată.

–E terminată, dar bine. Am adus-o la pavilion.

–Trebuia să te gândești că, la vârsta ei, s-ar simți mai bine la hotel, unde ar fi avut parte de niște servicii, a spus Coop, dându-și importanță.

Ca întotdeauna, arăta impecabil și era la fel de elegant ca dimineață când plecase să filmeze.

–Poate nu-și permite, a spus Alex, practică, și nici nu e atât de bătrână cât ne-am așteptat.

Coop părea surprins, deși nu deosebit de interesat de toată nenorocirea. Pentru el fusese prea mult.

–Câți ani are?

–Nu știu. Arată de patruzeci și doi, patruzeci și trei, patruzeci și cinci cel mult, poate... dar probabil că are cincizeci.

–Are cincizeci și trei, a adăugat Taryn. Am întrebat-o eu. Arată uimitor. Pare mai mult sora lui.

–Bine, cel puțin nu trebuie să ne îngrijorăm că alunecă și își rupe șoldul în pavilion, a glumit Coop.

Era fericit că se terminase toată povestea și, desigur, bucuros pentru Jimmy, dar îi displăcea melodrama. Acum, puteau reveni la normal.

–Bine. Ce facem mâine? a întrebat fericit.

Obținuse niște bani și era binedispus. În plus, Jimmy se va face bine. Până și Coop se bucura pentru el și, văzând că, în sfârșit, îl preocupă acest lucru, lui Alex i-a venit inima la loc.

Eu lucrez, a răspuns Alex, râzând.

Iarăși? Părea dezamăgit. Ce plictiseală. Cred că ai putea să-ți iei o zi liberă și să mergem la cumpărături pe Rodeo.

Mi-ar plăcea, i-a zâmbit Alex.

Era atât de drăguț și de copilăros uneori, încât era greu să fii furios pe el.

Cât timp durase incidentul cu Jimmy, o făcuse să sufere. Era o latură a lui care o surprinsese, și recunoștea că era incapabil să facă față unor asemenea situații și să sufere cu adevărat.

Cred că cei de la spital n-ar fi foarte încântați să afle că nu mă duc la muncă, pentru că merg la cumpărături. Ar fi destul de greu de explicat.

Atunci, spune-le că te doare capul. Spune-le că există virusul în clădire și că ai de gând să-i dai în judecată.

Poate ar fi mai simplu să mă duc la muncă, a spus Alex râzând.

Și, la miezul nopții, s-au dus la culcare. Au făcut dragoste și a doua zi dimineață, când s-a sculat să plece

la spital, l-a sărutat. Îl iertase pentru lipsa de compasiune față de Jimmy. Unii oameni pur și simplu nu se descurcă cu situațiile grave și cu problemele medicale. Pentru ea erau ceva atât de obișnuit, încât îi era greu să-i înțeleagă. Dar nu oricine putea face ce făcea ea, și-a spus. Simțea nevoia să-i găsească scuze. Era dispusă să-l ierte. De fapt, avea nevoie de asta pentru propriul echilibru. Pentru ea, cel puțin, dragostea însemna compasiune, compromis și iertare. Definiția lui Coop era probabil diferită. Însemna frumusețe, eleganță și idilă. Totul trebuia să fie ușor. Aici era problema. Pentru Alex, iubirea nu era întotdeauna ușoară. Dar probabil așa era pentru Coop. Era o nepotrivire majoră.

În timpul prânzului a trecut să-l vadă pe Jimmy. Mama lui tocmai plecase la cantină să ia un sendviș și, un timp, au discutat despre cât de curajoasă fusese Valerie. Alex i-a spus cât îi era de dragă, și Jimmy a fost bucuros să audă asta. Stătea întins în pat, liniștit, iar a doua zi dimineață urma să fie mutat de la Terapie intensivă.

–Mulțumesc că mi-ai fost alături cât am fost inconștient. Mama mi-a spus că ieri ai stat cu ea toată ziua. Drăguț din partea ta, Alex. Mulțumesc.

–N-am vrut s-o las singură. E un loc înspăimântător pentru oricine, a spus, privindu-l, apoi a decis să îndrăznească.

După părerea ei, se simțea destul de bine ca să-i pună întrebarea care o chinuia de când se întâmplase nenorocirea.

–Cum s-a întâmplat accidentul? Presupun că n-ai băut.

Stătea foarte aproape de el și el a prins-o de mână fără să-și dea seama.

–Nu, n-am băut... Nu știu, presupun că am scăpat mașina de sub control. Cauciucuri vechi... frâne vechi... totul vechi...

–Ai vrut tu să fie așa? l-a întrebat încet. Ai făcut să se întâmple sau ai lăsat să se întâmple?

Vorbea aproape în șoaptă, iar el a făcut o pauză lungă și a privit-o.

–Ca să fiu cinstit cu tine, Alex, nu sunt sigur... Și eu mi-am pus întrebarea asta. A fost ceva confuz... Tocmai mă gândeam la ea... duminică a fost ziua ei... am lăsat să se întâmple. Cred că am început să derapez, și, pur și simplu, am lăsat lucrurile să continue, iar când am încercat să opresc, n-am mai putut, și apoi totul s-a terminat și m-am trezit aici.

A fost exact cum bănuise ea. Și el părea la fel de îngrozit cum era și ea în timp ce-l asculta.

–Un preț al dracului de mare. N-aș mai face-o a doua oară, dar în secunda aia, m-am lăsat în voia destinului... și, din fericire, el m-a trimis înapoi.

–Ai riscat al naibii de mult, a spus tristă.

Suferea gândindu-se cât era de îndurerat și cât de multă vreme fusese astfel. Era un mod îngrozitor de a învăța o lecție. Se luptase cu suferința și frica și trăia ca să mărturisească.

Cred că ți-ar prinde bine niște terapie.

–Mda. Și eu. Oricum, m-am gândit la asta în ultima vreme. Nu pot să trăiesc veșnic simțindu-mă așa. Am sentimentul că m-am înecat și nu mai pot ieși la suprafață. Numă prostește, a spus privind spre monitoare. De fapt, acum mă simt mai bine.

Și așa arăta.

Mă bucur să aud, a spus Alex, ușurată. Am de gând să stau cu ochii pe tine. Să mă țin după tine până când o să te văd țopăind de bucurie tot drumul până la pavilion.

Imaginea l-a făcut să râdă.

Nu cred să pot țopăi prea tare.

Un timp avea să stea într-un cărucior cu rotile, și apoi să utilizeze cârjele. Mama lui deja se oferise să rămână

și să aibă grijă de el în toată perioada asta. Doctorii credeau că în șase sau opt săptămâni va putea merge. Îl bătea deja gândul să se întoarcă la muncă imediat ce era în stare, ceea ce era un semn bun.

–Alex, a spus el precaut, mulțumesc pentru grijă. De unde-ai știut ce s-a întâmplat? a întrebat-o, impresionat de faptul că își dăduse seama de rolul pe care îl avusese în producerea accidentului. Era o persoană foarte atentă.

–Sunt, medic, ai uitat?

–O, da, asta era. Dar, în general vorbind, prematurii nu conduc mașini pe faleză.

–Mi-am imaginat. Nu știu de ce, dar am știut din clipa în care mi-a spus Mark. Cred că am simțit.

–Ești o femeie deșteaptă.

–Mă interesează persoana ta, a spus serioasă și el a încuviințat. Și pe el îl interesa ea, dar nu îndrăznea s-o spună.

Când mama lui s-a întors cu sendvișul, Alex plecase deja la muncă, iar ea a rămas cu Jimmy și i-a lăudat-o pe Alex. Era curioasă să afle mai multe despre ea.

–Mark spune că e iubita lui Cooper Winslow. Nu e puțin cam bătrân pentru ea? a întrebat Valerie, cu interes.

Încă nu-l cunoscuse pe Coop, dar știa cine era și auzise multe despre el de la amândoi chiriașii și de la Alex.

–După câte se pare, ea nu e de aceeași părere, a răspuns Jimmy.

–El cum e? a întrebat Valerie, mâncându-și sandvișul cu carne de curcan și pâine integrală.

Jimmy era încă la regim și, privind-o, i s-a făcut poftă. Era pentru prima oară după multă vreme când avea senzația de foame. Poate ce spusese era adevărat, poate până la urmă își exorcizase demonii. Ajunsese până în vârf și sărise, dar nu fusese meritul lui că aterizase în siguranță. Poate, într-un fel absurd, accidentul se va dovedi, până la urmă, o binecuvântare.

–Coop e arogant, frumos, fermecător, nonșalant și egoist, a răspuns Jimmy la întrebarea mamei lui. Singura problemă este că ea nu vede toate astea, a spus enervat.

–Nu fi așa de sigur, a spus calmă Valerie, întrebându-se dacă era îndrăgostit de ea. Femeile au felul lor de a vedea lucrurile și preferă să se ocupe de ele mai târziu. Le adună. Asta nu înseamnă că nu le văd. Și ea e o femeie foarte deșteaptă.

E strălucită, a subliniat Jimmy, ceea ce a confirmat bănuielile mamei sale despre sentimentele lui, fie că era sau nu conștient de ele.

Mi-am dat seama. N-o să greșească. Poate că i se pare potrivit un timp, dar, trebuie s-o spun, mi s-a părut o combinație ciudată din seara când am auzit despre el.

Dar, a doua zi, când l-au mutat pe Jimmy într-o rezervă și Coop i-a trimis un imens buchet de flori, a fost impresionată. Se întreba dacă nu era Alex cea care îl trimisese, dar apoi își dăduse seama că nu era ea. Era genul de buchet pe care l-ar fi trimis un bărbat, nu o femeie. Un bărbat care era obișnuit ca femeile să-i cadă la picioare și să le dea gata. Lui Coop nici nu-i trecuse prin minte că putea trimite mai puțin de patru duzini de trandafiri.

Crezi că vrea să mă ceară în căsătorie? a glumit Jimmy cu Valerie.

Sper că nu! a răspuns ea, râzând.

Dar trăia cu speranța că nu se va însura nici cu Alex. La merita mai mult decât un star de cinema bătrân, lucru pe care Valerie îl știa după ce stătuse de vorbă cu Alex ore întregi. Avea nevoie de un bărbat tânăr care s-o iubească și să aibă grijă de ea, să fie alături de ea și să-i dăruiască copii. Așa cum era Jimmy. Dar Valerie știa că era mai bine să nu spună nimic nici unuia dintre ei. Erau prieteni și, pentru moment, era tot ce-și doreau.

Alex venea să-l vadă pe Jimmy în fiecare zi, și când era la spital, și când nu era. Venea să-l vadă în pauze,

îi aducea cărți care să-l distreze și îi spunea povești hazlii. I-a cumpărat chiar o telecomandă pentru o jucărie haioasă de tras pârțuri, ca să le înnebunească pe asistente. Noaptea târziu venea pe nesimțite și petreceau ore întregi discutând despre tot ce îi interesa. Despre munca lui și a ei, despre căsătoria părinților lui, despre viața cu Maggie, despre dorul sfâșietor pe care îl simțea pentru ea. Apoi ea i-a povestit despre Carter și sora ei. Despre părinți și relația pe care a vrut s-o aibă cu ei încă din copilărie, dar nu reușise niciodată, pentru că amândoi erau incapabili să se lege sufletește de cineva. Puțin câte puțin, și-au spus unul altuia toate secretele și au explorat teritorii necunoscute. Nu își dădeau seama că făceau aceste dezvăluiri, și, dacă ar fi întrebat cineva, ar fi insistat că era vorba numai despre prietenie. Doar Valerie știa. Se îndoia foarte tare că acest cuvânt era potrivit. Relația care se năștea între ei era mult mai puternică, fie că știau, fie că nu. Și era fericită pentru ei. Singurul impediment, din punctul ei de vedere, era Coop.

În acel weekend, a cercetat personal impedimentul. Până atunci nu-l întâlnise. Și, trebuia să recunoască, era impresionant, exact așa cum îl descrisese Jimmy: egoist, egocentric, arogant, amuzant și fermecător. Dar era ceva mai mult decât atât. Jimmy nu era destul de bătrân ca să observe, sau destul de matur ca să înțeleagă. Ceea ce vedea ea în Coop era bărbatul vulnerabil și speriat. Nu conta câți de tânăr arăta, sau câte femei tinere aduna în jurul lui conștientiza îngrozit că jocul era pe sfârșite. Îngrozit de boală, de bătrânețe, de degradare, de moarte. Refuzul lui de a avea de-a face cu accidentul lui Jimmy, sub orice formă, i-o dovedise. La fel de clar se vedea și în ochii lui. În spatele râsului se ascundea tristețea. Și, indiferent cât de fermecător era Coop, îi părea rău pentru el. Era un bărbat căruia îi era frică să dea piept cu demonii din el. Restul era fațadă. Dar știa că Jimmy n-ar fi înțeles niciodată, dacă

ar fi încercat să-i explice. Și absurditatea cu fata care îi purta copilul era doar hrană pentru orgoliul lui. Chiar dacă se plângea de asta, Valerie simțea instinctiv că era ceva care îl flata, și amplifica lucrurile ca s-o chinuie pe Alex, doar ca să-i amintească subliminal că exista o altă femeie care își dorea copii cu el. Asta însemna că era nu numai tânăr, dar și potent.

Nu credea că Alex era într-adevăr îndrăgostită de el. O impresiona și întruchipa tatăl atent pe care întotdeauna și-l dorise și nu îl avusese. Formau un grup interesant, a decis Valerie. Și considera că Mark și Taryn se potriveau perfect.

Dar mai mult decât orice, complexitatea lui Coop i se părea fascinantă. La prima vedere, lăsa impresia că Valerie nu-l interesează. În nici un caz, ea nu reprezenta genul de femeie pe care o curta el. Era destul de bătrână să le fie mamă acelor fete. Ceea ce îi plăcea la Valerie, i-a spus Coop lui Alex mai târziu, când stăteau în pat și analizau seara, era amabilitatea, stilul și eleganța ei lucrească. Purta pantaloni gri, pulover gri și un șirag de perle. Nu avea nimic ostentativ. Și faptul că nu încerca să pară mai tânără o făcea, de fapt, să nu-și arate vârsta. Era rasată și educată.

—Păcat că nu are bani, a spus Coop, îngăduitor. După cum arată, ar trebui să aibă. Dar, în cele din urmă, a spus râzând, toți ar trebui să avem.

Alex era singura din grup care avea mulți bani, dar pentru ea nu conta. În realitate, nu-i păsa dacă are sau nu. După părerea lui Coop, așa cum tinerețea era ceva inutil pentru tineri, și banii erau o risipă pentru cei excesiv de generoși. Considera că banii erau făcuți să fie cheltuiți și să te ajute să te simți bine. Alex îi ascundea sau îi ignora. Trebuia să învețe cum să-i cheltuiască. Putea să i dea ușor lecții, dar pentru moment ezita. Din nou, blestemata lui de conștiință. Încă încerca să scape de ea.

Era ceva nou pentru el și începea să devină o bătaie de cap îngrozitoare.

Coop s-a întâlnit din nou cu Valerie a doua zi, la piscină. Stătea sub umbra copacului său favorit. Ea își luase o zi liberă și stabilise că se va duce să-l vadă pe Jimmy mai pe seară. Stătea pe șezlong într-un costum de baie impecabil, negru, și se simțea bine în el. Avea un corp cât se poate de acceptabil. Atât Alex, cât și Taryn erau invidioase pe ea și sperau să arate măcar pe jumătate la fel de bine la vârsta ei. Dar când îi spuneau asta, Valerie susținea că fusese norocoasă, că avea gene bune și făcea foarte puțin ca să se mențină. Dar era încântată că fetele o lăudau.

Coop a invitat-o în casă la un pahar de șampanie, iar ea a acceptat doar ca să nu spună că nu a văzut casa, rămânând însă surprinsă de cât era de frumoasă și de normală. Nu avea nimic exagerat. Totul era de un bun-gust desăvârșit, cu antichități splendide și obiecte rafinate. Era casa unui om serios, așa cum a amintit mai târziu, într-o discuție, cu Jimmy. Și încă o dată s-a gândit că locul lui Alex nu era acolo. Dar păreau să fie fericiți împreună.

Începuse, de fapt, să creadă că acest Coop avea intenții serioase cu Alex. Era atât de grijuliu, de atent, de iubitor. Părea evident, foarte îndrăgostit de ea, dar era greu de spus cât de profund putea fi Coop în ceea ce făcea. Totul în viața lui rămânea superficial, în special emoțiile. Dar și-l imagina cu ușurință însurându-se cu ea, chiar dacă din motive greșite, doar ca să dovedească ceva sau, mai rău, să profite de banii lui Madison. Valerie spera, de dragul lui Alex, că era vorba de mai multă sinceritate, dar era greu de spus. În orice caz, Alex nu se arăta îngrijorată. Se simțea foarte bine cu el și era fericită să locuiască la Conac, mai ales de când venise și Taryn.

– Ai niște prieteni minunați, i-a spus Valerie lui Jimmy în seara aceea, când l-a vizitat la spital. I-a mai povestit,

de asemenea, cât de mult îi plăcuse casa lui Coop, și chiar și pavilionul. Înțeleg de ce îți place.

Și ei îi plăcea. Era rustic, și domnea acolo o senzație de pace.

–Coop ți-a făcut avansuri? a întrebat curios Jimmy.

–Bineînțeles că nu, a răspuns râzând mama lui. Sunt aproape cu treizeci de ani prea bătrână pentru el. E mai deștept de-atât. Femeile de vârsta mea văd direct prin el. De fapt, i-ar putea prinde bine, dar nu am energie pentru un bărbat cum e Coop, a spus, zâmbindu-i lui Jimmy. E mult prea mult de muncă până să-l dresezi.

Nu avea nici energia, nici dorința pentru un alt bărbat. Erau vremuri apuse pentru ea, și o spunea mereu. Se mulțumea să trăiască singură și să-și petreacă timpul cu Jimmy. I-a promis să aibă grijă de el în convalescență, și el abia aștepta să fie împreună. Nu mai stătuse cu ea ani de zile, și se bucura de prezența ei. Și, în afară de mamă și fiu, erau și cei mai buni prieteni.

–Poate concurezi cu Alex, a tachinat-o.

–Puțin probabil, dragul meu, spuse ea râzând, ar câștiga cu ochii închiși, și merită.

Dacă era sau nu bine pentru ea, asta rămânea de văzut.

capitolul 21

Până în iunie, povestea de dragoste dintre Taryn și Mark evoluase serios. Aveau grijă să fie cât mai discreți cu putință. Nici ea, nici Mark nu voiau să-i supere pe copii. Dar și Jessica, și Jason se simțeau foarte bine cu ea. Atât de bine, încât la sfârșitul școlii n-au vrut să se ducă la New York să-și vadă mama. De când erau acolo se văzuseră numai o dată. Când Janet l-a sunat pe Mark să discute despre asta, a insistat să le ceară copiilor să se întoarcă în Est. Mai mult, voia să stea cu ea până după nuntă. Urma să se mute cu Adam în weekendul de 4 Iulie.

–Nu mă duc, i-a spus Jessica tatălui ei, încăpățânată, când au vorbit despre asta.

Și Jason a spus că va face exact ca ea. Jessica era încă furioasă pe mama ei.

–Vreau să stau aici, cu tine, și să-mi văd prietenii. Și nu mă duc la nuntă.

–Asta e o altă problemă și o putem discuta mai târziu Jessica, nu poți refuza să-ți vezi mama.

–Ba pot. Ne-a părăsit pentru un neisprăvit.

–Asta e treaba mea cu mama ta, nu e treaba voastră, a spus Mark, sever.

Dar era evident pentru el că Janet își tăiase punțile de legătură, sau le stricase foarte rău. Iar Adam n-o ajuta deloc. Era prea tranșant și prea autoritar cu copiii, și asta îi determina să fie convinși că avusese o legătură cu mama lor înainte să plece din California. Se purtaseră amândoi prosteșe, și refuzul copiilor o rănise pe Janet foarte tare. Dar Mark simțea că, mai devreme sau mai târziu, o vor ierta.

– Trebuie s-o vezi. Haide, Jess, a încercat s-o linguşească Mark, te iubeşte.

– Şi eu o iubesc, a spus Jessica, deschis, dar sunt supărată pe ea.

Abia împlinise şaisprezece ani şi era într-un conflict grav cu mama ei. Jason era mai degrabă spectator, dar se vedea clar că şi el era dezamăgit. Şi, în realitate, era mai bucuros că locuiască cu tatăl lui, la fel cum era Jessie.

– Nu mă întorc la şcoală acolo.

Încă nu discutaseră pe tema asta, dar Janet îi dorea cât mai repede înapoi şi la şcoală, în New York, din toamnă.

Până la urmă, Mark a sunat-o din nou pe Janet ca să discute cu ea.

– Nu pot să-i trimit, Janet, am încercat, dar copiii n-au cedat. Nu vor să vină acum la New York şi sunt de neclintit în privinţa nunţii.

– Nu pot să-mi facă una ca asta, a spus, izbucnind în lacrimi imediat ce l-a auzit. Trebuie să-i convingi.

– Nu pot să-i droghez şi să-i urc în avion la bagaje, a spus Mark, prins între cele două tabere.

Dormea aşa cum îşi aşternuse. Mark nu simţea nici o dorinţă de răzbunare, şi nici măcar nu era furios. Era fericit cu Taryn.

– De ce nu vii tu aici ca să discuţi cu ei? În felul ăsta, lucrurile ar fi mai simple pentru ei, i-a sugerat Mark, raţional, dar Janet nici n-a vrut să audă.

– Nu am timp. Sunt prea ocupată cu pregătirile pentru nuntă.

Închiriaseră o casă în Connecticut şi urmau să aibă două sute cincizeci de invitaţi la recepţia din weekendul de 4 Iulie.

Bine, dacă te interesează, copiii nu vor veni acolo decât dacă faci ceva ca să schimbi lucrurile. Eu am făcut tot ce-am putut.

–Obligă-i, a spus furioasă în cele din urmă. Dacă aș putea, i-aș duce la tribunal.

–Sunt destul de mari ca tribunalul să-i asculte. Au paisprezece și șaisprezece ani, nu mai sunt bebeluși.

–Se comportă ca niște delincvenți juvenili.

–Nu, i-a apărat el, calm. Sunt răniți. Consideră că i-ai mințit în legătură cu Adam. Așa ai și făcut. I-ai ajutat să înțeleagă că m-ai părăsit pentru el. Cred că a vorbit orgoliul din el. Dar copiii l-au auzit cât se poate de tare și de limpede.

–Nu e obișnuit cu copiii, l-a apărat ea, dar știa că Mark avea dreptate.

El nu-și mințise niciodată copiii și, până la Adam, nici Janet. Era obsedată de Adam. Și acum făcea tot ce-i cerea, inclusiv să se confrunte cu copiii.

–Nu te pot ajuta decât dacă te ajuți și tu. De ce nu vrei să vii aici pentru un weekend?

Până la urmă a venit. S-a cazat în Bel Air vreo două zile, și Mark i-a convins pe copii să stea cu ea. În final, lucrurile s-au rezolvat, și copiii au fost de acord să se ducă la New York pentru sfârșitul lunii iunie. Janet le-a promis să nu-i oblige să meargă la nuntă, dacă nu voiau. Era sigură că, odată ajunși acolo, va reuși să-i convingă. Dar Jessica i-a spus cât se poate de limpede că se vor întoarce la școală în L.A. Și Jason a fost de acord. Janet știa că nu-i va putea obliga să facă altfel, dar i-a cerut lui Mark să fie de acord să stabilească un program regulat de vizitare, conform căruia să vină la New York un weekend pe lună, dacă nu mai des. Mark a fost de acord și a promis să-i convingă pe copii. Pentru ei, faptul că mama lor acceptase să-i lase să trăiască alături de tatăl lor a fost o mare victorie, și pentru Mark la fel. Săptămâna care a urmat, au plecat la New York cât se poate de binedispuși. Urmau să lipsească patru săptămâni și, imediat după ce plecau, Taryn avea să se mute în aripa pentru oaspeți,

ca să stea cu Mark. Lucrurile curgeau foarte lin. Acum, ea și Jessica erau aproape cele mai bune prietene. Jessica și Jason aveau cu totul alte sentimente față de Taryn decât față de Adam. Dar până acum Taryn fusese cinstită cu ei și nici nu stricase căsătoria părinților lor, ceea ce îi dădea un avantaj evident.

Erau primii copii pe care Taryn îi plăcea, și era o mare mirare pentru ea să vadă cât de bine se simțea cu copiii lui Mark. Îi considera respectuoși, amuzanți, iubitori și plăcuți, și simțea o profundă afecțiune pentru ei, un sentiment reciproc împărtășit.

–Știi, dacă au de gând să rămână la mine permanent, i-a spus el lui Taryn, gânditor, la câteva zile după ce copiii plecaseră, o să caut o casă. Nu pot să stau aici pentru totdeauna. Va trebui să avem locul nostru.

Nu era nici o grabă, dar era decis să înceapă să caute încă din vară. Și, dacă locuința pe care o cumpăra avea nevoie să fie refăcută, puteau păstra aripa pentru oaspeți până în februarie. Era un loc grozav și a trebuit să recunoască faptul că-i va părea rău să plece.

Discutând despre acest subiect, chiar numai ca perspectivă, a venit vorba despre el și Taryn.

–Ce-ai zice să locuiești cu noi? a întrebat-o serios.

Viața aranjase lucrurile pentru ei în mod neașteptat. Cu cinci luni înainte era distrus de plecarea lui Janet, și acum o găsise pe femeia asta minunată, care părea că se potrivește perfect nu numai cu el, dar și cu copiii lui.

–Sună interesant, a spus Taryn, în timp ce se întindea să-l sărute. În niște împrejurări corespunzătoare, cred că aș putea fi convinsă.

Nu se grăbea să se mărite din nou, iar Coop o asigurase că poate ocupa aripa pentru oaspeți, dacă Mark se muta, sau pavilionul, dacă se muta Jimmy. Dar, în realitate, prefera să trăiască alături de Mark și de copiii lui, indiferent de loc.

–Trebuie să te asiguri că nu-i deranjează pe copii, Mark. Nu vreau să fiu o intrusă.

–Intrus o să fie Adam, nu tu, iubito.

A zâmbit trist. Se gândea că era foarte puțin probabil să participe la nunta mamei lor, și nu era convins că-i învinovățea. Era ceva destul de greu de înghițit pentru ei.

Timpul pe care Mark și Taryn l-au petrecut împreună cât au fost plecați copiii n-a făcut decât să le consolideze relația și să le întărească credința că trebuia să facă ceva în viitorul apropiat.

Lucrurile se derulau cu o asemenea viteză, încât Taryn s-a gândit să vorbească cu tatăl ei. Coop nu a fost surprins, dar era oarecum dezamăgit.

–Mi-ar plăcea să te văd cu cineva mai interesant, i-a spus, cinstit, ca și cum participase la viața ei încă din copilărie.

Se simțea foarte protector față de ea. În trei luni, nu numai că-i intrase în inimă și în viață, dar își dorea să rămână cu el la Conac.

–Nu cred că vreau pe cineva „mai interesant". De fapt, știu sigur, i-a mărturisit Taryn. Era o femeie rațională. Am un tată interesant, nu-mi trebuie și un bărbat interesant. Vreau pe cineva liniștit, sigur și stabil. Mark este tot ce-mi trebuie, și e un om bun.

Nici Coop nu putea nega, cu toate că discuțiile despre legea fiscală îl plictiseau de moarte.

–Și cum rămâne cu copiii lui? Nu uita de groaza ta genetică față de moștenitori. Ai putea suporta să trăiești cu delincvenții ăia?

Coop n-ar fi recunoscut niciodată în fața nimănui, dar în ultima vreme i se păreau mai puțin supărători și aproape plăcuți. Aproape. Cu limite.

–Îmi plac foarte mult. Nu, mai mult de-atât. Cred că-i iubesc.

–Oh, Doamne, numai asta nu! exclamă Coop dându-și ochii peste cap pentru a simula groaza. Ți-ar putea fi fatal. Mai rău, a adăugat, dându-și seama de un alt amănunt, micii monștri vor fi nepoții mei. O să-i omor dacă vor spune cuiva asta. Nu voi fi niciodată bunicul nimănui. Trebuie să-mi spună domnul Winslow.

Ea a râs și, un timp, au mai continuat discuția pe aceeași temă. De fapt, ea și Mark intenționau să se căsătorească în iarna următoare. Și amândoi bănuiau că cei doi copii nu vor avea de făcut nici o obiecție față de nunta lor.

–Dar tu și Alex? l-a întrebat Taryn după ce au epuizat subiectul planurilor ei cu Mark.

Totul părea în ordine, și se vedea limpede că Alex era fericită.

–Nu știu, a spus Coop, tulburat. Părinții ei tocmai au invitat-o la Newport și a refuzat să se ducă. Cred că ar fi trebuit s-o facă, dar, după cât se pare, nu pot s-o însoțesc. Tatăl ei nu e entuziasmat de relație. Nu-mi dau seama de ce, și Alex nici atât. Nu știu, Taryn, nu cred că sunt corect față de ea. Înainte de asta nu mă deranja. Probabil că devin senil sau, pur și simplu, am îmbătrânit.

–Sau te maturizezi, i-a spus blândă.

Acum îi știa toate slăbiciunile, sau multe dintre ele, dar îl iubea. Era diferit de tatăl care o crescuse, dar și el era un om foarte bun. Toată viața lui trăise într-o lume diferită, o lume care se învârtise în jurul lui și care îl răsfățase. Nu era de mirare că, în anumite privințe, caracterul nu i se formase. Dar, într-un mod ciudat, Alex îl obligase să vadă lucruri care nu îl interesaseră niciodată înainte și să și schimbe întregul sistem de credințe și valori. Același lucru îl făcuse și Taryn. Și, fie că-i plăcea sau nu, asta îl transformase.

În după-amiaza când a coborât la piscină să înoate de unul singur, încă se gândea la toate astea. Taryn și Mark erau în oraș, iar Alex era, ca de obicei, la muncă. Jimmy

abia venise acasă de la spital, cu câteva zile în urmă, și era încă în pat, în pavilion, iar mama lui stătea cu el. Coop era încântat să aibă puțin timp numai pentru el, să se gândească în liniște, așa că a fost surprins când a dat în piscină peste Valerie, care înota liniștită. Avea părul strâns într-un coc în vârful capului, era puțin sau aproape deloc machiată, ca de obicei, și purta un costum de baie negru, întreg, care-i scotea în evidență silueta tinerească. Nu putea nega că era o femeie care arăta bine, chiar frumoasă, a recunoscut el. Ceva mai bătrână decât îi plăceau lui. Și, cel puțin până acum, i se păruse plăcut să discute cu ea. Era rezonabilă și avea o viziune simplă asupra vieții, care lăsa impresia că străbate ceața care părea să-i deruteze pe ceilalți, și, uneori, chiar pe el.

–Bună, Cooper, a spus cu un zâmbet, în timp ce el se așeza pe un șezlong, luând decizia să nu înoate.

Prefera s-o privească, cu toate că îl deranja puțin prezența ei, fiindcă avea multe la care să se gândească: Alex, testul ADN a lui Charlene, până la care mai erau numai câteva săptămâni. Asta era altă problemă serioasă.

–Bună, Valerie. Ce face Jimmy? a întrebat politicos.

–E bine. Enervat că încă nu poate să meargă. Doarme. Mi-e greu să-l ajut să se deplaseze, cu tot ghipsul ăla.

Atârna prea greu pentru ea.

–Ai putea să-i angajezi o infirmieră. Nu poți face totul de una singură.

I se părea o nebunie, dar era de admirat.

– Îmi place să am grijă de el. N-am mai avut ocazia de multă vreme. Și asta e, probabil, ultima mea șansă.

Coop și-a dat seama că fusese lipsit de tact. Probabil că nu-și putea permite să plătească o asistentă pentru Jimmy. Cu toate că avea stil, era evident că nu avea mulți bani. Singura dovadă că lucrurile nu stăteau așa era chiria mare pe care o plătea Jimmy pentru pavilion, dar Coop bănuia că plătea din polița de asigurare a lui Maggie,

pe care, probabil, o încasase, dar care, mai devreme sau mai târziu, se va termina. În rest, tot ce vedea, îi spunea că el și mama lui nu se întindeau mai mult decât îi ținea plapuma. Oricum, în cazul ei, era una de mătase. Valerie O'Connor era o doamnă foarte distinsă.

–Alex e la muncă? a întrebat amuzată Valerie, în timp ce ieșea din piscină și venea să se așeze alături de el.

Nu intenționa să stea mult. Nu voia să dea buzna peste el. Avea impresia că era absent.

–Normal. Biata fată lucrează prea mult, dar îi place.

Și, în felul lui, o admira pentru asta. Cu siguranță nu avea nevoie să muncească, ceea ce făcea acțiunea și mai nobilă, sau mai nebunească, în funcție de unghiul din care priveai lucrurile.

–Aseară am văzut unul dintre filmele tale vechi, i-a spus Valerie, senină, și i-a amintit titlul. Îl văzuse în miez de noapte, în timp ce avea grijă de Jimmy. Ești un actor deosebit de bun, Coop.

Era surprinsă. Un film excelent. Și cu totul diferit de rolurile episodice și de reclame, pe care le făcea acum.

–Ai fost un actor foarte serios, și probabil că mai ești.

–Sunt prea leneș ca să fiu, a spus cinstit, cu un zâmbet obosit. Și prea bătrân. Trebuie să muncești din greu ca să faci astfel de filme. Acum sunt prea răsfățat.

–Poate că nu, a zis Valerie, privindu-l cu mai multă încredere decât avea el însuși în sine.

Dar fusese impresionată de calitatea filmului. Nu-l mai văzuse înainte, nu auzise de el. S-a gândit că atunci când îl făcuse avea vreo cincizeci de ani, și era tulburător de frumos, ca și acum. Dar, în tinerețe, fusese și mai atrăgător.

–Îți place ceea ce faci, Coop?

–Înainte, da. Lucrurile pe care le fac acum nu sunt prea tentante, Valerie. La nici un nivel.

Era vorba doar despre bani făcuți ușor, repede și pe loc. Se vânduse cu mulți ani în urmă, iar acum îi era greu să-și aducă aminte de perioada când lucrurile stăteau altfel.

–Am tot așteptat rolul potrivit. Dar n-a mai apărut nimic de multă vreme.

Părea trist și oarecum descurajat.

–Poate dacă faci puțină agitație în jurul tău, vei fi tu însuți surprins de rezultate. Lumea merită să te vadă din nou într-un film mare. Mie mi-a plăcut foarte mult.

–Mă bucur să aud asta.

I-a zâmbit și, un timp, au rămas tăcuți. Coop se gândea la ce-i spusese Valerie. Știa că era adevărat, și-l făcuse să cadă pe gânduri.

–Îmi pare rău pentru băiatul tău, i-a spus, în cele din urmă. Probabil că a fost îngrozitor pentru tine.

Era pentru prima oară când o privea și încerca s-o înțeleagă. Era cu adevărat o mamă devotată.

–A fost. El e tot ce am, a răspuns, simplu. Viața mea n-ar mai fi făcut doi bani dacă-l pierdeam.

Datorită noii relații cu Taryn, Coop aproape că putea să întrezărească suferința prin care ar fi trecut acum dacă o pierdea. Și, după toți anii pe care Valerie îi împărțise cu fiul ei, era greu de suportat numai gândul unei astfel de suferințe. Era prima lui sclipire de compasiune de la accidentul lui Jimmy încoace; Valerie a simțit-o și i-a fost recunoscătoare.

–De câtă vreme ești văduvă?

–De zece ani. Mi se pare o veșnicie, i-a răspuns zâmbind.

Era o femeie împăcată cu ea însăși și pe care viața o vindecase. Se supusese legilor vieții și era obișnuită cu ele. Nu avea nimic patetic. De fapt, lui Coop i se părea o femeie foarte puternică. O apreciase corect.

–Acum m-am obișnuit.

–Te-ai gândit vreodată să te recăsătorești?

Era o conversație ciudată între ei doi, așa cum stăteau sub copacul de lângă piscină, într-o zi fierbinte de iunie, gândindu-se la viață și la ce însemna pentru ei. Era destul de în vârstă ca să poată înțelege cum stau lucrurile, dar nu atât de bătrână ca să-și piardă dorința de viață sau să nu aprecieze că se distrează sau că e fericită. Lui Coop îi plăcea să stea de vorbă cu ea, și i se părea surprinzător de tânără, în pofida înțelepciunii ei. Era cu șaptesprezece ani mai tânără decât el. Spre deosebire de cei patruzeci de ani care îl despărțeau de Alex.

–Nici măcar nu m-am gândit să mă recăsătoresc, a spus Valerie. Nici n-am căutat. Întotdeauna mi-am imaginat că, dacă există undeva un alt bărbat pentru mine, mă găsește el, dar nu s-a întâmplat. Nu contează. Am avut deja un bărbat bun. Nu mai am nevoie de altul.

–Poate mai devreme sau mai târziu, cineva o să te surprindă.

–Poate, a spus simplu.

Dar nu părea s-o intereseze, și lui i s-a părut incitant. Detesta disperarea.

–Ai mult mai multă energie pentru astfel de lucruri decât mine.

Valerie a zâmbit, gândindu-se că, dacă ar accepta aceeași diferență de vârstă între ea și un partener ca el, ar trebui să-și dea întâlnire cu Mark sau cu Jason. Dar a tăcut.

–Ce faci în seara asta? a întrebat-o, brusc.

Coop nu avea nici un program: Alex lucra, și el era singur. Pentru el era greu să fie credincios unei singure femei, așa că niciodată serile lui nu fuseseră atât de însingurate cum erau acum. Ar fi fost și mai singur fără Taryn. Era un dar dumnezeiesc pentru el.

Gătesc pentru Jimmy, i-a zâmbit, senină. Vrei să mănânci cu noi? Sunt sigură că Jimmy va fi încântat să te vadă.

Coop trecuse o dată pe la pavilion, când se întorcea acasă. Ieșise repede și, mai târziu, îi explicase lui Alex cât de tare detesta să se afle într-o cameră în care era cineva bolnav.

–Pot să cer de la Spago să ne aducă cina, dacă vrei, s-a oferit, dintr-odată recunoscător pentru invitație.

O plăcea și se bucura de prietenia care se înfiripa între ei. O simțea ca pe o soră.

–Fac mult mai bine pastele decât ei, a spus mândră, și au izbucnit în râs.

–N-o să-i spun lui Wolfgang, dar mi-ar plăcea să încerc.

Jimmy a fost surprins să-l vadă venind la cină. Mama lui uitase să-i spună că îl invitase. La început, Jimmy nu s-a simțit în largul lui. Petrecuse foarte multă vreme cu Alex în perioada când venea să-l vadă la spital, îi spusese toate secretele lui, și acum știa și el o mulțime din secretele ei. Nu era sigur dacă și Coop era la curent sau dacă era gelos pe el. Dar Coop părea mult mai interesat de mama lui. Și a fost încântat de priceperea ei în privința preparării pastelor.

–Ai putea deschide un restaurant, i-a spus cu mărinimie. Poate vom reuși să transformăm Conacul în spa sau în hotel.

Abe îl amenințase din nou că, dacă nu primea în scurt timp vreo moștenire sau ceva asemănător, va trebui să vândă Conacul. Și, contrar convingerilor lui Abe, Coop nu o considera pe Alex soluția cea mai bună. Nici tatăl ei.

Jimmy s-a dus la culcare imediat după cină. Valerie l-a ajutat să se aranjeze, apoi s-a întors și s-a așezat în living alături de Coop, discutând ore întregi. Despre Boston și Europa, despre filmele făcute de el, despre oamenii pe care îi cunoștea, și amândoi au fost surprinși să descopere că aveau câțiva prieteni comuni. Valerie i-a povestit că a dus

o viață liniștită, dar Coop a fost uimit să constate că știa câteva persoane destul de deocheate. Nu i-a spus decât că bărbatul ei a fost bancher, dar n-a intrat în amănunte. Și nici Coop nu i-a pus întrebări. Se simțea bine în compania ei și, când a plecat, într-o dispoziție excelentă, au constatat cu mirare că era ora două dimineața. Petrecuse o seară minunată cu ea.

Alex îl sunase de mai multe ori și fusese surprinsă să nu-l găsească. Nu-i spusese nimic, dar observase că, în ultima vreme, era agitat și Alex nu știa cum să procedeze. Nu-i trecuse niciodată prin minte să sune și să-l verifice la două dimineața, nici nu-și imaginase că putea fi în pavilion, să ia masa cu familia O'Connor. Dar, după cinci luni de relație cu el, părea că există o problemă.

Coop a rămas întins în pat multă vreme, gândindu-se la tot ce-i spusese Valerie. Avea multe lucruri la care să se gândească și multe decizii de luat. Până la urmă, a căzut într-un somn agitat, visându-i pe Charlene și pe copil.

capitolul 22

După cina cu Jimmy și cu Valerie, lucrurile s-au înrăutățit pentru Coop. A doua zi a avut o întâlnire cu Abe, care i-a comunicat că, dacă nu se schimba ceva în următoarele trei luni, era limpede că va trebui să vândă Conacul.

–Ești dator la impozite, la magazine, la hoteluri, îl datorezi croitorului din Londra opt mii de dolari. Ești dator la bijutieri, ești dator aproape oricui de pe planetă. Și dacă nu plătești ce datorezi la fisc până la sfârșitul anului, ca să nu mai vorbim de cardurile de credit, n-o să-ți mai lase șansa să vinzi tu Conacul, îl confiscă și îl vând în locul tău.

Situația era chiar mai disperată decât bănuia Coop, și, pentru prima dată, îl asculta pe Abe cu atenție. Într-un fel, lunile petrecute cu Alex îl făcuseră să audă mai bine.

–Cred că e cazul să te însori cu Alex, i-a spus Abe, rațional, dar lui Coop soluția i s-a părut jignitoare.

–Viața mea sentimentală n-are nici o legătură cu situația financiară, Abe, i-a spus Coop, demn.

Dar contabilul considera că scrupulele lui erau exagerat de prostești. Avea ocazia ideală. De ce să nu obțină un avantaj din ea? Căsătoria cu Alex îi va oferi bani picați din cer, de care avea nevoie disperată.

Seara, Alex s-a întors acasă după trei zile de muncă neîntreruptă. Ținuse locul altor doi colegi, avusese o serie de urgențe, bebeluși în stare critică, mame isterizate, un tată care amenințase un doctor cu pistolul când i-a murit copilul, pe neașteptate, și, ca urmare, fusese arestat. Mark și Taryn erau plecați de două zile, și tot ce-și dorea Alex

era să facă o baie și să se culce în pat, alături de Coop. Nu avea nici măcar energia să-i povestească prin ce trecuse.

–O zi proastă? a întrebat-o el, degajat, și ea a scuturat din cap.

Aproape că plângea de oboseală. Voia să-l vadă pe Jimmy, dar era prea obosită. A promis să se ducă să-l vadă dimineață. Jimmy înnebunise să stea în pavilion singur cu mama lui. Alex îl suna de câte ori putea, dar în ultimele două zile nu avusese timp. Se simțea ca o ostatică pe o altă planetă.

–Trei zile proaste, i-a explicat, iar Coop s-a oferit să prepare cina. Sunt prea obosită să mănânc, a spus, cinstită. Tot ce voia era să facă un duș și să se urce în pat. Îmi pare rău, Coop. Mâine o să-mi fie mai bine.

Dar dimineață, Coop părea ciudat de tăcut. Stătea la masă, la micul dejun, privind în gol. Alex i-a pregătit ouă cu șuncă și i-a turnat un pahar de suc de portocale în paharul bacara, preferat. După ce a mâncat, Coop a privit-o cu o expresie nefericită.

–Te simți bine? l-a întrebat ea, încet.

Ea se simțea mult mai bine după o noapte de somn și o masă bună. Dar era mult mai tânără decât el și se refăcea mai repede.

–Vreau să-ți spun ceva, a anunțat-o, neliniștit.

–E ceva rău?

Nu i-a răspuns, și fără să știe de ce, Alex avea sentimentul că, în ultimul timp, relația dintre ei se răcise.

–Alex... sunt lucruri pe care nu le știi despre mine, lucruri pe care n-am vrut să ți le spun. Nici n-am vrut să mi se vorbească despre ele, a zâmbit trist. Am datorii enorme. Mă tem că sunt un fel de fiu risipitor și am cheltuit totul într-o „viață dezordonată". Problema este că, spre deosebire de fiul rătăcitor, eu nu am un tată care să mă aștepte acasă. Tata s-a dus demult și, oricum, nu avea bani. A pierdut totul în timpul crizei. După câte

mi se spune, sunt într-o situație foarte dificilă. Taxe, datorii, curând va trebui să plătesc pentru ce-am făcut. Poate chiar să vând Conacul.

Un moment, Alex s-a întrebat dacă îi cerea bani. Ar fi supărat-o dacă o făcea. Erau destul de apropiați acum ca să fie cinstit cu ea. Prefera sinceritatea, în locul secretelor dintre ei, chiar dacă adevărul nu era plăcut. Oricum, știa despre toate astea de la tatăl ei.

–Îmi pare rău, Coop. Dar nu e sfârșitul lumii. Există și lucruri mai rele. Ca moartea, boala, cancerul, și ce i s-a întâmplat lui Maggie.

–Nu pentru mine. Stilul de viață este important pentru mine. Atât de mult încât, din când în când, mi-am vândut sufletul pentru asta făcând roluri proaste sau cheltuind bani pe care nu-i aveam, ca să trăiesc în felul în care doream, în felul pe care simțeam că-l merit. Nu e ceva de care să fiu mândru, dar așa am făcut.

Făcuse o prezentare realistă a situației. Știa că trebuia. Era vocea conștiinței care vorbea, un tărâm necunoscut pentru el până atunci. Totul era neobișnuit pentru el.

–Vrei să te ajut? a întrebat, privindu-l drăgăstos.

–Nu, nu vreau. De asta am discutat cu tine. Căsătoria cu tine ar fi cel mai ușor mod de a scăpa. Și cel mai greu, pe termen lung. Dacă mă însor cu tine, n-o să știu niciodată sigur de ce am făcut-o. Pentru tine, sau pentru banii tăi.

–Poate nici nu trebuie să știi. Merg la pachet. Servicii complete. Nu trebuie să selectezi opțiunea.

–Ca să fiu cinstit, nu sunt foarte sigur că te iubesc. Oricum, nu destul cât să mă însor. Îmi place să fiu cu tine, mă simt bine cu tine. N-am cunoscut niciodată pe cineva asemenea ție. Dar pentru mine ești o soluție. Răspunsul la toate rugăciunile și problemele mele. Și apoi, ce urmează? Toată lumea o să mă considere un gigolo și, probabil, vor avea dreptate. În cele din urmă, așa vei face și tu. Și, fără nici o îndoială, tatăl tău. Chiar dacă Abe, contabilul

meu, consideră că trebuie să mă însor cu tine. E mult mai ușor decât să muncești ca să plătești taxele. Nu ăsta vreau să fiu, Alex. Și poate te iubesc, pentru că îmi pasă destul de tine ca să-ți spun că nu sunt persoana potrivită cu care să te măriți.

– Vorbești serios? Părea îngrozită. Ce-mi tot spui?

Și-a dat seama că știa, dar nu voia să audă.

– Sunt prea bătrân pentru tine. Sunt destul de bătrân ca să-ți fiu bunic. Nu vreau copii. Ai tăi, ai lui Charlene sau ai oricui altcuiva. Grație lui Dumnezeu am acum o fiică. E o femeie matură și încă una drăguță, și n-am făcut niciodată nimic pentru ea. Sunt prea bătrân, prea sărac și prea obosit, iar tu ești prea tânără și prea bogată. Trebuie să punem capăt poveștii.

În timp ce asculta, Alex avea senzația că toată mâncarea i s-a adunat în gât.

– De ce? Nici măcar nu ți-am cerut să te însori cu mine. Nu am nevoie să fiu măritată. Și a-mi spune că sunt prea bogată înseamnă discriminare.

Auzindu-i răspunsul, a zâmbit, dar și el, și ea aveau lacrimi în ochi. Coop detesta să facă asta, dar știa că era necesar.

– Va trebui să te măriți și să ai copii. Mulți. Vei fi o mamă minunată. Plus că, în orice clipă, târfa de Charlene e gata să-mi transforme viața într-un scandal mizerabil. Nu pot face nimic, dar pot cel puțin să nu te târăsc alături de mine în mocirlă. Nu pot să-ți fac așa ceva. Nimic din toate astea. N-o să te las să-mi rezolvi problemele financiare. Vorbesc serios, dacă mă însor cu tine, n-o să știu niciodată de ce am făcut-o. Ca să fiu cinstit, mai mult decât probabil, pentru bani. Dacă nu aveam problemele astea, nu m-aș fi gândit niciodată să mă însor. Doar m-aș fi distrat.

Nu fusese niciodată atât de cinstit cu nimeni, dar se simțea dator față de ea.

–Mă iubești? întrebă Alex.

Părea o fetiță care tocmai fusese abandonată la un orfelinat, și chiar așa se simțea. O alunga. Așa cum făcuseră și părinții. Și Carter. Uitându-se la el, simțea toată povara lumii pe umerii ei, dar el fusese onest, așa cum își jurase să fie.

–Ca să fiu cinstit cu tine, nu știu. Nu sunt nici măcar sigur dacă știu ce înseamnă iubirea. Dar, orice-ar fi, nu se poate întâmpla între o fată de vârsta ta și un bărbat ca mine. Nu e normal și nu e drept. Nu intră în ordinea firească a lucrurilor. Și faptul că mă căsătoresc cu tine pentru ajutorul pe care mi-l dai nu schimbă lucrurile. Doar le face mai rele. Măcar o dată în viața mea, vreau să am puțină demnitate, și nu doar să acționez ca și cum aș avea. Vreau să fac ce e corect și să curăț propria mizerie, fără să conteze cât îmi ia s-o fac.

Pentru el fusese un efort imens ca să-i spună ce trebuia, și, privind-o, aproape i s-a rupt inima. Tot ce-și dorea era s-o ia în brațe și să-i spună că o iubea – pentru că așa era – suficient de mult încât să nu-i distrugă viața rămânând cu ea.

–Cred că acum trebuie să te duci acasă, Alex, a spus trist. E greu pentru amândoi. Dar, crede-mă, e cel mai corect lucru care trebuie făcut.

În timp ce el strângea masa, ea plângea în hohote. Apoi a urcat și și-a strâns lucrurile. Când a coborât, el era în bibliotecă și arăta îngrozitor. Făcuse un lucru detestabil, dar necesar.

–E un lucru îngrozitor conștiința, nu?

Ea a fost cea care i-a dat o conștiință, ca pe un dar, așa cum a făcut și Taryn. Nu era sigur că le era recunoscător. Dar acum, pentru că avea una, știa că trebuia s-o folosească.

–Te iubesc, Coop, a spus Alex, privindu-l, sperând că s-a răzgândit și că-i va face semn să rămână, să stea cu el, dar n-a făcut-o. N-a putut.

–Și eu te iubesc, micuțo... ai grijă de tine.

N-a făcut nici o mișcare spre ea. Ea a dat din cap și s-a îndreptat spre ușă. Viața ei de prințesă din basme se terminase. Era dată afară din casă, în întuneric și singurătate. Îi era imposibil să înțeleagă de ce Coop făcuse asta. Nu se putea împiedica să se întrebe dacă nu exista altcineva. Și, de fapt, chiar era. Era Coop. Acum era el însuși. Găsise bucata din el care îi lipsise mereu. Era bucata pe care mereu se temuse s-o găsească.

Alex a condus pe aleea spre ieșire cu lacrimi în ochi și, când a deschis poarta, a știut fără nici o îndoială că tocmai se transformase în dovleac. Sau oricum, așa se simțea. De fapt, era tot ea. Până la urmă, Coop era cel care se transformase în prinț. Unul adevărat.

capitolul 23

Jimmy nu pricepea de ce Alex nu mai dădea nici un semn. Nu sunase, nu venise să-l vadă. Și Valerie i-a spus că n-a mai văzut-o toată săptămâna la piscină. N-a dat nici de Coop. Când, în cele din urmă, l-a întâlnit, părea supărat. Aproape a ezitat să-i vorbească. A continuat să înoate liniștită până când, în cele din urmă, el i-a vorbit. A întrebat de Jimmy.

–E mai bine. Se plânge mereu. O să mă îmbolnăvească. O să fie mai bine când o să meargă în cârje.

Coop doar aprobat din cap. Valerie l-a întrebat de Alex. A urmat o tăcere foarte lungă. Apoi s-a uitat la Valerie și ea i-a citit în priviri ceva la care nu se aștepta. Părea disperat de nefericit, ceea ce nu-i stătea în fire. Coop era în stare să ascundă totul, până și de el însuși. În privința asta, fusese un adevărat maestru. Dar nu-i mai reușea. Nu mai era un zeu, era un muritor. Și muritorii sufereau. Uneori, foarte tare.

–N-am mai văzut-o deloc, a spus nefericit, în timp ce Valerie tăcea, uscându-și părul.

A observat cât de tare l-a întristat ce i-a spus.

–Îmi pare rău.

N-a îndrăznit să-l întrebe ce s-a întâmplat. Coop îi povestise lui Taryn, și Taryn luase masa cu Alex, apoi îi spusese lui Coop cât de nefericită era Alex. Îi părea rău pentru amândoi, dar considera că el luase cea mai bună decizie. Mai ales pentru Alex. O să aibă nevoie de timp ca să înțeleagă. Iar el se simțise mai bine când Taryn îi spusese că și Alex suferă. Avea nevoie acum de toată susținerea.

–Și mie îmi pare rău, a recunoscut Coop, cinstit, în fața lui Valerie. A renunța la ea e ca și cum aș renunța la ultima iluzie. E mai bine așa.

Nu i-a vorbit despre datorii sau despre faptul că n-o lua de nevastă din cauza banilor ei. Era destul să știe asta și că nu o făcuse. Răsplata era cinstea, sau cam așa ceva. Și-o repeta adesea noaptea târziu, dar tot îi era dor de ea. Și nu simțea dorința să iasă și să caute altă femeie, în special una tânără, cum se întâmpla înainte.

–E o porcărie să te maturizezi, nu-i așa? l-a întrebat Valerie înțelegătoare. Chiar detest asta.

–Și eu la fel, i-a zâmbit el.

Era o femeie drăguță. Și la fel era și Alex, ceea ce îl făcuse să refuze să profite de pe urma ei. Poate pentru prima dată în viața lui fusese îndrăgostit.

–Vrei să iei cina cu noi? l-a întrebat Valerie, generoasă, și el clătinat din cap. Nu voia să vadă pe nimeni. Nu voia să vorbească, să joace sau să petreacă.

–Poți sta cu Jimmy să vă plângeți de milă și să bombăniți unul la altul.

–Aproape mă tentează, a râs el. Poate peste câteva zile.

Sau câțiva ani. Sau câteva secole. Era surprins de cât de dor îi era de Alex. Devenise o obișnuință încântătoare. Prea încântătoare. Cu timpul, s-ar fi plictisit sau ar fi rănit-o, și nu voia să facă nimic din toate astea.

Valerie nu i-a spus nimic lui Jimmy câteva zile, dar, când a început din nou să spumege din cauza tăcerii lui Alex, a cedat.

–Cred că acum are chiar ea necazuri, a spus încet Valerie.

Ce vrei să zici? a mârâit Jimmy la ea.

Îl îmbolnăvea faptul că era imobilizat într-un cărucior cu rotile și că avea picioarele în ghips. Și era furios pe Alex. Uitase complet de el.

–Cred că ea și Coop s-au despărțit. De fapt, sunt sigură. L-am întâlnit pe Coop la piscină acum câteva zile și mi-a spus. Cred că amândoi sunt foarte supărați din cauza asta. Probabil că de aceea n-a mai dat nici un semn.

Auzind vestea, Jimmy a rămas foarte calm, dar, după ce a meditat câteva zile, a sunat-o la spital, de unde i s-a spus că era de gardă. Nu avea numărul de la garsonieră. Iar la mesajul pe care i l-a lăsat pe pager nu i-a răspuns. A mai trecut o săptămână până când a dat de ea, la spital.

–Ce s-a întâmplat cu tine? Ai murit, sau ce? a lătrat la ea.

Se certase cu maică-sa toată dimineața. Îi era dor să stea de vorbă cu Alex. Fusese singura ființă față de care își deschisese inima și, dintr-odată, dispăruse.

–Mda, am murit... cam așa ceva... sunt ocupată.

Avea un glas îngrozitor și aproape că plângea. Plânsese două săptămâni la rând.

–Știu, s-a îmblânzit vocea lui. Înțelegea cât era de rănită. Mi-a spus mama ce s-a întâmplat.

–De unde știe? a părut mirată Alex.

–Cred că i-a spus Coop. L-a văzut la piscină, sau cam așa ceva. Îmi pare rău, Alex. Probabil că ești foarte nefericită.

După părerea lui, era un lucru foarte bun pentru ea, dar nu voia să-i spună așa ceva ca s-o supere și mai tare.

–Sunt. E complicat. A făcut un fel de criză de conștiință.

–E plăcut să știi să are așa ceva.

Chiar după cele întâmplate, Jimmy tot nu-l plăcea. Mai ales pentru că o rănise pe Alex. Dar, în astfel de situații, suferința este inevitabilă. Despărțirea a două vieți care se contopiseră, chiar pentru scurt timp, era inevitabil dureroasă.

–Săptămâna viitoare o să-mi scoată ghipsul și o să-mi pună unul mai ușor, cu care o să pot să merg. Vrei vin să te văd?

–Sigur. Mi-ar plăcea.

Nu voia să vină să-l vadă pe Jimmy la Conac și să riște să dea cu ochii de Coop. Ar fi fost prea dureros pentru ea, și poate și pentru el.

–Pot să te sun din când în când? Nu știu cum să dau de tine. La serviciu ești mereu ocupată și nu am numărul de acasă.

–Nu am telefon. Dorm într-un coș de rufe, pe un teanc de haine murdare, a spus, simțindu-se jalnic și lăsând aceeași impresie.

–Sună atrăgător.

–Nu este. Oh, rahat, Jimmy, sunt de plâns. Cred că are dreptate, dar simt că-l iubesc cu adevărat. Spune că e prea bătrân pentru mine și că nu vrea copii. Și... are o mulțime de alte probleme și nu vrea să mă ocup eu de ele în locul lui. Probabil că a considerat că se poartă nobil. Ce idee cretină!

–Cred că a fost decent, a spus Jimmy cinstit, și a făcut ce trebuia. Are dreptate. E prea bătrân pentru tine, și ar trebui să ai copii. Când o să ai cincizeci de ani el o să aibă nouăzeci.

–Poate că asta nu contează, a spus ea tânguindu-se.

Pentru moment încă îi mai era dor de el. Nu mai cunoscuse pe nimeni ca el.

–Poate contează. Chiar vrei să renunți să ai copii? Și chiar dacă ai putea discuta despre asta cu el, niciodată nu va fi alături de tine.

Știa că Jimmy avea dreptate. Când Jimmy suferise accidentul, Coop se închisese în sine doar pentru că a merge să l vadă la spital era „neplăcut". Pe termen lung, avea nevoie de un bărbat care să fie dispus să facă și ce e plăcut,

și ce e neplăcut. Iar Coop nu va face niciodată asta. Când îi descoperise această latură nu îi plăcuse deloc.

–Nu știu. Mă simt ca un rahat.

Era ușor să-și deschidă din nou inima în fața lui Jimmy. Îi lipsea prietenia lui. Singura cu care vorbise până atunci despre ce se întâmplase fusese Taryn, care se dovedise foarte înțelegătoare, dar și ea considera că Coop procedase corect. Și, într-un fel, așa credea și Alex. Doar că nu se simțea bine deloc.

–Probabil că o vreme o să te simți mizerabil, a spus Jimmy, înțelegător. Cunoștea starea foarte bine. Așa fusese după Maggie. Dar de la accident se simțea mult mai bine. Fusese un fel de revelație pentru el. Când îmi scot ghipsul te duc la cină și la film.

–Sunt o companie plictisitoare, a spus ea, cu regret, dar Jimmy a zâmbit.

–Și eu am fost la fel foarte multă vreme. Am înnebunit-o de cap pe mama. Nu știu cum de mai stă cu mine.

–Bănuiesc că te iubește.

Amândoi știau că îl adoră.

A promis s-o sune pe Alex din nou a doua zi și, de data asta, ea părea ceva mai bine. A vorbit cu ea în fiecare zi până când i-au scos ghipsul. Și, ca să sărbătorească, a invitat-o în oraș, la cină. I-a dus mama lui, care s-a simțit ușurată să vadă că Alex arăta mai bine decât se aștepta. Primise o lovitură grea, dar, pe termen lung, poate era ceea ce trebuia. Era greu de spus, dar așa spera. Coop îi vorbise din nou despre asta. Se oferise singur să facă o serie de reclame, și asta îl ajutase să mai uite. Pentru moment, era îngrijorat de testele ADN ale lui Charlene. Singurul lucru care îi mai lipsea era să întrețină un copil, ca să nu mai spună de Charlene, pe care era încă furios.

–Jur, Valerie, îi spusese cu o zi înainte, n-o să mai ies niciodată cu altă femeie. Era foarte furios, dar ea a râs.

– De ce nu te cred? Dacă aveai nouăzeci și opt de ani și erai pe patul de moarte, aș fi crezut într-o astfel de declarație. Coop, toată viața ta a fost legată de femei.

În ultimele săptămâni deveniseră prieteni și își vorbeau surprinzător de deschis.

– Adevărat, a spus gânditor, revizuindu-și părerea. Dar, în majoritatea cazurilor, de femei rele. Alex n-a fost una dintre ele, și, dacă n-aș fi aflat niciodată despre banii ei, lucrurile ar fi stat altfel. Mi-am dat seama de asta din clipa când am cunoscut-o. Banii au fost întotdeauna un factor determinant pentru sentimentele pe care i le-am purtat. N-am fost în stare niciodată să separ cele două elemente. Ceea ce am simțit pentru ea și ce aveam nevoie să-mi ofere. Până la urmă, totul s-a amestecat.

Examinase situația de mii de ori, dar mereu ajungea în același punct. Era confuz. Și apoi, în cele din urmă, a fost sigur că a făcut ce trebuia. O dată chiar a recunoscut față de Valerie că Alex era prea tânără. O premieră pentru el.

– Rămân la părerea că ai făcut ce trebuia, Coop, a spus Valerie cu onestitate. Cu toate că aș fi înțeles și dacă te-ai fi însurat cu ea; e o fată foarte deosebită și te iubește, dar l-ai fi făcut mult rău.

Dar sperase să nu se însoare cu ea. De dragul lui Alex.

– Și eu o iubesc, dar adevărul este că *nu vreau* să mă însor cu ea. Nu cu adevărat. Și sigur nu vreau să am copii cu ea. Am simțit că *trebuie* să mă căsătoresc cu ea pentru că aveam nevoie de bani. A fost dorința contabilului meu s-o fac.

Auzind afirmația lui, Valerie a fost convinsă că el a luase decizia corectă pentru amândoi.

– Ce-ai de gând să faci ca să-ți rezolvi problemele? l-a întrebat Valerie, preocupată.

– Să fac un film mare, a spus gânditor, sau o mulțime de reclame tâmpite.

Își anunțase deja agentul că era dispus că accepte alte roluri decât cele pe care le jucase înainte. Era gata să interpreteze roluri de bătrâni sau de tată. Nu mai spera să joace roluri de june-prim. Agentul rămăsese perplex, și faptul că o spusese, aproape îl onorase pe Coop. Acum, agentul avea mai multe speranțe pentru el decât avusese în ultimii zece ani.

Până să-și revină Coop, și Alex să aibă o dispoziție mai bună, se făcuse întâi iulie. Valerie l-a dus pe Jimmy s-o vadă pe Alex la spital de câteva ori, iar într-un weekend, când știa că Coop era plecat, ea a venit la pavilion să ia cina cu Mark și Taryn. Copiii urmau să revină acasă după 4 Iulie. În cele din urmă, acceptaseră să meargă la nunta mamei lor. Continuau să susțină că Adam era un idiot, dar că făceau un sacrificiu pentru mama lor. Și Mark era mândru de ei.

–Noi o să ne logodim, a spus Mark, uitându-se fericit la Taryn.

Amândoi se simțeau puțin rușinați, dar era ușor să-ți dai seama că erau emoționați și foarte îndrăgostiți.

–Felicitări! a spus Alex, simțind un junghi în inimă.

Încă îi era dor de Coop și de timpul petrecut împreună. Nu se așteptase niciodată se se termine așa de repede, fiind încă foarte tristă că se întâmplase.

Jimmy se deplasa în jurul camerei în cârje, iar mama lui încerca să-l convingă să meargă împreună la casa pe care o aveau în Cape Cod, la sfârșitul verii.

–Nu pot să-mi abandonez serviciul, mamă. Mai devreme sau mai târziu, trebuie să mă întorc.

Le promisese deja că peste o săptămână se va duce la serviciu. Nu putea face vizite acasă, dar măcar putea primi lumea la birou. Valerie urma să-l ducă la muncă și intenționa să rămână cu el până începea să meargă bine și putea să conducă mașina.

–Mă simt ca un copil pe care îl duce mama peste tot, până și la baie, i s-a plâns lui Alex cu un zâmbet trist.

–Fii mulțumit că o ai, l-a certat ea.

Seara a fost plăcută pentru toți, și, după ce a ajuns acasă, Alex s-a gândit la Coop. Știa că zburase până în Florida pentru două zile, ca să facă o reclamă pe un iaht. Dar n-o sunase. Îi spusese că i se părea mai bine să nu vorbească o vreme, cu toate că spera să fie prieteni într-o zi. Pentru moment, nu exista o perspectivă încurajatoare. Încă era îndrăgostită de el.

Copiii lui Mark s-au întors acasă după 4 Iulie. Trei zile mai târziu, Alex a constatat după calendar că era ziua pentru testul ADN, pe care trebuia să-l facă Charlene. Presupuneau că rezultatele vor fi gata în zece zile și se întreba ce se va întâmpla sau când va afla ceva despre asta. Dar, după două săptămâni, a sunat-o Coop. Era extaziat și voia să împartă bucuria cu Alex. Cum aflase vestea, luase telefonul și o sunase.

–Nu e al meu, a spus entuziasmat, după ce a întrebat-o pe Alex ce mai face. M-am gândit că vrei să știi, așa că te-am sunat. Nu e o minune? Am scăpat.

–Al cui este? Știi?

Era fericită pentru el, cu toate că îi tresărise inima când îi auzise vocea din nou.

–Nu știu și nici nu-mi pasă. Tot ce mă interesează este că nu e al meu. Nu m-am simțit atât de ușurat în viața mea. Sunt prea bătrân să am copii la vârsta asta, legitimi sau nu, a spus de dragul lui Alex.

Voia să-i reamintească, și poate și lui, că nu era bărbatul potrivit pentru ea, în caz că plângea după el. Și lui îi era dor de ea, dar cu fiecare zi era mai sigur că făcuse ce trebuia punând capăt poveștii lor. Și era mai convins ca oricând de ideea că trebuia să fie cu un bărbat care voia copii cu ea.

–Pariez că Charlene e dezamăgită, a rostit Alex gânditoare, încă preocupată de veste. Știa că era o imensă ușurare pentru el și știa cât de îngrijorat fusese atâtea luni.

–Mai degrabă sinucigașă. Tatăl este, probabil, vreun angajat de la vreo benzinărie, și de la el nu poate căpăta bani și un apartament în Bel Air.

Amândoi au râs, iar Coop părea mai relaxat ca oricând. Săptămâna care a urmat, Alex a citi într-un ziar de scandal, într-un magazin, un articol pe prima pagină cu titlul COPILUL IUBITEI LUI COOP NU E AL LUI! Bănuia că fusese dat de agentul lui de presă. Coop era reabilitat. Liber ca pasărea cerului și fără alte obligații, cu facturile încă neplătite, și cu Alex încă liberă pentru el. Dar când o sunase, mai lămurise o dată lucrurile, spunându-i că nu se mai întoarce la ea, nu numai din grijă pentru ea, dar și pentru el. Continua să nu i se pară drept să fie cu o femeie cu patruzeci de ani mai tânără ca el. Timpurile se schimbaseră. La fel și el.

–Bine, bine, a spus când Jimmy a certat-o că muncește mai mult decât de obicei.

Nu reușea s-o vadă niciodată.

–Încă mi-e dor de el. Nu sunt mulți oameni ca el.

–Asta poate fi un lucru bun, a tachinat-o Jimmy.

Începuse și el să lucreze din nou și se simțea bine, cum nu se mai simțise de mult. Dormea bine și susținea că s-a îngrășat din cauza mâncărurilor mamei lui, dar nu se vedea. Mai avea încă o lună de mers la recuperare fizică, înainte să i se scoată ultimul ghips. Insista s-o ducă în oraș la cină și la film, cu mama lui pe post de șofer. Era într-o dispoziție tot mai bună și, cu cât trecea timpul, la fel era și Alex. Simțea că revenise la vechiul ei fel de a fi și se bucura să-și petreacă timpul cu el. Maggie murise de șase luni, Coop nu mai era cu ea de o lună și amândoi erau vindecați de rănile emoționale.

–Știi, i-a spus Jimmy într-o seară, în timp ce luau cina la un restaurant chinezesc. De data asta luase un taxi. Mama lui avea o întâlnire la cină și nu voia s-o deranjeze. Alex îi promisese să conducă ea la întoarcere. Cred că poți să începi să ieși cu cineva.

–Adevărat? l-a întrebat ea, cu o privire amuzată. Și cine te-a numit pe tine paznic al vieții mele amoroase?

–De asta există prieteni, nu? Ești prea tânără să ții doliu după un tip cu care te-ai întâlnit patru sau cinci luni, sau cât a fost. Trebuie să ieși din nou în lume și s-o iei de la capăt.

Îi vorbea aproape ca un frate. Le plăcuse mereu să-și petreacă timpul împreună și nu exista nici un subiect pe care să nu-l discute. Era total deschisă față de el, așa cum era și el cu ea. Împărtășeau aceeași legătură de prietenie, care însemna mult pentru amândoi.

–Bine, mulțumesc, doctore Strangelove[1]. Și pentru informarea dumneavoastră corectă, încă nu sunt pregătită.

–O, la naiba. Nu-mi servi mie rahaturi din astea. Ești doar lașă.

–Nu, nu sunt. Bine, sunt, s-a corectat, și, în plus, sunt foarte ocupată. Nu am timp de relații. Sunt medic.

Mă lasă rece. Erai medic și când ieșeai cu Coop. Deci care e diferența?

Eu. Am fost rănită.

Dar, în timp ce-o spunea, ochii îi râdeau. Încă nu găsise pe cineva cu care să vrea să se întâlnească, și, după Coop, era greu să mai fie cineva. Trăise cu el o perioadă minunată, chiar dacă nu fusese o relație menită să țină toată viața. Începuse să înțeleagă și ea asta, cu toate că încă își dorea să fi durat.

Nu cred că ești rănită. Cred că ești leneșă și speriată.

---

[1] *Dr. Strangelove*, comedie neagră din anii 1964 (n.red.)

–Dar tu? L-a atacat ea, în timp ce terminase tot din castronașele cu *dim sum*, iar ea mânca ultimele bucățele de găluște chinezești din porția lui.

–Sunt îngrozit. Dar e cu totul altceva. În plus, eu sunt în doliu.

Vorbea foarte serios, dar nu mai arăta la fel de distrus cum era când îl cunoscuse. Părea din nou sănătos.

–Dar, curând, o să ies și eu cu cineva. Am discutat cu mama mult despre asta. Și ea a trecut prin aceeași stare când a murit tata și spune că a făcut o mare greșeală că nu a început să iasă din nou în lume, iar acum cred că regretă.

–Mama ta e o femeie extraordinară, a spus Alex, admirativ.

Îi purta o enormă afecțiune și îl considera pe Jimmy foarte norocos, lucru pe care-l repeta mereu.

–Da, știu. Cred, totuși, că e al naibii de singură. Cred că îi place să stea cu mine. I-am spus că se poate muta aici. Și vorbesc serios.

–Crezi că vrea? a întrebat Alex cu interes.

–Cinstit, nu. Îi place la Boston, se simte bine acolo. Și îi place casa noastră de la Cape. De obicei, își petrece acolo toată vara. Va pleca imediat ce-mi scot ghipsul. Cred că abia așteaptă. Cât stă acolo, îi place să-și piardă vremea făcând tot felul de îmbunătățiri.

–Îți place și ție să te duci acolo? s-a arătat Alex curioasă.

–Uneori.

Avea la Cape o mulțime de amintiri legate de Maggie, ceea ce-l făcea să-i fie greu să se ducă acolo. Avea de gând să mai aștepte până la vara viitoare. Până atunci credea că o să-i fie mai ușor să se descurce, și mama lui îi dădea dreptate. Era întotdeauna foarte înțelegătoare și de acord cu tot ce spunea el. Mai ales acum. Era recunoscătoare că trăia.

–Eu urăsc casa din Newport. Seamănă cu cea a lui Coop, numai că e mai mare. Întotdeauna am considerat că asta e o prostie pentru o casă pe plajă. Când eram copil, am visat să avem o casă simplă, la fel ca toți ceilalți copii. Întotdeauna am avut tot ce era mai mare, mai bun și mai scump. Era jenant.

Casa din Palm Beach era și mai mare, și o ura la fel de mult.

–Înțeleg că a fost foarte traumatizant pentru tine, a glumit Jimmy când își sorbeau ceaiul, iar ea se văita că a mâncat prea mult.

Erau ca doi copii care râdeau unul de altul.

–Adică, uită-te la tine, niciodată nu ești îmbrăcată cu haine ca lumea. Nu cred să ai o pereche de jeanși care să nu fie rupți. Conduci o mașină care arată de parcă ai cumpărat-o de la talcioc, și, din ce-mi spui, apartamentul arată de parcă l-ai mobilat de la gunoaie. Este evident că ai o aversiune pentru tot ce e decent și scump.

Nu se gândise până acum, dar ar fi putut să-i țină același discurs lui Maggie, și adesea o făcuse.

–Te plângi de felul cum arăt?

Alex părea foarte amuzată și nu era deloc jignită.

–Nu, de fapt, arăți foarte bine, având în vedere că trăiești în hainele de spital nouăzeci la sută din timp. În rest, arăți grozav. Mă plâng de mașină și de apartament.

–Și de viața mea sentimentală, sau de lipsa ei. Nu uita asta. De nimic altceva nu ai de ce să te plângi, domnule O'Connor?

–Mda, a făcut el, uitându-se în ochii ei și observând că seamănă cu o catifea cafenie. Nu mă iei în serios, Alex.

Vocea i-a sunat ciudat.

–Ce-ar trebui să iau în serios?

Părea uimită.

–Cred că sunt îndrăgostit de tine, a rostit el încet, fără să fie sigur de reacția ei, și îngrozit că-l va urî pentru asta.

Cu o seară înainte, când avuseseră o discuție serioasă, mama lui îl încurajase să-i mărturisească.

–Ești *ce*? Ești nebun?

Părea uluită.

–Nu ăsta este chiar răspunsul pe care-l așteptam. Am sperat. Și da, poate sunt. Am urât perioada cât ai ieșit cu Coop. Întotdeauna am crezut că nu era tipul potrivit pentru tine. Doar că eu nu eram pregătit să fiu tipul potrivit, a spus onest, în timp ce ea îl privea uimită. Și încă nu sunt sigur de asta. Dar mi-ar plăcea să fiu, într-o zi. Sau, cel puțin, să candidez la post. Poate la început n-o să fie ușor. Din cauza lui Maggie. Dar poate nici așa de greu cum cred. E ca atunci când mi-au scos ghipsul și am început să merg din nou. E cam același lucru. Dar tu ești singura femeie pe care am cunoscut-o și pentru care am simțit ceea ce am simțit pentru Maggie. Era o femeie extraordinară, și tu ești la fel... Nu știu ce spun, cu excepția faptului că sunt aici, că sunt atras de tine și că mi-ar plăcea să văd ce se va întâmpla dacă amândoi vom da o șansă poveștii. Și acum probabil o să crezi că am luat-o razna, pentru că vorbesc fără rost și par total într-o ureche.

Începuse să se poticnească, dar Alex s-a întins și l-a apucat de mână.

–Hei, e în regulă, a spus încet. Și eu sunt speriată... și eu te plac... întotdeauna te-am plăcut... am fost îngrozită când m-am gândit că o să mori după accident, și tot ce mi-am dorit a fost să ieși din comă și să te întorci... și ai făcut-o... și acum Coop nu mai e. Nu știu ce se va întâmpla. S-o luăm încet, vrei?... Și-o să vedem...

Stătea acolo zâmbind la ea, fără să știe exact ce însemnau vorbele lor, sau ce simțeau, în afară de faptul că se plăceau. Dar poate era destul. Erau amândoi oameni buni și amândoi meritau omul potrivit în viața lor. Dacă se dovedea că se potriveau sau nu rămânea de văzut, dar cel puțin era un început. Era promisiunea că poate, dacă

vor avea noroc, se vor îndrăgosti unul de altul, într-o zi. Amândoi aveau ușile sufletului deschise și stăteau în pragul unui nou început. Era tot ce putea spera fiecare, sau ce putea cere în acest moment. Dar pentru moment, era destul. Nici unul dintre ei nu era pregătit.

Și, după cină, când l-a condus înapoi la pavilion, amândoi se simțeau bine și stânjeniți, plini de speranță și speriați. Când l-a ajutat să coboare și să urce scările, Jimmy s-a întors spre ea cu un zâmbet și apoi s-a aplecat și a sărutat-o. Aproape că a alunecat și a căzut și Alex s-a rățoit la el.

–Ești nebun să mă săruți acolo, puteai să cazi pe scări, să mă omori și pe mine, și pe tine!

Privind-o, a râs. Întotdeauna îi plăcuse totul la ea, și acum o plăcea chiar mai mult.

–Ia nu mai țipa la mine! i-a întors-o el, binedispus.

–Atunci nu mai face tâmpenii din astea, i-a zis ea, în timp ce el o săruta din nou. Câteva minute mai târziu, Alex a plecat și i-a strigat de pe scările din living: Spune-i mamei tale că-i mulțumesc!

Pentru ce le dăruise, pentru că îl încurajase pe Jimmy să trăiască din nou și să renunțe la Maggie, măcar puțin. Nu existau promisiuni, garanții. Dar exista pentru amândoi speranța. Erau tineri și aveau viața înainte. În timp ce conducea spre casă, Alex zâmbea, gândindu-se la el. Și, în dormitor, în pavilion, Jimmy părea gânditor și la fel de zâmbitor. Uneori, viața e un drum periculos, plin de demoni și de nenorociri. Dar mama lui avea dreptate. Era momentul să dea vieții o nouă șansă. Era timpul pentru un nou început.

capitolul 24

În seara când Alex și Jimmy au fost la restaurantul chinezesc, Coop a ieșit cu Valerie. I-a promis că o duce la L'Orangerie. Îl îngrijise pe Jimmy aproape două luni, și Coop considera că merita măcar o seară plăcută în oraș. Îi aprecia prietenia. Pe lângă asta, după plecarea lui Alex, era singur. În trecut, întotdeauna se grăbea să intre într-o altă aventură, ca să alunge *chagrins d'amour*, dar, de data asta, dorise să petreacă un timp singur. Era încă o premieră pentru el.

Și tot pentru prima oară ieșea la restaurant, după o lună, iar Valerie s-a dovedit o companie excelentă. Părea că împărtășesc aceleași puncte de vedere pe o mulțime de subiecte.

Le plăceau aceleași opere, aceeași muzică, aceleași orașe din Europa. Cunoștea Bostonul aproape la fel de bine ca ea, și amândurora le plăcea New Yorkul. Ea petrecuse o vreme în Londra, cu soțul ei, înainte să se nască Jimmy, iar Coop îndrăgea orașul. Le plăceau chiar aceleași mâncăruri și aceleași restaurante.

Au petrecut o seară simplă, relaxantă și au discutat despre Taryn și Mark. Coop i-a povestit cum a intrat Taryn în viața lui. Și ea i-a vorbit despre Jimmy și tatăl lui, și cât de mult semănau. Păreau că nu le-a scăpat nici un subiect care îi interesa. Coop i-a vorbit despre Alex.

–Ca să fiu cinstit, Valerie, am fost nebun după ea, dar n-am crezut că era corect. Nu sunt sigur că e destul de matură ca să-și dea încă seama de asta, dar cred că, până la urmă, ne-am fi făcut nefericiți unul pe altul. M-am gândit de mai multe ori la asta în ultima lună, dar n-am vrut să renunț la ea, din egoism.

De fapt, acum se simțea mult mai bine. Reușise măcar o dată să nu fie egoist. El și Valerie au discutat chiar și despre Charlene, și prin ce încurcătură îngrozitoare trecuse el. Nu-și ascundeau nimic. Alex îl învățase asta. Iar acum onestitatea devenise ceva normal și pentru el, și era foarte ușor să fie cinstit cu Valerie. A fost deschis chiar și cu problemele financiare în care era înglodat. Vânduse de curând unul din Rollsuri, ceea ce însemna un pas important pentru el. Cel puțin, o dată în viață, privea lucrurile în față. Liz ar fi fost mândră de el, iar Abe nu era departe de aceleași sentimente. Agentul îl anunțase că a obținut un rol important pentru el. Dar mereu spunea asta.

–Poate nu e așa de rău să te maturizezi, i-a mărturisit lui Valerie, spre deosebire de ce spunea după plecarea lui Alex, cu o lună înainte. E o noutate pentru mine. Eu n-am dat niciodată dovadă de maturitate.

Dar lipsa de răspundere făcea parte din farmecul lui. La un moment dat, trebuia să plătească, și prețul era mare, iar consecințele trebuie suportate.

–În vara asta, voiam să mă duc în Europa. Vorbise cu Alex despre Hotel du Cap, dar ea nu putea pleca de la serviciu. Iar el încă nu-și permitea. Dar acum mă gândesc să rămân și să muncesc din greu.

–Ai vrea să mergi la Cape Cod câteva zile, când mă întorc acolo, Coop? Am o casă veche foarte confortabilă. A fost a bunicii, și nu ajung cât de des aș vrea. E mult mai greu acum. Casa e cam dărăpănată, dar are mult farmec. Îmi petrec acolo verile, de când eram copil.

Casa însemna mult pentru ea, și îi plăcea ideea de a i-o arăta lui Coop. Era sigură că o va aprecia.

–Mi-ar plăcea foarte mult, a răspuns el, cu un zâmbet cald.

Îi plăcea să fie cu ea. Se vedea că era o femeie care suferise mult, dar învățase din asta, și luase ce era mai

bun. Nu era tristă, deprimată sau patetică. Era liniștită, calmă și înțeleaptă. Și asta îl făcea să se simtă bine cu ea. De la început simțise asta. O plăcea ca prietenă și își imagina ușor că, în timp, prietenia va fi și mai puternică. Nu mai fusese atras de o femeie de vârsta ei și, oricum, nu pentru o perioadă așa de lungă. Dar acum găsea în asta multe avantaje. Avea o puternică aversiune față de femei ca Charlene, dar nu voia să rănească sau să dezamăgească pe nimeni, așa cum făcuse cu Alex. Era, în sfârșit, vremea să se joace acum cu copii ceva mai apropiați de vârsta lui. Până la urmă, Valerie era mai tânără cu aproape douăzeci de ani decât el, dar reprezenta o mare schimbare în bine, față de ce făcuse în ultimii ani cu fete care aveau jumătate din vârsta lui Valerie și o treime din vârsta lui.

–Nu ai pe nimeni, Valerie? a întrebat-o, curios. Voia să fie sigur că nu o aștepta nimeni în Boston sau la Cape Cod, înainte de-a se aventura într-o relație sau chiar de a aborda subiectul, dar Valerie a scuturat din cap și i-a zâmbit.

–Nu mi-am dorit nici o relație după moartea soțului meu. Sunt zece ani de-atunci.

El părea șocat.

–Atâția ani... e o pierdere teribilă de timp, a spus, plin de compasiune.

Era o femeie frumoasă și merita să aibă pe cineva în viața ei.

–Am început să consider și eu la fel, a recunoscut ea, și m-am temut că Jimmy îmi va urma exemplul. L-am bătut la cap o grămadă pe tema asta. Are nevoie de timp și nu poate purta doliu după Maggie toată viața. A fost o fată minunată și o nevastă foarte bună pentru el. Dar nu mai este. Va trebui să înfrunte situația asta într-o zi.

–O s-o facă, a spus Coop, încrezător. Dacă nu din alt motiv, măcar pentru că natura o să-și spună cuvântul, a zis el. Așa mi s-a întâmplat și mie. Mă tem că de mai multe

ori. Apoi a devenit serios. Dar n-am trăit o asemenea suferință în viața mea.

Avea un mare respect pentru amândoi. Parcurseseră un drum lung și, în felul lui, și Cooper la fel. Spera doar ca Alex să-și revină repede și să nu mai sufere din cauza dezamăgirii pe care i-o provocase. Știa cât de rău o rănise Carter și nu voia să-i lase și mai multe cicatrice. Spera că și-a găsit sau își va găsi curând drumul.

A fost o seară plăcută și relaxantă pentru amândoi. Pe urmă, în drum spre Conac, s-au plimbat puțin. Era atâta pace și frumusețe în noaptea caldă de vară. Un timp au stat lângă piscină și au vorbit. Puteau auzi râsetele care veneau dinspre aripa pentru oaspeți. Știa că Taryn era acolo cu Mark și copiii, cu toate că, după ce copiii se întorseseră acasă, ea dormea în aripa principală.

–Cred că o să le fie bine tuturor, a spus Coop, gândindu-se la ei, și Valerie a fost de acord. Ciudat cum evoluează lucrurile, nu-i așa? Sunt sigur că a fost distrus când l-a părăsit nevasta. Acum, a găsit-o pe Taryn, și copiii vor să locuiască cu el. Sunt convins că nu s-a așteptat să i se întâmple toate astea. Uneori viața este un lucru nemaipomenit.

–Și eu i-am spus lui Jimmy același lucru în seara asta. Să aibă încredere că lucrurile se vor aranja și pentru el. Chiar dacă altfel decât și-a imaginat cândva că va fi.

–Și tu, Valerie? Se vor aranja lucrurile și pentru tine? a întrebat-o, tandru, în timp ce se țineau de mâini, așezați pe două scaune lângă piscină. În lumina lunii, Coop îi vedea ochii albaștri și părul negru strălucind.

–Am tot ce-mi trebuie, a spus, mulțumită de soarta ei.

Nu cerea și nu aștepta mare lucru de la viață. Îl avea pe Jimmy. Trăia. Era suficient pentru ea acum. Nu îndrăznea să ceară mai mult.

–Ai? E un lucru rar. Majoritatea oamenilor nu spun că au tot ce le trebuie. Poate că nu ceri prea mult.

–Cred că da. Poate pe cineva cu care să împart totul. Dar, dacă nu apare, mi-e bine și așa.

–Mi-ar plăcea să vin la Cape Cod să te văd, dacă ai vorbit serios la cină, a spus Coop încet.

–Am vorbit serios. Și eu aș fi încântată.

–Îmi plac casele vechi. Și întotdeauna mi-a plăcut la Cape. Are ceva minunat, de modă veche. Nu are măreția orașului Newport, care întotdeauna mi s-a părut cam ciudat, cu toate că are case minunate.

I-ar fi plăcut să vadă casa lui Madison, cu toate că acum nu mai avea cum. Poate într-o zi, când el și Alex vor deveni prieteni, așa cum spera că se va întâmpla. Dar îi plăcea ideea de-a o vizita pe Valerie la Cape Cod. Era gata pentru o vacanță simplă, într-un loc confortabil, cu o femeie cu care putea sta de vorbă și pe care o plăcea. Nu se gândea la nimic mai mult decât să-i facă o vizită. Îi era ușor, știind că nu voia nimic de la ea și nici ea de la el. Indiferent ce-și vor oferi unul altuia va fi din inimă și nimic altceva. Nu existau semne de întrebare, nimic de câștigat. Totul era foarte limpede și foarte curat.

Un timp au rămas în liniște, apoi a condus-o spre pavilion. A lăsat-o în fața ușii și i-a zâmbit. De data asta voia s-o ia încet, nu avea nici o grabă. Aveau toată viața înaintea lor, și i-a zâmbit și ea. Simțea același lucru.

–M-am simțit bine, Valerie. Mulțumesc că ai luat cina cu mine.

Credea în fiecare cuvânt.

–Și eu m-am simțit bine. Noapte bună, Coop.

–Te sun mâine, i-a promis el, iar ea i-a făcut cu mâna și a intrat.

Lucrurile mergeau cum ea nu se așteptase, era o prietenie pe care n-o anticipase. O prietenie pentru care era recunoscătoare. Nu avea nevoie de mai mult acum și nu știa dacă va avea vreodată. Dar, pentru moment, era ceva special pentru ea.

capitolul 25

Așa cum promisese, Coop intenționase s-o sune pe Valerie a doua zi. Dar, la ora nouă dimineața, a primit un telefon de la agentul lui. Îi cerea să vină la birou imediat ce putea. Orice avea să-i spună, nu voia s-o facă la telefon. Coop a fost intrigat de misterul și de aerul conspirativ al situației, dar s-a prezentat la unsprezece și jumătate și, fără să-i spună nimic, agentul i-a înmânat un scenariu.

–Ce-i asta? a întrebat Coop blazat.

Citise până atunci mii de scenarii.

–Citește-l și pe urmă spune-mi cum ți se pare. E cel mai bun scenariu pe care l-am citit vreodată.

Coop se aștepta la un alt rol fără replici sau un rol mărunt, în care se interpreta pe sine. Până acum avusese foarte multe astfel de roluri, dar asta era ce i se oferea în ultimii ani.

–Sunt dispuși să-mi scrie și mie un rol? a întrebat Coop.

–Nu e nevoie. E scris pentru tine.

–Cât plătesc?

–Să discutăm despre asta după ce citești scenariul. Sună-mă după-amiază.

–Ce rol am?

–Tatăl, a fost tot ce i-a spus. Nu rolul principal.

Dar Coop nu s-a plâns. Nu era în situația s-o facă.

Coop s-a întors acasă, a citit și n-a fost foarte impresionat. Adevărat că era un potențial rol extraordinar, în funcție de cine era regizorul și de câți bani erau dispuși să investească. După ce l-a citit, Coop a vrut să știe mai multe.

–Bine, l-am citit, a spus Coop când l-a sunat pe agent.

Părea interesat, dar încă nu țopăia de bucurie, pentru că erau încă prea multe lucruri pe care nu le știa.

–Acum, spune-mi restul.

Agentul i-a înșirat numele.

–Producător este Schaffer. Oxemberg este regizor. Rolul principal îl joacă Tom Stone. Actrița în rol principal este fie Wanda Fox, fie Jane Frank. Pe tine te vor în rolul tatălui, Coop. Și cu un rol ca ăsta, sigur câștigi un Oscar.

–Ce oferă? a întrebat Coop, încercând să pară calm.

De ani de zile nu mai fusese asociat cu astfel de nume. Dacă primea rolul, era unul dintre cele mai bune filme de care își lega numele. Dar era sigur că nu va fi plătit foarte bine. Era mai mult pentru glorie, dar chiar și așa, merita. Filmau în New York și L.A., și Coop presupunea, dată fiind dimensiunea rolului, că va fi o filmare de trei până la șase luni. Nu avea nimic altceva de făcut, cu excepția câtorva reclame, pe care oricum nu voia să le facă.

–Cât plătesc? i-a repetat agentului întrebarea, pregătindu-se pentru vești proaste.

–Cinci milioane de dolari, și cinci la sută din vânzări. Cum ți se pare, Coop?

La capătul firului, a urmat o tăcere lungă și uluită.

–Vorbești serios?

–Da. Cineva te vrea, Coop. Niciodată n-am crezut că voi avea un astfel de film pentru tine. Dacă vrei, e rolul tău. Vor un răspuns astăzi.

–Sună-i. Dacă vor, semnez diseară. Nu lăsa să-ți scape.

Abia putea să mai respire, atât era de uimit. Nu-i venea să creadă că are un astfel de noroc. În sfârșit.

–Nu pleacă nicăieri, Coop, sunt disperați după tine. Ești perfect pentru rol, și ei știu asta.

–O, Doamne, a spus Coop și, când a închis, tremura.

S-a dus să-i spună lui Taryn, pentru că nu știa cu cine altcineva să vorbească.

–Îți dai seama ce-nseamnă asta? a întrebat-o. Pot să păstrez Conacul, să-mi plătesc datoriile, să pun ceva bani deoparte pentru bătrânețe.

Era un vis devenit realitate, o grațiere, ultima lui șansă. Era din nou bogat și celebru. Apoi a tăcut și s-a uitat la Taryn. Asta însemna și că putea să-i spună lui Alex că era capabil să se întrețină singur, dar lucrul ciudat era că nu mai voia s-o sune. În schimb, a alergat spre ușa din față, în timp ce Taryn striga după el:

–Felicitări, Coop. Unde te duci?

Dar nu i-a răspuns. A luat-o pe aleea spre pavilion și a bătut la ușă.

Jimmy era la muncă, dar Valerie era acasă. A deschis ușa îmbrăcată în pantaloni negri de in și tricou alb, și s-a uitat mirată la Coop. Părea nebun, cu ochi sălbatici, și își tot trecea o mână prin păr. Nu-l văzuse niciodată așa de răvășit. Dar lui nu-i păsa. Știa că trebuia să-i spună ceva.

–Valerie, tocmai am primit un rol incredibil, într-un film care o să ia la anul Oscarul. Și chiar dacă nu-l ia, eu o să fac... tot ce pot... pe bune, e un miracol. Habar n-am cum s-a întâmplat. M-am dus la biroul agentului și am semnat contractul.

Aproape se bâlbâia de emoționat ce era, și ea i-a zâmbit din toată inima.

–Bravo, Coop! Nimeni nu-l merita mai mult.

–Sunt sigur că-l merita, a spus râzând, dar mă bucur că l-am primit eu. Este exact ce-ai spus tu. Joc rolul tatălui, nu pe cel al junelui-prim.

–Sunt sigură că o să fii extraordinar, a spus cu convingere, în timp ce el îi vorbea, zâmbitor.

–Mulțumesc. Vrei să iei cina cu mine diseară?

Voia să sărbătorească împreună cu ea. Avea de gând să-i invite pe Jimmy, Taryn și Mark. Pentru un moment

i-a părut rău că n-o invita pe Alex, dar știa că nu era o idee înțeleaptă. Poate o va face cu timpul. Dar o va suna și îi va spune că a scăpat de greutăți.

–Ești sigur că vrei să iei din nou cina cu mine? Abia am mâncat împreună aseară. Poate fi prea mult.

–Trebuie să iei cina cu mine, a insistat Coop, străduindu-se să pară serios, dar nu reușea, pentru că nu se putea împiedica să zâmbească.

–Bine. Mi-ar face plăcere.

–Și adu-l și pe Jimmy.

–Nu pot. E plecat.

Valerie știa că se întâlnea din nou cu Alex. Explorau noi fațete ale unei vechi prietenii și știa că el n-o va aduce pe Alex, pentru că ar fi fost greu pentru ea.

–Dar o să-i spun că l-ai invitat.

Știa că n-ar fi venit. Prefera să fie cu Alex, nu cu Coop, ceea ce era normal. Nu avea nici o animozitate față de el, era doar mai interesat să-și continue viața sentimentală, ceea ce ei i se părea rezonabil.

–O să te sun când mă întorc și-ți spun unde mergem. La Spago, cred, i-a strigat Coop peste umăr, în timp ce mergea grăbit pe alee.

Cinci minute mai târziu era în mașină, în drum spre biroul agentului, și după o oră era acasă. A semnat contractul. Le-a spus lui Valerie și Taryn că aveau rezervare la Spago pentru ora opt. Apoi a sunat-o pe Alex la spital. A venit la telefon imediat. Era pentru prima oară când o suna după aproape o lună, de la rezultatele ADN ale lui Charlene. Când a răspuns, inima îi bătea cu putere, dar a încercat că pară calmă față de el.

Coop i-a povestit cu lux de amănunte ce se întâmplase, și apoi a urmat o lungă tăcere. Știa ce gândea Alex și ce răspuns urma. Se gândise la asta pe drumul spre casă, și, pentru un minut sau două, fusese tentat.

–Schimbarea asta nu înseamnă nimic pentru noi, Coop? a întrebat ea, ținându-și respirația.

–M-am gândit la asta cu puțin înainte, Alex. Și mi-ar plăcea să spun că da. Dar nu-i așa. Nu e drept pentru noi. Chiar cu datoriile plătite, sunt prea bătrân pentru tine. Lumea va crede mereu că am alergat după banii tăi. Nu e drept pentru o fată ca tine să umble cu un bărbat ca mine. Ai nevoie de un bărbat și de copii, de o viață adevărată, poate cu cineva din lumea ta sau cu cineva care face același gen de muncă. Ar fi o mare greșeală dacă am lăsa lucrurile să meargă înainte, Alex. Am învățat multe de la tine, dar e o scuză jalnică s-o fac pe seama ta. Poate n-a fost vorba despre bani. Pur și simplu, nu e drept. Poate amândoi avem nevoie de oameni mai apropiați de vârsta noastră. Nu știu de ce, dar instinctul îmi spune că amândoi avem nevoie să ieșim din povestea asta, înainte s-o transformăm într-o mizerie. Dacă te consolează, ai luat cu tine o parte din inima mea. Păstreaz-o ca pe un talisman sau ca pe o șuviță de păr. Dar hai să nu ne întoarcem și să facem o greșeală pe care să o regretăm amândoi. Trebuie să mergem înainte, nu înapoi.

Având în vedere cele trăite împreună și ce simțea pentru el, Alex sperase că-i va spune altceva, dar era de acord cu el. Însă nu voia să-l piardă. Și ea se gândise mult la asta în ultimele săptămâni, și concluziile nu erau diferite de ale lui. Îi era foarte dor de el pentru că petrecuseră un timp minunat împreună, dar ceva din interior o oprea să-l convingă, sau chiar să se întoarcă la el. Se simțise însă obligată să întrebe.

În realitate, acum voia să exploreze lucrurile cu Jimmy. Simțea că are dreptul. Într-un fel ciudat, chiar mai mult decât avusese în cazul lui Coop. Ea și Jimmy împărtășeau aceeași pasiune, aceeași dragoste pentru copii, atât de mult încât se oglindea în munca lor. Jimmy era fascinat de ce făcea ea. Coop făcuse întotdeauna nazuri.

Și ea nu aparținea cu adevărat lumii lui Coop. Fusese amuzant să trăiască printre cei ca el, dar întotdeauna se simțise un musafir, un turist care nu-și putuse imagina niciodată în mod real că va trăi acolo pentru totdeauna. De fapt, avea mai multe în comun cu Jimmy decât a avut vreodată cu Coop. Dacă lucrurile vor merge sau nu cu Jimmy era altceva. Nici unul dintre ei nu putea fi încă sigur. Dar, indiferent de motiv, până la urmă, lucrurile nu merseseră cu Coop. Cel puțin, în ceea ce-l privea, și poate că avusese dreptate. Era mai ușor acum să mergi înainte, și nu înapoi, exact cum spunea el.

–Înțeleg, Coop, a zis încet. Și urăsc să recunosc că sunt de acord, dar așa e. Mintea acceptă și, cred că, până la urmă, o că accepte și inima.

O parte din ea refuza să-l lase să plece, poate pentru că văzuse în el tatăl iubitor, grijuliu, pe care nu-l avusese niciodată.

–Ești o fată curajoasă, i-a spus generos.

–Mulțumesc, a răspuns, solemnă. O să mă inviți la premieră?

–Da. Și poți veni să mă admiri cum iau Oscarul.

–S-a făcut.

A zâmbit, fericită pentru el.

După ce au vorbit, Alex s-a simțit mai bine. Era ca și cum banii primiți pe neașteptate îi eliberaseră pe amândoi. El avea nevoie de ei nu numai ca să-și plătească datoriile, dar și pentru liniștea lui sufletească și pentru respectul de sine. Acum, putea face orice dorea. Era cu adevărat fericită pentru el. Și s-a simțit mai bine în seara aceea, când Jimmy a venit cu un taxi să se întâlnească cu ea. Apoi a condus ea. S-au dus să ia cina și să vadă un film, și el i-a observat starea imediat ce s-au urcat în mașina ei.

–Pari fericită. Ce s-a întâmplat?

–Astăzi am vorbit cu Coop. A obținut un rol bun într-un film și a rezolvat o grămadă de probleme.

Jimmy a părut brusc speriat, cu toate că știa și că mama lui lua cina cu el. Dar n-a vrut să-i spună lui Alex.

–Ce probleme? În legătură cu voi?

–Mda, și alte lucruri.

Nu voia să-i spună lui Jimmy despre datorii. Considera că asta era treaba lui Coop.

–Cred că amândoi am înțeles că lucrurile nu mergeau bine între noi. Era amuzant, dar, pe termen lung, amândoi aveam nevoie de ceva diferit.

Pentru prima oară după ce se despărțise de Coop, se simțea mai liberă și mult mai ușurată.

–Ce înțelegi prin faptul că ai nevoie de ceva diferit? Ca de exemplu?

Părea stresat.

–Ca tine, prostuțule, i-a spus, zâmbindu-i.

–Asta a spus el?

–Nu neapărat. Mi-am dat seama singură. Sunt medic, să știi, a zis, și el s-a relaxat.

Un minut sau două fusese de-a dreptul speriat. Coop era un adversar de temut pentru orice bărbat, și Jimmy se simțea în dezavantaj față de el. Era înalt de un metru nouăzeci și cinci, și avea al naibii de mult farmec. Dar ce putea Jimmy să-i ofere conta foarte mult pentru ea. Avea o căldură a sufletului și o delicatețe a spiritului care îi vrăjiseră inima. Și îi dădea dreptate lui Coop – avea nevoie de cineva cu care să aibă mai multe în comun. Într-un fel, ea și Jimmy erau răspunsul la toate rugăciunilor lor.

Așa cum fusese stabilit, Coop și Valerie, împreună cu Mark și Taryn au luat cina la Spago. Aveau o dispoziție debordantă, și Coop era realmente euforic. Lumea se oprea și vorbea cu el, iar veștile se răspândeau. A doua zi urma să apară un articol în ziare. Era deja omul zilei în oraș.

–Când începeți filmările? a întrebat Mark interesat.

–Mergem să filmăm în New York, în octombrie. Şi vom fi înapoi de Crăciun. După asta o să filmăm aici, în studiouri.

Avea două luni să se distreze, înainte de a pleca să lucreze.

–Înainte să încep, mi-ar plăcea să plec, în septembrie, în Europa, a spus privind-o pe Valerie.

Poate vor putea pleca după vizita lui la Cape Cod. Acum îşi putea permite, şi spera s-o invite.

–Cum ţi se pare? a întrebat-o pe Valerie încet, puţin mai târziu, când ceilalţi discutau între ei.

–Interesant, a spus ea, cu un zâmbet de Mona Lisa. Să vedem cum merge la Cape Cod.

Erau încă multe lucruri nespuse între ei.

–Nu fi aşa de raţională, a certat-o el, dar ea era precaută.

Coop avea sentimentul că, în sfârşit, întâlnise femeia vieţii lui.

–Mi-ar plăcea să merg la Hotel du Cap.

Ea a lăsat impresia că e tentată, şi au izbucnit în râs. Amândoi simţeau aproape aceeaşi irezistibilă atracţie. Dar dacă era şi adevărată, rămânea de văzut. Nu trebuiau să se grăbească. Şi, mai târziu, în timp ce se plimbau din nou pe alee, Valerie i-a spus lucrul acesta, iar Coop a fost de acord. Se întâmplaseră atât de multe, încât se simţea ca un copil într-un magazin cu dulciuri, care voia să împartă totul cu ea.

I-a povestit despre discuţia cu Alex de după-amiază şi cât se simţea de eliberat după ce vorbise cu ea. Amândoi ştiau că făcuse ce trebuia punând capăt legăturii cu Alex, oricât de dureros ar fi fost.

–Cred că ea şi Jimmy au început să se întâlnească, a spus, precaută, Valerie. Nu voia să fie indiscretă, dar nici nu voia ca Jimmy să se simtă stânjenit faţă de el, mai ales acum.

Coop a părut gânditor un minut, apoi a oftat și s-a uitat la ea. O clipă, i s-a trezit tot orgoliul masculin, dar apoi și-a revenit.

–Cred că așa e drept, Valerie. Pentru amândoi. Și e drept și pentru noi.

I-a zâmbit, i-a luat mâna și, în seara aia, când a lăsat-o la ușă, a sărutat-o. Pentru toți era o lume plină de noi începuturi. Era ciudat felul în care toate lucrurile își găseau calea firească, dacă știai să aștepți. Pentru Valerie fusese o așteptare lungă, dar nu la fel de lungă ca pentru Coop, însă se găsiseră unul pe altul, așa cum filmul potrivit îl găsise pe el. Și, când a sărutat-o din nou, a simțit mâna destinului. Apoi, Valerie a adormit liniștită în pavilion, gândindu-se la el. Cooper Winslow nu era cel pe care îl așteptase, dar era fericită că apăruse în sfârșit. Cu el nu se simțea Cenușăreasa. Se simțea ea însăși, dar o femeie îndrăgostită de cel mai bun prieten. Același sentiment îl avea și el când mergea pe aleea care ducea spre aripa principală. Ceea ce aștepta acum cu nerăbdare era timpul pe care îl vor petrece la Cap Cod.

capitolul 26

La începutul lunii august, ghipsul lui Jimmy a fost scos, conform programului, în timp ce știrile despre viitorul film al lui Coop umpleau ziarele. Era un erou al orașului. Toată lumea îl felicita și, dintr-odată, s-a trezit asaltat cu mai multe oferte de muncă. Dar era decis să plece din oraș, pentru câteva săptămâni, împreună cu Valerie. Apoi avea să plece în Europa, fie că ea mergea cu el, fie că nu. Valerie i-a spus că se decide după Cape Cod.

Între timp, până să plece ei, Jimmy mergea din nou bine. Se întâlnea foarte des cu Alex și considera că legătura lor evolua bine. Mark și Taryn au plecat cu copiii în Tahoe pentru două săptămâni. Numai Jimmy și Alex au rămas în oraș, pentru că amândoi munceau.

Cu o seară înainte de plecare, Valerie a pregătit o cină cu paste, de neuitat. Coop urma să zboare împreună cu ea la Boston, și apoi să meargă cu mașina până la Cape. Alex n-a venit la cină, și, oricum, avea treabă. Dar în acea după-amiază, Valerie se dusese la spital să ia masa cu ea și să-și ia rămas-bun înainte de-a pleca. Însă Mark, Taryn și copiii au venit la cină, și Coop s-a prefăcut că țipă la ei. L-a întrebat pe Jason dacă a mai spart vreo fereastră, și Jason s-a speriat, dar Coop l-a invitat pe platouri când vor filma în L.A., și băiatul a părut încântat. Jessica a întrebat dacă putea veni și ea și dacă putea aduce și câțiva prieteni.

–Presupun că nu prea am de ales în privința asta, a spus Coop, făcând pe supăratul și aruncând o privire spre Taryn și Mark. Ceva îmi spune că, în următoarele luni, o să ne înrudim. Fac tot ce vreți, dar cu o condiție: să-mi promiteți că nu-mi spuneți bunicule vitreg sau altfel.

Reputația mea a primit o grămadă de lovituri de-a lungul anilor, dar nu cred că va supraviețui la așa ceva. Altfel o să mă simt de nouăzeci de ani, a spus trist, și toată lumea a râs.

Jessica și Jason începuseră să se obișnuiască încet-încet cu el. Erau nebuni după Taryn și au fost de acord să-l accepte și pe el, ca parte a târgului. Exista posibilitatea ca, până la urmă, să fie rude cu toții, într-un fel sau altul, mai devreme sau mai târziu, ceea ce era o idee bizară. Se înrudeau chiar și cu Alex, dacă legătura ei cu Jimmy devenea ceva serios, iar el și Valerie rămâneau împreună, ceea ce Coop spera că se va întâmpla. Era puțin cam incestuos, dar părea că toată lumea avea de câștigat, chiar și copiii lui Mark.

–Sper că anul ăsta, când vă duceți la Marisol, să funcționeze apa la toaletă, a glumit Jimmy la desert, și Coop l-a privit peste masă cu o expresie de mirare, în timp ce Valerie îl certa pe Jimmy că-l sperie pe Coop.

–Nu e chiar așa de rău. E doar o casă veche.

–Stai un pic... cine e Marisol? a întrebat Coop cu o privire ciudată în ochi.

–Nu cine, ce, l-a corectat Jimmy. E casa mamei din Cape. E construită de străbunicii mei și e o combinație a numelor lor. Marianne și Solomon.

În timp ce se holba la ei, Coop arăta de parcă era lovit de trăsnet.

–O, Doamne! Marisol. Nu mi-ai vorbit despre asta, i-a spus lui Valerie, ca și cum tocmai îl anunțase că își petrecuse ultimii zece ani în închisoare. Poate asta ar fi fost mai ușor de înghițit.

–Să-ți spun ce? a întrebat nevinovată, turnându-i încă un pahar cu vin.

Cina fusese excelentă, dar acum Coop nu se gândea la asta.

–Știi exact ce vreau să spun, Valerie. M-ai mințit, a spus, părând serios, făcându-i și pe ceilalți să se arate ușor îngrijorați.

Ceva se întâmpla fără ca vreunul dintre ei să priceapă. În afară de ea.

–Nu te-am mințit. Pur și simplu, nu ți-am explicat. Nu credeam că are importanță. Dar știa cât conta, și se temea că așa va fi.

–Și numele tău de fată este Westerfield, presupun.

Drept răspuns, Valerie a scos un murmur și a încuviințat din cap.

–Mincinoaso! Rușine! Ai pretins că ești săracă!

Părea șocat. Averea familiei Wersterfield era una dintre cele mai mari din lume, și, desigur, din State.

–N-am pretins nimic. N-am discutat despre asta cu tine, a spus agitată Valerie, încercând să pară calmă. Dar, de la o vreme, se temea de reacția lui. Era prea mult să înghită totul dintr-odată.

–Am fost o dată la Marisol. Mama ta m-a invitat când făceam un film în apropiere. Casa e mai mare decât Hotel du Cap, și, dacă ai transforma-o în hotel, ai putea cere mai mult. Necinstit din partea ta să faci asta, Valerie.

Dar nu părea atât de supărat, cât crezuse ea că va fi. Într-adevăr, familia Westerfield era cea mai mare familie de bancheri din Est. În anii începuturilor erau un fel de Rothschild ai Americii și se înrudeau cu Astor, și cu Vanderbilt, și cu Rochefeller, și cu jumătate din cei cu sânge albastru din State, dacă nu din lume. În comparație cu ei, cei din familia Madison erau niște sărăntoci, dar deosebirea era că Valerie era matură și nu avea de dat socoteală nimănui. Într-un fel, situația era de asemenea natură, încât acum, când finanțele lui erau în ordine sau pe cale de a fi, nu mai părea o alianță șocantă. Și ea nu era o fată tânără, dar Coop era năucit că ea nu-i spusese nimic. Era femeia cea mai modestă din lume. Presupusese

că era o văduvă care trăia cu un venit modest. Dar asta explica de ce Jimmy fusese în stare să închirieze pavilionul așa de ușor. Explica o mulțime de lucruri despre lumea pe care o cunoștea și locurile unde se ducea. Dar Coop nu văzuse niciodată pe nimeni atât de nepretențios și de discret ca ea. A stat acolo și a privit-o un lung moment, rumegând lucrurile, și apoi s-a lăsat pe speteaza scaunului și a izbucnit în râs.

–Bine, o să-ți spun ceva: nu sunt supărat pe tine.

Dar nu avea de gând s-o lase să-l ajute deloc. Dacă se căsătoreau, el o va întreține pe ea. Așa voia să stea lucrurile. Putea fi cât de discretă voia cu banii ei, dar extravaganțele lor, și aveau să fie multe, vor fi plătite de el.

–Și dacă toaleta de la Marisol nu merge, chem un instalator, vrăjitoare mică. Ce te-ai fi făcut dacă nu primeam rolul?

Era în aceeași barcă în care fusese și cu Alex. Dar Valerie era mai matură. Cu Alex nu fusese vorba despre bani, ci despre vârsta ei, despre faptul că nu voia copii și nu voia să fie perceput ca un gigolo, plus că Arthur Madison nu era de acord cu el. Dar nimic din toate astea nu aveau importanță pentru Valerie, deoarece era femeia potrivită pentru el. Și Coop stătea din nou pe picioarele lui din punct de vedere financiar, de fapt mai bine decât stătuse vreodată.

–Dacă chemi un instalator la Marisol, l-a avertizat Jimmy, cu un rânjet, mama o să se înfurie. Consideră că face parte din farmecul casei, la fel ca acoperișul care curge și jaluzelele care cad. Era aproape să-mi rup piciorul anul trecut când s-a prăbușit veranda. Mamei îi place să repare singură casa.

–Abia aștept, a mormăit Coop.

Dar deja știa că o să-i placă locul. Se îndrăgostise de el de pe vremea când mama ei îl invitase acolo. Părea

că dăinuie de o veșnicie, cu magaziile pentru bărci și casele de oaspeți, și un șopron plin de mașini vechi, unde își putea petrece un întreg weekend. Era una dintre cele mai celebre case din Est. Familia Kennedy o vizita adesea când se aflau la Hyannis Port, și președintele poposea acolo. Când ceilalți au plecat, Coop încă dădea din cap.

–Să nu mă mai minți niciodată, a certat-o pe Valerie.

–Nu te-am mințit. Am fost discretă, a spus, modestă, cu o sclipire poznașă în ochi.

–Poate puțin prea discretă, a replicat el, zâmbindu-i.

Într-un fel, era bucuros că nu știuse dinainte. Era mai bine așa.

–Nimeni nu poate fi prea discret, a spus strâmbând din nas.

Dar îi plăcea asta la ea. Îi plăceau eleganța și simplitatea. Asta explica distincția pe care o simțise la ea. Era o adevărată aristocrată, chiar și în tricou alb și jeanși. Și, dintr-odată, și-a dat seama ce însemna asta și pentru Alex. Jimmy era exact bărbatul de care avea nevoie, făcea parte din lumea ei și, în același timp, era la fel de rebel ca ea. Nici Arthur Madison nu putea avea vreo obiecție. Și, brusc, Coop s-a simțit mulțumit. Lucrurile merseseră exact cum trebuiau. Nu numai pentru el, dar și pentru ea. Chiar dacă încă nu știa, era pe drumul cel bun.

În timp ce Valerie strângea masa și punea farfuriile în mașina de spălat vase, Coop o privea.

–Alex știe?

–Cunoscându-l pe Jimmy, probabil că nu, i-a zâmbit Valerie. Pentru el contează și mai puțin decât pentru mine.

Nu conta pentru ei deoarece averea făcea parte din ei, era trup din trupul lor. Nu ei făcuseră averea, n-o clădiseră, n-o obținuseră sau n-o căpătaseră prin căsătorie. Erau născuți în ea, așa că puteau trăi cum voiau. În bogăție sau sărăcie, în liniște sau făcând zgomot în jurul lor. Totul

depindea de ei. Și Alex era făcută din același aluat. Nu însemna nimic pentru ea și îi plăcea să trăiască ca și cum era săracă.

–Cum o să mă obișnuiesc cu toate astea? a întrebat-o Coop, cinstit, pe Valerie, punându-și haina. Era, într-adevăr, femeia vieții lui, fie că ea știa sau nu acest lucru. Dar, până la urmă, spera s-o convingă de asta. Nu pentru bani, ci pur și simplu pentru cine era și ce însemna pentru el.

–O să te obișnuiești ușor, bănuiesc. Ești deja obișnuit. De fapt, noi nu suntem destul de eleganți pentru tine. Ai trăit foarte bine multă vreme.

De fapt, era foarte răsfățat. Și acum, odată cu filmul în care fusese distribuit, își putea permite să fie îngăduitor cu el și cu ea. Și chiar intenția asta o avea.

–O să mă obișnuiesc, a spus Coop, râzând. Înțeleg că trebuie să renunț la munca mea. O să-mi cheltuiesc toți banii reparând casa ta veche.

–Nu trebuie, a zâmbit ea, îmi place așa cum este, cum se descompune și se desface, cu lucruri care se prăbușesc peste tot. Așa are farmec.

–Și tu ai, a spus Coop, îmbrățișând-o strâns, dar tu nu te descompui și nu te prăbușești.

Știa însă că atunci când o să se întâmple, el tot o s-o iubească. Și se pare că el de va prăbuși primul, pentru că, până la urmă, era cu șaptesprezece ani mai bătrân decât ea. Era, de fapt, o femeie tânără și o femeie foarte sănătoasă. Dar nu prea tânără. Și nu conta cât de bogată era, nu-i mai păsa, pentru că avea banii lui. Fusese nevoie de un Westerfield să-l îngenuncheze și să pună mâna pe el. Dar, în cele din urmă, treaba fusese făcută, și încă bine.

–Vrei să te măriți cu mine? a întrebat-o, în timp ce Jimmy urca scările încet, în vârful picioarelor, zâmbind.

Era amuzant cât de mult îl plăcea acum pe Coop, de când Alex nu mai era combinată cu el. Începuse să creadă că era un tip foarte cumsecade.

–Până la urmă, bănuiesc că da, i-a răspuns Valerie cu un zâmbet.

El a sărutat-o și apoi a plecat. Aveau să plece a doua zi, în zori.

A doua zi dimineață, șoferul i-a dus la aeroport în Bentley. Coop și-a luat patru valize și a avut nevoie de ceva timp să coboare cu ele. Dar după Cape, pleca în Europa. Valerie avea numai una. Însă își împachetase lucrurile în grabă înainte de a pleca.

Coop își luase rămas-bun de la Taryn înainte de a ieși din casă. Și Valerie l-a îmbrățișat strâns pe Jimmy, apoi l-a sărutat și i-a spus de cel puțin zece ori să aibă grijă de el.

–Ai grijă de tine, Jimmy, i-a mai amintit o dată, și amândoi bărbații au îndemnat-o să iasă pe ușă, altfel pierdeau avionul.

Au plecat la aeroport binedispuși, și amândoi au dormit în avion. Când s-au trezit, aproape că ajunseseră. Ea i-a povestit câte ceva din ce nu știa despre casă. Îl fascina și abia aștepta s-o vadă din nou și să împărtășească totul cu ea. După câte își amintea, era o proprietate veche, elegantă, fermecătoare, romantică și cu grădini splendide.

De la aeroportul din Boston au închiriat o mașină și au mers încet spre Cape. Când au ajuns, Marisol era exact cum își amintea Coop, doar că arăta mai bine. Pentru că ea era cu el.

A ajutat-o să bată în cuie diverse lucruri, a aranjat obloanele și a reparat mobila de răchită. Erau acolo de trei săptămâni și nu fusese niciodată mai fericit, cu toate că nu mai muncise așa de greu niciodată în viață. Dar îl plăcea să o facă alături de ea, și ea muncea la fel de mult ca el. Mereu avea un ciocan și cuie în buzunar, și o urmă

de vopsea pe față. O iubea pe ea și fiecare clipă petrecută împreună era o încântare.

De Ziua Muncii au zburat spre Londra, ca să-și petreacă acolo weekendul. De acolo, el s-a dus direct la New York, ca să înceapă filmările, iar Valerie s-a întors la Boston pentru câteva zile, apoi s-au întâlnit la New York. Au locuit la Plaza pe toată perioada filmărilor, după care s-a întors împreună cu el în California, înainte de Ziua Recunoștinței. Între timp, Taryn și Mark s-au căsătorit. Nunta au făcut-o la Lake Tahoe, numai cu Jessica și Jason, cu o săptămână înainte. Erau multe de sărbătorit. Alex și Jimmy locuiau acum în pavilion, unde ea i-a transformat dormitorul într-un coș de rufe, după ce a părăsit garsoniera. Aproape își termina rezidențiatul, și i se promisese un post permanent în echipa de neonatologie de la UCLA. Ea și Jimmy au discutat despre căsătorie, dar el nu-l cunoscuse încă pe Arthur.

Coop i-a invitat pe toți la cină de Ziua Recunoștinței, chiar și pe Alex, și i-a făcut plăcere să vadă cât era de fericită cu Jimmy. Wolfgang le-a trimis un curcan, pe care Paloma l-a servit îmbrăcată fiind în uniformă nouă, roz. Renunțase la ochelarii cu strasuri în lunile de iarnă, și pentru toată lumea a fost o ușurare că o plăcea pe Valerie. Mult. Și Valerie pe ea.

Toate tabloidele au preluat povestea în săptămâna dinainte de Crăciun. Așa au făcut reviste ca *People*, *Time*, *Newsweek*, ziare respectabile și agențiile de știri, și CNN. Titlurile de pe prima pagină erau aproape aceleași peste tot. VĂDUVĂ BOGATĂ DIN EST SE CĂSĂTOREȘTE CU VEDETĂ DE FILM. Alții îl puneau pe el pe primul loc. COOPER WINSLOW SE ÎNSOARĂ CU MOȘTENITOAREA FAMILIEI WESTERFIELD. În toate cazurile, fotografiile îi arătau pe amândoi fericiți și zâmbind la mica recepție pe care au dat-o. Agentul trimitea fotografiile la presă. În ziua următoare, Valerie a coborât din

dormitorul lui cu un braţ de prosoape pe care le găsise în dulapul de lenjerie.

–Am găsit soluţia, Coop, a spus distrată.

Avea o săptămână liberă înainte de a începe să filmeze din nou în L.A. şi încerca s-o convingă să plece la Saint Moritz pentru o săptămână, dar nu părea interesată. Era fericită acasă, cu el, şi la fel era şi Coop. Mai fericiţi ca niciodată.

–Ce e asta?

Se uita peste modificările din scenariu. Filmul începuse foarte bine şi, în primăvară, avea deja oferte pentru altele. Desigur, îi crescuse cota, şi Abe era foarte încântat.

–Tocmai am găsit un teanc de prosoape cu monogramă, pe care nu cred că le foloseşti, şi câtă vreme sunt şi eu o W, m-am gândit că poate le trimitem la Marisol. Avem mare nevoie de prosoape acolo.

–Te suspectez că de-asta te-ai măritat cu mine, a spus râzând. Doamne fereşte, ar trebui să cumperi prosoape noi pentru Marisol. Pot să comand câteva ca dar de nuntă?

–Sigur că nu. Astea sunt foarte bune. De ce să cumpărăm prosoape noi când astea sunt foarte bune?

–Te iubesc, Valerie, a spus, şi i-a zâmbit, apoi s-a ridicat şi a străbătut camera până la ea.

A luat-o în braţe şi a obligat-o să pună prosoapele jos.

–Poţi avea ce prosoape doreşti. Poate reuşesc să găsesc şi câteva aşternuturi cu monogramă pentru tine; dacă nu, o să iau câteva de la donaţii.

–Mulţumesc Coop, a spus Valerie şi l-a sărutat.

Fusese într-adevăr un an foarte bun.